HAEC LOQUERE

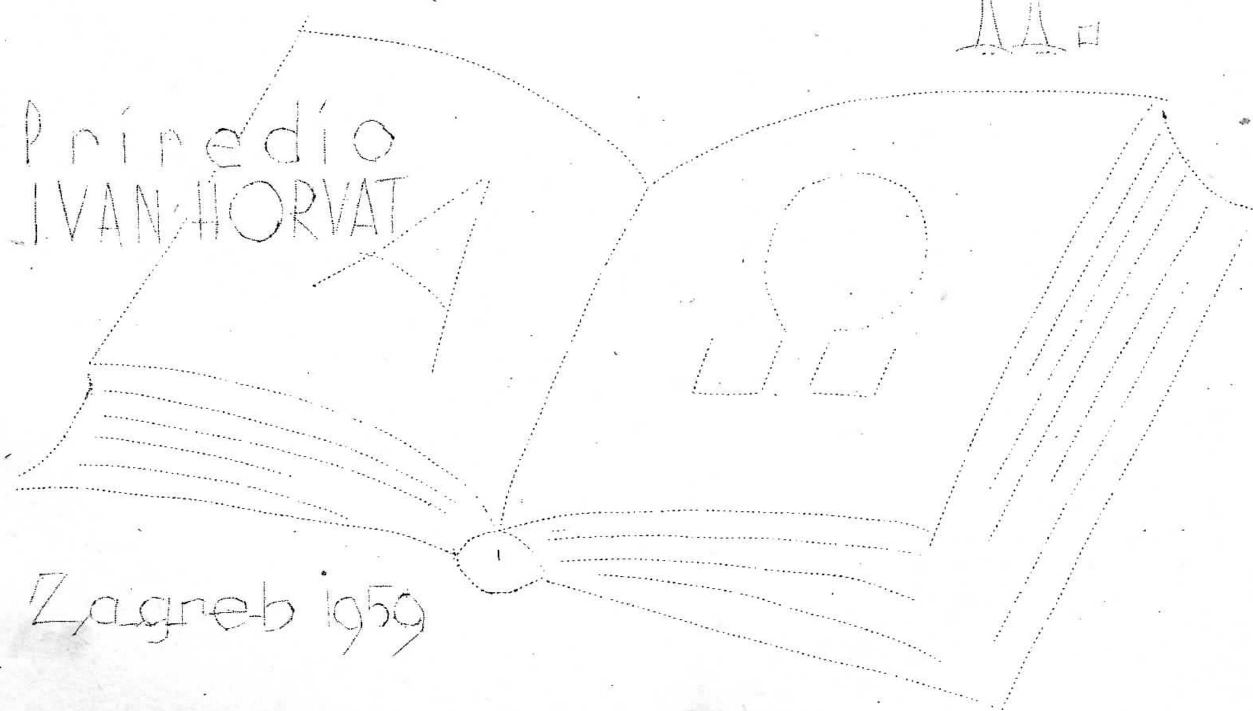
II.

HAEC LOQUERE

PROPOVIJEDI
ZA NEDJELJE
I BLAGDANE

II.

Priredio
IVAN HORVAT

Zagreb 1959

P r e d g o v o r

Drugi dio ovih propovijedi izlazi s većim zakašnjenjem. Prije nije bilo nikako moguće, pa neka to velečasna gospoda izvole ispričati.

I ovaj je dio sastavljen jednako kao i prvi.

Kod svih su stranih upotrebljenih autora imena navedena ispod svake propovijedi. Gdje nije ništa označeno, uvrstio sam svoje propovijedi. To vrijedi i za prvi dio, kao i za ostale dijelove, koji će još izići.

Jednako i ovdje zahvaljujem prečasnom gospodinu dru Nikoli Kolareku, kanoniku, na uputama, savjetima i svestranoj stručnoj korekturi. To činim s veseljem i zahvalnošću, jer tako velečasna gospoda dobivaju u ruke solidan materijal.

Nadam se, da će velečasna gospoda naći u ovom radu pomoć u svom pastoralnom radu.

Ako bude tako, najdraža će mi hvala biti, da me se sjete u mementu kod svete Mise.

U Zagrebu, na dan Lurdske Gospe 1959.

Pisac

SEDAMDESETNICA

1. Radnici u vinogradu

Posljednji nas odlomak današnjeg evanđelja zbunjuje upravo kao i one radnike, koji su stajali pred gospodarem, da prime plaću.

Da pravo razumijemo čitavu Isusovu prispodobu, moramo znati što se dogodilo prije toga. Neki je naime bogati mladić pristupio Gospodinu:"Dobri Učitelju, kakvo dobro da učinim, da imam život vječni?"(Mt.,19,16) Isus ga je uputio:"Ako hoćeš biti savršen, idi, prodaj sve svoje imanje siromasima i imat ćeš blago na nebu i dođi i idi za mnom."(Mt.,19,21) No mladić ode žalostan od Isusa, jer je bio vrlo bogat. Isus tada kaže učenicima: Teško će bogataš ući u kraljevstvo nebesko!"(Mt.,19,23)

Tada Petar, zainteresiran za svoju sudbinu,(a već je dugo čekao ovakvu zgodu) upita:"Učitelju, gle, mi smo ostavili sve i pošli za tobom! Što će dakle biti s nama?" - "Zaista vam kažem, da ćete vi, koji pođoste za mnom, u dan moje obnove, sjesti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih!" (Mt.,19,28)

Kad je pak Isus vidio toliko računarskog duha u Petru, dodao je tada ovu prispodobu o radnicima u vinogradu:

U vrijeme rada u vinogradima gospodar je došao po radnike ujutro, pred podne, o podne, poslije podne i naveče prije svršetka posla. Naveče ih je sve sakupio, da im dadne zasluženu plaću, no svakome je dao po dinar. Tako se naime bio pogodio s onima, koje je ujutro uzeo na rad. No baš među ovima nasta mrmljanje i negodovanje. Gospodar - tad kaže jednomu od njih:"Prijatelju, ne činim ti krivo. Nisi li se sa mnom pogodio po dinar?...Ili zar ja nisam vlastan činiti što hoću? Zar je oko tvoje zlo, što sam ja dobar?"

Nije cilj ovih riječi Isusovih pokazati, kako su svi radnici dobili jednaku plaću, odnosno kako su pravedno nagrađeni, nego je htio Petra poučiti, da ne valja previše računati na ono što smo učinili i bojati se, dali će se to isplatiti.

Ima ljudi, u kojima ima puno Petrova računarskog duha. Oni bi htjeli omeđiti Božju dobrotu i sve rijeke Božjeg milosrđa svesti, da natapaju samo njihovo polje.

Takvi ljudi svoj odnos prema Bogu zamišljaju ovako: koliko mi Bogu, toliko je On dužan dati nama! Usput zaboravljaju, da ono što nama Bog daje, daleko prelazi mjeru onoga, što smo mi kadri Njemu pružiti. Taj nam je višak darovan bez ikakve zasluge.

Takvi ljudi u teškim situacijama života ovako razmišljaju:"Molim se i nikad ne kršim Božjeg zakona, a evo, što sam Mu skrivio, da me ovako pogađa križem!" Htjeli bi, da Bog misli njihovim mislima i da gleda samo ono, što oni vide i da odmah plaća

svako dobro djelo, žrtvicu ili molitvicu. Ima opet takvih, koji se upravo umaraju u zbrajanju svojih dobrih djela i misle, da je već dovoljno i da bi se mogli malo otpočinuti i prileći na svoju dobrotu.

Današnje je evanđelje protivno svim takvim računima: Bogu valja prepustiti sve naše računanje, jer On plaća ne samo po pravdi, nego, eto, i po ljubavi i neizrecivoj dobroti.

Računati znači Boga izjednačiti sebi, a to je protivno pravovjernom osjećanju. Vjerovati u Boga znači služiti mu bez ikakva računa samo zato, jer je On beskrajno vrijedan svake naše hvale, štovanja i ljubavi. Naš osnovni stav prema Bogu mora biti bezgranično pouzdanje u d o b r o g Boga. On sve naše "račune" nadmašuje preko svake mjere svojom ljubežljivom dobrotom!

Isus u današnjem evanđelju želi naglasiti još jednu duboku istinu:

Prije svega je jasno iz Isusova pripovijedanja, da gospodar ne zove radnike u vinograd, jer ih treba, nego da im na kraju dana iskaže svoju dobrotu. To se očito vidi kod onih, koje je pozvao naveče u vinograd: nitko u pet sati popodne ne uzima radnike za vinograd, jer je već posao pri kraju. Bog dakle zove ljude i nudi im svoju ljubav ne zato, jer ih On treba, nego jer im želi dobro. Zato je ljubav prema Bogu i služba Njemu za svakog od nas velika čast i odlikovanje, a ne moja "dobra volja".

Podjela plaće u Isusovoj priči još nam više govori o tom, da Isus nije ovdje mislio plaću u ljudskom smislu dnevne nadnice, gdje se daje toliko, koliko je tko zaslužio. Tad bi mi u duhovnom pogledu veoma slabo prošli. Ono što Boga kod djeljenja nagrada vodi, nije naša zasluga, nego Njegova dobrota. Mi se nadamo nebu ne zato, jer bi ga zaslužili, nego zato jer je Bog dobar i On će nam ga u svojoj dobroti pokloniti. To isto ističe i sv. Pavao: "Spasenje ne stoji niti do onoga, koji hoće, niti do onoga, koji trči, nego do Boga, koji se smiluje!"

Kad bismo na svojim dobrim djelima morali graditi nadu na nebo, tko bi mogao mirno i utješno misliti na smrt! Sva naša djela, pa i ona najbolja, uvijek nagriza crv i izjeda rđa. Ovako sve očekujemo od Božje dobrote. Potrebno je, da čovjek sudjeluje, da se pripravi na Božje darove, da za njima čezne, da ih zaslužuje, ali uza sve to milost i ljubav Božja i nebo nije za nas dug Božji, nego Božji dar čovjeku. Budući pak je dar, Bog ga daje kome hoće i koliko hoće. Zato je gospodar pravo rekao radnicima: "Zar nisam vlastan raditi što hoću?"

Kod toga se ne traba bojati, da će Bog koga mimoići ili mu pak dati premalo milosti. Temeljito je načelo, da Bog daje dovoljno milosti svima i da svakoga čovjeka jednako zove: "Hoću i ovom posljednjem dati kao i tebi!"

Isus u ovoj prispodobi otkriva i izvor, iz koga istječe svaki Božji dar - dobrota Božja: "Zar je oko tvoje zlo, što sam ja dobar?" Mjerilo njegove dobrote nisu naša djela, nego njegova ljubav, s kojom sve počinje i svršava.

Koliko je nade stavljeno u one riječi:"A hoću ovom posljednjem dati kao i tebi, jer sam ja dobar."

Kako je posljednja mjera Božje milosti Božja dobrota, nikad nije prekasno. Zato nije izgubljen niti onaj, koji je čitav dan ostao "besposlen", koji je uništio i razasuo najljepše Božje darove bez ikakva dobitka za vječnost. Ni taj ne mora i ne smije zdvajati, jer i oni posljednji radnici primiše po dinar.

Samo ako prihvati ovaj posljednji poziv!

Najdublja je,evo, ova zadnja istina, da se milost i spasenje ne naguravaju, nego ih moramo slobodno i neprisiljeni primiti od Božje dobrote. Treba se odazvati Božjem zovu. Dar se nikome ne daje nasilno.

Još jedno valja naglasiti: Bog daje svoju milost i šalje poziv kada hoće. Zato ne valja računica onih, koji se drže parole, da ima vremena! Ne može čovjek određivati Bogu, kada ga On mora pozvati. Jest istina, da je i posljednjima dao jednaku plaću, ali nigdje ne čitamo, da je Bog dva puta zvao! Svi su se radnici odmah na prvi poziv odazvali.

To je sudbonosno u čovjekovu životu: odazvati se Božjem pozivu. Bog zove u svako vrijeme i u svakoj životnoj dobi čovjeka.

Pred svakim je čovjekom Božji poziv. Đak kraj svoje knjige, kućanica kraj štednjaka, profesor na katedri, sudac u sudnici, bolesnik na svom krevetu, prosjak u svojoj bjedi, mati bez muža s djecom...Sve je to teško i gorko i sve se mora probijati kroz život, a pred svima stoji velikim slovima ispisan Božji poziv: Idite i vi u moj vinograd!

Mnogo je dakle zvanih! - Koji će biti odabrani?

Odgovor je posve jednostavan:

"Svaki koji se odazove Božjem pozivu!"... Amen!

---

o.Bonaventura dr.Duda, ofm

2. "A oni su mrmljali..."

Kako je lijep prizor današnjeg evanđelja, kad gledamo gospodara, kako već u rano jutro dolazi po radnike i šalje ih u svoj vinograd. Dan je divan, a vinograd velik i žeđa za mnogim marljivim rukama. Zato gospodar i kasnije dovodi sve nove i nove radnike. Već su se jedni dobrano umorili i oznojili u napornom radu, a evo dolaze nove sile, da svojim odmorenim rukama prihvate posao. No čak i podveče evo gospodara s novim radnicima, koji se prihvaćaju posla, premda je već dan na izmaku. Oni svakako ne će primiti veliku plaću! Nejednake ruke ne mogu primiti jednaku plaću.

Naveče se dijelila plaća. Jutarnji su se radnici pogodili s gospodarom po dinar. No gospodar dijeli plaću od posljednjih i svima je dao jednako po dinar. Nejednake su ruke primile jednaku plaću! Nije nikakvo čudo, da je medju radnicima nastalo nezadovoljstvo i mrmljali su oni, koji su od jutra radili:"Ovi posljednji su radili samo po jednu uru, pa si ih izjednačio s nama, koji smo podnosili tegobu dana i žegu."

Predragi! Ovo smo mrmljanje radnika veoma dobro shvatili, jer bi i sami vjerojatno tako učinili pred gospodarom. Na sličan se način ponašamo i mi, kad mrmljamo otvoreno ili kriomice, ne shvaćajući životne sudbine, prigovaramo Božjoj pravednosti. Mrmljamo protiv okova, koji nas sapinju, protiv teških udaraca sudbine, koje smatramo nepravednima; prigovaramo radi neplodnosti svoga rada...Takvo je prigovaranje i mrmljanje u tisuću varijacija popratna neskladna koračnica našega života, naš jutarnji pozdrav i naša nadgrobnica.

I u vjeri se vječno pravdamo s dobrim Bogom i Njegovom pravednošću, mrmljamo dok smo mladi na stare, a kad smo stari na mlade, mrmljamo i na prijatelje, jer su dosadni, i na neprijatelje, jer nam zlo nanose... Takvi smo postali čangrizavi i nezadovoljni sa svime, da ni na nebu više ne vidimo sjajnih blistavih zvijezda, nego nam je i tamo tamna mrkla noć.

Čitavo čovječanstvo stoji mrmljajući pred nebeskim domaćinom i traži uvid u upravne zakone božanske Pravednosti. Tu su žrtve nepravde i bezakonja, ljudske mržnje i zlobe, žrtve neobuzdane žudnje za uživanjem i neograničenom slobodom; tu su ostavljeni starci i starice, za koje se djeca ne brinu; napuštene vjerenice i ostavljene supruge, jadna siročad, kojima je grijeh oteo i oca i majku. Svi ti i njima slični stoje pred nebeskim domaćinom s istim pitanjem:"Gospodine, zašto tako nepravedno postupaš s ljudima? Zašto opraštaš onima, koji te razapinju, a razapinješ one, koji te ljube? Zašto tako kasno i tako malo misliš na one, koji su ti najvjerniji"?

Najžalosnije je u našim danima to, što su i najvjerniji i najbolji izgubili vjeru i nadu i počeli "protestirati". No duboko su si svjesni, da nisu time popravili svoje stanje. Čovjek uvijek zaboravlja, da je u svojoj sposobnosti shvaćanja ograničen, pa želi sebi veće odijelo, nego je sam velik i višu stolicu, nego se može popeti. Kad mu se to ne daje, viče i galami kao malo dijete, kad mu roditelji ne daju igračku, koja nije za njega.

Samo onima, koji do kraja sačuvaju vjerno i čisto srce, obećano je kraljevstvo. Samo će takvi biti dostojni, da jednom gledaju neshvatljivog Boga; ljudi djetinjeg pouzdanja, koji usred svijeta, punog boli, bijeda i nevolja, očitih nepravdi i neshvatljivih katastrofa, sačuvaju mir srca i nepokolebivo pouzdanje u Božju dobrotu i ljubav. Mrmljanje pak još više oslabljuje i onako slab i ograničen naš vidokrug, pa još manje vidimo. Takav čovjek neprestano vreba na druge ljude i motri kako je njima. Dakako da uvijek misli, da je drugima bolje. A kako ga vara njegovo oko! Iza tudih zidova vidi samo cvijeće, prostrane cvijetne vrtove i sanduke pune blaga. Točno vidi svako zlatno zrnce, koje bližnji nije morao zaslužiti. Točno zna za svaki cvjetić, koju mu je sam izrastao. Ništa medjutim ne sluti o neprospavanim noćima drugoga i o krvavom porezu, koji on mora ili je morao platiti životu za svaki uspjeh.

No takav je čovjek gotovo uvijek u svojoj vlastitoj kući posve kratkovidan. Dinar, za kojeg se ujutro pogodio s gospodarem, i koji mu se činio tako lijep i pristojna zarada, sada mu je odjednom omrznuo, jer je taj isti dinar vidio u ruci drugog čovjeka, koji se možda za njega nije morao toliko mučiti. I sada počinje protestiranje u ime pravednosti, premda nije u svojim pravima nimalo prikraćen.

No Gospodin je dobar, pa ne daje samo po pravednosti, nego i po ljubavi. Svakom onom, koji bude u ovom dinaru gledao nešto drugo, a ne samo i jedino konačnu nagradu u vječnosti, ostat će sve ovo nerazumljivo. Ostat će mu nerazumljiv i sav život. Ne će shvatiti nijednog Božjeg poteza, nijednog zahvata Božje Providnosti. Ništa mu ne će biti jasno, jer će htjeti božanske stvari mjeriti ljudskim mjerama, koje su uvijek prekratke za Božje stvari. To će uroditi srdžbom i bunom na Boga, a ne nekim uređenjem života i smirenjem prilika.

Zato se, dragi prijatelju, nemoj nadgledati u svaki tuđi lonac, u svaki tuđi život, nego duboko zaroni pogled u onaj dinar, kojeg držiš u ruci, jer ti je to vječna nagrada. Jedino ti on rješava zagonetku života. On ti govori, da je Božja pravednost velika, a Božja dobrota još veća. Amen!

LITERATURA: R. Linhardt, Brennender Dornbusch, I.

---

3. Rad i plaća u Gospodnjem vinogradu

Naš Bog kao božanski Domaćin poziva sve nas na rad u svoj vinograd. Svi su zvani: dijete od malih nogu, ljudi u podne svoga života i starci u predvečerje. Svi nose u sebi poziv u vječnu domovinu, koju treba zaslužiti svojim radom.

Gospodin poziva ljude preko svojih slugu biskupa i svećenika i preko svoje Crkve. On također progovara dnevno preko nutarnjeg glasa savjesti, koji milosnim poticajima nježno, ali uporno sklanja čovjeka na rad u Božjem vinogradu.

To je veoma utješno, jer Bog nikoga ne isključuje, nikoga ne zaboravlja. Sve zove i svima nudi vječnu nagradu. Nikada nije prekasno odazvati se tom Božjem pozivu. Prekasno je samo onima, koji uporno odbijaju svaki zov i stalno okreću ledja Bogu i Njegovoj milosti. On doduše ne zove svakog čovjeka u isto vrijeme, no svaki je čovjek dužan na poziv doći, jer mu je inače izgubljena nagrada vječnosti, a s njom je propao i ljudski smisao života i njegova vrijednost. Dani takvom čovjeku zaista uludo teku i jalov je svaki njegov napor.

Na koji se način radi u Božjem vinogradu?

Sve naše djelovanje i sav rad može postati rad u Božjem vinogradu, ako su obavljeni u stanju posvetne milosti i s dobrom nakanom. Tada nam svaki križ postane dvostruko dragocjen, svaka patnja i bol neizmjerno vrijedna, svaki i najneznatniji posao koristan za vječnost. Milošću i dobrom nakanom postaje naš život nadnaravno posvećen i izvor neiscrpiv duhovnih nadnaravnih dobara.

Može netko u svom životu biti neutrudiv i veoma marljiv, može svojim žuljevima i svojim znojem zadivljavati svu svoju okolinu, no ako se u svem svom poslu ne obazire na Boga i Njegovu volju, ako taj svoj rad ne obavlja kao Božji čovjek u milosti i s dobrom nakanom, tada je čitav život takvog čovjeka sličan stroju u praznom hodu. Takav se stroj vrti, buči, troši snagu i vrijeme, ali od sveg njegovog napora nikakve koristi. Tako ni od takvog čovjeka i njegovih dijela nikakve koristi pred Bogom, jer je sve to učinjeno bez obzira na Boga i Njegovu milost i volju. Takav je čovjek mjed i praporac, i makar se sav istrošio, ne vrijedi mu ništa, jer nema u njemu ljubavi.

Evanđelje također govori, da je Domaćin dao svim radnicima jednaku plaću: i onima koji su radili cijeli dan, kao i onima, koji su došli uveče, kad je već posao bio skoro gotov. Možda to nekog smeta i došao bi u napast, da to nazove nepravednim i nesocijalnim.

Što je Isus htio reći s tom usporedbom?

Htio je prije svega naglasiti, kako se rad u Božjem vinogradu ne može isporediti ni s kakvim radnim odnosima medju

ljudima. Nitko ne može svojim ljudskim silama zaslužiti nebo tako, da bi mu ga bio Bog dužan dati po pravdi. Nebo je bilo i bit će uvijek samo poklon. On je sam rekao:"Kad sve učinite, što vam je zapovjeđeno, recite: Sluge smo nekorisne, učinismo što smo bili dužni!"(Lk.,17,1o). Vječno je blaženstvo čisti dar božanske dobrote. Bog njime može obdariti grešnika na zadnjem času života kao i sveca, koji od svoje mladosti služi Bogu.

Bog daje dinar vječnog blaženstva kao čistu nagradu i nezasluženi dar komegod hoće, a da zato nije nijednom stvorenju dužan polagati nikakvog računa.

Ovdje nam dolaze misli, da bi možda bilo bolje odgoditi rad u Božjem vinogradu do poslijepodneva ili do večeri života, pa da nam onda za naš rad pokloni dinar, kao i onim radnicima. No takve misli pokazuju, da ne poznamo Domaćinu. Svako sebično računanje, kojim mislimo izigrati Božanskog Domaćinu, a ipak dobiti nagradu, samo je bogohulna preuzetost. U Božjem se kraljevstvu ne radi o zasluživanju, nego o poniznom i nesebičnom služenju.

Uostalom da li znaš, koji će tvoj čas biti "jedanaesti"? Zato veli sv.Augustin:Ako te Gospodar pozvao u šestoj uri (t.j. u mladosti), pođi. Istina, domaćina ti je i u jedanaestoj uri obećao dinar, no da li znaš, da ćeš doživjeti i sedmu uru? Zašto zavaravaš onoga, koji te zove, kao da si siguran za nagradu, samo nesiguran za dan."

Zato, predragi, mi se ne ćemo oglušiti na Božji poziv. Radit ćemo s veseljem u njegovom vinogradu, živjet ćemo neprestano u Božjoj milosti i često pobuđivati dobru nakanu. Također ne ćemo prijekim okom gledati one, koji lakše i bolje obavljaju posao i koji postizavaju veće plodove.

Radije ćemo poniznim srcem očekivati nagradu, koju nam je obećao, a koja nadvisuje daleko svaki ljudski rad i napor i svako naše očekivanje.Amen!

LITERATURA:H.Fassbinder, Sämann Gottes

---

4. "Idite u moj vinograd"

Crkvenu godinu dijelimo u dva ciklusa: kraći Božićni ciklus, koji traje od prve nedjelje Adventa do zadnje nedjelje iza Bogojavljenja, i uskrsni ciklus, koji počinje nedjeljom Sedamdesetnicom, a završava XXIV nedjeljom iza Duhova.

Današnjim dakle danom stupamo u novi otsjek crkvene godine. Današnja se nedjelja zove sedamdesetnica, jer označuje sedamdeseti dan prije Uskrsa. Bliža je priprava za Uskrs sama korizma, a nedjelje sedamdesetnica, šezdesetnica i pedesetnica su dalja priprava za Uskrs. Ove se tri nedjelje nazivaju također i predkorizmeno doba.

I ovo predkorizmeno doba jest već vrijeme pokore, iako ne onako stroge, kao korizma: boja oltara i svećeničkog ruha je ljubičasta, umuknuo je veseli pjev Gloria i Aleluja i na kraju mise svećenik ne otpušta vjernike domovima, nego ih s Benedicamus Domino poziva na molitvu. Ovakav će duh pokore potrajati kroz cijelu korizmu i on će označivati kako nutarnji duh pokore, koji je potreban svakom kršćaninu, tako i temeljito nutarnje duševno čišćenje kao pripravu na divni Uskrsni blagdan, kad će opet u slavlju uskrsnog jutra zaoriti Gloria i Aleluja.

Na ove se nedjelje u prva kršćanska vremena odabirali kandidati za sveto krštenje, koje se imalo obaviti na Veliku Subotu. Ovi su trebali uskrsnuti zajedno s Isusom. Od tog časa se ovi moraju ozbiljno i marljivo pripremati na sveti Krst. Za nas, koji smo kršteni kao djeca, mora ovo vrijeme biti priprava na obnovu uskrsne milosti. Zato je preko današnjeg evanđelja svim ljudima upućen poziv na rad u Božji vinograd. To drugim riječima znači, da se svi moramo pridružiti Kristu i zajedno se s Njim boriti protiv zla u sebi i oko sebe. Zajedno s Njim treba umrijeti svijetu, da mognemo zajedno s Njim slavno Uskrsnuti preobraženi u novi život. Mi koji se već godinama odazivamo tom Božjem pozivu upućene su riječi ovog poziva u smislu, da još više uznapredujemo u tjesnom sjedinjenju s Kristom, i da si iz godine u godinu još tjesnije s njim srastemo. - U tom duhu treba shvatiti i obrazac današnje svete Mise.

Kod ulaza u crkvu u Ulaznoj pjesmi se sjećamo svoje ljudske slabosti i mnogih grijeha, koje smo u svom životu počinili. Iskreno priznanje svojih slabosti je najbolji korak ka poboljšanju. Očišćenje je prva zadaća ovog predkorizmenog vremena priprave na još daleki Uskrs. Ta priprava mora početi spoznajom, da se zaista moramo popraviti, i da imamo što popravljati. Ovu misao čišćenja i spremnost popravka sjedinjujemo s onima, koji to ne će učiniti, koji se guše u vlastitim grijesima a siromašni su dobrom voljom, da se poprave. Združujemo se napose s onima, koji u ovo pokladno vrijeme neobuzdano predaju svoja tjelesa grijehu. Zato evo na početku mise vapijem Gospodinu, da i mene i njih izbavi iz zla.

Smiluj se, Gospodine, i nama i njima.Kyrie eleison!

U tom duhu pokore i čišćenja na početku ovog ozbiljnog i svetog vremena molimo sa svetom Crkvom:"Molimo te, Gospodine, milostivo usliši molitve puka svojega, da mi, koji pravedno trpimo radi grijeha svojih, milosrdno budemo izbavljeni radi slave imena Tvoga".

Poslanica odjekuje u duši kao glas trublje:"Ustajmo u borbu protiv zlih sklonosti naše pale ljudske naravi". Zato se "od svega uzdržavajte"! Sv. Pavao na potresan način stavlja sam sebe za primjer odricanja i pokore:"Ja se borim ne kao onaj, koji bije vjetar, nego mrtvim svoje tijelo i zarobljavam, da ne budem možda sam zabačen". Svjestan si je, da i on može pasti po grijehu. To neka postidi one kršćane, koji se tako lakoumno izvrgavaju bližnjim grešnim prigodama, mjesto da se vježbaju u odricanju i mrtvenju. Zato sv.Pavao dalje u poslanici ozbiljno opominje:"Ne znači naše spasenje to, što smo kršteni, kao što nije mnogo značilo pripadati izraelskom narodu. Mnogo se više moramo truditi, boriti i činiti pokoru". Nad tim se riječima mora svaki ozbiljno zamisliti, probuditi se i trgnuti iz duhovnog mrtvila, iz nekog lažnog sna i mirovanja, latiti se proljetnih poslova nakon zimskog mirovanja. Božanski poslodavac zove na rad u svoj vinograd!

Za taj ozbiljan rad molimo u pjesmi na stepenicama pomoć:"Ti si pomoćnik u nevolji, u pravo vrijeme...Ustani, Gospodine, da se čovjek ne ponese"! "Iz dubine vapijem k Tebi..."

U EVANĐELJU Krist ponavlja već gore spomenuti svoj poziv u vinograd. Osobito oni, koji stoje u grešnom svijetu. No taj se poziv odnosi i na one u milosti, da tim radom umnože stepen milosti, a i da mole za grešnike. Nitko ne smije biti besposlen! Neka još više u svima poraste divan svijet vjere i milosti, ljubavi i odanosti. Neka svaki na svom putu pokore napreduje sve do proslave vječnog Uskrsa.

Predragi, odlučili smo slijediti poziv Kristov. Samo je Krist naša sreća:"Dobro je slaviti Gospodina..."(prikazanje).

Vrhunac srčanosti i pouzdanja jest u svetoj Pričesti, kad dolazi sam Gospodar k nama, da nam donese svoju jakost, novu snagu, da ne sustanemo na pola puta. Svijetlo Njegova lica će biti naš stalni putokaz, koji će nas dovesti do uspjeha, da ne budemo postiđeni čovijeka...Amen!

M. Premm

---

5. "Tražimo sretnoga čovjeka"

Draga djeco!

Jedna priča dalekog Istoka govori ovo:"Neki je bogati kralj imao sina jedinca, koji je bio sva očeva radost i jedini njegov ponos i nada.Mnogo je slugu posluživalo mladog kraljevića. Najvrsniji su ga učitelji podučavali, a najglasovitijisu liječnici bdjeli nad njegovim zdravljem. No dogodi se, da je mladi kraljević usprkos sve pažnje i brige obolio. Njegovo se zdravlje iz dana u dan pogoršavalo i on je sve više slabio. Liječnici više nisu znali lijeka i bilo se ozbiljno bojati, da mladi kraljević ne umre. Otac je bio zdvojan, kad je od liječnika čuo, da njegovom sinu nema spasa.

Tada dođe kralju jedan vrač i kaže mu:"Pošalji, gospodaru, po cijelom svom kraljevstvu svoje poslanike, da potraže sretnog čovjeka. Neka njega zamole košulju, koju će donijeti u dvor i njom zaogrnuti bolesnog kraljevića i on će ozdraviti".

Tračak je nade zasjao u očima kralja i odmah poslao svoje najvjernije..

Poslanici su se najprije ogledali po dvoru, no tu na svoju žalost nisu našli posve sretnog čovjeka.

Zbunjeni tim razočaranjem upute se poslanici po svijetu.

Najprije se zaustave pred jednom divnom kućom najbogatijeg čovjeka onoga kraja. Uđu i kažu čovjeku:"Znamo, da si ti najbogatiji čovjek, pa smatramo, da si i najsretniji, jer ti ništa ne nedostaje". No taj se čovjek trpko nasmije i odvrati: "Istina jest, da ima svega što želim, no ipak nisam sretan, jer se svakog časa plašim, da mi ovo netko ne uzme i mene ne ubije. Od tog straha ne mogu gotovo ni spavati. Što mi sve ovo vrijedi, kad za ovo ne mogu kupiti zdravlja!"

Žalosni poslanici ostave dvorac. Sada nisu zaista ni znali kuda da se zapute. Tako zabavljeni svojim mislima nađu se pred jednim zabavištem, gdje se plesalo, pjevalo i pilo, a lica su svih prisutnika izgledala tako vedra i vesela!Povesele se i odmah potraže onog, koga su smatrali najsretnijim i upitaju, da li je zaista sretan. Čovjek je bio malo iznenađen tim pitanjem i odmjeri ih najprije upitnim pogledom, pa im zatim s gorkom gestom odvrati:"Pustite me na miru! Zar da i ovdje mislim na svoje brige! Dosta mi ih je kod kuće! Hoću u vinu utopiti svu svoju brigu, bol i razočaranje".

Poslanici pođu dalje. Put ih je vodio kroz sela i gradove, ali nisu nigdje pronašli posve sretnog čovjeka.

Jednom pred večer dođu pred neku kućicu usred šume kraj jednog radničkog naselja. Tu je živio siromašan radnik sa svojom obitelji: siromašan, ali zadovoljan i sretan. Kućica je bila siromašna, ali lijepo i čisto uređena. Domaćica ih veselo primi. Nije bila sama, jer su s njom bila njezina djeca, sva njezina radost. Uskoro je došao i otac s osmjehom na usnama i

pozdravi svoje goste. Poslenici se u čudu pogledali, kad su ugledali čovjeka na pola gola, a s osmjehom zadovoljstva na usnama. Odmah su pomislili, da su na kraju svoga puta i traženja. Zato ga upitaju, nije li možda on čovjek, koji je posve sretan na ovom svijetu. On im odgovori: "Da li sam posve sretan? Istina je, da imam dobru i dragu ženi i zlatnu djecu, a iznad svega obilan Božji blagoslov. Siromašni smo, ali smo i u svom siromaštvu posve sretni..."

Poslanici se obraduju, obrazlože mu svrhu svoga putovanja i zamole ga, da im dadne svoju košulju, kojom bi se spasio život mladog kraljevića. Taj se čovjek ražalosti, jer je morao odgovoriti, da zaista nema nijedne košulje, koju bi im mogao dati. On je naime i bez košulje posve sretan.

Poslanici se tada vrate kući i jave, što su doživjeli i pronašli. Na dan njihova povratka kraljević je ipak umro, jer se u čitavom kraljevstvu nije našao čovjek potpuno sretan, a koji bi mogao kraljeviću posuditi košulju.

Draga djeco, ova nam priča mnogo govori, a u prvom redu, gdje treba tražiti pravo bogatstvo, odnosno, gdje je prava sreća. Jasno priča govori, da prava sreća nije ni u blagu ni bogatstvu, ni u razuzdanom veselju, nego svatko svoju sreću nosi duboko u svom srcu, u kojem vlada Bog i Božji blagoslov, u duši, u kojoj nema grijeha. Čista je savjest najbolja garancija prave i nepomućene sreće.

No sada vi, draga djeco, morate odgovoriti samima sebi, da li ste potpuno sretni. Možda si i vi koji puta dočaravate, da bi bili potpuno sretni, kad bi na primjer imali mnogo novaca, kad bi imali auto, kad bi imali lijepih odijela i haljina...No vidjeli ste, da je ipak prava sreća samo u dobrom srcu, koje ljubi dobrog Boga. Sigurno je dragi Bog u vašem srcu, pa onda ne bi smjeli tražiti veće i druge sreće. Eto, i Vas je pozvao nebeski vinogradar već rano, odmah u mladosti u svoj vinograd, da radite oko toga, da bude vaša duša uvijek lijepa i da neprestano ljubite dragog Isusa. Po krštenju ste postali djeca Božja i Bog po milosti stanuje u vašim dušama. No vi radeći u Božjem vinogradu svaki dan povećavate tu milost u svojim dušama i tako postajete svetiji i u isto vrijeme sretniji.

Tko želi biti sretan već ovdje na zemlji, mora već sada nositi nebo u svojoj duši. Vi ćete i dalje čuvati to nebo u sebi i ne ćete dozvoliti, da grijeh potamni i uprlja vaša srca. Eto, to je vaš rad u Gospodnjem vinogradu. Amen!

ŠEZDESETNICA

1. Božje sjeme

Gospodinova je priča o sijaču uvijek aktuelna i suvremena. Čini nam se, kao da je danas ispričana i da se tiče upravo nas ljudi današnjeg vremena. Takove su uostalom sve Gospodinove prispodobe. Ova je pak posebno aktuelna zato, jer ona govori o povijesti svake ljudske duše, kojoj se Bog na najrazličitije načine približava i u brazde njezine nutrine nježno stavlja svoje božansko sjeme, da ono nikne i donese rod.

Mnogo ste puta promatrali seljaka, kako odmjerenim i laganim koracima stupa po brazdama izorane njive i zamahom ruke jednomjerno sije sjeme. On zna, da je nekom tajanstvenošću obavito to sjeme, koje povjerava zemlji, u kojoj će ono proklijati, niknuti i donijeti plod. Sijač zna, da uspjeh sjetve ne ovisi toliko od sjemena, nego više o njivi i mnogim drugim uslovima, kojima je Gospodar Bog. Zato on daje sjeme, a sve ostalo prepušta Bogu.

Tako i nebeski Otac sije svoje sjeme milosti ljudima. On je veliki Sijač, a ljudi su njegove njive. On nudi svakom čovjeku svoju riječ, a do čovjeka je, hoće li to sjeme prihvatiti. Čovjek nije lutka, nego biće obdareno slobodnom voljom i kao takav mora se sam odlučiti, hoće li služiti Bogu ili ne, t.j. odbaciti njegovo sjeme. - Već dva tisućljeća koračaju Božji sijači njivama ljudske povijesti i siju Božje sjeme u brazde ljudskih srdaca. A uspjeh? Zar ne, da bi nakon toliko sjemena morao svijet mnogo drugačije izgledati. Zar ne bi na svijetu moralo biti više, mnogo više ljubavi, a manje mržnje, mnogo više pravednosti, a manje nepravdi, mnogo više svetaca, a nestati zlo! A kako je sve to mnogo drugačije! Na kome je krivnja?

Na ovo pitanje odgovara sam Gospodin u Evanđelju. Ne valja okrivljivati sijača niti sjeme. Sijač je učinio dobro svoju dužnost - sjeme je došlo u brazde. Ni na sjemenu nije krivnja, jer je ono imalo sve uvjete da dobro proklija i nikne. Radije bi trebalo pogledati kvalitet njive, kojoj je sjeme povjereno. Nije li čovjek to Božje sjeme i u sebi a u drugima pogazio i ugušio?

Nitko ne može Bogu prigovarati, da nestaje sjemena, jer On upravo rasipno dijeli svoju milost ljudskim dušama. Za njih je dao krv i život. Nemoguće je navesti sve zgode, u kojima se Bog svojom milošću približava ljudima. On ju dijeli ne samo s oltara, pred kojim duša kleči tražeći Njegovu pomoć...Djelovanje milosti nije ograničeno ni na mjesto ni na vrijeme, a ni na osobe. Bolest, koja najavljuje svoj dolazak na tvoja vrata, prosjak, koji pruža svoju mršavu ruku za malim darom, tvoji ukućani, za koje se moraš brinuti, makar su ti teški, zatim tvoje duševne i tjelesne patnje svakog dana, tvoj dnevni posao i brige, sve je to Božje

milosno djelovanje, blagi Božji poticaj, Božje sjeme. Pravi čovjek ne gleda, kako i gdje mu Bog daje sjeme, nego mu je jedina briga, da brazde njegove duše budu spremne.

Bog takodjer dijeli svoje sjeme preko svojih službenika, dobrih učitelja, vrijednih roditelja, vjernih i iskrenih prijatelja. Osim toga On često i dnevno progovara po glasu naše savjesti. Ipak, uspjeh je usprkos svega tako malen. Posve bi dakle krivo čimio onaj, koji bi okrivljavao bilo sjeme bilo sijača. Krivnja će ipak biti negdje na njivi, kad dobro i obilno sjeme, posve zdravo i puno skrivenog života, ne donese željenoga ploda.

Nije li gdjekoji čovjek sličan tvrdo ugaženom putu, na koji se uzalud baca sjeme? Tim putem stalno prolaze teška kola svakodnevnih briga i dogadjaja, koji su dušu takvog čovjeka učinili posve bezosjećajnom i tvrdom za sve nadnaravno. Takvo Božje sjeme dopire samo do površine i ne može pustiti jako i čvrsto korjenje. Kada Bog želi takvu njivu umekšati, počne je orati oštrim plugom trpljenja. Tad se čovjek svija pod teretom boli, mrmlja i buni se na Boga, izmiče britkim noževima Božjeg pluga i u jadikovkama prolazi njegov dan. Bog pripušta sve to, da bi brazde duše tog čovjeka bile duboke i tako pripremljeno mjesto za klijanje Božjeg sjemena. Takav čovjek nije uvidio, da je takav postupak bio veliki čas Božje milosti, jer Bog na taj način oslobađa čovjeka one pogibeljne bezosjećajnosti i površnosti, u kojoj je prije živio.

Možda je duša kojeg tog čovjeka slična i kamenitom tlu, koje doduše primi sjeme, ali uslijed pomanjkanja vlage sjeme uskoro ugine. Duša takvog čovjeka nema dovoljno ljubavi za sjeme, jer je sva ljubav usredotočena na vlastiti ja. Takav čovjek često rado prima sjeme, ali kasnije u sirovoj svakidašnjici zaboravlja Božje sjeme i ono ne daje ploda uslijed duhovne suše i nebrige tog čovjeka. Kad se od tog čovjeka traži malo žrtve, malo samoprijegora, malo odricanja, malo odvažnosti, on zataji, jer ima premalo ljubavi za Boga, a previše za samog sebe. Zato Bog često to kamenito tlo razbija, takvo kameno srce mekša i stvara u duši plodno tlo. To je doduše redovito dug i naporan rad, kadšto veoma bolan, ali je prijeko potreban i koristan.

Mnoga je njiva duše slična zemlji, obraslој trnjem i korovom. Dogodi se, da čovjek upravo sebe više ni ne prepoznaje uslijed množine strasti, zlih sklonosti i nedopuštenih želja. Čudi se sam sebi, da je došlo tako daleko i da je takav postao. Sve je u takvom srcu upravljeno prema zemlji, a u središtu je svih njegovih interesa to, da se ovaj život učini što ugodnijim i udobnijim. Takav se čovjek posve priljubio uz zemlju, srastao s njom, privezao se užitcima za osjetila, natovario na sebe teret zemaljskih želja... Takvom je čovjeku veoma težak, gotovo nemoguć let prema slobodnim i bistrim suncem obasjanim visinama. On nema smisla, a niti ne zna za ono "što je jedino potrebno."

Tu je opet potrebno, da Gospodin Bog pohodi takvog čovjeka pohodom svoga pluga, da iščupa trnje i korov. I taj će se čovjek buniti i izmicati, no za njega je to jedini spasonosni lijek. Činit će mu se Božja pedagogija križa možda i nepravedna, no bolja je i spasonosnija, nego konačna propast i sterilnost ljudskog života.

Na kraju moramo istaknuti, da sve ipak nije tako crno. Ima toliko duša na ovom svijetu, koje su divno plodno tlo za Božje sjeme, koje u dušama takvih ljudi donosi obilni plod. Ima ljudi, koji otvorena i spremna srca primaju svaku Božju milost. Nije istina, da je veliki rad i nastojanje kršćanstva uzaludno. I danas prolaze našim ulicama anđeli! I danas ima svetaca, kojima ne vidimo svetačkih aureola! Ima duša mnogo, koje više slušaju Boga nego ljude, više cijene karakter i šast i blagodat čiste savjesti, nego sve drugo. Ima ljudi, kojima je ostalo jedino dobro plemenita duša i čisto srce i usprkos svega ostaju vjerni Bogu u svojoj službi i u svom životu. Ima puno ljudi, koji teško izlaze na kraj sa svojim potrebama, ali ne će zatvoriti svoje ruke pred siromahom. Ima ljudi, koji znaju biti velikodušni u opraštanju i najtežih uvreda. Ima duša, koje su čiste i nevine, makar je pokvarenost zahvatila tolike i vuče ih kao ogromna rijeka u sigurnu duhovnu propast. Ima još mnogo mladih nepokvarenih duša, koje nose Boga u svojoj nutrinji i koji Mu dnevno pružaju svoj obol žrtve na oltaru ljubavi.

Možemo li za sebe reći, da pripadamo tim posljednjima, koji donose stostruki plod Božjeg sjemena? Da li primamo Božju milost i slijedimo njezine poticaje, ili im se oglušujemo? Ako do danas ima propusta, još nije prekasno! Gospodin čeka sa svojim sjemenom: uzori svoju njivu, iščupaj zlo makar i bolilo, i budi plodna njiva, koja će obećavati zlatna suncem obasjana žitna polja zrele i blagoslovljene jeseni. Amen!

LITERATURA: H.S. Braun, Radiopredigten, I.

---

2. Sjeme i plodovi

Listamo li povijest najnovijeg vremena, nameće nam se pitanje:"Kako to, da kršćanska religija nije čovječanstvo dublje zahvatila, prožela ga svojim duhom i preokrenula?" Već skoro dvije tisuće godina Kristovo svijetlo svijetli nad Zapadom i milosne sile djeluju kao zrake topline na ljudske duše...A rezultat? Bezvjerje se i nećudorednost sve više šire i kao da daju obilježje i ton današnjem vremenu. Kad bi koji poganin pročitao Novi Zavjet i došao na Zapad, što bi si pomislio od nas kršćana, kojima se već stoljećima propovijeda istina Novog Zavjeta! Zar dakle nemaju pravo oni, koji govore, da je kršćanstvo zatajilo i da bi ga trebalo zamijeniti nečim drugim jačim i suvremenijim?

Indijski je pisac Sadhu Sundar Singh (+1929) jednom napisao:"Nekog sam dana sjedio podno Himalaje uz obalu rijeke. Izvadio sam iz vode lijep okrugao kamen. Razbio sam ga! Iznutra je bio posve suh. Taj je kamen dugo ležao u vodi, ali voda nije mogla u nj prodrijeti! Isto je tako s ljudima u Evropi: oni su uronjeni u kršćanstvo već stoljećima, žive u njemu, ali ono nije u njih prodrlo. Oni ne žive po njemu. Krivnja radi toga ne leži na kršćanstvu, nego na tvrdoći srdaca!"

Zar nismo i mi ti Evropljani! Godinama živimo u kršćanstvu, poučavaju nas i stavljaju pred oči Krista i Njegove svece, neprestano primamo pouke, milosna sredstva, a plod? Kad bi samo jedan dio toga donijelo ploda, već bismo bili sveti! Kako smo još daleko od svetosti!...

To je isto osjetio i Isus i o tom govori u današnjem evanđelju. Riječ Božja, t.j. sve ono, što se ljudima iznosi o istinama Božjeg kraljevstva, slična je zrncu sjemena, koje se posije na njivi. Da to zrno može uspjevati, potrebno je ne samo da sjeme bude dobro, nego da i njiva bude priređena. Gospodin ovdje govori iz vlastitog iskustva. On je bio učitelj, kome nitko nije bio ravan, Njegova je radosna vijest najuzvišenije, što su ikada ljudi mogli čuti, a govorio je "kao onaj, koji ima silu" i svojim je riječima zadivio sav narod (Mt.,7,28). On je svojim govorima slušatelje tako zaokupio, da su ga danima slijedili i u pustinju zaboravljajući na glad i žeđ. A ipak, tako je malen bio uspjeh. Čak i kod njegovih učenika, koji su ga dnevice slušali i kušali Njegovu ljubav. Da nije bilo Duhovskog čuda, sve bi Njegovo učenje bilo bez koristi, jer bi najveći dio onog sjemena ostao bez ploda.

On je znao, da će se to isto dogoditi i njegovim učenicima i svim drugim vjerovjesnicima. Zato je htio ovom prispodobom upozoriti na uzroke takvog neuspjeha.

Razlozi leže pretežno u samim ljudima, u njihovoj zloj volji, njihovoj ravnodušnosti, njihovom svjetskom duhu i njihovoj genijalnoj površnosti i nebrizi. Radi toga su gotovo

nesposobni prihvatiti vjerske istine. Svaka opomena ili pouka pođe mimo njih i ne osjete je niti se na nju osvrću.

Drugi je razlog u ljudskoj nepostojanosti. Preslaba je ljudska volja, da odluke, koje su slušajući stvorili, provedu u djelo. Kroz tjedan zaborave sve ono, što nedjeljom čuju u crkvi i što preduzmu da poprave.

Treći razlog leži u neurednim nagonima i sklonostima, koje su u tolikoj mjeri ovladale ljudima, da riječ Božja sa svojim zahtjevima nema nikakva utjecaja na njih.

Pogledavši iskreno u sebe spoznat ćemo, da se nešto od toga krije i u nama. Radi toga ni kod nas nije Božje sjeme donijelo onaj plod, koji je moglo donijeti po svojoj jakosti. Možda je sjeme sasvim propalo, a duša nam je kao napuštena zemlja!

Mogao bi netko reći, da je slab plod od sjemena i zbog krivnje ovog ili onog sijača. Istina jest, da bi mnoga propovijed i po svom obliku i po sadržaju mogla biti bolja, da postigne trajno djelovanje u duši. Istina jest, da svaki svećenik, koji stane na propovijedaonicu, nije najbolji govornik. Ljudi danas u tom pogledu imaju velike zahtjeve. Ljudi danas slušaju ili čitaju snažna predavanja, lijepe govore preko radija, pa i od propovijednika zahtjevaju više. Radi toga je kritika takvog čovjeka ponekad i opravdana. To ne zna nitko bolje od samog propovijednika i oni osjećaju najbolje teret odgovornosti na sebi, koji im nalaže propovjednička služba. I sv. Pavao je rekao:"Molite za me, da mi se dadne riječ, kad otvorim usta svoja da navještam sa slobodom tajnu evanđelja". No isti apostol naglašuje i ovo:"I ja k vama, braćo, nisam došao s visokim govorom ili mudrošću...I riječ moja i propovjedanje moje ne bijaše u uvjerljivim mudrim riječima". "Govorimo, ne da ljudima ugađamo, nego Bogu, koji kuša srca"(I. Sol.,2,4).

Najvažnije je to, da li mi želimo biti dobra uzorana njima, koja može primiti sjeme i donijeti plod. O toj spremnosti najviše ovisi naše spasenje.

Otvorimo svoju dušu, da ona spremno prihvati Božje sjeme. Uspjeh će tada biti stostruki plod, uspjeh će biti taj, da će nas kršćanstvo prožeti i iznutra, da ćemo biti potpuni ljudi. Riječ će Božja biti svijetlo mojim nogama na stazi života (Ps.118).

Amen!

LITERATURA: Fassbinder, Säman Gottes

---

3. Riječ Božja je jedino potrebna

"Sjeme je riječ Božja"(Lk.8,11)

Čovjek se danas više nego ikada prije opire Božjoj riječi. Ravnodušnost i nehaj kao da iz dana u dan postaju sve veći. Što da kažemo na to?- Zar možda riječ Božja više nije potrebna, kad je ljudi ne će slušati? Da li se konačno uopće smije prezirati riječ Božja? Još jedno pitanje: da li je uopće moguće kršćanski živjeti, a ne obazirati se nikako na Božju Riječ ili je pak smatrati nečim suvišnim u svom kršćanskom životu?

1. Što kaže Bog?- U starom Zavjetu prorok Izaija kaže: "Ovako govori Gospod, stvoritelj tvoj i tvorac tvoj, o Izraele, moj si ti!" Kao što plod pripada seljaku, koji ga je posadio, a cvijet vrtlaru, koji ga je uzgojio, tako i svaka duša pripada Bogu, koji je njezin Stvoritelj.

Osim toga Bog nije samo riječima sebe objavio, nego je došao na zemlju uzevši ljudsko tijelo. No ni to mu nije bilo dosta nego je trpio i umro za ljude. Krist je objava Božje riječi. "Tko ne vjeruje, već je osuđen!"(Iv.3,18).Krist nije samo govorio, nego je i činio. I krvavo činio i dokazivao veličinu svoga svjedočanstv. Zar nije svjedočanstvo Njegovo o važnosti Božje riječi snažno i jako! Kad se Krist za tu nauku dao raspeti, da dokaže njezinu istinitost i važnost, zar bi onda smio jedan od nas i pomisliti da ne prihvati tu Božju riječ, akamoli, da ju prezire i napušta.

Eto, predragi, tako je važna Božja riječ. To kaže Bog...

2. Što kaže iskustvo?- Božja je riječ svijetlo. Ljudski je razum po svojoj naravi ograničen i nakon grijeha i zbog njega podvrgnut raznim zabludama i lažima. Već je jedan poganin rekao da nema laži, koje ljudi nisu smatrali istinom, a niti istine, koju nisu proglasili za laž. Tomu i takvom razumu treba jedno jasno svijetlo, koje će mu pokazivati pravi put. Svijetlo razumu može biti samo istina. Najveća pak i jedina istina jest istina Božje riječi. Bog je jedina istina, a sve drugo je istina, ukoliko odrazuje na sebi beskonačnu Mudrost i Ljepotu Božju. Riječ je Božja otsjev Božje istine i zato je ona svijetlo razumu jasnije od sunčanoga sjaja.

Božja je riječ i sila. Ona nadvladava u nama zlo i pomaže, da se dobre naše osobine razviju. Bez Božje riječi čovjek hoda u tami. "Tama pokriva zemlju i mrak narode"(Iz.60,2). Zato su vapili ljudi prije Krista za Spasiteljem, koji bi im donio Božju objavu:"Rosite nebesa..." I sami su pogani osjećali veliku prazninu:"Ili mora sam Bog doći, da nas izbavi, ili smo izgubljeni govorio je Platon.- Tada dolazi Krist kao Božanski Sijač, o komu pripovjeda današnje evanđelje.

Što danas vidimo? - "Zaista svatko mora uvidjeti, da strašna zla, koja biju čovječanstvo, imaju svoj prvotni izvor u raspojasanosti požude, u velikom pomanjkanju ćudoređa i najposlije u otpadu čovječanstva od Boga."(Pijo XI). Božja se riječ uopće više ne poštuje, ili tek veoma malo. Zato je svijet postao

nesretan, kao što možda od svog početka nije bio.

Nedavno je umro poznati njemački filozof i mislilac Herman Bahr. Njegov je životni put veoma zanimljiv, ali i poučan: u ranim je već godinama ostavio Boga i vjeru, a odtada na najrazličitijim putevima tražio sreću i bolju budućnosti svojih suvremenika. Konačno se ipak nakon dugog lutanja vratio natrag Bogu. "U teškoj stisci svoga srca povratio sam se svojoj vjeri...Vapio sam za svijetlom! I gle, u Bogu se stišala svaka moja čežnja... Usidren u Bogu čovjek dolazi do svoga usavršenja i postaje potpun čovjek sa svim svojim plemenitim darovima...Najprije moramo postati kršćani, da možemo biti pravi i potpuni ljudi. Put k pravoj humanosti vodi samo preko vjere...Čovjek je nepotpun, dok ne živi po vjeri".- To je veliko priznanje o važnosti i vrijednosti riječi Božje.

3.Riječ je Božja najveće dobro.- Crkva nas uči, da je riječ Božja savršena. Kod nje nema ništa nesavršeno. Narodi, koji nisu primili istine Objave, kroz stoljeća su propali. Oni pak, koji su primili silu Božje riječi, a nijesu je držali, opet su propali. Kršćani su zatajili, ali je sila riječi Božje ostala uvijek jednako savršena i jaka. Njoj se ne može ništa ni oduzeti ni nadodati. Rekao je Rousseau:"Kad bi ljudsko društvo bilo zbilja kršćansko, tad bi svatko izvršavao svoje dužnosti, narod bi se pokoravao zakonima, poglavari bi bili pravedni, vlasti poštene... tada ne bi bilo nikakvih izgreda ni nemira...Društvo bi bilo najbolje što se može zamisliti". I opet jedan drugi:"Kad bi kršćani točno držali riječ svoga Gospodina, bili bi najbolji i najpošteniji ljudi na svijetu...Ništa nije tako podesno, da ljudsko društvo opet usreći, kao obdržavanje kršćanske nauke".

"Samo će ono društvo biti sretno, u kojem je kraljica istina, zakon ljubav, a konačni cilj vječnost". To kaže sv.Augustin. Prema tome bi se i današnji čovjek morao orjentirati. Neistina zavodi, a mržnja ranjava. Sreća nije zemaljska: utemeljena jest na zemlji, ali se postizava u nebu. Krist je istina. On je utjelovljena Božja riječ. On je neprevarljivi putokaz, pravo svijetlo, jedini ispravan put.

Mi ćemo biti kao oni, koji "Božju riječ čuju, čuvaju je u dobrom i ispravnom srcu i u strpljivosti donose mnogi rod". Mojsije je govorio Izraelcima, što i vi primjenite na sebe:"Utisnite dakle ove moje riječi u srce svoje i u dušu svoju...Učite ih djecu svoju i govorite o njima"(5.Mojs.11,18). Amen!

LITERATURA: E.Keller, Sanctificate dominicas

---

4. "Iziđe sijač da sije svoje sjeme"

Prošla nas je nedjelja pozivala u borbu na Božje trkalište, u vinograd Gospodnji. Ova nas pak nedjelja u današnjoj misno liturgiji opominje, da snažno radimo na njivi svoje duše. Ta slik vrlo dobro pristaje u ovo vrijeme godine, jer doskora započinje proljeće, u koje čovjek sije sjeme na svojoj njivi.- Krist je svoje sjeme posijao već prije dvije tisuće godina. Od onda nije prestao da u dušu svakog pojedinog čovjeka neprestano kroz sav njegov život ubacuje sjeme svoje milosti. Kakav li je uspjeh! Još danas je veći dio čovječanstva u tami, a i oni kršćani, koji znaj za Božje sjeme, ne donose ploda, kakvog se sijač nadao, dok je s ljubavlju ubacivao sjeme svoje Riječi u brazde duša pojedinih ljudi. A mi sami? Kako nam je često teško slijediti poticaje Božje milosti!

Odmah u ULAZNOJ PJESMI današnje sv.Mise odjekuje naš vapaj Kristu:"Ustani, što spavaš Gospode!...Žar zaboravljaš nevolju našu? Poniženi smo do praha zemaljskoga". Tjelesnim dijelom svoje ljudske naravi, koja nam je zajednička sa životinjama, usko smo povezani sa zemaljštinom. Svojim nas zlim sklonostima tijelo neprestano vuče prema dolje i sprečava slobodan i lagan let prema visinama, prema našem Bogu i svemu što je Božansko. Zato s pouzdanjem vapijemo Kristu, koji može pomoći:"Ustani, Gospodine! Pomozi nam i izbavi nas!"Čuli smo i "oci su nam naši kazivali", kako si "svojim djelom" podigao sve one, koji su duboko pali i učinio ih velikim svecima: Tvoja je velika milost pretvorila Savla u Pavla, Augustina u Svetog Augustina...

Danas se u Rimu obavlja postajno bogoslužje u crkvi sv. Pavla, pa zato stoji u molitvi:"Bože, koji vidiš, da se ne uzdamo ni u koje vlastito djelo, daruj nam milostivo, da nas od svih protivština brani zaštita Učitelja naroda!" To je jedina nedjeljna molitva, u kojoj se obraćamo jednom svecu.

Sv. Pavao nam u MOLITVI stoji kao zagovornik, a u POSLANICI kao divan uzor. U njegovoj je duši Kristova milost urodila stostrukim plodom. On nije samo radio za Kristovu vjeru, nego je za nju i trpio...To je lijepa opomena nama svima, da u korizmi koja dolazi, uzmemo na sebe radi Krista kakvo trpljenje i koje to pokorničko djelo. Za onakav svoj način života Pavao je bio obdaren divnim milostima s neba. Usprkos toga ostaje duboko ponizan s jedn strane, a s druge strane još podvrgnut napastima, na koje se toliko tuži:"Tijelo moje prianja uz zemlju!" "Tko će me osloboditi od bjede ovoga života?" - Krist:"Dosta je Kristova milost!"

Mislim i ja tako, kako Krist želi da mislim? Ako želi, da sjeme Božje riječi donese ploda, treba da preko njive naše duše pređe plug samoprijegora i trpljenja. Zli nagoni u nama protive se Bogu, no treba ih savladati. Ne smijemo se zavaravati milostima, koje nam Bog daje. Napast ostaje i sjeme ne donosi željenoga ploda. Sjeme mora u pripremljenoj zemlji duše umrijeti u pokori i odricanju, u trpljenju i boli, da mogne uginuvši donijeti veliki

plod. Tako se u našoj slabosti očituje Kristova snaga."Bezumniče! Što ti siješ, ne će oživjeti, ako ne umre!"(1.Kor.15,36) To još vrijedi više za one, koji u svom apostolskom žaru ili po svojoj dužnosti ne spasavaju sebe same, nego i mnoge druge duše. "Ako pšenično zrno padnuvši na zemlju ne istrune, ostaje samo; ako li istrune, donosi obilati plod"(Iv.12,24).

Pavao je bio apostol pogana. Zato s njim zajedno molimo u Pjesmi na stepenicama:"Neka znaju neznabošci, da Ti je ime Bog, da si Ti jedini Višnji nad svom zemljom!" Ali koliki ljudi ne će da znaju za Kristovo sjeme njegove riječi! Ne će evanđeoskog sjemena. Zbog toga Gospodin često šalje na ovaj svijet teške dane. Doživjeli smo ih i molimo Ga, da nas poštedi od svoga još jednog tako strašnog ili još strašnijeg pohoda. Njegova je ruka strašna kad udari:"Potresao si zemljom i razvalio je...Molimo, da se izabrani Tvoji izbave".

Ozbiljno svaki od nas neka uzme k srcu ovu Gospodinovu prispodobu o sijaču i sjemenu. To je ispit života. Božje je sjeme posijano u nama na sv.Krštenju. Kasnije po sv.Pričesti, po drugim sakramentima, po tolikim propovijedima, sv.Misama i drugim sredstvima, preko kojih je Gospodin govorio našoj duši. A plod? A uspjeh? A plodan uspjeh, a bogata jesen, a zlatna žitna polja, a dobar kršćanski život, a svetost života, aljubav prema Bogu?... Gdje su Božja iščekivanja u nama?...

Krist je dao konačno otkupljenje baš po svom vlastitom uništenju na Golgoti smrtne muke. I Riječ Božja mora nestati u poniznom primanju trpljenja, križa, boli, neshvaćanja, muke i teških Gospodinovih pohoda svake vrste. Tek nakon takvog života sličnog Velikom Petku Gospodinovu dolaze dani puni roda i ploda milosnog života, koji buja u našim dušama. To Gospodin i očekuje.

Dok naše tijelo vene i priklanja se zapadu naš život, život naše duše buja sve više užezan ognjem božanske Ljubavi u svetoj Pričesti. Duša naša postaje tako sve ljepša, dok ne postane plod zreo, sjeme koje je donijelo dovoljan plod, da može biti premješteno na nebeske njive.Amen!

LITERATURA: M.Premm,Geheilgtes Jahr

---

5. Plodna njiva ili pusta Sahara

Vi ste već sigurno vidjeli, kako sijač prolazi uzoranim brazdama i sije sjeme. On pažljivo i dostojanstveno baca sjeme jednomjerno na brazde laganim zamahom ruke i pazi kamo će njegovo sjeme pasti. Nad njim veselo ševe pjevaju svoje pjesme, a sijač i dalje prolazi bacajući svoje sjeme.

No svako zrno ne će donijeti ploda. Jedno će naime pasti na kamen i ne će moći niknuti i donijeti ploda. Drugo će možda pasti pokraj puta i ljudi će ga pogaziti. Neko će zrno pasti na zemlju doduše uzoranu, ali će zajedno sa sjemenom niknuti i drač i korov, koji će sjeme naskoro ugušiti i ono će uginuti i ne će donijeti ploda. Samo ona zrna, koja padnu na dobru i uzoranu zemlju bez drača, donijet će stostruki plod i od njih se sijač nada uspjehu i blagoslovu svoga truda.

Eto, moja djeco, tako ste i vi njiva, u koju i roditelji i svećenik siju sjeme Božje riječi. Svake nedjelje, na svakom satu vjeronauka, neprestano i od najranije mladosti vi stalno dobivate novo sjeme Božje milosti u Vaše duše. Zato se ozbiljno i Vaši roditelji, a dakako i svećenik, nadaju dobroj žetvi u jesen života. Nadaju se, da ćete vi postati jednog dana odrasli, dobri, pošteni, karakterni ljudi i plemeniti kršćani katolici, koji ćete biti i na radost svojim roditeljima, kao i na slavu Bogu.

Međutim, ako sva ova zrna Božjeg sjemena padaju na neplodno tlo kod Vas? Ako Vama sve ide kroz jedno uho unutra, a kroz drugo van? Što ako vama nije uopće stalo do Božjih riječi, nego idete i u crkvu i na vjeronauk samo jer se bojite roditelja odnosno batina? Što ako na tim satovima vjeronauka ili u crkvi kod mise na sve drugo mislite, samo ne na Isusa i njegove riječi, koje On želi da vi zapamtite i usadite u srce? Što ako je vaša duša neplodna njiva puna kamenja i korova i drača, na kojoj ne može uspjevati Božje sjeme?

Isus je rekao: "Tko je od Boga, sluša Božju riječ". Tko pak ne sluša Božju riječ, tko ju rado ne sluša, tko ju izbjegava, taj nije od Boga. A tko nije od Boga, kome pripada? - Pripada Božjem neprijatelju đavlu. Tako je govorio sv. Franjo Saleški.

Zato bismo morali rado slušati Božju riječ, rado prisustvovati vjeronauku, morali bi biti željni naučiti nešto više o Isusu i njegovoj vjeri. Tko ne pozna Isusovu vjeru, taj ne može po njoj živjeti. Tko pak ne živi po Isusovoj vjeri, taj nije kršćanin, ili barem dobar kršćanin. Takva pak djeca, kad odrastu i svrše škole, onda će biti najedanput tako silno pametni, da će odmah znati, da nema ni Boga, ni vjere, ni duše i tu će svoju mudrost onda naturavati drugima. Bilo bi bolje da sada najprije nauče, što Isus kaže, a tek onda mogu govoriti svoju mudrost.

Uvijek moramo slušati Božju riječ s velikim poštovanjem i pažnjom.

Kako nas djecu mogu često posramiti u tom primjeri, koje pripovjedaju misionari o svojoj djeci. Tako jedan otac misionar (P.de Smet) pripovijeda:"Revnost siromašnih crvenokožaca za riječ Božju upravo zadivljuje. Oni sa svim strana dolaze svome misionaru. On im može sate i sate govoriti a da se nijedan od njegovih slušatelja ni ne makne s mjesta".

Nama je pak i nekoliko minuta previše, predugo, predosadno i nezanimljivo. Nas više zanima kino, igra, ulica i sve druge stvari, samo se one ne smiju zvati crkva i vjeronauk. Svaka riječ tada izgovorena jest zrno sjemena, koje kod nas pada na kamenito tlo i mi ostajemo tako pusta njiva, kao što smo i prije bili, dok na drugim njivama buja ono što je posijano. Naša je njiva gola kao ćelava glava bez kose, kao pustinja bez drveća...

Krajem 16.stoljeća poslao je kineski car pismo japanskom caru Taikosama. To je pismo bilo stavljeno u zlatnu kutiju na zlatno prijestolje pokriveno grimizom. Vozili su pismo u zlatnoj kočiji četiri predivna plemenita konja, a pratili su kočiju mnogobrojni kineski dostojanstvenici sve do palače japanskog cara. Kad je japanski car primio pismo, pažljivo i ozbiljno ga je prihvatio, stavio ga najprije sebi na glavu, a onda na srce i tako htio prema ondašnjem običaju pokazati, kako mnogo štuje odlične riječi kineskog cara.

Eto, djeco, tako je svaka propovijed i svaki sat vjeronauka, kao i svaka opomena Vaših roditelja ili drugih dobrih ljudi jedno pismo vama od dragog Boga. On vam piše, da se popravljate, da budete dobri, piše vam da vas ljubi i nada se da ćete i vi njega ljubiti i vršiti njegovu volju ovdje na zemlji, da mognete onda doći k njemu u nebo, kad vas On pozove. Kako vi primate ta pisma od dragog Isusa?

Isus očekuje, da sjeme riječi Božje, koje vam siju i roditelji, i velečasni, i drugi odrasli dobri i plemeniti ljudi, primate ozbiljno i pažljivo; onda će to sjeme pasti na dobru zemlju i donijeti ploda. Ne smijete dozvoliti, da vaše duše budu samo kamenito tlo, koje ne donese nikakva roda ni ploda. Treba to sve iskrčiti, sve kamenje otstraniti, sav drač i korov iščupati, pa onda sjeme posijati.

Kad je sv.Antun propovijedao, ljudi su glasno plakali i glasno govorili:"Isuse, smiluj mi se!" i slične riječi. Oni su zaista pobožno slušali Božju riječ i radosno se popravljali, ako je trebalo.

Tako ćemo i mi od danas biti drugačiji. Sveta misa i propovijed u nedjelju za nas će biti radost i veselje, jer ćemo saznati nešto novo o Isusu; sat vjeronauka će biti za nas radost, jer ćemo opet više upoznati svoju vjeru; svaka opomena ili pouka naših dragih roditelja bit će nam sveta, jer ćemo znati, da je to poruka samog dragog Isusa, koji nam preko njih govori, kakvi moramo biti.

Tako ćemo postati plodno Isusovo polje. Amen!

PEDESETNICA

1. "Gospodine, da progledam"

Gospodin je u Jerihonu na putu za Jeruzalem.

Zna, da je to njegovo posljednje putovanje: "Evo, idemo u Jeruzalem i sve će se izvršiti..." Izvan svake sumnje, on dobro zna što ga čeka. Ipak tako mirno stupa ulicama s uvijek jednakom ozbiljnošću na licu i sa sjetnim očima, u kojima neprestano otsjeva duboka misao: kako je slijep ovaj narod, kako je tvrdo njegovo srce! Nije propustio nijedne zgode, da im iskaže svoju ljubav, kao što nije ni štedio svoje božanske moći, da im dokaže svoju Božansku snagu. No sve to nije urodilo željenim plodom, jer je srce većine njegova naroda daleko od Njega i njegove ljubavi.

Jerihon je bio početak osvajanja njihovih predaka i tamo im je Bog pomogao, da su odjednom srušeni svi čvrsti Jerihonski bedemi, kako bi izabrani narod mogao ući u obećanu zemlju. Danas je međutim ovaj Jerihon njihovih srdaca tako tvrd, da ga niti žar božanske ljubavi ne može srušiti ni rastaliti, jer im zla volja ne da da se približe Isusu. Taj narod još nije spoznao velik čas, u kojem živi i oni prolaze mimo Gospodina hladni i bezosjećajni osim nekih iznimaka. Evo jedne.

Prolazeći u tišini širokom cestom okružen mnoštvom Gospodin začuje odjednom jaki glas čovjeka, koji Mu je vapio za pomoć. Opazi, da je to jedan slijepac, koji je po buci saznao da se nešto velika događa i bio obavješten da prolazi Isus iz Nazareta. Ljudi su ga ušutkavali, da tako glasno ne izrazuje svoje molbe, no on je sveudilj glasno i glasnije vikao: "Sine Davidov, smiluj mi se"!. Gospodin ga dadne dovesti preda se i upita: "Što hoćeš, da ti učinim?" - "Gospodine, da progledam"! - "Progledaj! Tvoja ti je vjera pomogla!" -

Kako je kratak taj razgovor, a kako je plodan, kako divan i kako slikovit. Svega tri rečenice, ali su Židovima morale ostati duboko usječene u njihove tvrde mozgove.

Strašno je biti slijep tjelesno. No duševna sljepoća je kud i kamo veće zlo. Na toj su bolovali Isusovi suvremenici, a i danas još mnogi stanovnici ove Zemlje. Slјepac u evanđelju je svoju sljepoću gorko osjećao i nastojao se je riješiti, dok današnj slijepci tvrde da odlično vide, dok uistinu ne vide ništa, jer turaju glave u tamu, tvrdeći, da i u tami dobro vide, čak i bolje nego mi na svijetlu. Takvim ljudima nedostaje čežnja za svijetlom i gledanjem, nedostaje im želja ozdravljenja jednog evanđeoskog slijepca, nego rezignirani ili oholi i dalje ustraju u svojoj bijedi. To su najveći i najjadniji slijepci. "Gospodine, skini povoje s njihovih očiju"- tako je jedan papa molio za Židove, kad su mu došli načiniti poklone i posjete u Rimu na njegov krunidbeni dan. Zaista neka Bog skine s očiju takvih slijepaca povoje i vela, koji im zastiru bistrinu pogleda i jasnoću gledanja.

Tako je ozdravljenje slijepca postalo jedna snažna propovijed. Gospodinu je ozdravljenje slijepih očiju bio samo simbol za ozdravljenje slijepih duša. Gospodin je ovih trim rečenimama kao čekićem još jednom kucao na tvrda židovska srca. I sada, na svom posljednjem putovanju u Jeruzalem poduzima korake za ozdravljenje Njegova naroda. Ponovno kuca i traži, obilazi i moli za vjeru i ljubav. Opet jasno pokazuje svoju božansku moć, pred kojom Isus iz Nazareta kao čovjek blijedi. Jasno daje na znanje, da je On onaj Mesija, koji ima doći. No za vjeru nije dovoljno znanje, nego treba i volje, dobre volje, koja ne pozna nadute oholosti.

Predragi! Spasiteljeva ljubav, kojom traži izgubljeno, nije ni danas prestala. Ona se odnosi na nas i naše suvremenike jednako, kao i na ondašnje Židove. Ni oni nisu bili ništa više pozvani u nebo, nego i mi. Ni oni nisu ništa jasnije gledali Njegovo božanstvo, nego Ga i mi danas gledamo. Pa i danas koliko slijepih, koliko tvrdih, koliko tipova starih Židova, koji su zatvarali svoje uši da ne čuju dobro! jer bi ga možda morali prihvatiti.

Kao što je onaj slijepac, tako i mi možemo iz dubine duše izreći Spasitelju svoju molbu: "Gospodine, daj da progledam! Ne dopusti, da u lakoumnosti i obijesti propadne duševno blago, koje se više ničim ne može nadomjestiti; da strast i neumjerenost ne potamni sjaj naših očiju i ne otme jasan pogled na svu rugobu grešne zlobe".

Kad na Pepelnicu počinje Korizma, svi iz dna duše molimo za jasno svjetlo duše. Molimo, da jasno shvatimo u ovo korizmeno vrijeme svu veličinu pravog religioznog života, da shvatimo veliku i neizmjernu vrijednost ljudske duše. U korizmi treba obaviti svoju dužnost godišnje ispovijedi: molimo da svi, kojima je to najpotrebnije, progledaju u pravom svjetlu svoju nutrinu i da ju urede pred Gospodinom, koji će im rado dati pomoć i milost.

U toj svojoj molbi za svijetlom nemojmo zaboraviti one mnoge, koji su mnogo nesretniji od nas i ne znaju za pravo svijetlo Kristove istine, ili su je pak odbacili uslijed slabosti ili neznanja. Molimo, da i njima ove korizme zasja pravo svijetlo spoznaje i da njihova možda tvrda srca budu smekšana i obraćena.

Gospodine, daj da svi do kraja pogledamo i vidimo svu veličinu Božje istine, da shvatimo svu važnost pravog kršćanskog života, da spoznamo svu veličinu i potrebu milosti, da zaželimo sve obilje Božje ljubavi za nas i naše domove. Gospodine, obazri se na nas i ne odvrati lica svojega od nas, koji se ponizno tebi utječemo za milost i pomoć. Amen!

LITERATURA: J. Honnef, Die Botschaft des Wortes Gottes

---

2. Vidovita poslušnost

Predkorizmeno je vrijeme pri kraju. Ono nas želi uvesti i pripraviti na korizmu, sveto vrijeme unutarnje obnove pravoga duhovnoga čovjeka na novi život po djelu otkupljenja. Biti u vigradu Gospodnjem, znači biti spreman na prihvaćanje riječi Božje kao sjemena i tako donositi plod. To su riječi dviju posljednjih nedjelja. Današnja pak poslanica govori, da može biti Isusov učenik samo onaj, koji u poslušnosti prema Gospodinu ide do kraja. Mora posjedovati takovu ljubav prema Kristu, da ga od nje ne može ništa otrgnuti. Takav je On bio prema nebeskom Ocu. Zato Ga moramo nasljedovati u Njegovoj krajnjoj poslušnosti, t.j. vršiti Njegovu volju, makar ona tražila od nas i ono posljednje.

Isus u današnjem evanđelju stoji pred tim posljednjim: "Evo idemo u Jeruzalem i sve će se izvršiti, što su proroci pisali za Sina Čovječjega!" Sve: trpljenje, prezir, smrt i - uskrsnuće! Oko Sina Čovječjega sve to vidi. Potpuno su mu jasne sve postaje križnoga puta... Njegovu ljudsku dušu obuzima groza straha i drhtanja pred tim patnjama, koje ga očekuju. Iz noći agonije Getsemanija znamo, kako je Isus kao čovjek trpio zbog saznanja svoje sudbine. Čitava se njegova narav bunila protiv toga, no On ipak ne oklijeva. Kraljevskom slobodom, kojom se može dati život za svoje prijatelje On polazi ususret budućim događajima, čiju je svu strahotu unaprijed spoznao, da bude psihičko očekivanje još povećalo samu fizičku bol. On polazi, jer je ovu zapovijed primio od Oca (Iv.10,18). Štogod je Isus činio, izvršivao je u svetoj poslušnosti prema Ocu. Njemu je Očeva odluka bila jedina i najmjerodavnija volja, jer je došao na zemlju "ne da čini svoju volju, nego volju onoga, koji ga je poslao"(Iv. 6,38). Bila je to poslušnost iz ljubavi. "Svijet mora spoznati, da ljubim Oca i kako mi je zapovijedio Otac, onako činim"(Iv.14,31). Čitav je Isusov život bio jedan jedinstveni čin poslušnosti nebeskom Ocu.

Kakve li i kolike opreke između Njega i učenika!

Koliko li im je puta govorio, što se sve ima zbiti, no uporno je nailazio na njihovo nerazumjevanje, koje su evanđelisti marljivo zabilježili:"I oni od toga ništa ne razumješe, i ovaj im je govor bio tvrd, i nisu razumjeli što im je kazao". Oni su doduše ljubili veoma svoga Učitelja i rado slušali Njegovu nauku i potpuno Mu vjerovali. No svaki puta, kad bi im govorio o onom posljednjem, o Njegovoj smrti i muci, koja Ga čeka, kao da je između njega i njih bio postavljen zid nerazumjevanja. I Petar je čak jednom postavio ovakav zid, kad je odgovorio Isusu:"Daleko to od Tebe, Gospodine! To se ne smije Tebi dogoditi". Iako mu je Gospodin kratko vrijeme prije toga obećao vrhovnu vlast u Crkvi, ipak mu sada odgovara teškim riječima:"Odlazi od mene, sotono!"(Mt.,16, 22,23). Učenici nisu zato nikako mogli razumjeti Isusove muke i smrti, jer se sve to protivilo onoj ideji Mesije, koju su si oni,

kao uostalom i ostali Židovi, utuvili u glavu, naime o Mesijinim zemaljskim i ovostranim dužnostima i službama, a i željama. Sve se u njima bunilo protiv takve sramotne sudbine njihova Učitelja. Dok im je govorio, da polazi osloboditi narod, osnivati neko novo kraljevstvo, da sebe želi učiniti kraljem, tada su, doduše na svoj način, razumjeli to sve i radosno Ga slušali. No o smrti u vezi sa Mesijom govoriti, ta to nije nimalo poželjno ni dobro. Riječ trpljenja i muke kao bitno otkupiteljska riječ, koja je jedina mogla ostvariti to otkupljenje, na koje je ljudski rod tako željno čekao, ta nije nikako mogla naći mjesta u riječniku apostola i učenika Isusovih. Zaista su trebali moliti onu molitvu slijepca: "Gospodine, daj da progledam!"

Kako je Spasitelj bio neshvaćen, i zato neizmjerno osamljen na svom križnom putu!

Da li možemo osuđivati učenike?

A mi? Zar Ga rado ne slijedimo u Njegovim slavnim danima, dok u tamu njegova groba, samozataje, križa i boli tako nerado i s riječima bune na usnama silazimo? Kako Ga neizmjerno ljubimo, kada nagradjuje, a kada izgrađje, kada kažnjava, kada strogo uči, kada zahtjeva put križa, kada pruža ruku i udara šibom boli, kako smo u tim časovima slični učenicima!...Osnovni je uvjet biti Kristov učenik, uzljubiti Njegov križ.

Ljudima se takove propovijedi ne sviđaju, jer da su svagdanjeni dosadne, a ne će reći, da im se teško popravljati i da im zato takve propovijedi nisu ugodne. Međutim bez toga nema spasenja. Lako je prihvatiti Božju Providnost, dok nas On vodi blistavim poljima uspjeha i slavlja. Vjera u Providnost postaje onda prava, kad On uvede u noć trpljenja. Prikloniti se Božjim odlukama i onda, kad nam nisu baš najjasnije, kad ih baš posve ne razumijemo, kad čakmislimo, da je to za nas nepravda, to je prava krepost vjere u Božju Providnost. To je sveta vidovitost, koju dobivamo jedino na putu potpunog predanja u poslušnosti prema Božjim željama i Njegovoj volji. Djetinja poslušnost Očevoj volji jedina vodi sličnosti s Kristom, koji je bio poslušan do smrti na križu(Fil.2,8).

Od nas se tako ponekad traže veoma teške stvari, najveći moralni čini, koje je kadar učiniti jedan kršćanin. Zaboraviti sebe za ljubav Oca! Zato često moliti za milost one prave vidovitosti, kojom u svim Božjim zahvatima vidimo i gledamo Božju mudrost, koja nas jedina može voditi pravim putem.

Kad bi mogli svakog časa Gospodinu reći: "Evo me, Gospodine, dolazim da vršim svetu Tvoju volju!" - Amen!

LITERATURA: H. Fassbinder, Säman Gottes

---

3. Ljudski obzir

Jerihonski je slijepac čuo gdje Isus prolazi i usprkos toga što su ga ušutkavali, sve je jače vikao:"Isuse, Sine Davidov, smiluj mi se!" Što su ga više korili, on je postajao sve glasniji! Da se dao ušutkati i povukao se nekud u kut, još bi dugo sjedio ili lutao po tami! Sada međutim, veseo hoda u danjem svijetlu glasno hvaleći Gospodina.

Taj nas čovjek može naučiti nečemu veoma važnomu. To naime, da se nikada ne damo ni od koga uplašiti, ako kanimo učiniti nešto dobra. Već je sveti Augustin rekao, da mlaki i zliljudi nastoje oko toga, da revna kršćanina odvrate od dobra. Tako je bilo nekada, pa ni danas nije drugačije. Nekom neodoljivom silom zli nastoje dobre učiniti sebi ravnima ili bar sličnima. Najbolje im je pak oružje u tom izrugivanje. Već su nažalost tim oružjem mnoge i mnoge zaveli, i taknuvši ih u njihovom ponosu odvratili od mnogo dobra. Čitavi predjeli dobrih djela ostaju neizvršena baš iz tog razloga, kojemu je kriv najviše neispravan ljudski ponos.

Kad je židovska masa zaprijetila rimskom upravitelju Pilatu, da će ga tužiti caru, toliko se zaboravio, da je samog Sina Božjega osudio na smrt, makar je prije toga izričito naglasio, da na Njemu ne nalazi nikakve krivice. Iz obzira i straha postao je bogoubica!

Daje bio sličan Jerihonskom slijepcu, odgovorio bi na židovsko navaljivanje odlučno i nepokolebivo, da nevinog čovjeka ne osudjuje na smrt, pa makar to njega samoga stajalo položaja i velikih prijatelja i zaštitnika. Međutim Pilat je priredio veoma smiješnu ceremoniju pranja ruku, htijući time oprati svoju grižnju savjesti zbog kukavičluka. Ipak se na njegovim rukama vidi nevina Kristova Krv, koju kroz svu vječnost ne će moći oprati. Što li sve ljudski obzir ne načini od čovjeka! Kasnije je sebi mogao predbacivati s pravom:"Da tada nisam proigrao čas milosti, sada bi bilo sve drugačije". Da je bio samo jednu minutu pravi čovjek, da nije bio trska, da je bio čovjek karaktera, da je bio čovjek s duhovnom kičmom, sa jednim stalnim i izgrađenim mišljenjem i pogledom na svijet i ljude, da je držao do časti i poštenja, koji jedini uzvisuju čovjeka, danas bi Pilat posve drugo ime i glas uživao u povijesti! No sada je sve kasno, jer je ljudski obzir i strah proigrao danu milost...

Njemu sličnih ima i ovo naše moderno vrijeme dosta, da na njima učimo, kakvi ne smijemo biti. Oni znaju dobro, što je nepravda i zlo, ali ga ipak čine, jer im se to časovito čini korisnijim. Spoznaja zla još nije dovoljna, da ga se čovjek može čuvati. Za to treba i jake volje, koja je potpomognuta Božjom milošću. Ako je sve druga važnije i vrijednije, nego duhovne vrijednosti, onda je svakako sigurno, da će one odlučivati kod izbora. Međutim tko u tijelu sije, u tijelu će i žeti, kaže Gospodin.

Pilatova popustljivost i strah od ljudi je osudila Krista na smrt. Jednako tako svaki čovjek, koji iz ljudskog obzira i straha pred gubitkom kakve materijalne ili vremenite probiti, čini smrtni grijeh, jednako tako osuđuje Krista na smrt (Hebr.6,6).

Sam je Spasitelj rekao, da se većma treba bojati onih, koji mogu naškoditi duši, a najviše se treba bojati Onoga, koji može i tijelo i dušu baciti u pakao. Na te riječi nadodaje sv. Hilarije:"Treba zabaciti takav strah, kojim se bojimo onoga, čega se ne treba bojati, a ne bojimo se onoga, čega bi se trebali bojati. Onaj koji se želi dopasti samo ljudima, zamjerit će se Bogu".

Neprestano i uvijek živjeti po takvom načelu zaista nije lako. To od čovjeka zahtijeva mnogo žrtava i stoji često mnogo neugodnosti. Ipak nije nemoguće! Toliko je bilo u Katoličkoj Crkvi svetaca, a nijedan od njih nije bolovao od Pilatove bolesti!

U potvrdu toga evo vam samo jedan primjer iz sv.Pisma. Spominjem tu osobu radi toga, jer je u njezino vrijeme bilo veoma teško ostati dobar i vjeran, kad je bila posvud opća pokvarenost. To je bio stari Tobija iz plemena Neftalijeva. To je pleme otpalo od Judinih plemena. No Tobija je usred tih ljudi, koji su bili zli i pokvareni, ostao bogobojazan i pobožan. "Dok su svi polazili k zlatnim telcima, što ih je dao postaviti Jeroboam, kralj izraelski, on jedini ostade daleko od tih sastanaka. Išao je u Jeruzalem k hramu Gospodnjemu, klanjao se tamo Gospodu, Bogu izraelovu i prinosio vjerno sve svoje prvine i desetine"(Tob.,1,4-5).

I današnji je čovjek sklon, da se pokloni zlatnom teletu u bilo kakvom obliku, a da zaboravi na svoga Boga. Često mu je ugodan zemaljski život važniji od ljubavi i vjernosti, koje je dužan iskazivati svom Bogu. Zato ti budi kao Tobija: pođi u crkvu i ondje se klanjaj pravom Bogu. Ako ti je teško, tada to čini još s većim žarom. Ne gledaj na ljude i nemoj se po njima ravnati.

Isus je izliječio jerihonskog slijepca, jer je bio uporan u svojoj molbi i nije se dao smesti niti ušutkati od svjetine. To ga je pače još više utvrdilo u njegovoj odluci i još je jače vikao:Sine Davidov, smiluj se"!.

Misli na toga slijepca, kad te ljudski obzir odvodi od tvojih duhovnih puteva dobročinstava i karakternosti kršćanskog života. Kad ti bude osobito teško, sjeti se Tobije i pođi u hram Božji, gdje ćeš dobiti jakost, gdje ćeš obnoviti klonule sile, gdje ćeš se napiti novog elana...

Prijatelju, budi ponosan, što si potpun kršćanin!

LITERATURA: Heilige Saat

---

4. Gospodine, daj da progledam!

Na početku korizme su već u prvoj Crkvi bili izabrani pripravnici za sveto krštenje. Zato je i izabrano u liturgiji na današnju nedjelju evanđelje o slijepcu, koji je progledao, komu je zasjalo svijetlo. To znači neko rasvijetljenje. Tako je i onima, koji su upoznavali Krista došlo rasvijetljenje, jer tko nema svijetla vjere, hoda u tami. Krist je svijetlo i on postaje vodič svojih vjernih. Ovaj je odlomak današnje nedjelje na katekumene sigurno ostavljao dubok dojam.

No današnje evanđelje govori još i o tom, kako Isus najavljuje svoju muku i smrt. I to je On učinio jasno i posve otvoreno:"Idemo u Jeruzalem, i izvršit će se sve, što su proroci pisali za Sina Čovječjega. Jer će ga predati neznabošcima i ružit će ga i popljuvat će ga, pošto ga bičuju ubit će ga i treći će dan uskrsnuti". To su dovoljno jasne riječi, no apostolima ipak nisu bile nimalo jasne, jer evanđelista mora konstatirati, da oni nisu ipak ništa razumjeli od svega toga. Bili su kao duševno slijepi i nisu mogli ništa od toga shvatiti, jer su si zamišljali Mesiju ne toliko kao duhovnog oslobodítelja i otkupitelja, nego više kao jednog svjetovnog čovjeka, odnosno Mesiju, koji će prvenstveno osloboditi Židovski narod ispod rimskog gospodstva.

Tako i mi često sebi nešto utuvimo u glavu što je neispravno, a to nam priječi jasno gledanje na druge stvari u svom životu.

Baš u ovim danima Gospodin polazi u Jeruzalem na muku i smrt, a ljudi počinju ovo vrijeme s pokladama. Zar nisu slijepi! Umjesto da se uozbilje, ponize, da počnu činiti pokoru, oni se još više raspojasaju i podaju grijesima. Takvi su vrijedni našeg sažaljenja, jer mi jasno vidimo, kako su slijepi u svojim željama i kako krivim putovima stupaju u životu. Ti putevi ne samo da ih ne usrećuju, nego im donose i mnoge jade i konačnu propast, no oni ipak bezglavo ustraju na krivom putu.

Iako ne uvijek, ali pokoji puta smo i mi slični takvim ljudima. I nas mnoge stvari povuku za sobom. Uslijed naše nerazboritosti stradamo i na duši i na tijelu. I nas se često tiče onaj prigovor sv.Pisma:"Govoriš: bogat sam i ništa više ne trebam, a ne znaš, kako si bijedan, kukavan i siromah, i slijep i gol" (Otkr.,3,17).

+

U tim ćemo mislima danas pristupiti Božjem oltaru svijesni svoga siromaštva i sljepoće. Smjestit ćemo se negdje i moliti odmah u Ulaznoj molitvi:"Budi mi Bog zaštitnik i kuća utočišta, da me spasiš, jer ti si utočište moje. Radi imena tvoga vodi mene (slijepca) i brani me!" - I dalje molimo:"Molitve naše, molimo Gospodine, milostivo usliši i odriješivši nas od griješnih veza, čuvaj nas od svake protivnosti".

Kako bi bilo lijepo, kad bi svi ljudi kršćani radili onako,

kako to govori sv.Pavao u današnjoj Poslanici. Svaki bi onda znao i priznao, da griješi protiv ljubavi prema bližnjemu, svaki bi znao vidjeti bijedu u svojoj okolini i htio je ukloniti svojom ljubavi, pažnjom i brigom. Zar nije najljepše zanimanje otirati suze s obraza svojih bližnjih! Zar nije najljepše zanimanje biti svom bližnjemu i brat, i pomoćnik, i ljubav, i utjeha, i pomoć, i radost i pouzdanje i konačno vodič k Bogu. To bi bilo savršeno društvo.

Ima još jedna sljepoća kod ljudi: to je ona, kojom ne vidimo nijedne svoje pogreške, a sve pogreške svojih bližnjih, osobito onih, koji su nam manje dragi, vidimo savršeno sve i odmah smo spremni staviti ih na najveće zvono. Kad ih razglasimo, one postaju kudikamo veće, nego ustvari i jesu. Ta se vrst sljepoće zove licemjerstvo. Protiv takvih je Isus oštro ustao i najtežim riječima osudio njihov postupak.

U Evanđelju nam Isus dolazi kao liječnik naše sljepoće. Zato mu već u Pjesmi na stepenicama pjevamo i kličemo dobrodošlicu:"Ti si jedini Bog, koji činiš čudesa..." On polazi putem prema mjestu svoje muke, a mi stojimo pokraj puta slijepi...On je spreman da izliječi naš slab i nestalan vid. On je spreman, da našoj volji udijeli ustrajnost, da našem razumu dadne jasnoću gledanja. On je spreman, da u naše srce usadi ljubav i razumjevanje. On je spreman, da umjesto našeg kamenog srca, kako kaže sv.Pismo, stavi pravo, mekano, toplo ljudsko srce, u kojem On tako rado boravi. Treba samo poći za njime i ustrajati s njime na putu do Golgote.

U tom duhu valja, predragi, započeti i dovršiti korizmu. "Gospodine, i mi idemo s Tobom!" Ima nažalost mnogo ljudi, koji su iz svog života izbacili riječ pokora. Oni ne znaju što ona znači. Oni doduše trpe, ali to nije pokora. Pokoru čini onaj, koji trpi s Kristom i radi Krista za svoje i tuđe grijehe. Takve pokore treba. Takav duh moramo imati u ovo korizmeno vrijeme.

Neka, Gospodine, kod ove svete Žrtve spadnu povezi s mojih očiju, da progledam! oslobodi me svake samoobmane. Ne dozvoli, da me lažni sjaj i privlačnost svijeta odvede u zlo i propast. Nauči me, da uvijek znam izabrati najbolji dio, kako je to učinila Marija u Evanđelju.

Uspjeh naših molba jest Priče sna:"Želju im njihovu ispuni Gospodin i ne prevariše se u težnji svojoj".

LITERATURA: M.Premm, Geheiligtes Jahr

---

5. Najveća je ljubav

Neki je kateheta postavio svojim učenicama slijedeće pitanje: "Što je najvrjednije i najvažnije u životu?"

Vrhovi olovaka su poletjeli u usta, jer još tako jako nisu razmišljale o tom pitanju, a odgovor je trebalo napisati u svoju bilježnicu za vjeronauk. Konačno počnu pisati. Evo nekoliko odgovora:

"Meni se čini, da je najvažnije i najvrednije za život to, da imam mnogo novaca. Tada bih mogla činiti što hoću: mnogo bi si lijepih stvari kupila, mnogo putovala, divnih krajeva i stvari vidjela, mogla uživati što bih htjela..."

"Nije lako odgovoriti na to pitanje. Mislim da je najvrjednije, da budem jako nadarena, da lako učim i da budem prva u školi. To bi mi u životu puno pomoglo i brzo bih našla namještenje, jer se pametni ljudi posvuda traže".

"Najvrednije je i najvažnije u životu dobra majka. Ja nemam ni oca ni majke. Kako mora biti divno imato dobru i dragu majku, kojoj sve možeš reći, kojoj možeš doći sa svakim pitanjem, pa bilo ono malo i ludo, majku, koja bi me od svega srca ljubila i koja bi me uvijek na dobro upućivala! Kako bih onda bila sretna!"

Najvažnije i najvrednije u životu jest vjera. Samo ona može čovjeka potpuno usrećiti, potpuno oplemeniti. Živjeti po toj vjeri, ljubiti Isusa, držati Njegove zapovijedi, moliti se i ići u crkvu, to je najljepše. Vrlo je siromašan i bjedan onaj, koji toga nema. Tome ni život više ništa ne vrijedi."

Eto, djeco moja, to su vam četiri odgovora, koje je kateheta dobio. Što vam se čini, koja je od ovih djevojčica ipak najbolje odgovorila.

Zaista je dobro imati dobru majku, a isto je tako dobro i biti nadaren i pametan, kao što je dobro imati i sredstava. No pitanje je, da li sve to može potpuno usrećiti čovjeka, ako on nema u svom srcu vjere i ljubavi do Isusa. Ova je zadnja djevojčica ipak imala najviše pravo.

Sveti je Pavao rekao, da onaj, koji nema ljubavi prema Bogu, ne vrijedi ništa. Pa da ne znam što čini, kad bi ne znam što sve znao, kad bi mogao ne znam kakva čudesa činiti, ipak mu to sve ne bi ništa vrijedilo, jer je ljubav do Boga najvažnija. Kad bi vi, djeco, znali sve zadaće odmah napamet, kad bi bili odmah pametni kao profesori, kad bi postali mnogo pametniji i mudriji od njih, ništa vam to ne bi koristilo, kad ne bi u vašim srcima bilo ljubavi prema Isusu.

Ona djevojčica, koja je napisala, da je za nju najvažnije biti i postati pametna, nema pravo. Sv. Pavao kaže, da "kad bih znao sve tajne i imao sve znanje, a ne bih imao ljubavi, bio bih ništa". Nije dovoljno znati. Mora čovjek htjeti ljubiti. I đavao zna i priznaje Krista, ali ga ne ljubi. Najvažnije je dakle ljubiti Isusa i poradi Njega naše bližnje.

Živio je neki bogati tvorničar, koji je imao krasnu vilu i više automobila, a u banci toliko novaca, da skoro ni sam nije znao koliko. - No jednog je dana odjedanput poklonio svoju krasnu vilu jednoj obitelji s mnogo djece. Automobile je razdijelio svećenicima, da lakše i brže mogu obavljati svoju pastirsku službu. Sav je pak novac iz banke izvadio i podijelio siromasima. Kad je to sve učinio, naglo umre, jer ga je nenadano udarila kap, kojoj se nije nadao.

Što mislite, djeco, da li je to zadnje djelo ljubavi dovelo toga tvorničara u nebo? Nije li ga dragi Bog, koji je rekao da će nagraditi samo čašu vode, za tolika dobra djela sigurno nagradio u nebu? Da, bilo bi tako, kad bi taj čovjek to bio učinio iz ljubavi prema Bogu. No posve obratno: on je to sve učinio samo zato, da još više podigne svoju zemaljsku slavu, da ga još više ljudi slave, da budu novine pune hvale prema njemu i njegovim tako zvanim dobrim djelima.cDa li mu je to sada i na ovakav način koristilo pred gospodinom Bogom? -

Sada vidite, koliko je važna dobra nakana, odnosno ljubav s kojom činimo pojedina djela. Zato je rekao sv.Pavao:"I kad bih razdijelio sve svoje imanje i kad bih predao svoje tijelo da se sažeže, a ljubavi ne bih imao, ništa mi ne bi koristilo."

A kakva je to ljubav?

To je ljubav, kojom ljubimo Gospodina Boga tako, da Ga nikad grijehom ne vrijeđamo, da uvijek čuvamo milost posvetnu u svojim dušama, i da se čuvamo svega, što bi moglo ražalostiti dragog Boga. Još je to i ljubav, kojom ljubimo svoje bližnje: to su u prvom redu naši roditelji i braća, koji su nam toliko dobra učinili. Onda tu dolaze i svi naši prijatelji i znanci i u školi i izvan nje. Sve njih moramo ljubiti radi Isusa. Živjeti s njima u ljubavi i miru, ne svađati se, činiti im usluge, pomagati im...

Tko ne bi imao takve ljubavi prema Bogu i ljudima, taj bi u duši bio mrtav i ništa mu ne bi koristilo, kad bi posjedovao sve blago i svu mudrost čitavoga svijeta. Duša je naša najvažnija i najvrednija i ona mora biti uvijek čista i u njoj mora uvijek i neprestano stanovati dragi Isus.

Onda ćete biti uvijek dobri, ljubezni, susretljivi i popustljivi, nikada se ne ćete osvećivati niti koga mrziti. Ta će ljubav obasjavati naš život, kao što sunce obasjava zemlju i sav život na njoj. Ljubav je najvažnija, a ako nju posjedujemo, onda s njom imamo i sve drugo,Amen!

LITERATURA: Th.Blieweis, Kinderpredigten

I. KORIZMENA NEDJELJA

1. N a p a s t i

Danas vrlo mali broj ljudi vjeruje u đavla. Položaj je upravo onakav, kakav on sam želi. On sam neprestano širi vijest o svojoj smrti. On je po svojoj biti laž. On sebe naziva "Ja jesam onaj koji nijesam",- da se suprotstavi Onom, koji jest.

Đavlu ne zadaju muka oni, koji u njega ne vjeruju. Oni su već njegovi. No on ima mnogo muka s onima, koji ga trajno i doslovno šalju u pakao.

Sotona se svim silama trudi, kako bi nas uvjerio da nema pakla, i kako bi onda mogli nekažnjeno griješiti. On napastuje čovjeka kroz čitav njegov život.

Ove je ljudske napasti lako shvatiti. Ili su to tjelesne napasti na putenost, ili je napast duha kao oholost ili pak napast stvari kao lakomost i pohlepa. One se sve javljaju kroz sav ljudski život, no ipak se u mladosti najčešće sretaju napasti na putenost, u zreloj dobi č vjeka često muči želja u težnja za vlašću dok je u starijim godinama podvrgnut više sklonosti za posjedovanje i imanjem.

Đavao ne napastuje sve ljude jednako. Dobrima pristupa drugačije nego zlima. On se usudio približiti čak i Gospodinu. Čekao je đavao dok Gospodin u pustinji ogladni, pa tek onda pristupa k Njemu. Nije znao, da je to Mesija; zato stavlja pred svaku kušnju svoj "Ako".

Najprije mu podmetnuo misao, da bi On mogao biti veliki socijalni reformator i tako izvršiti svoju dužnost Mesije, ako je On Mesija. Zato mu nudi kamenje, da ga pretvori u kruh i tako nahrani tolike gladne. - No Isus je znao, da bi svaka obnova bez prvotne nutarnje obnove duha bila sterilna i ne bi donijela željenoga uspjeha. Čovjek ima većih zahtjeva od samljete pšenice i čišćih radosti od puna želuca. "Ne živi čovjek samo o kruhu..."

Spasitelj je bio prvi za socijalnu pravdu, za sitost ljudi, ali je kategorički zanijekao, da je to ono prvotno, čemu ima sve služiti i čemu se ima sve pokoriti. Krist ne može postati najprije socijalni reformator, a onda tek Otkupitelj. Kao da nam govori, da On zna, da kruha mora biti, ali i on dobiva svoju hranjivost od Božje riječi. Oni koji budu vjerovali u Njega morat će ustrajati u toj vjeri i onda, kad budu gladni, i onda kad budu izbačeni, bičevani, kad budu napunili tamnice. Sam je On trpio, zna što je trpljenje i glad, prošao je On sam našim putem. Odbija svaki nacrt, koji bi ljude učinio bogatijima, a ne svetijima.

Tu Đavao nije uspio. Zato pokuša drugu taktiku:

"Čemu uzimati dosadan i dug način otkupljenja ljudi i to preko sramote i smrti na križu? Ti si kazao, da se pouzdaješ u Boga! Ako je zaista tako, baci se dolje s hrama. Mase ne ćeš nikada privući uzvišenim istinama. To je za njih previsoko. Obuci se

u čudesa. Baci se dolje i stani par metara pred zemljom. Narod traži nešto čudnovato, a ne božansko. Olakšaj monotoniju njihova života, a pusti po strani njihove grešne duše". - Gospodin odgovara:Ne kušaj Gospodina Boga svojega! Ti hoćeš, da pokažem svoju svemogućnost. Hoćeš da dopustim, da eksplodiraju atomske bombe, a kad bi tim nastale klaonice u svijetu, onda bi svi ljudi vapili, zašto sam tako tvrd, da ne zaustavim ovo zlo! Znam, da će mnogi zabaciti, ne će me htjeti slijediti. Mnogi od tih su izobraženi. Moje će najjače uvjeravanje biti onda, kad budem uzdignut na križ. Svoje ću sljedbenike osvajati svojom krvi i svojom smrću. Trebam ljude, koji će vjerovati u mene i onda, kad ih ne izbavim iz neprilika, kad i ne otvorim, kao Petru, tamnička vrata, kad i ne skinem s njihova ramena ogroman teret patnje. Moji će sljedbenici ljubeći me umirati i tako dokazivati svoju ljubav...

Sotona tada po treći puta pokuša:

Vidiš, svijet je moj. Ja sam ga osvojio. Sve ovo što vidiš, moje je i pod mojim nogama. No ako se ti meni pokloniš, sve ću ti ovo dati. Zaboravi na svoj križ. Ako ti je svijet potreban, evo ti ga pod nogama! Glasnije će ti vikati Hosana, nego li je ikada Jeruzalem mogao vikati.! Zamisli, ne će biti ni Golgote, ni čavala, ni trnova vijenca ni križa... Nema drugog upravitelja svijeta osim mene! Evo ti ga, samo padni pred mnom!

"Odlazi, Sotono!"

Mir duše, otkupljenje od krivnje, olakšanje onog tereta, koji već tisućljeća pritište umorno čovječanstvo, tiha radost nebeskog dolaska, slatka sigurnost vječnog postojanja,- koliko su te stvari vrijednije i dragocjenije...

Svladati zlo u svom srcu jest više, nego dobiti čitav svijet.

Krist traži samo svijet i besmrtne duše na njemu. Od zemlje On traži samo toliko mjesta, da može u nj zasaditi svoj krvavi križ. Drugo sve nam prepušta...

"Sotono, odlazi od mene, jer je moja božanska strpljivost iscrpljena i ustupa mjesto božanskom gnjevu. Spoznat ćeš da si izgubio bitku u onaj dan, kad budem kao pobjednik prošao svijetom na krilima zore!"

Pristupimo tiho s anđelima Gospodinu i poklonimo Mu se.

Šapat našeg srca neka bude: Gospodine, izbavi nas od napasti.Amen!

LITERATURA: Ful. Sheen

---

2. N a p a s t

Koliko li smo puta ponovili one riječi"I ne uvedi nas u napast". Još dok smo bili djeca i nismo znali što je napast, pa sve do sada, kad tako oporo i gorko znamo svu njezinu snagu, a vlastituslabost. Od mladosti, od djetinjstva smo čuvali svoju nevinost, ali je došla napast, kojoj je pomogla naša slabost i izgubili smo je. Tada je išlo sve na gore. Kasnije smo saznali, da se tako događa i drugim ljudima, a to nas je još više rastužilo. Saznali smo, da se kroz cijeli život i svijet provlači ta nesretna podvojenost, od koje smo i sami bolovali.

Padajući i dižući se iz grijeha dobro smo shvatili vrijednost molitve "I ne uvedi nas u napast".

No evo opet nove napasti!

Koji je bio uspjeh našeg iskrenog i strastvenog zapomaganja? nije li ponajvećma bio novi neuspjeh? Možda smo pali, dok smo još molili. Tri puta nam je napast uspjelo nadlvadati, no četvrti smo puta ipak pali. Izbjegli smo Scili, a razbili se na Karibdu! Izbjegli smo sjetilnosti, a pali u oholost. Svladali smo vanjsko, a u nutrinji je vladao nemir i zavist. Ljudi su nas doduše smatrali pobožnima, a sami smo znali, kako smo bjedni!

Često se tako tkogod nađe pred sudbonosnim pitanjem: Ta tko je onda jači, Bog ili sotona? Dobro ili zlo? Učili smo: Molite i primit ćete! Mi smo molili, i ostali praznih ruku. Molili smo s velikom vjerom, da nas izbavi iz napasti, a gle, On nas je dnevice prepuštao sve novim i novim napastima. Tako je išlo kroz duge godine, kroz sav život. Govorilo nam se da smo otkupljeni, a gle, sami sebi nismo ni izdaleka ništa bolji od grešnika i pogana. Uvjeravali su nas:Sve možeš u Onome, koji te jača. Eto bili smo kao bespomoćni starci i nemoćna djeca. Život nam je kao pustinja, kao beskonačna borba bez predaha, neprestana napast i iskušenje. Evo nas na Pavlovoj strani:"Tko će me izbaviti od ovoga smrtnoga tijela? Ja nesretni čovjek!"(Rim.,7,24)

Ipak, predragi, eto i Gospodin je podvrgnut napasti. Dopustio je to nebeski Otac, da nam dadne utjehe. U tom nam je času Isus tako bliz: u Njemu prepoznajemo sebe i zajedno s njim jecamo i tražimo pomoći i jakosti. Više nismo bez utjehe, jer je i Najčišći trpio. I Njemu se usudio približiti sin razdora nutarnjega, da pomuti Njegov sveti mir i radost, kao što je i našu toliko puta pomutio i odnio sa sobom. Koliko gorkih suza i nadljudskih napora, da je se natrag dobije i učvrsti opet u sebi!

Nebeski Otac Krista naziva svojim ljubljenim Sinom. Duh mu Sveti u prilici goluba dolazi i tako posvjedočuje njegovo Božanstvo. No ipak nakon nepunih skoro 40 dana taj isti Isus mora od sebe odbijati đavolske napasti. On je i molio, i postio tako dugo, i tako sveto i najsvetije živio, a ipak je Bog dopustio da Ga Đavao kuša.

Bog Gospodin zna, da smo slabi. Koliko smo puta pokušali poći njegovim stopama, a tako smo brzo na putu smalaksali. Koliko smo puta s dobrim odlukama počeli, a uslijed nestalnosti i slabe ustrajnosti došli na svoje stare pozicije. Nekako nam je teško dokazati samima sebi, da je život borba, i da bez nje ne će proći nijedan dan u životu. Neskloni smo vjerovati i to čvrsto prihvatiti, da bez borbe nema velikih uspjeha i plodova. Zato čovjek često malakše i vraća se na staro.

Da ne isgubi konačno i potpuno svaku volju, danas dolazi u svetoj liturgiji Spasitelj k nama i on iskušavan od istoga sotone, koji i nama svakodnevno podmeće zamke i sugerira opake misli. On uči, kako se u napasti vladati, kako sa sotonom postupati, kako njegove varke preduhitriti i tako ostajati vjeran svome Bogu.

Čovjek zaista ne živi samo o kruhu. Ima toliko vrijednijih i dragocjenijih stvari, koje imaju toliku prednost pred kruhom. Tako je i mnoga kršćanska duša postigla vrijedne uspjehe u svom kršćanskom životu. No najednom počinje malaksati. Rojevi je napasti salijeću i skoro se vraća natrag svojim egipatskim loncima, koje je tako hrabro u početku ostavila. Kao u grozničavom snu vrze se oko nje svijet, kojeg je ostavila i privlači je opet ponovo njegov sjaj i čar. A duša je u tim časovima već umorna od borbe. No tu treba izdržati. Još malo budi vjeran, i evo ti odozgo prave i dovoljne utjehe...

No s druge strane valja naglasiti i to, da se mnoge duše izlažu nepotrebno napastima, u kojima ipak konačno padnu. Mnogi iskušavaju Gospodina Boga i izlažu se napastima misleći, da njima ništa ne može nauditi. Oni misle, da mogu i sve vidjeti, i sve pročitati i sve proživjeti, makar kako bilo zlo i pokvareno. Izgovor je uvijek isti: njima to sve ne škodi, a oni to rade iz drugih viših motiva, koji oduzimaju stvari njezinu zloću. Kad međutim padnu tko je onda kriv? Možda Bog, koji ih nije odmah izbavio iz napasti!

Današnji čovjek ne smije biti neki plačljivac. Takvog smo malodušnika opisali na početku. Kršćan čovjek mora biti muž u onom smislu muževnosti, koja ne preza pred naporima. Takvi će ljudi znati i đavlu reći odlučnu riječ "Odlazi, sotono!". Takvih treba! Ako se radi o Božjim pravima, o Božjoj časti, o spasu duše čovjeka, tada sve mora ustuknuti! Bolesno bi bilo kršćanstvo, koje bi znalo reći samo onu Ivanovu: "Dječice, ljubite se među sobom", a ne bi znalo odlučno kao i Krist reći: "Odlazi, Sotono!"

Samo oni, koji ustraju do kraja, dobivaju vijenac slave!

Predragi, glavu gore! Bog je s nama u svim našim napastima i teškoćama!.Amen!

LITERATURA: R.Linhardt, Feurige Wolke, I.

---

3. Da li je lako služiti đavlu?

Veličina čovjeka jest prvotno u tom, što ga je Stvoritelj obdario slobodnom voljom. Time ga je ujedno izdigao iznad svih ostalih stvorenja. Čovjek je kruna svega stvorenja radi slobode i svoga konačnoga određenja.

Sloboda je čovjeka i njegovo osobno dostojanstvo, a i njegova slabost. On može poći za Bogom, ali i za đavlom. On može stjecati neprolazne zasluge za nebo i vječnost jednako kao i skupljati materijal za vječnu vatru odbačenja od Boga. On može biti pun najdivnijih odlika, odličnih kreposti, savršene humanosti, a može biti i najveća hulja, koju i ljudi i Bog preziru.

Bog ne dira u čovjekovu slobodu. On ga pušta posve slobodna u svim njegovim djelima i putevima. Bog čeka, da se čovjek posve slobodno, neprisiljen ni od koga, odluči za Boga. Ako taj čovjek usprkos toga, što tako bjelodano gleda veliku prednost i sigurnost Božjeg puta, ipak razruši i uništi Hramove Duha Svetoga u svojoj duši, Bog ne će doći i nasilno ga u tom spriječiti. On ne će doći i nasilno trgati iz ljudskih duša kipove Venere i Bakha, Marsa i Merkura...On čeka, da ljudi sami uvide svoj pogrešan put i da se sami vrate.

Bog pred našu slobodu postavlja dvostruki put:

jedan je Božji put križa, tereta, boli i patnje, križni put odricanja i odbačenja, no siguran put, koji strmo se penjući polaži k osvijetljenim i suncem obasjanim vrhuncima prave i konačne veličine i vrijednosti i sreće. Drugi je pak put mnogo laganiji na prvi pogled. Put je to bezbrižnog užitka. Sva kraljevstva ovog svijeta su naša, samo se treba pokloniti đavlu. Iza toga slijede slava, bogatstvo, čast, blago i novac, ugled i sreća...Napajat će nas nektarom poput olimpskih bogova. Okusit će čašu radosti i iskapit je do dna. Na ta vrata ne će nikada pokucati ni bol ni jad...Sve je ovo naše, samo....Da, samo se treba pokloniti đavlu!

Zar ne, kako su različite ove dvije mogućnosti ljudskog života! Koga poslušati i što izabrati?

No, predragi, mi svi smo već izabrali. Svi se već uspinjemo trnovitim putem, teškim putem križa. On nas ne ostavlja ni za čas. Kad nam se čini, da je jedan skinut, evo odmah drugoga. A da je samo jedan! Uz to nas mnogi ne razumiju, rugaju nam se, prebacuju, osuđuju, vrijeđaju i sramote. Kamo uz teret još i ovu sramotu podnositi! Najgore je odbačenje, pa makar to bili i ljudi!

Tisuće već tisućama godina polaze tim putem. Znači, da nisam prvi ni prva. Toliki su već prošli i sretno završili, pa ću i ja. Bog je sa mnom!

A onaj, koji je pošao drugim putem ljudske slobode, kako on provodi svoj život? Da li je sretan? Zar može usrećiti čovjeka tvrdoća srca i beskrupulozna okrutnost i bezobzirnost. Ova sloboda služi izabiranju zla, koje nesmiljeno gazi cvijet za cvijetom

kreposti i dobra. Ljudska suza i zlo počinjeno takve ljude ne može odvratiti od njihova zla puta. Oni izgledaju potpuno sretni. Smješak je na njihovu licu. Na sva usta govore, da su posve i beskrajno zadovoljni.

Čini se, da ipak previše govore o zadovoljstvu...

U crkvi sv. Lovre u Nürnbergu ima jedan kip, koji prikazuje svijet: divna, lijepa žena, koja je ljubežljiva i nasmješena lica. Na rukama zlatne narukvice, oko vrata biserne đerdane, haljine ne mogu biti skupocjenije, a na glavi sja zlatna kruna. U rukama ta žena ima punu košaru cvijeća i prekrasnih plodova. Čovjek zanesen promatra tu utjelovljenu privlačivost, draž i ljepotu. No ako se čovjek malo pomakne u stranu i s profila promatra taj lik, sav će se zgroziti, jer je odjednom iskrsnuo odvratan lik kostura, s kojeg je nagnjilo meso potpuno otpalo na mjestima, a oko golih se kostiju ovila velika zmijurina.

To je prava slika svijeta. Prvi je dojam diva. Nastup je uvijek otmjen i bučan, pun sjaja i privlačivosti. Kakva je nutrina! Kod mnogih je ljudi već davno pokopano sve što je sveto i uzvišeno. Oni su na to već zaboravili. No njima je i ovaj sjaj postao dosadan. Siti su i toga sjaja. Osjećaju se prevarenima, jer nakon što su ispili sve do kraja, nisu napunili sebe i ugasili žeđ. Zlo čovjeka uvijek ostavlja praznog. Tko je rob grijeha, nije sretan. Kojigod to grijeh bio. Ako je bludnik, nema mira i savjest ga neprestano progoni, ako je škrtac, vječno je u strahu. Živi kao Kain jadikujući i drhćući na ovoj zemlji.

Eva je Lavalliere na prekretnici ovoga stoljeća plivala i u časti, i u slavi, i u novcu. Mogla si je priuštiti sve, što svijet može dati, jer je bila najveća zvijezda filma i kazališta toga doba. No ipak nije bila sretna. Kad se obratila, napisala je: "Usred najvećih uspjeha nosila sam uvijek sa sobom nezasitnu žalost... Činilo mi se, da stalno čujem glas: Eva, ti nisi za to". "Katkada sam očajavala dotle, da sam sama sebi htjela oduzeti život".

Nije lako služiti đavlu. Čovjek ispočetka hoda zaslijepljenih očiju ili pak žmiri na oba oka, da konačno padne u zadnju propast.

Izbor naše slobodne volje je bio dobar. Sloboda u Bogu jest prava i jedina sloboda. Ta sloboda donosi radost i mir u naše ionako tako malobrojne dane ovozemnog života s jedne strane, a s druge slatku sigurnost vječnog života i sreće. Amen!

4. Korizma

Tri su glavne misli ovog važnog dijela crkvene godine:

Prva je misao Isusova trpljenja. Njegova će borba s moćima tame svršiti Isusovom mukom i smrću.

Druga je glavna misao o svetom krštenju. Poznato je naime, da su se u prvo kršćansko vrijeme na početku korizme katekumeni posebno poučavali, jer su na kraju korizme na Veliku Subotu u noći imali primiti sveti krst. Zato se i korizmeno bogoslužje osobito u svom prvom poučnom dijelu upravljalo na katekumene. Današnji obrasci mnogih korizmenih misa su razumljivi samo onda, kad znamo, da je to bogoslužje služilo i kao priprava katekumena za sveti krst. - Za nas, koji smo kršteni, ovo korizmeno vrijeme ima poslužiti kao vrijeme obnove velikih krsnih milosti tako, da dorastemo do punine one prvotne krsne milosti. Istom tada ćemo sa svom radosti moći zapaliti uskrsnu svijeću radosti.

Treća je misao korizme pokora. U staro je kršćansko vrijeme vjernik, koji je poslije krštenja počinio kakav težak grijeh, morao za vrijeme korizme činiti tešku pokoru. Na početku je korizme dobio križ, posebno pokorničko odijelo i bio posipan pepelom. Tek su na Veliki Četvrtak takovi bili odriješeni od svojih grijeha. Od tada su mogli prisustvovati i svetoj Misi. - Tako se i mi na Pepelnicu uvrštavamo u ove stroge pokornike i damo se posipati pepelom u znak pokore i poniznosti. Treba shvatiti u pravom duhu ovo korizmeno odricanje, kako bi nam ono donijelo pravih koristi.

Korizma je sveto proljeće Crkve.

Kao što u proljeće raste novi život, tako i kod nas. Ona je svitanje Uskrsa. U tom proljeću mora rasti novi nadnaravni život. To je vrijedilo za one koji su za Uskrs bili kršteni, ali i za one, koji su u najranijoj mladosti primili sveto krštenje. U proljeće rastu doduše novi izdanci, ali se i čitavo raslinstvo zaodjeva novim ruhom, novim zelenilom i oživljava novim životom. Tako treba da je i za nas to blagdan svetog preobražaja, a Uskrs blagdan ponovnog krštenja. Korizma mora za nas biti nove misije, posebne duhovne vježbe, posebno vrijeme milosti.

U današnjoj misnoj liturgiji Crkva govori o đavlu kao uzroku mnogih grijeha, jer napastuje ljude i navodi na zlo. Ovdje se radi o trostrukoj požudi čovjeka, požuda tijela, očiju i oholost života. Tako je đavao i Isusa kušao, a tako i svakog drugog čovjeka na te načine kuša upropastiti. On neprestano potiče na sjetilnost, na škrtost ili lakomost i na oholost života, a to su nerijetko uzroci mnogim drugim manjim i većim ljudskim grijesima.

Središnja misao današnje svete mise jest, opirati se đavlu i njegovim napastima. Zato molimo i prinosimo žrtvu, da isprosimo snagu i jakost i da ne podlegnemo napastima. Zato danas na početku svetog vremena treba da se svečano odreknemo đavla i svih njegovih zamamnih i manje zamamnih djela i ponuda.

Sav smisao korizmenog odricanja jest čuvati se grijeha. Papa Leon I. uči u današnjem časoslovu:" Samo onda ćemo s uspjehom tijelu uskraćivati hranu, ako se duša bude suzdržavala od grijeha". Post je jedno predivno sredstvo, kojim se najlakše suprotstavljamo đavlu. Preko misne žrtve, preko molitve Crkve, preko sv.Pričesti Gospodin nam pomaže u borbi. Zato odmah kod ulazne pjesme govorimo:"Kad me zazove, uslušat ću ga..."

Da sve naše dobre odluke u korizmi ne budu stradale pod težinom napasti, molimo u Molitvi:"Bože, koji svoju Crkvu čistiš svake godine četrdesetdnevnim postom, daj obitelji svojoj, da dobrim djelom postigne ono, što od tebe nastoji dobiti uzdržavanjem".

Poslanica je prava riznica opomena i dobrih savjeta. U njoj se sastoje savjeti za savršen život: nikome ne biti na sablazan zlim primjerom, biti strpljiv, provoditi čist i neokaljan život, prema ljudima biti uvijek ljubezan. Moramo postići ljubav prema jednostavnosti i siromaštvu života, a takodjer i stalešku čistoću i poniznu uslužnost i poslušnost.

Pjesma na stepenicama je puna svetog pouzdanja u časovima napasti:"Gle, anđelima je svojim zapovijedio, da te čuvaju na svim putevima tvojim, da gdjegod ne zapneš nogom svojom"(Ps.9o). Divan je taj psalam i molimo ga često, jer daje tako divne okrepe duši, koja je izmučena borbom s napastima. Ne znam što nam se dogodi, Gospodin je uvijek s nama,: zato kršćanska duša ne pozna malodušja ni pesimizma. Pa da se čitav pakao sa svojim napastima uroti protiv mene, ne ću se bojati...

Taj isti Gospodin, koji je svojim anđelima zapovjedio za nas s toliko ljubavi, žrtvuje se u ovoj svetoj misi i daje nam se u svetoj Pričesti. Postaje dakle naša hrana, naša posebna jakost i ustrajnost u napastima.

Naša je dakle korizma osigurana. Ako smo stvorili kakve dobre odluke, mi ćemo ih sigurno izvršiti. Neka one budu donesene u pravom i iskrenom duhu nutarnjeg preobražaja,neka budu potpomognute Božjom milošću i pomoću Njegovih anđela, onda će i ova naša korizma biti pravo duhovno proljeće, koje će donijeti onu pravu duhovnu obnovu, koje se u korizmi nada svaki kršćanin i koju i Crkva od svojih vjernika očekuje.

Radosni ćemo i ove godine nakon ovako plodonosno obavljene i provedene korizme zapaliti uskrsnu svijeću, koja će biti simbol našeg nutarnjeg duhovnog rasvjetljenja. Amen.

LITERATURA: M. Premm

5. Isus je naša snaga

U Palestini postiji jedna gora, koja se zove Karantanija, a to hrvatski znači četrdesetnica. Na tu se goru uspeo Isus odmah nakon krštenja u Jordanu da se moli i razmišlja o svom pozivu Mesije.

Ta je Karantanija bila sva izrovana od kiša, a na vrhu je postojala neka spilja, u kojoj je Isus boravio u molitvi i razmišljanju i zaboravio čak i na jelo. Nakon četrdeset je dana ogladnio, a taj je čas čekao đavao. Isus je bio oslabio, omršavio i propao, a veoma gladan. Jedva je čekao, da se najede. Tada pristupi k njemu sotona i ponudi mu, da ono kamenje pretvori u kruh i jede. Htio je naime vidjeti, da li je zaista Isus Mesija. Jednom je tako zaveo Evu i Adama i tako upropastio čitav ljudski rod. No Isus ga mirno odbija. Nije kruh najvažnija stvar u životu. Važnija je duša i duhovne stvari. Važnije je pokoravati se Božjoj volji, nego se brinuti za tijelo.

No đavao nije odustao: pripravio je odmah drugu navalu. U tren je oka Isusa prenio u Jeruzalem iz pustinje i postavio ga navrh hrama u Jeruzalemu. Isus je to dozvolio. Opet ga đavao kuša i nuđa Mu, da se baci dolje s hrama, jer da je pisano, da će Ga anđeli Božji čuvati, da ne padne. Mislio je, da je Isus tašti i oholi čovjek, koji će popustiti pred napastima i dati se zavesti i činiti čudesa za volju đavla i svjetine, koja je prolazila dolje pokraj hrama.

No pogledajte sada **Isusa**: mirno opet odbija đavla riječima: "Ne kušaj Gospodina Boga svoga!"

Još đavao ne odbacuje oružje. Još će jednom pokušati. Isus je dozvolio i đavao ga ponese na jednu veliku goru. Tu mu u duhu pokaže sva kraljevstva svijeta i sada postane drzak i predloži, da će mu ovo sve dati, ako mu se pokloni. To je ipak bilo previše: Isus tada odlučno zapovijedi: "Odlazi, Sotono!"- Tada su tiho pristupili Anđeli Božji i služili su Isusu.

Eto, draga moja djeco, kako se treba ponašati u napastima. Nikada ni pod kojim uslovima ne popuštati đavlu na njegovim napadima i podvalama. On bi nam sigurno podvalio rog za svijeću. Ne vjerujte mu, kad vam laska i laže. On je otac laži. On će vam u duši sve nalagati, samo da vas zavede. Onaj, tko se s njim pogađa, tko s njim paktira, tko ga odmah ne otjera od sebe, taj će prije ili kasnije postati njegova žrtva. Kasnije pak je veoma teško nekako se izvući iz njegove vlasti.

Neki je činovnik u kolonijama uhvatio mladog tigra, donio ga svojoj kući i hranio ga mlijekom. Bio mu je privržen kao pas. Životinja je bila stara pola godine, a još nije bila okusila krvi ni mesa. Jednog je dana činovnik sjedio za stolom, lijevu je ruku opustio niz sebe zadrijemavši načas. Životinja je došla do njega ulagujući mu se i počela mu lizati ruku. Kako je on

drijemao, nije odmah ni primjetio. No tigar je doskora svojim oštrim jezikom povrijedio ruku i malko je potekla krv. To je čovjeka probudilo. On je opazio, kako životinja počinje pomamno još jače lizati i sisati tu svježu krv, i kako se u tren oka promjenila čitavim svojim izgledom. Opazivši, da se u tigru probudila narav krvožedne životinje, polako je desnom rukom posegao za revolverom na svom stolu i na mjestu je ustrijelio životinju i tako sebi spasio život.

Tako i u nama koji puta drijema kakva pritajena zla sklonost, a najednom ona pokaže svoje pravo lice, kad dođe za to prilika i zgoda. Tada nevalja oklijevati, nego odmah prekinuti, odmah otjerati đavla i odlučno se suprotstaviti.

Đavao je lukava zmija. On nije sam, negoza njega rade i mnogi drugi. On napada preko knjige, preko lošeg društva, preko ružnih slika, preko prljavih govora i igara. On kao ričući lav obilaži i nastoji da koga zavede na grijeh, veli sv.Petar. On uvijek napada ondje, gdje je čovjek najslabiji.

Na primjer on zna, da je braco veliki sladokusac, a seka prijatelj čokolade. Kad mame nema kod kuće, on im šapće, da uzmu samo malo, pa drugi puta malo, pa zatim i druge stvari i tako to dalje ide. Ako pak na pr. zna, da je braco sklon lijenosti, onda ga đavao nagovara da laže, da se izgovara da je bolestan, da je naučio, da će ići kasnije u crkvu - i slične stvari. Dalje đavao zna, da se djeca veoma vole igrati, pa ih nagovara, da se radije ostanu igrati, nego da podju recimo na misu ili na vjeronauk itd.

Slavni slikar Dürer je naslikao ovu sliku: kroz gustu šumu jaše na konju vitez, a iza njega sav ružan đavao i pokraj njega smrt kao dvije zlokobne prikaze. Oboje su svim silama nastojali zaplašiti viteza, no on je samo neustrašivo još jače podbo svoga vranca i bez straha jašio kroz šumu. Već su se na kraju šume nazirali obrisi njegova dvorca, gdje su ga ukućani s nestrpljenjem očekivali.

Tako smo i mi slični ovom vitezu. Okružuju nas napasti i htjele bi nas splašiti i skrenuti s pravog puta. U daljini pred nama gledamo nebeski naš grad, gdje nas nebeski Otac željno očekuje sa svojim svetima i anđelima. Zato odvažno! Nemojmo se okretati ni lijevo ni desno. Pobožno molimo svaki dan:"I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od zla.Amen!

II.KORIZMENA NEDJELJA

1. "Vidjesmo slavu Njegovu"

Gospodin je izabrao svoje apostole od priprostih ljudi i poučavao ih kroz tri godine u vjeri dokazujući to brojnim svojim čudesima. Također im je češće puta govorio i o tom, kako je određeno da Mesija svojim životom, mukom i smrću otkupi čovjeka i da je za to sada došao čas. No apostolima to nije nikako išlo u glavu. Nisu mogli shvatiti, da bi prezreni i ubijeni Mesija mogao pobijediti.

Zato je Gospodin morao njima dati jasnije dokaze i velika sredstva, da ih uvjeri u potrebu trpljenja. Da mognu shvaćati Mesiju kao čovjeka boli, potrebno je, da Ga vide u svoj njegovoj slavi.

Petra, Ivana i Jakoba je uzeo sa sobom na goru, da budu svjedoci Njegove slave, kako bi mogli na Veliki Petak uspravno stajati i spasiti tako Uskrsnu vjeru. Dugo godina iza toga piše Ivan "I vidjesmo Njegovu slavu!"

Uvijek je Isus prije velikih događaja htio dugo moliti. Zato je i sada u predvečerje poveo ovu trojicu sa sobom, jer je htio moliti. U njoj je nalazio ohrabrenje i snagu. Gora je Tabor visoka oko 600 metara iznad Galilejskog jezera i oni su se uspinjali prema vrhu, koji je bio ravan kao oltar.

Naveče su počeli svi moliti zajedno, no apostoli su ubrzo svladani umorom zaspali, a Isus je probdio svu noć u molitvi. Otac mu je nebeski morao pomoći, da apostoli shvate Njegovu muku, da se ne sablazne o Njega, da sačuvaju vjeru i dalje je ponesu.

Još su sva trojica apostola spavali, kad ih odjednom probudi neko blještavo i jasno svijetlo. Imali su i što vidjeti, kad su otvorili oči: njihov Učitelj stoji u nekom nadzemaljskom svijetlu, haljine su mu bijele kao snijeg, a s lica Mu izbija svijetlo, prema kojem je svako zemaljsko samo tama. Kraj Njega stoje Mojsije i Ilija, zastupnici Starog Zavjeta, koji odaju poštovanje Mesiji. Apostoli jasno razabiru, da Učitelj s njima razgovara o onom, što se ima skoro dogoditi, a o čemu im je On već više puta govorio. Znači, da je ipak istina, da će On trpjeti. Sada o tom više nema nikakve sumnje, da je to zaista Božja volja, jer drugačije Učitelj ne može ući u slavu. Sada im je jasan Spasiteljev polazak u smrt, kao što su im jasne i one riječi Ivana Krstitelja: "Evo Jaganjac Božji..."

Nije nikakvo čudo, da je Petar htio, da ti blaženi časovi dugo potraju. Petar želi tri sjenice i da Isus i Mojsije i Ilija ostanu s njima. To je pravi Petar.

Još međutim nije ni dobio odgovora, kad se odjednom kao otvori nebo, a brdo je obavio neki sjajan oblak. Nad taborskim

je vrhuncem odjeknuo uzvišeni glas nebeskog Oca:"Ovo je Sin moj ljubljeni, koji mi je omilio. Njega slušajte!" Glas je taj šumio kao šum silnih voda i bio glasniji od svih pjesama nebeskih korova...

Apostoli su oduševljeni ničice pali u poklonstvenom strahopoštovanju, kad ih takne ruka Gospodinova, da ih vrati u krutu svakidašnjicu. "Ustanite i ne bojte se!" Svega je nestalo: nema više onog svijetla, nema glasa, nema proroka, samo je Isus s njima i u njihovim srcima divan doživljaj, koji nikada ne će moći zaboraviti:"...I ovaj smo glas čuli, gdje siđe s neba, kad bijasmo s njim na svetoj gori"(2.Petr.1,16-18). Doživljaj ovaj Gospodnje slave pratio je apostole kroz čitav njihov život. Teški časovi Velikog Petka nisu bili zaliveni očajem, jer je na njih ipak, makar slabo, dopiralo svijetlo Tabora. Tabor znači apostolima pobjedu, konačan cilj puta, potvrdu Mesijanskog poslanja Kristova i pun nade i iščekivanja Uskrsni dan njegove konačne pobjede smrti i zla.

Svjetlo nutranjeg preobražaja, koje je naš Tabor, ne smije nikad nijednog kršćanina ostaviti niti ugasiti se u njegovoj duši. Zrake onog Tabora Kristova i danas sjaju u očima današnjih Njegovih učenika i apostola, a to smo mi. Međutim taborsko je svijetlo u uskoj vezi s Velikim Petkom. Gospodin ga je pokazao apostolima samo zato, da se Veliki petak bola ne pretvori u očaj, nego da on bude bojno polje: krvavo i natopljeno znojem, ali polje pobjede nad zlom i grijehom.

Čini se, da bi mnogim kršćanima Gospodin morao opet upraviti noge na Tabor, da vide Njegovu slavu, jer nikako da se pomire s križem. Vjeruju još doduše, da je bilo potrebno da Isus trpi, ali zašto poslije Njega još oni moraju tako trpjeti! Ne znaju jadni, da se samo po boli približavamo njemu i da nas samo patnja može učiniti Njemu slične. Nijedan od nas ne može ući u slavu, ako ne podnese svog Velikog Petka. Nije učenik nad Učiteljem.

Slava je Tabora i sjaj njegov nama u sjaju vjerske spoznaje. Učenike na putu u Emaus Gospodin pita:"O spora srca, zar niste znali da... treba trpjeti i tako ući u slavu..." On nas najviše ljubi, kad dopušta bol i patnju, jer nas one pročišćavaju. Slika Uskrsne Kristove slave mora uvijek lebdjeti pred našim očima. On je pobjednik smrti i pakla i u tamnim časovima našeg života On je putokaz. U teškim kušnjama malo koristi ljudska utjeha. Ona ništa ne govori i prazna je.

"Ako s Kristom trpimo, bit ćemo s Njim i proslavljeni!"

Tabor je potvrda Kristova Božanstva. Da li to vjerujemo? Jesmo li spremni za Njega i trpjeti?

"Gospodine, kome ćemo ići? Ti imaš riječi života vječnoga" (Iv.,6,69).Amen!.

LITERATURA: J. Honnef, Die Botschaft des Wortes Gottes

---

2. Tjelesno preobraženje

Kao što Tabor nadvisuje ezdrelonske ravnice, tako i taborski događaj nadvisuje sve druge u Gospodinovu životu. Ovdje si je ponizni tesar iz Nazareta posudio sjaj sunca i blještavu bjelinu snijega. Ovdje je izmijenio obličje sluge u uzvišenu krasotu Božjeg Sina. No i sjaj sunca i bjelina snijega su premali, da izraze svu ljepotu preobraženja na Taboru. Prodor božanskog Njegova bića iz nutrine na van bio je tako divan, da se ne da opisati. To Petr nije ni mogao, samo je odmah zaželio, da to dugo, dugo potraje.

U ovaj sveti čas, dok promatramo Isusovo tijelo u njegovoj najčišćoj ljepoti božanski preobraženo, budi se u nama ona neka pračovječanska i najdublja želja za tim, da bi i mi sami svoga vanjskog čovjeka, svoje tijelo uzdigli na stupanj jednog bitnog i potpunog preobraženja i savršenosti, da nas svojom snagom i ljepotom razveseljuje, a ne da nam bude na teret.

Kako li je tragična sudbina te naše želje! Malo znamo o tjelesnim radostima, a koliko više o boli i žalosti. Tijelo, koje bi trebalo biti naš prijatelj, postalo nam je skoro neprijatelj i zavodnik. Mjesto pomoćnika pretvorilo se u tiranina. Dane zadovoljstva plaćamo danima klonulosti i bolesti. Koliko ljudi hoda zemljom,a svršili su sa životom odrekavši se tijela. Njima preostaje još samo to, da taj svoj beskorisni i bolesni teret tijela vuku besmisleno zemljom prema tami svršetka. Zar je čudo, da slušamo i čitamo tolike jadikovke, da doživljavamo toliki pesimizam, a ujedno i da susrećemo toliku čežnju za oslobodjenjem duha od tijela. I najbolje glave i najmisaoniji ljudi prošlosti davali su gorke i potresne izjave o toj jadnoj polovini našeg ljudskog bića, a idealisti svih vremena izbacivali su u svijet svoja gorka iskustva. Tijelo im je bilo tamnica duha, koje ga je sputavalo u njegovom slobodnom letu idealnijim visinama. Koji pak nisu dospjeli na neke više ideale, izgubili se u očaju i rezignaciji, gledajući smisao života u njegovom svršetku. To je totalni i konačni pesimizan, koji je jednak očaju samouništenja.

Bilo je i takvih idealista, koji su jednostavno nijekali tijelo i smatrali ga ničim, prividnošću, dakako u želji da na neki način ublaže njegovu krhkost i slabost.

Dobar je dio takve bezutješne mudrosti prodro i u Stari Zavjet, u knjigu Sirahovu: ona opisuje tegobe tjelesnoga života. Čini se, da je i Pavao tu često zavirivao, kad je izjavio u časovima svoje teške tjelesne borbe:"Ja nesretni čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtnoga tijel?"

Gorko to iskustvo nosi svaki od nas na svojim vlastitim leđima i na svom vlastitom životu. Koliko je puta baš ta slabost tijela oslabila i snage duha, koji je onda podlegao napasti. Jadan zakon tijela, koji tako sputava slobodan zamah duha!

Unatoč toga je čovjek uvijek sanjao o ljudskoj ljepoti u svim vremenima. Klasika je u svom sanjarenju zaodjela mitka lica u najljepše forme, kakve su si oni zamišljali i za kojima su čeznuli. I u današnje se vrijeme posvuda osjeća velika žeđa za ljepotom. Čovjek iskazuje još nikada viđeni kult tijelu. Zavladala je prava glad za svijetlom, zrakom, vodom, pretjerano oduševljenje za sve što može na bilo koji način ujačati ili poljepšati ljudsko tijelo. Nikakav sport i nikakva kozmetika nisu više preskupi ni pretjerani, samo da se postigne vanjsko kakvo takvo savršenstvo.

Sve to ima svoju vrijednost i ispravnost, ali nepotpunu, barem ne uvijek. Često se puta u tom prelazi u skrajnosti i prestupaju se granice, jer se traži ljepota tijela na štetu duše. Često se puta događa, da u zdravom i elastičnom tijelu stanuje jedan zahireni i kržljavi ostatak duhovnosti. To već nije sklad, pa ni taj čovjek nije savršen.

Za nas kršćane je uz razborito nastojanje oko zdravlja tijela potrebnije jedno nutarnje preobraženje.

Ne znači to, da se naša vjera protivi svemu, što se odnosi na tijelo. Tijelo u kršćanskoj ideologiji nije tamnica duše, kako su to neki htjeli, nego suputnik kroz zemaljsko putovanje. Tijelo nije djelo sotone, nego kao i duša Božje stvorenje. Tu je svoju temeljnu oznaku Božjeg stvaranja tijelo zadržalo i nakon grijeha, bolesti, zla i zakona smrti. Po preblaženom Isusovom tijelu i po prečistom Marijonom ostat će i postat svako ljudsko tijelo oplemenjeno.

Kao i naša duša, tako i naše tijelo sudjeluje u konačnom otkupljenju. Ono ulazi u milosni krug svetih sakramenata, u sveto područje liturgijske pobožnosti. Baš ta liturgijska pobožnost se ne zadovoljava samo nutarnjim promatranjem vjerskih istina, nego zahtjeva i vanjsko, tjelesno prisustvovanje, sudjelovanje, molitvu i žrtvu.

Vjera naša ne može zamisliti potpuno blaženstvo, ako u njemu ne sudjeluje i ljudsko tijelo. Zato će na sudnji dan uskrsnuti i ljudska tjelesa preobražena, da upotpune blaženstvo duše kroz svu vječnost. Zato Crkva poštuje tijelo, ali ne slijepo. Ona daje čast i brigu i bolesnom, i osakaćenom, a i mrtvomu.

Prema tome se vidi, da je Crkva ispravno shvatila ulogu tijela. Međutim ona dobro zna, da ono ima svojim slabosti nakon pada i da ono može značiti i napast i propast za dušu. Svaki čin, svako nastojanje, koje bi željelo njegom tijela nadomjestiti dušu, koje bi vodilo samo brigu o tijelu, a brigu za dušu, za ćud, narav, značaj, plemenitost pustilo po strani, bilo bi nekatoličko. Bude li tko tražio idealnu ljepotu, tada ćemo iza divnog lica tijela tražiti još ljepšu dušu i onda se tek pokloniti Stvoritelju, koji je tako divan već u svojim stvorovima. Amen!

LITERATURA: R.Linhardt, Feurige Wolke

---

3. Nemogući zahtjevi

Prošle i ove nedjelje vidimo Gospodina na brdu. No kolika razlika: na jednom duboko poniženje, a na drugom uzvišenost božanska. Tamo traži đavao poklon od Isusa, a ovdje sam nebeski Otac:"Ti si moj Sin ljubljeni!" Tamo tama i mrak, a ovdje sjaj, kojeg još zemlja nije doživjela. - Crkva nam namjerno stavlja na početku korizme ove dvije slike pred oči, da nam otkrije tajnu Kristove ličnosti. On je i čovjek i Bog. Tamo je bila ljudska Kristova narav, a ovdje se pojavljuje Njegovo Božanstvo. To je oboje beuzvjetno potrebno, da nam On može biti Otkupitelj.Tako nam On odmah na početku Korizme dolazi kao Bogočovjek.

Sinu je Božjem i u njegovom zemaljskom obličju pripadala Božanska uzvišenost, no prema Očevoj odluci On je ne pokazuje. Sada ju na Taboru pokazuje, ali samo radi učenika, kako bi u agoniji Velikog Petka postali i ostali jaki sačuvavši pouzdanje i vjeru u Mesiju Pobjednika.

Slična je misao vodila i Crkvu kod izbora ovih evanđelja. Korizma nas opominje na ustrajnu borbu s napasnikom, a kao nagrada borbe i nagrada za pobjedu bit će u sudioništvu u Kristovom slavnom preobraženju. To je pred nama, možda još daleko, ali onaj, koji živi u milosti, već nosi u sebi to duhovno preobraženje. Doduše sakriveno, ali jednako pravo, kao što je i Spasiteljevo sakriveno božanstvo za Njegova tjelesnog života. No taj preobraženi konačni život još nije siguran. Za nj se treba boriti. To je naša kršćanska zadaća. U današnjoj nam poslanici sv.Pavao dovikuje:"Ovo je volja Božja:svetost vaša!".

Današnjem je čovjeku riječ svetost malo čudna i strana. Čak i kad ju kršćani čuju, samo slegnu ramenima i pređu na dnevni rad. Naš je život tako upao u dnevne zahtjeve svagdašnjice, u tvrdu borbu za opstojnost, u svijet zvanja, politike, poslova, gospodarstva, da je riječ svetost premještena u rječnike za strane riječi. Jest istina, da ju kršćani ponekad čuju u svojim crkvama na nedjeljnim misam. Čak i malo i potrese i ponese, da i zažele to biti, no vrativši se kućama, svakidašnja "stvarnost" traži svoja prava, teški životni zahtjevi tako zaokupe čovjeka, da sve što je nadnaravno i prekogrobno bude potisnuto u pozadinu i u drugi plan. U središtu se života nalazi svakodnevni rad sa svojim potrebama lišen svake religiozne patine starih zaostataka.

Svetost je po mišljenju današnjeg prosječnog čovjeka samo za one pojedince, koji su se posebno posvetili tom i takvom životu, a za običnog prosječnog čovjeka nije i ne može biti, jer on naprosto nema vremena za nju, kad ima toliko posala. Sva sreća, da još uspije od vremena do vremena skoknuti u crkvu, da izvrši svoju najosnovniju kršćansku dužnost.

Ipak posve je jasno određeno i još jasnije rečeno:"Volja je Božja". I smisao je ove riječi posve jasan. Jasno nam je, da

samo Božja volja može određivati naš poziv. Kod tog našeg zadnjeg poziva ne radi se ni o napretku, ni o umjetnosti, ni o kulturi, ni o zvanjima, ni o radu, ni o radi ni zaradi, ni o napretku tehnike, niti o čemu od sličnih stvari. Sve su to zadaće, koje moramo ispunjavati, no to nije konačni cilj. Sve je to djelovanje na rubovima, sve to je na rubu životnog kruga. U središtu životnog kruga stoji ono, što je Bog postavio tamo:"Svetost Vaša!"

Zar ne, da na prvi pogled izgleda to za običnog čovjeka pretežak zahtjev od Božje strane. Treba se pred Njim ispričati:

"Gospodine, ta mi nemamo vremena! Kada ću ja obavljati duge molitve, kako se podvrgavati pokorama, postovima i bdjenjima! Gdje i od čega ću ja davati milostinje, kada obavljati hodočašća, kako dnevno po više puta pohađati crkvu i tamo ostajati dugo. Ta, Gospodine, to je ipak previše! Vidiš i sam, da se jedva mogu naveče prekrižiti, kako sam umoran od posla, vidiš kako jedva na nedjelju uhvatim vremena da skoknem u crkvu, a Ti odmah :Budi svet! Molim Te, ispričaj mene od toga. Ti mene samo primi u nebo kad umrem, a drugi neka budu ovdje na zemlji sveti..."

Kad bi bila svetost u gore rečenom, zaista bi bilo teško svim ljudima biti sveti. Jedno nam mora biti jasno, da se baš u našoj svakdašnjici čovjek posvećuje. Biti svet, znači živjeti u posvetnoj milosti, znači najspremnije svagdje izvršivati Božju volju, znači svoj svagdanji posao obavljati tako kao da je to služba Bogu i u tom duhu vjerno činiti što moramo i podnijeti ono, što nam dan donese. Svetost kršćanina ne smije biti iznimka, nego pravilo života.

Jedno nam mora biti još jasno. To naime, da se svetost ne postizava na Taboru, u izvanrednim zgodama, u svečanim prilikama. Imaju svečani časovi značenje za kršćanski život. Oni su izvor svijetla i snage za dušu. Zato je Gospodin to i priuštio svojim učenicima. No odmah ih je iza toga poveo prašnjavim putevima zemaljske bijede. Samo je tu mogao dozrijevati njihov karakter i odlučnost. Oporá svakdašnjica kleše, kuje i stvara kremen-značajeve. Nevolja, briga, bijeda, muka, napor, vječna napetost i spremnost, ti povećavaju našu plemenitost, ti daju svetost, ti postižu nadravno posvećenje.

Naša je zadaća, da u svagdanjem životu opet podignemo prijestolje Gospodinu Bogu. To je u isto vrijeme put koji vodi k svetosti.

Na to nas najozbiljnije poziva i ovo korizmeno vrijeme. Amen!

LITERATURA: H. Fassbinder, Säman Gottes

---

4. Borbom do preobraženja

Veliki je Rafael genijalnom umjetnošću boja naslikao prizor iz današnjeg evanđelja, Gospodinovo preobraženje na brdu Tabor. Da što više istakne opreku s proslavljenim tijelom Gospodinovim, naslikao je na donjoj polovini slike istjerivanje đavla iz jednog dječaka. To je naime Isus učinio odmah po silasku s Tabora. Kakve li opreke! Gore je divna pojava preobraženog Krista, a dolje u tamnoj sjeni zdvojni otac kraj opsjednutog djeteta, čije tijelo sotona baca amo-tamo.

Davno prije Raffaela naslikala je Crkva, vođena Duhom Svetim, u misnim tekstovima II. korizmene nedjelje sličnu sliku. Molitve su i čitanja u prvom dijelu mise tamne i pune bola. Čovječanstvo duboko sagnuto podno oltara priznaje bjedu svojih grijeha pred cijelim dvorom nebeskim, koji nevidljivo lebdi iznad oltara. Naš životni put još uvijek obavija tama. U prvim počecima se današnja misa služila u noći od subote na nedjelju. Zato u Misi Crkva simbolički govori: sa svim nas strana okružuju tamne moći, đavao, naša požuda, svijet, koji jeogrezao u grijesima i opačinama. Gledamo u ponor bjede i nevolje. Zato u ulaznoj pjesmi vapimo Gospodinu: "Spomeni se samilosti svoje, Gospodine, i milosrđa svojega, što je od vijeka, da nikada ne zavladaju nama naši neprijatelji". Izbavi nas, Bože Izraelov, iz svih tjeskoba naših!

Kako je snažna molitva: "Bože, koji vidiš, da smo bez svake snage, čuvaj nas izvana i iznutra, te nas obrani od svih tjelesnih suprotivština i očisti nam duše od svih zlih i grešnih misli." Bog će sigurno uslišiti takvu poniznu molitvu, jer ona dolazi iz pobožna srca i odraz je našeg unutarnjeg osvjedočenja. U takvoj nas molitvi potpomaže Bl. Djevica Marija, Posrednica svih milosti. Zato je danas zbor vjernika kod sv. Marije in Domnica.

Također se i u Poslanici (odlomak iz I. poslanice Solunjanima) iznose tamne boje, iako već izbija nekoliko svjetlijih zraka. Sveto Pavao upozorava, da se posebno treba čuvati bludnosti, obeščašćivanja braka, poslovnih prevara osobito kod trgovine. Na kraju ozbiljno opominje: "Gospodin je osvetnih za sve ono! Bog nas nije pozvao na nečistoću, nego na svetost... Jer ovo je volja Božja: svetost vaša!" Do ovog duševnog preobraženja moramo doći borbom. Drugoga naime puta nema i ne može postojati.

Kao što opreka svijetla i tame prevladana u poslanici, je dnako tako i u Pjesmi na stepenicama: "Umnožile su se tjeskobe srca mojega, iz tjeskoba svoju izbavi me, Gospodine! Vidi poniženje moje i muku moju i oprosti mi sve grijehe moje!" Mi se ovdje na zemlji borimo za svoje nutarnje preobraženje, koje se sastoji u tom, da se iz grijeha obratimo na život posvetne milosti, na svetost. No znamo, da je Bog dobar, i "duh daje onima, koji ga nazivaju". Ohrabreni pobjedom zato dalje molimo: "Slavite, Gospodina,

jer je dobar, jer je dovijeka milosrđe njegovo...Blaženi oni, koji su ispravni i čine pravdu u svako doba. Sjeti se, Gospodine, u brizi svojoj za narod svoj i posjeti nas spasenjem svojim!"

U evanđelju nam dobrostivi Spasitelj odgovara, da će uslišuti našu molbu, jer će nas jednom obdariti pravim i nutarnjim i vanjskim preobraženjem. Takvim preobraženjem, u kojem ga gledamo danas na Taboru. Preobraženjem ne samo duše, nego i preobraženjem tijela, da radost naša bude potpuna. To pak preobraženje treba zaslužiti svojim životom, koji se ima odvijati po Božjim zapovijedima. Bez muke nema velikih djela, pa ljudi, kojima se ne će mučiti i raditi, nikad ih i ne postizavaju. Zato neka se ne zavarava nijedan: koji služe đavlu i tijelu, žeti će od njih smrt i propast, koji pak siju u duhu, žeti će plodove duha, koji su ljubav, radost, mir i - konačno spasenje u preobraženju duha i tijela.

Drugi je dio Mise jasniji i svijetliji u svojim tekstovima. Tu se već opaža odluka, da se preko borbe postigne nutarnji naš duševni preokret i spremni smo "promatrati zapovijedi Božje, koje ljubim veoma..." Čežnja i nada u buduće konačno i potpuno preobraženje daje snagu i polet kršćanskoj duši. Tada joj svaka žrtva postaje lakša. Ljubavi ništa nije previše, ništa nije tako teško, da ne bi mogla izvršiti.

Isti preobraženi Krist jest danas u pretvorbi pred našim duhovnim očima. Ovdje imamo pravi Tabor ovijen u veo prilika kruha. No mi znamo, da je On tu u punoj svojoj slavi. Tu je "Sin ljubljeni" nebeskog Oca, i zato Mu se sa strahopoštovanjem danas poklonimo iskazujući mu svoju ljubav.

Sjedinjenje u sv.Pričesti povećava sjaj posvetne milosti. Tu On dolazi i poklanja svakom od nas čistoće i bjeline svojih haljina isjaja svoga preobraženoga lica.

Sve je to predigra budućega preobraženja, koje se sastoji u Kristovom obećanju:"Pravednici će sjati kao sunce u vjekovječne vjekove u kraljevstvu mojega Oca!"(Mr.13,43)

LITERATURA: M.Premm, Geheiligtes Jahr

---

5. Tabor

U jedno se predvečerje na zrakama posljednjeg sunca sjao vrhunac brijega, koji je bio sav obrastao maslinama, platanama, lovorima, narandžama i pinijama, a posvud je bilo predivnog cvijeća. Ovdje su i ptice rado boravile, pa su ovaj lijepi kraj svojom pjesmom učinile još privlačivijim.

U to su se predvečerje uspinjala prema vrhu jednom stazom četiri putnika. Sigurno su išli, jer su dobro poznavali put. Nije im prvi puta, da su se uspeli na ovaj "Oltar Božji", kako su zvali goru Tabor, i tamo proveli sate u molitvi.

Jedan od njih stupa sam naprijed. Ne obazire se previše okolo, no njegovo oko ipak miluje okolnu prirodu, kao što i ovo večernje sunce, koje svojim zrakama pozlaćuje predivne boje.

To je veliki Učitelj i Čudotvorac iz Nazareta - Isus. O Njemu govori cijela zemlja i sav narod.

Ostali su trojica bili njegovi Apostoli Petar, Ivan i Jakov. Oni kao da nisu vidjeli svu ljepotu prirode, jer su pognutim i zabrinutim glavama stupali naprijed. Nikako naime se nisu mogli otresti misli o moćnom Davidovom kraljevstvu, koje treba Mesija nanovo uspostaviti, a evo, On je počeo u zadnje vrijeme nešto govoriti o križu i trpljenju sve do smrti. Bilo je doduše u svetim knjigama napisano nešto slično kao križ i trpljenje, ali su to tumači knjiga drugačije shvaćali. Nemoguće je, da bi njihov dragi Učitelj i Mesija trpio i umro čak! Ne, On će osloboditi njih i njihov narod ispod rimskog jarma.

Danas im je doduše rekao otvoreno, da će trpjeti i umrijeti. No oni toga ne vjeruju. Ta tko bi se usudio Njega dirnuti. Oni bi ga sasjekli na komade. O Jehova, gdje si! Onda ovo nije Tvoj sin, ako dozvoliš, da on trpi i umre.

Tako je sve više rasla tjeskoba u njihovim dušama i zato su tako zamišljeno stupali za Gospodinom na Tabor ne videći ništa od ljepote prirode.

U tim su mislima došli i na vrhunac. Gospodin se u tišini povukao malo dalje i uronio u molitvu. Oni međutim nisu gledali okolinu, koja je zaista bila divna: Naim, Kafarnaum, Nazaret, Genezaretsko jezero.... Samo su vidjeli svoga Učitelja. No kako je vrijeme odmicalo, otežale su im oči, zamotali su se u svoje plašteve i čvrsto zaspali.

No odjednom iz sna trgne ih neko sjajno svijetlo. Vidjeli su silan sjaj, u kojem je pred njima lebdio u zraku Gospodin sav u slavi. Divna li viđenja! Više nisu mogli podnijeti tog sjaja, pa su lica okrenuli prema zemlji. S Gospodinom su još bili Mojsije i Ilija.

Petar je bio toliko oduševljen, da je zamolio Gospodina, da bi ovdje načinili sjenice i tako ostali zauvijek. No odjednom su čuli silan glas nebeskog Oca: "Ovo je moj Sin ljubljeni!" Tada su svatrojica pali ničice i u dubokom se strahopočitanju poklonili.

Kad su pak opet pogledali gore, vidjeli su samo Isusa, ka-

ko stoji kraj njih. No i opet su pali ničice i poklonili se Isusu u najdubljem počitanju kao Sinu Božjemu.

Oni su vidjeli slavu Gospodinovu. Sada su bili sigurni, da je to zaista Bog. Sada može doći sve na njega, sva mržnja, sve izrugivanje, sve trpljenje, sada znaju, da tako mora biti, da to hoće i želi nebeski Otac i zato su mirni. Ništa ih više ne može pokolebati.

Petar je htio uživati slavu, ali mu je Isus rekao, da se treba vratiti natrag u život, mučiti se i trpjeti i tako ući u slavu. Tako je morao i Isus.

Neki je kralj, kako kaže priča, dao sebi načiniti jedno srebrno zvonce i objesio ga nad svojim dvorcem. Svojim je dvorjanicima rekao, da će na to zvonce pozvoniti onaj dan, kad se bude osjećao potpuno sretan. Tako su prolazili dani, mjeseci i godine, a kralju nije palo na pamet pozvoniti na ono zvonce. Prošao je tako i cijeli njegov život i približavala se smrt, a zvonce još nije zvonilo. Smrti se nije bojao, jer je bio uvjeren, da je u životu činio samo dobro. Kad mu je došao zadnji čas, dao je pozvoniti, jer se tek tada osjećao potpuno sretnim. Time je svima htio dati do znanja, da je sretan zato, jer sada za njega svršava ovaj jadni zemaljski život, a započinje jedan ljepši, bolji i sigurniji od ovoga. To je život u vječnom preobraženju u nebu.

Tako se i s nama događa. Ni mi nismo potpuno sretni. Danas bolestan, sutra žalostan, prekosutra zima, pa onda vrućina, pa sve zlo. K tome još i slabe ocjene u školi, nerazumjevanje roditelja za naše stvari, malo novaca u džepu za kolače i još mnoge druge brige i tegobe. Ovaj je svijet zaista jedna dolina suza.

Dječak je neki bio teško bolestan i privezan uz krevet mjesecima i godinama. No nije pokazivao nikakve posebne nestrpljivosti, kao što već znaju djeca, kad su bolesna i moraju dugo ležati. Zato ga netko zapita: "Čuj mali, da li bi ti htio ozdraviti?" No on odmah spremno odvrati: "Ne, ne! Nikako ne bih htio, jer bi onda sigurno opet postao onako zločest, kao što sam prije bio!" - Jeste li čuli mudrosti?

Tek kad budemo na nebu, onda će prestati svaka bol i tuga. Tada će vladati potpuna sreća.

Samo se kukavice uvijek tuže, da im je teško. Pravi junak podnese svaku teškoću junački, ne tuži se, jer zna, da je to Božja volja i da nam to pomaže i da ostanemo dobri i plemeniti u životu, a i da tako zaslužimo, da budemo s Isusom zauvijek u nebu. Amen!

LITERATURA: H. Brey, Wenn es in der Seele dunkelt
A. Filchner, Kommet Kinder lauschet

III. KORIZMENA NEDJELJA

Današnje evanđelje iznosi jedno utješno Kristovo djelo i jednu Njegovu ozbiljnu riječ. Kristove riječi počinju često strogo, ali svršavaju blago: "Blago onima, koji drže riječ..."

Prvi dio evanđelja pripovijeda, kako je Isus istjerao đavla iz opsjednutoga, a drugi dio govori o tom, kako se radi toga Isus morao prepirati s farizejima, iz koje je prepirke On izašao kao stvarni pobjednik.

Izliječio je opsjednutoga, koji je bio nijem i slijep. Kad ga je đavao ostavio, nijemi je progovorio i slijepi progledao. Narod se divio i bio još više uvjeren u Mesijansko poslanje Isusovo. No farizeji su pronesli vijest, da je to Isus učinio pomoću poglavice đavolskoga, a ne Božjom moći. Zato Isus odmah ustaje na obranu svoje časti: "Ako ja izgonim đavle pomoću Beelzebuba, u ime koga ih izgone Vaši sinovi...Svako kraljevstvo, koje je u sebi razdijeljeno, samo će od sebe propasti"(Mt.12,18). Kako bi bilo moguće, da bi đavolski poglavica sklopio tajni savez, da uništi svoje vlastito kraljevstvo. Prigovor je dakle njihov posve besmislen. Konačno i oni su sami farizeji slali svoje ljude po zemlji da izgone đavle. Oni su ih morali tjerati svojim molitvama i postom... Za njih kažete, da to čine u ime Božje. Oni će vam biti suci...

Kako se zapravo odnosi Kristovo kraljevstvo prema carstvu sotone. To je Gospodin razjasnio u jednoj prispodobi: govorio je o napadu jednog beduinskog poglavice na osamljen, ali dobro utvrđen grad. Ako je napadač jači od gospodara dvorca, onda će ga nadvladati i otet mu sve što ima. Tako radi i on, Gospodar, jer je jači od svih i svakoga.

Kad đavao napusti kojeg čovjeka, luta po pustim mjestima. Ne našavši pokoja, vraća se natrag odakle je izašao. Najprije nalazi kuću uređenu i pometenu. Tada se vraća i uzima sa sobom više svoj drugova gorih od sebe i svi se nastane u ovoj kući i bi tome čovjeku gore sada nego na početku. Da ne bi bili u zabludi na koga se to odnosi, Gospodin nadodaje, da će "Tako biti i ovom zlom naraštaju"(Mt.12,45), ako se ne odluči za Njega. "Tko nije sa mnom, protiv mene jest". "Tko sa mnom ne sabire, prosipa". To se odnosi na Židovski narod opet. Gospodin zna, kako je prije narod bio opsjednut služeći krivim bogovima. Od toga ga je kasnije izliječilo babilonsko sužanjstvo i proroci. No kasnije su farizeji uveli takvu pobožnost, koja se sastoji u nekoj dvoličnosti: gleda se naime samo na vanjštinu, a nutrinja može biti najprljavija. Zato Isus nad njima sedam puta izriče svoj teški "jao" (Mt.23,13-33).

Da nas ne bi stigla zaslijepljenost Kristovih suvremenika i pogodile Njegove pretnje, treba prekinuti s dvoličnošću i farizeizmom i na vjerskom polju. Ljude se može zavarati, ali se Bog ne može prevariti.

Kod pogana nad njihovom nevjerom ne leži tolika odgovornost, kao kod nas kršćana, koji smo upoznali sve puteve Božjeg savršenstva, a ipak njima ne stupamo. Druge osuđujemo, ako ne žive po evanđeoskom zakonu, a sami smo daleko od Njegova duha. Ako Gospodin i danas nad nama kršćanima izreče svoj "jao", bit će strašno ako i ne bude opetovan sedam puta kao Židovima.

Ima ljudi, koji padaju i odmah se dižu iz grijeha. No ima i takvih koji jedanput padnu i onda se više ne dižu. Ti su uspavali svoje savjesti i otvrdnuli u svojoj nevjeri. Kod njih više nema ni pokajanja i Damoklov im mač visi nad glavama. Oni su moralno posve zadovoljni, jer su izgubili smisao za grijeh i ljubav do ljepote milosti i nevinosti. Još se čuvaju krađe, ubistva i paleža, jer ih to može dovesti pred sud i u zatvor. Što pak Bog kažnjava, to ih nije uopće ništa strah.

Jednako je velika i vrijedna milost danas i od neprocjenjive je vrijednosti. Svu nam je nju Krist zaslužio svojom krvi i smrću. Ona se ne može nekažnjeno rasipati u nezahvalna ljudska srca. Tko nije s njim, ne može biti nego protiv njega. Prezrena i neiskorištena će milost uvijek povlačiti za sobom isto tako ozbiljnu odgovornost, kao što je bila ozbiljno i dana milost.

Kršćanstvo je vjera duha, vjera ljubavi. To je rekao ponovno i pokojni Sveti Otac, da je sadržaj kršćanstva ljubav. Zato ne može biti zadovoljeno Božjim zapovijedima time, što ih izvanjskim načinom obdržavamo. Bog traži našu nutrinju, traži našu životnu povezanost s njim, traži stalno i neprestano stanje posvetne milosti, trži, da Ga primamo u sakramentima, da činimo dobra djela, da svojim čitavim životom dokazuje i u sreći i u jadu, da smo Njegovi i da stupamo Njegovim stazama. Tek takav život čisti kršćanina, izdiže ga iz svakdašnjice i tjesnije povezuje s Bogom.

Da ne podlegnemo formalizmu u kršćanstvu, da se naš svakodnevni život ne pretvori u ispunjavanje vjerskih propisa radi ljudskog obzira ili hvale, iskreno ćemo moliti Gospodina: "Molimo te, Gospodine, koji nam darivaš, da budemo dionici tolikih tajna, oslobodi nas milostivo od sviju grijeha i pogibli po Gospodinu našem Isusu Kristu. Amen".

LITERATURA: M. Pfliegler, Homilien der Zeit...

---

2. Borba protiv sotone

Današnje nam evanđelje više nego ijedno drugo govori o zloći, kojom je, da tako kažemo, ispunjen sav zrak oko nas. Nije to neka bezlična zloća, koja bi bila neodgovorna, nego su to duhovna bića, koja nazivamo demonima, đavlima ili zlim dusima. Sam nas apostol poučava, da naša duhovna borba nije protiv bića od krvi i mesa, nego protiv vojske demona koja nas okružuje.

Kristova nas Crkva poučena Objavom upozorava, da postoji na svijetu jedna strašna moć tame, jedan duh neshvatljive zloće, čije je sve nastojanje usmjereno, da nas navede na otpad od Boga i tako duhovno upropasti. Taj je duh-demon obdaren razumom, voljom i svim drugim sposobnostima i moći, koje su mu preostale još od onda, dok je bio prvi među duhovima nebeske vojske. Na kušnji je poniznosti propao i odbačen je zauvijek iz sfere Božje ljubavi u mrak zaborava. Odtada upotrebljava sva svoja svojstva, da neuke i slabe ljude zavede na svoj krivi put.

Kao što na kušnji nije znao da svoju volju uskladi s Božjom voljom, koja je temelj svih stvari, tako se i sada opire toj volji i najveće mu je veselje, kad se još netko opre toj Božjoj volji, koja bi morala biti temelj svih stvari i svakog zdravog poretka. Svojom je bezumnom pobunom u oholosti razorio temelj duhovnog svijeta, i zato je sa svojom pratnjom bačen u ponore pakla.

Otpavši od Boga nije izgubio svojih sposobnosti, koje mu sada služe da napakosti Bogu. Njega direktno ne može napasti, zato napada nas, da tako Njega posredno ražalosti. S njim se udružuju i svi oni, koji su zajedno s njim odbačeni. Tako znamo, da ih ima čitave vojske, koje neumorno žele vrijeđati Boga i rade na tom, da Božju slavu u ljudima unište i umanje. Veli sv. Petar apostol, da đavao kao ričući lav obilazi okolo tražeći koga da proždre. Začas se opet preodjeva u ruho svijetla i pokušava da kao stari anđeo svijetla zavara čovjeka. Često puta u đavolskim ponudama i napastima naoko ima toliko dobra, da čovjek odmah ni ne opazi ono zlo, koje se iza toga krije. Zato čovjek mora biti oprezan i dobro vidjeti, što dolazi od Boga, a što od đavla.

Sotona sa svojim zlim dusima stoji iza svakog prišaptavanja napasti, iza svake naše sklonosti na zlo, iza svake lijenosti, iza svake nečistoće, iza svakog ogovaranja, iza svake psovke posebno. Sve je to njegova briga i njegov posao, da čovjeka tako nutarnje spremi, da bude kadar što više se suprotstavljati Božjoj volji i tako se sve više udaljivati od Njega. Zao duh stoji i iza onih naših dobrih uspjeha, nakon kojih mi dižemo svoje glave, kao da smo ih sami svojim sposobnostima obavili, i iza kojih onda zaboravljamo Boga, kao prvi i konačni i jedini izvor svake mudrosti. Čovjek često zaboravlja, da je svaka znanost, ako je

bez Boga, često podvrgnuta mnogim zabludama u najosnovnijim pitanjima ljudske sudbine i čovječjeg života. Oholost je već mnoge upropastila i još će mnoge upropastiti, jer je ona izvor mnogim drugim ljudskim moralnim i vjerskim slabostima.

Čitav je naš život borba i pred nama su daleke i vječne pespektive. Ipak mi se radujemo, jer je prema knjizi Otkrivenja konačna pobjeda svijetla nad tamom, anđela nad demonima, Kristova pobjeda nad sotonom i konačno otkupljenje svih dobre volje.

U očekivanju te konačne pobjede nismo kao ovce vukovima izručeni na milost i nemilost sotoni i njegovim pomagačima. Čovjek bi to na čas i pomislio, kad zna, kakovu moć ima demon na zemlji po Božjem pripuštenju i kako on može djelovati ne samo na naše duhovne sposobnosti, nego čak i na naše tjelesne sile, koje mogu oslabljene biti uzrok ili povod grijeha. No, kako je rečeno, nismo izloženi na milost i nemilost...

Jednom zarobljeni od njega možemo se ponovo osloboditi po darovanim milostima Isusa Krista u svetim sakramentima. Onaj naime, koji nije u grijehu, nije ni pod vlašću sotone. U njemu djeluje Bog i Njegova duhovna snaga i kod takvog čovjeka sotona ne može postići svojim napadima nikakva uspjeha.

Ima međutim slučajeva, da se čovjek doduše riješi veza grijeha i direktne vlasti đavla, ali zaboravi ili zanemari ispuniti dušu Božjim svijetlom, zaboravlja ili zanemaruje svakodnevnu hranu i dozivanje Gospodina Boga. Takva je duša prazna doduše od prisutnosti đavla, ali i od Boga. Svojstvo je pak svake praznine, da privlačno djeluje. Zato sotona ponovno došavši ne dolazi sam nego sa drugim sebi ravnima i tako je tomu čovjeku kasnije još gore.

Krist je dakako s tim u evanđelju htio dati i neku opomenu. Jedna jest, da sotona bez našeg pristanka nama ne može ništa nauditi. Zato nema mjesta nekom strahovanju ili duhovnom očaju: Sotona se može istjerati, čovjek se može osloboditi, a da to bude lakše, Gospodin nam je dao mnogo sredstava, kojima se rješavamo takovih stanja i opet postajemo djeca Božja. No Gospodin je htio naglasiti i to, da takova duša, koja se jednom oslobodi đavolskoga ropstva, ne smije zaspati, nego tu svoju lijepo uređenu i pometenu kuću napuniti Božjim svijetlom, svakodnevno molitvom i čestim primanjem svetih sakramenata jačati i učvršćivati svoju volju i nastojati je uskladiti s voljom Božjom, kako ne bi zao duh kod novih pokušaja i napada, koje će sigurno učiniti, imao uspjeha i kako ne bi ta duša došla opet pod njegovu vlast.

Rekli smo, da đavli nemaju tijela, ali su oni ipak osobe, koje imaju razum, volju i energiju. Suprotstavi im se dakle na istom tom polju:

Ispuni svoje misli dobrim štivom i slušaj dobre stvari. Tada se ne će u tvom razumu naći mjesta, gdje bi se mogao nastaniti đavao. Ojačaj svoju volju sredstvima, koja ti preporuča

iskustvo Božje Crkve: svojevoljnim odricanjem, dragovoljnim i savjesnim ispunjavanjem svojih staleških dužnosti, žrtvom i samoodgojem. Naučimo prignuti se pred Bogom. Skupi svu svoju energiju! Postavi sam sebi neki vjerski program, kojeg se onda i drži, kao što se redovnik ili redovnica drži svojih pravila. Zašto ne bi na prvom mjestu toga programa bila češća ili možda i dnevna sveta Pričest! Dušu treba ispunjati Bogom, ako ne želimo da se u nju useli sotona! Stavimo na naš program i slušanje riječi Božje ili kakvo duhovno čitanje, koje nam uz pouku u vjerskim stvarima daje i neku profinjenost duha, ojačava volju i daje dobre misli.

Činiš li to, tada pripadaš onima, koji su na Isusovoj strani. Onaj pak, koji je toliko puta istjerao đavla iz opsjednutih, biti će u borbi protiv svih četa zla na tvojoj strani i uvijek ti je osigurana konačna i sigurna pobjeda. Amen!

LITERATURA: P. Schindler, Ein Säman ging aus

---

3. Što jesi, budi čitav!

Poznati je odgojitelj Lorenc Kellner zabilježio u svojim životnim uspomenama, da je sav svoj život proveo pod geslom: "Što jesi, budi čitav i ne htjdni biti ništa drugo, nego ono, što jesi!"

Te riječi vrijede, da se u njim ozbiljno zamislimo. Posvemašnje je i nerazdjeljivo predanje jednoj uzvišenoj zadaći najbolji uvjet plodonosnoga života. Ono bitno pridonosi tome, da čovjek postane snažna ličnost. Svaka polovičnost razbija duševne snage, a jednako nanosi štetu značaju kao i samom djelu.

Moramo nažalost priznati, da danas mnogi kršćani boluju uprave od te bolesti. Oni doduše žele biti kršćani, ali se u svom životu ne žele zamjeriti ni svijetu. Jednako onako, kao što kaže trgovac, da mora biti dobar i ljubezan sa svim mušterijama. Kršćani se pokoravaju Kristovim načelima, ali uvijek nešto ostave i za sebe i svijet. Nisu dosljedni u svom životu. Nije doduše ni tako lako biti do kraja dosljedan. To zahtjeva žrtava i ne malih. Zato nerijetko idu linijom manjeg otpora: nadaju se sretnom životu u vječnosti, ali žele i ovdje nešto malo užiti; osuđuju loše filmove, ali ih ipak sve pogledaju; ispovjedaju svoju vjeru u Krista. ali kad treba nešto za to pretrpjeti, odmah zataje, jer ne žele radi toga imati neugodnosti. U borbama vremena misle, da je najbolje biti neopredjeljen. jer da čovjek tako najugodnije prolazi. To čak nazivaju životnom mudrošću i uče u

njoj i svoju djecu. Moramo pak reći, da je to obična beskarakternost, koju je već prorok Ilija predbacio svome narodu: "Kako ćete još dugo hramati na obje strane? Ako je Gospod pravi Bog, onda držite uz Njega! A je li to Baal, onda idite za njim!"(3.Kralj. 18,21) Zar uostalom nije i sam Isus povukao usporedbu između čovjeka i "trska, koju svaki vjetar ljulja"(Lk.,7,24).

Današnje evanđelje donosi ove ozbiljne Kristove riječi: Tko nije sa mnom, protiv mene je, i koji sa mnom ne sabire, prosipa!" Ove su riječi tako neumoljive, da im ne možemo izbjeći. Nije nam dana neka treća mogućnost i tu nema mjesta za vješto ishitrene kompromise i pogađanja.

Biti s Kristom znači, urediti sav svoj život po Njegovim načelima, a ne "prema prilikama". Znači kod svojih čina paziti na glas svoje savjesti, a ne gledati na ljudske obzire. Neki kršćani tako brzo ohlade i zanemare svoje dužnosti, čim vide, da njihovi prijatelji i znanci to isto čine. To im služi kao neka isprika. Svoje se vladanje opravdava time, da i drugi tako čine. To međutim ćudoredno povođenje za drugima znači jednu izrazitu lijenost, pomanjkanje mišljenja, a nerijetko i jasan kukavičluk, nedostatak hrabrosti, da ne budemo kao i svi drugi.

Manjak je hrabrosti odobravati nešto što i drugi odobravaju, makar znamo, da se to ne može odobriti! Ljudski obzir je zarobio moju dušu i ona nije kadra odlijepiti se od njega. Smijati se na zlo, manje zle stvari činiti, da se pokažemo i mi junacima, to je takav moral, koji bi htio odgovornost za djela prebaciti na drugoga. No to konačno znači odreći se Krista, a za to pak svatko nosi potpunu odgovornost.

Biti s Kristom znači ispunjavati sve Njegove zapovijedi ne pitajući, da li nam to donosi izvanjsku korist ili štetu. Može se čak dogoditi, da radi dosljednog kršćanskog stava doživimo materijalnih šteta, da nam propadnu kakovu zavidna promaknuća, da budemo lišeni prijatelja i prijateljske pomoći pretpostavljenih...U takvim momentima mora svaki smoći u sebi one herojske snage, koja je kroz stoljeća stvarala priznavaoce i mučenike. Mnogi će reći, da je kruh važan i da su usta ukućana uvijek otvorena i gladna.... Priznajemo teškoću, ali ponovno naglašujemo, da su duhovne vrijednosti takve, za koje je svaki pozvan da trpi, ako je to moguće. Mučenik je samo onaj, koji trpi...

Biti kršćanin znači, ne postaviti sam sebi neka načela i životne norme prema svojim komotnim željicama ni na jednom polju. Biti kršćanin znači, ne prestati nigdje biti kršćanin.

Još nešto Krist ističe. To naime, da neko neutralno i pasivno kršćanstvo nedostaje. "Ovaj me narod hvali ustima, a srce je njegovo daleko od mene!" Sabirati ne znači ne prosipavati. Onaj, koji ne prosipava, ne znači da odmah i sabire. Treba zaista početi jednom sabirati. Nije dovoljno se samo tužiti na nekakvu bezličnu pokvarenost u svijetu, plakati za dobrim starim vremenima, a sam ostajati neprestano isti, bezličan, neodređen, neizgrađen, nedefiniran, nestalan, neobojen, ili kako god želite...

Takav je plač sterilan i jalov i ne će popraviti ni njega samoga, a još manje koga iz njegove sredine. Može samo pokvariti!

Postoje kod kršćana i grijesi propusta! I oni mogu biti jednako teški, kao i grijesi pozitivno učinjeni. U nekoj svojoj neodlučnosti i neutralnosti kršćanin propušta tisuće dobrih prilika, kojima bi se mogao okoristiti i za sebe i druge i ispuniti svoju dužnost, izvršiti zapovijed, pokazati Kristovu dobrotu i ljubav i veličinu kršćanstva. Na mnoga takva neučinjena djela čekaju mnogi mlaki i neodlučni, da se napoje na takvim izvorima odlučnosti, čvrstine i karakternosti i da sami zakorače onda tim i takvim putevima. A ne će nikada poći, jer ih mlaki i slabi kršćani nisu na to potakli. Čija je krivica za to! Na čijoj odgovornosti leže te duše?

Konačno i nije svejedno je li ili nije i zajednica prožeta kršćanskim načelima. I zajednica je dužna živjeti po Božjem zakonu i iskazivati Bogu dužno poštovanje. Ne može tebi kao kršćaninu biti svejedno, kakvo je javno mnijenje i duh vremena u kom živiš. Što si učinio, da se to izmijeni...

Polovičnost i plač kršćana ne će tu ništa učiniti. Jednako tako ne će nitko skinuti s njihovih duša i života odgovornost za takav život.

Jedanput moram biti na čistu s time, da mi mora biti svejedno, da li me netko naziva zastarjelim ili nesuvremenim ili pak pobožnjakom. Takva imena često daju baš liberalni kršćani, koji gledaju u tome neku nezdravu pretjeranost. Nije kršćanstvo samo za bakice. Ne sastoji se ono samo u nizanju Očenaša bez duha i misli, nego u herojskom i nadčovječjem ispunjenju Kristove volje u svakodnevnom životu, pa stajalo me to i moje životne karijare. Nažalost bit će uvijek dosta onih, koji će se dati sapeti kao pile u kučine u razne ljudske obzire i neke "životne mudrosti" i istajati i dalje u nizinama prosječnosti, beskarakternosti, nedosljednosti i kao Izaijini suvremenici i dalje će "hramati na obje noge" služeći i Bogu i Baalu.

Ova nam Korizma ponovo stavlja pred oči Križ, koji jest i može jedini biti izvor duhovne snage. U sjeni toga križa i u njegovoj školi rađaju se i stvaraju ljudi mučenici, kojih i danas ima ne mali broj. Radi takvih još i danas Gospodin Bog daje svijetu nebrojena oproštenja i milosti. Amen!

LITERATURA: H. Fassbinder, Säman Gottes

---

4. Krsni egzorcizam

Tekstove korizmenih misa moramo promatrati u njihovom povijesnom nastajanju, ako ih želimo posve shvatiti.

U prvo se doba prije svake korizmene mise obavljala procesija. Vjernici su se skupili na određenom mjestu i procesijom polazili do jedne crkve, koja se zvala zborna crkva. Nastojali se svake nedjelje promjeniti crkvu. Na današnju je nedjelju bila određena crkva sv.Lovre. - U procesiji su najprije polazili katekumeni, za njima javni pokornici, pa ostali vjernici i na kraju svećenstvo i papa.

Putem su se pjevali psalmi i zazivi "Kyrie eleison". Kod ulaza u crkvu pjevala se ulazna pjesma, koja je danas ostala veoma skraćena. Za katekumene i za pokornike su bili korizmeni dani vrijeme priprave bilo na sveto krštenje, ili pak na uskrsnu pričest i pomirenje s Crkvom. Zato su ovo vrijeme iskorištavali za iskrenu i pravu nutarnju pripravu.Da im Crkva olakša, ona je sastavljala i misne tekstove u tom smislu i duhu priprave na ove velike događaje uskrsne noći.

Zato se već u ulaznoj pjesmi govorili stupajući u crkvu: "Oči su moje uvijek upravljene Gospodu...Pogledaj me i smiluj se meni!" (Na pozadini oltara je bila naime u crkvi sv.Lovre naslikana jedna lijepa slika, koja je prikazivala Krista).

I dalje kod molitve molio je svećenik, odnosno papa:"Obazri se, molimo Gospodine, na prošnje poniznih i pruži desnicu svoga veličanstva na obranu našu".

Obrana mora biti od sotone i grijeha. Čovjek je slab, lako sagriješi, jer ga i njegova vlastita požuda vuče na zlo. No tu je i sotona. On potiče čovjeka na zlo, navodi na otpad od Boga po grijehu. Na taj način postaje takav čovjek na neki način opsjednut od đavla. Zato su na ovu nedjelju obavljali se nad katekumenima i pokornicima egzorcizmu, istjerivanje đavla. Radi toga današnje evanđelje i govori o istjerivanju đavla iz opsjednutoga.

Katekumeni su bili odrasli pogani, muževi i žene. Zato ih svećenik u poslanici poučava, kakvi otsada moraju biti. Oni su dosada bili podvrgnuti požudi i služili svojim strastima, ali odsada "bludnost i svaka nečistoća ili lakomost neka se i ne spominje među vama (akamoli da se počini), kao što se pristoji svetima..." Zato oni radosni, što će se uskoro osloboditi jarma zla, kliču:"Ustani, Gospodine, da se ne ponese čovjek, budi sudac narodima! Ti si potisnuo naše neprijatelje..."

Ono, što nam evanđelje govori u svom prvom dijelu, kako je Isus istjerao iz opsjednutoga đavla, to se dogodilo i na današnji dan katekumenima i grešnicima. Zato sada druga pouka drugog dijela evanđelja glasi veoma ozbiljno. Nije dovoljno biti sada siguran. Kristovom je snagom đavao doduše izašao iz duše, a s njim i grijeh, ali čovjek po svojoj zloj sklonosti može opet pasti u grijeh.

Sotona se naime vraća opat takvoj duši i uzima sa sobom sedam drugova gorih od sebe, kako bi tu dušu opet osvojio. Ta se opomena odnosi i na sve nas. I kod nas je đavao po sv.Krštenju istjeran, a duša spremljena i uredjena. Po sv.Pričesti je došao Krist u našu dušu i postao naša duhovna hrana. No takva duša opet nije sigurna i može opet biti zavedena na otpad. Đavao nijednu dušu nikad posve ne napusti. Uvijek, makar i uzalud, pokušava da je ponovo i ponovo zavede na zlo i grijeh.

Najopasniji đavao i za kršćanina jest grijeh nečistoće. Radi toga grijeha je Spasitelj pretrpio strašno bičevanje. Krvnici su odijela s njega svukli. Bez prestanka su na njegova izranjena leđa padali udarci za udarcima oštrih bičeva. Sve je oko njega poprskano krvlju. Spasitelj je posve iznemogao. Pao je u lokvu svoje vlastite krvi. Nastala je tišina, samo se čuje kako iz brojnih rana teče krv. O kako je strašan grijeh nečistoće! Sve je to učinio upravo taj grijeh od Gospodina. "Kad bi u bilo koje griješno društvo, u kojem se vode besramni razgovori, odjekuje neobuzdani smijeh, iznenada i odjednom stupio Isus, kakav je bio iza bičevanja, i kad bi svoj pogled upro u ove razuzdane grešnike . jao! Zamrle bi šale na usnama grešnih slugu, spopala bi ih strava i užas i šuteći bi se razišli"(Stiegele).

Kod tog grijeha nisu dovoljne odluke. Mnogo su važnija sredstva, kojima se traba služiti i prilike koje treba izbjegavati. Malo ima nečistih ljudi, koji ne bi htjeli biti čisti. Samo su za to slabi. Pouzdana molitva, pobožnost stalna i solidna, izbjegavanje prigoda za grijeh, česta i dnevna sveta Pričest, samo to može od takvog nesretnog grešnika učiniti vedrog i sretnog čovjeka i dobro Božje dijete.

I za nas ova nedjelja mora biti nedjelja nove odluke, novog osvježenja, početak konačnog popravka. "Sudovi su tvoji pravedni, razveseljuju srca, slađi su od meda: tvoj ih sluga izvršuje!"(prikazanje)

Sveta nam pričest donosi jakost Gospodnju, Pobjednika nad sotonom, laži i grijehom, pobjednika svake slabosti i zle volje, pobjednika svake požude. Njega ne ćemo nikada izgubiti iz svog srca. Samo kod njega jesmo i osjećamo se sretni. "I vrabac nalazi sebi gnijezdo i grlica sebi kuću... ja tražim oltare tvoje, Gospodine nad vojskama, Kralju moj i Bože moj!

Blago onima, koji prebivaju u kući Tvojoj, oni te hvale u vijeke vijekova.Amen"(pričesna).

M. Premm

---

5. Ugledajte se u Boga

U nekom je samostanu živio redovnik, koji je bio odlična roda. Njegov je otac bio još na životu i imao prekrasan dvorac. Sin je njegov medjutim u samostanu nosio isto odijelo i iste cipele, kao i svi drugi redovnici i hranio se istom hranom. Upravo je nastojao, da ne bude neki izuzetak i točno gledao na druge redovnike i vladao se prema njima. Ipak se u njegovu vladanju opažalo, da je on potomak ugledne plemićke obitelji po njegovom i nehotičnom vladanju, u kojem je pokazivao neku izvjesnu plemenitost i otmjenost. Odmah se vidjelo čiji je sin.

Kad o tom govorim, mislim i na vas, draga djeco, i pitam se, da li bi se i na vama moglo opaziti, kome pripadate i čiji ste. Ne mislim ovdje vašeg zemaljskog oca i majku. Ovdje mislim na nešto drugo. Vi ste na krštenju postali djeca Božja. Bog je postao vaš duhovni otac. Sada ja pitam, da li bi se na Vama moglo opaziti, da je vaš duhovni otac gospodin Bog?

U današnjoj poslanici veli apostol: "Ugledajte se u Boga kao ljubezna djeca. I živite u ljubavi...".

Naš je nebeski otac divan uzor svakomu čovjeku. "Bog je dobar. Dobro je sve što On čini". Djece međutim ima nevaljale, zle i nepristojne. Takva se djeca ne vladaju kao djeca nebeskog Oca. Djeci se nebeskog Oca ne dolikuje, da se tako vladaju. Time ona nanose sramotu svome ocu. Gdjegod se nalazili u kojegod vrijeme, uvijek moramo misliti, da se moramo vladati onako, kako se dolikuje djeci tako velikog oca. Tako se vidjelo i na vladanju onoga redovnika.

U čemu se posebno moramo popraviti?

Eto, u prvom se redu ugledati na Boga u strpljivosti. Vidite, koliko On strpljivosti pokazuje prema nama! Koliko puta nam je oprostio grijehe, koliko smo mu puta obećali, da ćemo se popraviti, a to još nismo ni do danas učinili; On pak čeka strpljivo. Ljudi mnogo griješe, ali On ih ipak ne kažnjava odmah i čeka strpljivo, da se ti ljudi obrate i poprave. Bog ne će smrti grešnika, nego čeka njegov popravak...Bog je veoma strpljiv. - A ja! Kako samo planem, kad mi nešto ne ide od ruke, kako sam nestrpljiv, ako ručak nije gotov odmah iza škole, kako nestrpljivi s poslom, koliko stvari ima, gdje smo nestrpljivi. Zar ih treba nabrajati! Tako smo skloni prigovaranju, nestrpljivosti, skloni srdžbi i ne znamo se ništa svladati. Eto u tom se moramo ugledati na Gospodina kao ljubezna njegova djeca.

Druga stvar u kojoj se moramo popraviti i ugledati na Gospodina jest šutljivost. Bog je šutljiv. On mnogo ne govori. Tko želi čuti Božji glas u sebi, taj se mora povući u samoću, a onda mora i sam slušati. Djeca, koja na sva usta viču, koja su bučna po ulicama i cestama, u školi i kod kuće, djeca koju ne može nitko ušutkati, djeca koja se svemu narugaju i glasno smiju,

time baš ne pokazuju, da su djeca plemenitog i najplemenitijeg Nebeskog Oca. Djeca, koja ne znaju nikada popustiti, nego na sav glas viču da baš oni imaju pravo, djeca koja nê znaju dozvoliti, da i drugi može imati pravo, da i drugi može biti dobar i jak, nego koja misle da su oni jedini na svijetu i najbolji, i najjači, i najvještiji, i najljepši i sve, takva baš djeca ne pokazuju, da su oni djeca Božja...

Još se u nečemu moramo ugledati u nebeskog Oca. Najviše se u njega djeca moraju ugledati u ljubavi. Bog je sama ljubav. On je iz ljubavi stvorio svijet, iz ljubavi je stvorio sve živo na njemu i na kraju čovjeka, kojega je učinio sličnim sebi, on nas uči, kako treba ljubiti. No to mu nije bilo dosta. Došao je čak i na ovu zemlju, živio kao i mi ljudi, dao se mučiti i raspeti da nas ljude otkupi, jer nas je ljubio i jer nas ljubi. Zato nam i govori u današnjoj misi sveta Crkva. "Ugledajte se u Boga kao ljubezna djeca. I živite u ljubavi, kao što je i Krist ljubio nas i predao sebe za nas..." - A gdje je moja ljubav recimo najprije prema roditeljima! Ti veliš, da voliš i mamu i tatu, ali ti ja velim da ih ne voliš onda, kad ih srdiš, kad si neposlušan, kad se oni moraju radi tebe žalostiti i stidjeti... Kakav si prema braći ili sestrama! Da li ih voliš? Da riječima, ali kada treba oprostiti, kada treba mjesto njih nešto učiniti, kada treba njima nešto pomoći, kada treba s njima nešto podijeliti, možda uvijek tada mora mama ili tata nastupiti i svojim nalogom tebi narediti, da učiniš, mjesto da ti sam to učiniš iz ljubavi prema braći... Koliko pak ljubim drugu djecu! I potukao sam se s njima i posvadio i možda lagao i tužakao, a nisu bili krivi, i možda im nešto podvalio, pa su stradali i mnogo psina im načinio. Zar se to zove ljubav prema prijateljima? Zar se po tom pozna, da smo djeca nebeskog oca!

Svako dijete mora tako nasljedovati nebeskog Oca, da ljubi sve ljude. Bez razlike. I one, koji su slabiji, i one koji su možda složesti. Možda bi ih mogli popraviti. No možemo ih tako ljubiti, da se molimo za njih, da postanu bolji.

Eto, djeco moja, pred vama je velika zadaća. Kao i onaj redovnik, tako i mi moramo živjeti, da se bude na nama vidjelo, da smo djeca dobrog nebeskog Oca. Onda ćemo biti i na radost Bogu i na veselje i utjehu našim zemaljskim roditeljima. Amen!

Literatura: Th. Bliewéis, Kinderpredigten

BLAGDAN SVETOG JOSIPA

1. Ponizna veličina

Ovaj veliki blagdan svetog Josipa kršćani veoma rado i veselo slave. I Crkva mu se raduje, a to pokazuje i time, što je upravo njega izabrala za svoga glavnoga zaštitnika.

Čudno je to, da upravo svetac, koji na izgled ni po čemu nije bio velik, koji nije ostavio iza sebe nikakvih velikih i bučnih djela, bude tako visoko uzdignut, da bude njemu u čast podignuto toliko crkvi i oltara širom svijeta, da bude upravo prema njemu pobožnost tako raširena među kršćanskim pukom. Tu se obistinjuje ona Božja, da On velike ponizuje, a malene podiže i preko njih dijeli ljudima tolike milosti. Zaista je morao biti svet i savršen čovjek, komu je sam Bog povjerio kroz trideset godina svoga Sina i Njegovu prečistu Majku. On je s njima bio tako usko povezan, da je preko svoga položaja u svetoj Obitelji došao u najužu vezu s Kristovim otkupljenjem i s Njegovom presvetom Osobom.

No uza sve to je bio tako malen!

Tko je pred ljudima velik? Vjerojatnó oni, koje ljudi na sva usta hvale! To su veliki vojskovođe, glasoviti državnici, mudrošću i spretnošću obdareni diplomate, gospodarski prosvjetitelji naroda, učenjaci i istraživači, koji su svojim umom toliko proširili polje ljudskog znanja, kojim se kasnije milijuni ljudi koriste u svom životu, mislioci, pjesnici i umjetnici, koji su poljepšali čovjeku život, da ova dolina suza ne bude tako suzna, - eto takve ljude slavi svijet. I s pravom često. Zaista su to veliki i zaslužni ljudi.

Kod sv.Josipa svega toga ne nalazimo. Upravo ni traga kakvoj takvoj veličini. On jest i ostaje i kasnije jedan običan čovjek iz naroda, koji napornim radom zarađuje svoj svakodnevni kruh za sebe i obitelj. On je čedni domaćina, koga su tištile svakodnevne brige današnjice, što zna i danas svaki otac i domaćina. Nije bio ni bogat ni naobražen visokim znanjima. Nije imao nikakva upliva na javni život, nikakvih dužnosti nije vršio među ljudima. Kod njega dakle uopće ne može biti govora ni o kakvoj zemaljskoj veličini.

Ako svega toga Bog nije odabrao za hranitelja svomu Sinu, jednoga nije mogao mimoići: napunio je Josipa bogatstvom kreposti, plemenitošću karaktera i puninom nadnaravnih darova. Sv. Josip je bez sumnje u svakom pogledu bio uzoran lik. I njegovo oko, i njegovo srce, i njegove misli i njegova volja, sve je to bio jedan savršen sklad, jedna savršena harmonija i pjesma svemogućem Bogu u hvalu, što mu je povjerio na čuvanje zemaljski život svoga Sina. I tu još jedanput bjelodano vidimo, kako je Božje mjerilo sasvim drugačije od ljudskoga i kako je prosuđivanje vrijednosti s Božje strane na drugoj osnovi nego ljudsko.

Josipovo djelovanje i život nisu upadali u oči. Drugi su sveci stvarali božja čudesa i posljedice se njihova blagotvornoga rada osjećaju kroz stoljeća. Bog od Josipa toga nije tražio.

Kako uporno sveto Pismo šuti o Josipu! Upravo kao da i ono namjerno ostavlja neispisane retke, koje bi mi tako rado čitali, da upoznamo još bolje ovoga velikog muža. Kako bismo rado znali za njegov težak rad, za mukotrpne dane, za oskudice, za strah pred Herodom, za život u Egiptu, za bijeg i povratak iz progonstva, kao i konačno njegov život i smrt. No od svega toga ništa! Tu i tamo izbija veličina toga muža iz herojske vjernosti Svetoj Obitelji, ili pak na jednom mjestu njegov poglavarski položaj u toj obitelji. Možemo bez pretjerivanja reći, da su bile velike žrtve, koje je Bog od njega tražio, da se ispuni otkupiteljski plan. I Josip je morao proći kušnje vjere i vjernosti Bogu, makar često ni on nije tjelesnim očima vidio ono, što će se kasnije zbiti i ispuniti.

Josip uvijek nastupa kao onaj koji služi i pomaže. On je uvijek pri ruci kad treba. Bez riječi obavlja svoj posao vjerno i potpuno, spremno i s ljubavlju, i kad je gotovo, Josip se opet povlači u pozadinu. Kad je Isus počeo svoj javni život, tada Josip nestaje. Ne zna se više ništa za njegov život ni za njegovu smrt. On je ispunio svoju životnu zadaću i tada se povlači u pozadinu i čeka, da Ga Gospodin pozove k sebi. Svetoj obitelji više nije potreban hranitelj i on se isto tako tiho povlači iz ovog života, kao što se tiho i nečujno i pojavio.

No sveti je Josip ipak velik !

Baš u toj vjernoj službi poniznosti svetog Josipa i stoji njegova veličina. Taj je život najsavršenije ostvarenje temeljne misli nasljedovanja Krista: posvemašnje predanje samoga sebe u službu Gospodinu. - Od onoga časa kad ga je Bog pozvao na službu skrbnika i poglavara svete Obitelji Josip više ne pripada sebi. Njegova je vlastita volja pustila mjesto Božjoj volji i tada su prestali svi njegovi planovi i njegove možebitne želje. Njegova je dužnost otsada služba. Što vjernija, to će biti najsavršenija. On je po toj na oko neuglednoj službi morao osobno služiti presvetoj osobi Otkupiteljevoj kao i prečistoj osobi Otkupiteljeve Majke. Ta mu služba daje i očinski i poglavarski položaj u obitelji i on ga vjerno izvršava. On služi njima kao što otac služi svojima. Njegova osoba i njegovo djelovanje jest u tom, da u svakom času života bude pri ruci Isusu i Njegovoj Majci. To je njegov posao i otsada isključivi adržaj njegova života. Svaki njegov korak, svaki udarac sjekirom, svaki potez pilom u toj službi postaju sveta djela. To je služba Bogu. Upravo radi toga je i u nadnaravnom pogledu velik.

Tu bi često i mi morali malo popraviti svoj način mišljenja i prosuđivanja. Često smo naime skloni davati vrijednost stvarima i djelima, koja izvana imaju sjaj i priznanje. Kod Boga

je međutim sasvim obratno. On često vjerno izvršena mala djela više i jedino nagrađuje, a nerijetko za sjajna vanjska i bučna djela mora reći ljudima: primili su svoju plaću(Mt.6,2).

Malo je ljudi, koji su pozvani od Boga na velika djela. No ne znači, da su zato svi osuđeni na propast. Oni, koji su u malom bili vjerni, te će Bog uzdići i postaviti nad velikim, kako to sam obećaje. Zato je uzaludan naš napor tražiti, da u duhovnom pogledu kušamo tražiti neka velika djela, da mijenjamo svoja zvanja, kako bi možda Bogu mogli lakše služiti. Kad je čovjek jednom spoznao svetu volju Božju, neka se samo s tim zadovolji. To je za njega sigurno najdoblji i najsigurniji put do ostvarenja konačne sreće i ispunjenja životnih dužnosti i Božje volje. Njegovu pak volju nije teško upoznato. Svaki neka u svom zvanju, u kojem se našao, zdušno i vjerno svaki dan pokušava izvršiti sve svoje dužnosti u duhu, u kojem traži Bog da se vrše, i eto nam velika i bogata, plodna i vrijedna života, kakav je bio i život sv.Josipa. Moramo sami sa sobom biti na čistu, da ne ćemo Bogu nigdje drugdje moći bolje služiti nego baš u zvanju, u kojem se sada nalazimo. Oplemenjivanje i posvećenje svakodnevnog rada jest najveća služba Bogu, jer je to posvemašnje izvršivanje Božje volje. Od toga pak nema većih djela. Čovjek može najviše na ovom svijetu učiniti to, da ispuni Božju volju i njegove planove. To pak znači sigurno svetost života, a svaka je svetost života jedna neisporediva veličina, koje će kao zvijezda svijetliti u vjekovječne vjekove pred Gospodinom i Janjetom.

Tako u svijetlu života poniznog svetog Josipa i naš život izlazi vrijedan i plodonosan. Zato se po njegovu uzoru naučimo u malim stvarima vršiti Božju volju svaki dan, pa nam ne će dani proticati kao mutna rijeka, nego će biti plodni i u danima ćemo žetve nositi obilate snopove u Gospodnje žitnice vječnosti.Amen.

LITERATURA: H.Fassbinder, Säman Gottes

2. Naš zaštitnik

"Postavio ga je gospodarom doma svojega i glavarom svega imanja svojega"(Ps.1o4,21).

Kako se lijepo odnose ove riječi na današnjeg sveca svetog Josipa. Zaista nema dostojnijeg, komu bismo mogli predati sve svoje brige kao domaćinu od svetog Josipa. Kakogod je bio za života brižan i skrban i pun ljubavi za svoju obitelj, tako je jednako sada i brižan i pun ljubavi za svoju veliku obitelj svetu Crkvu.

Njemu bi jedva i trebalo dokazivati naše bjede i potrebe. On zna, da smo i mi kršćani, a i kršćanske potrebe često u bjedi i da bi trebalo svakovrsnih pomoći. To nam šapuću često i naše bjedne crkvice i kapele, često prazne kutije za milostinju, često umorno ljudsko oko, često svaki zakutak našeg bjednog stana. No on sve to vidi i zna.

Jedno već danas moramo vidjeti i biti uvjereni: gdjegod se nađe kakva bjeda ili nevolja života, tu možemo i smijemo računati s njegovom pomoći. Kao hranitelj i poočim božanskog Sirotana sam je osjetio, što znači biti siromašak bez krova nad glavom, što znači obijati tuđe pragove. Htio je svoje nahraniti i odjenuti, a nije mogao. Bio je protjeran iz svoga doma i svoje domovine. Morao je trpjeti nepravdu i teškom mukom u tuđini zarađivati svoj kruh. Od ničega nije bio pošteđen onaj, čiji blagdan danas slavimo. Sveta mjesta kršćanske pobožnosti Betlehem, Nazaret, Egipat i Jeruzalem jesu u isto vrijeme mjesta, koja je i sveti Josip posvetio svojom brigom i skrbi za svetu Obitelj.

Jer je znao sam što znači briga i nevolja, lako suosjeća u našim poteškoćama s nama. Nijedan čovjek nije tako siromašan i nijedna bol tako velika, da je on ne bi razumio i s nama molio za njezino ublaženje. Njegova se očinska briga i danas prostire preko cijele Crkve i svih ranjenih srdaca njegove sada velike obitelji. Božansko Dijete i sveta Obitelji i dalje žive u svojoj velikoj obitelji Crkvi i dobrostivo ublažuju bol i bjedu svoje djece. Toj svojoj obitelji i danas sveti Josip iskazuje jednaku, i veću skrb i ljubav, kao nekoć betlehemskoj obitelji.

Utješna je vijst, da na nebu kod Gospodina imamo takva i tako moćnog Zagovornika. Kad vidimo njegove žuljave ruke i blage očinske oči, kako ćemo s pouzdanjem njega zamoliti, da zajedno s nama potraži utjehu i lijek našoj boli i žalosti na izvoru svake radosti i zdravlja.

Kako nas Josip uči pravo moliti, tako nas jednako on može naučiti i pravo živjeti. Osobito u našem obiteljskom životu. Danas čovjek skoro već posve zaboravlja to veliko umjeće dobrog kršćansko, obiteljskog života. Često se mnogo govori o radostima života, o radostima rada, o novom zdravom čovjeku. Ipak u svojim obiteljima nismo posve sretni. Barem u mnogo i mnogo slučajeva. Izgleda, da ta ljudska mudrost ne može pomoći u tom smislu. Ima međutim jedno

sredstvo, ali ga ljudi nerado prihvaćaju. Postavite i vi svojoj obitelji za glavara svetog Josip. Reći će vam, da to više nije moderno. No ostavite vi samo njima tu modernost, a vi živite po starim prokušanim metodama. Makar kako bile one stare, glavno je da donesu mir i blagoslov i sreću u život. No ako je sveti Josip poglavar naše obitelji, onda mora u toj obitelji vladati i njegov duh. Duh Josipov, koji znači tihu dnevnu, često tešku, ali radosnu službu Gospodinu. Tada će mnogi takozvani obiteljski problemi otpasti. Ljudi ih sami stvaraju u svojem egoizmu i svojoj komotnosti i želji za ugodnim i laganim životom. Život međutim nije igranje, a najmanje pak obiteljski i bračni život. Tko se god njime igra, prije mu se ili kasnije teško osvećuje i snosi sam posljedice svoje lakoumnosti.

Uistinu su putevi, kojima je Božja Providnost vodila sv. Josipa, bili teški i mukotrpni, ali i često tako tajanstveni. Marija je nosila u svom djevičanskom krilu novi život, koji je za Josipa bio velika tajna. Čisti je zaručnik ipak ne otpušta, jer mu je tako rekao anđeo. U Betlehemu je ustao usred noći, uzeo Dijete i njegovu Majku, ostavio domovinu i očinski dom, nije uzeo ni najnužnijih stvari niti se s njim oprostio, i opet po naređenju Božjeg anđela odlazi u riziko tuđe zemlje i na milost nepoznatih ljudi. Drži u Egiptu u svom naručju Dijete - a ono plače kao svako progonjeno dijete - i s naboranim čelom punim briga i zbunjenom dušom, ali odlučna pogleda stoji na pragu nove zemlje s jedinom željom, da ovo dvoje njemu povjerenih bića zaštiti i prehrani prema naređenju i volji Božjoj. Pomišlja, da je Bog za svoga Sina mogao drugačije urediti, ali kad je tako odredio, on spremna srca i duše prihvaća čašu iskušenja i nosi teret Božje volje na svom životu.

Jeste li pomoslili, kolika je tu bila vjera, kakva li poslušnost Božjim zahtjevima! Jeste li koji puta s raširenim zjenicama i s divljenjem u duši stali pred tog čovjeka, koji se zove sveti Josip? Ja pak, protiv koga imam se buniti! Meni, komu su svi Božji zahtjevi preveliki ili pak nesuvremeni. Koji kritiziram Boga i Njegove postupke, jer da on previše natovaruje na leđa tom svom stvorenju čovjeku, ili pak taj teret svojih zahtjeva posve nepravedno raspodjeljuje. Ja koji sam često tako mrzovoljno izvršio i ono, što sam izvršio od Božjih zahtjeva u svom životu. Gdje mi je pouzdanje i vjera i ona spremna poslušnost svetog Josipa! A često u tami svoje osamljenosti mislim, da sam i ja čovjek pravedan i bolji od mnogih ljudi grešnika, na koje možda prstom pokazujem ističući njihove slabosti, koje su ih dovele do grijehe. Kako sam još daleko od svetosti, gdje je moja savršenost, gdje moje predanje Božjoj volji, gdje su mi sve druge kreposti.? Gdje mi je junaštvo, gdje neustrašimost, gdje živa vjera? Da li moja volja tako savršana živi u skladu s Božjom voljom...? - O, Gospodine, kako sam još maleno dijete, kako nesavršen čovjek, kako daleko od svetosti, kako malen u ljubavi u ljubavi prema Tebi!

Koliko bi se dalo reći još o svetom Josipu. O njegovoj radinosti, o njegovoj strpljivosti, o njegovoj vjernosti, o njegovoj skrbi za svetu Obitelj. No danas ne možemo sve to. Ipak bismo htjeli reći samo još par riječi o onom miomirisnom ljiljanu u njegovoj ruci, koji nam govori o njegovoj neokaljanoj čistoći.

Djevičanski mu je predana prečista Majka. Djevičanski je s Njome prolazio kroz život. Djevičanska je obiteljska sreća u Nazaretskoj kućici. Djevičanski su on i Majka ostavili ovaj život.

Uzeo sam ovu sliku danas zato, jer je ovaj svježi ljiljan u Josipovoj ruci nama siromašnim ljudima toliko potreban. Ništa ne može svijet spasiti osim čistoće. Osim veličine djevičanstva. Svi su drugi proroci krivi. Sve drugo znanje ne vodi pravoj svrsi. To je spasonosni simbol, Josipov ljiljan. To je spas obitelji i braka. Svetost je tog života potisnuta u pozadinu, jer nevjera na sva usta viče, da nema uzdržljivosti i da je ona i zastarjela i štetna jednako, kao što je nemoguća! Za tim glasom sirene zavodnice hrle tisuće i milijuni.

Vidim tisuće odraslih kršćana koje su zahvatile oluje i borba mladosti. Vidim tisuće zrelih i odraslih kršćana, koji ne mogu ući u obiteljsku zajednicu radi siromaštva i materijalne bijede. Vidim tolike kršćanske supruge, na čiju je bračnu sreću pao teški mraz. Svi se oni bore, a borba im je tako teška. Povrh toga nevjera takvima dovikuje, da su lude, jer se bore protiv onoga što je nemoguće! Kako je to jadna usluga tim ljudima, koji tako nesebično nastoje uspostaviti poljuljane temelje sreće pojedinca i čitave zajednice. Kako je velika opasnost, da izmučena u borbama kršćanska duša podlegne napasti i baci se u vrtlog nesreće, iz koje je tako mučan i dugotrajan izlazak.

Predraga braćo! Duh svetog Josipa može jedini dati ispravan lijek i pojedincu i obiteljima. Tko se od njega udaljuje, sam će biti kriv vlastitom fijasku i neuspjehu.

Sveti Josipe, učini nas sebi sličnima. Amen!

Literatura: R. Linhardt, Brennender Dornbusch

---

3. "Idite k Josipu"

Jedva da se netko nađe, koga ne dirne u duši ona dirljiva povijest najdražeg Jakovljeva sina Josipa, koji je bio prodao egipatskim trgovcima. Dječak je iskušao na egipatskom dvoru sve stepene kušnje i tegoba, da svojom vjernom službom bude kasnije zaslužio povjerenje samog faraona, koji ga postavi za upravitelja nad svim svojim imanjem u cijeloj zemlji. Nakon više uzastopnih slabih godina nastupila je i u Egiptu i u okolici velika glad, pa se ljudstvo obraćalo dvoru za pomoć. Faraon je sve slao k Josipu: "Idite k Josipu i što vam on rekne činite!"

Josip je pak obilno davao, mudro upravljao i spasavao narod od gladi.

Tako eto sveta Crkva danas stavlja pred naše oči današnjeg svečara svetog Josipa i upućuje nas: "Idite k Josipu!"

Koji je smisao toga?

Kao što je sv.Josip nekada s ljubavlju vodio svetu Obitelj, tako će i danas svetu Crkvu i njezine vjernike rado s ljubavlju pomagati u svim njihovim potrebama i voditi životnim putevima. Dosadanje životno iskustvo vjernika je nebrojeno puta potvrdilo kako je moćna zaštita i pomoć svetog Josipa u najrazličitijim njihovim potrebama.

On je čovjek iz puka bez posebna položaja i naobrazbe. On je ponizan i čedan i ne ističe se nigdje. On je doduše potomak kraljevske obitelji kralja Davida, ali na njegovim ramenima nema grimiza niti stanuje u kraljevskim odajama. Josip je tesar žuljavih ruku i znojna čela, običan radnik i siromah. Siromaštvo mu je plemstvo a jednostavnost ures. No ispod skromne vanjštine skriva se veliko bogatstvo duše i srca.

Zato nikoga od ljudi nije Bog tako odlikovao, kao njega. On je jedini dobio pravo, da može biti čuvar Njegova Sina i presvete Djevice Marije. Najveći je počasni naslov svetog Josipa taj, da je pred zakonom i ljudima otac Božjeg Sina i njegov branitelj i hranitelj. O njegovoj vjernoj službi ovisi zemaljski život Isusov i Marijin, a toje neprocjenjivo blago. Sam je Bog Josipa postavio gospodarom i čuvarom neprocjenjivog i jedinog blaga svojega.

Makar Josip nije bio učenjak, ipak je Isus išao u njegovu školu kroz trideset godina i bio mu u svemu poslušan i pokoran. Isus je bio stalno uz njega. I kad je već na kraju života gasila Josipova zvijezda života, predao je svoj dug nebeskom Ocu na rukama Marije i Isusa. Zar si čovjek može zamisliti sretnije smrti! Marija je otrla posljednji samrtnički znoj s Josipova čela, a Isus je blagoslovljenom svojom rukom ublažio zadnji rastanak sa tijelom.

Danas više nego ikada treba isticati i slijediti primjer savršenosti života svetog Josipa, jer se jedino preko njega može ozdraviti i život pojedinaca i život naših obiteljskih zajednica.

Danas oholost uništava mnoge obiteljske zajednice,a nesretni egoizam i samoljublje potkopava njegove temelje. Čežnja za zadovoljstvima i zlim i nedopuštenim znaju ljude odvesti tako daleko, da se ljudi više ne znaju vraćati na pravi put. Zato je neophodno potreban zdravi i dobar duh svetog Josipa, koji nas uči vršiti Božju volju u najmanjim stvarima.

Danas podignite svetom Josipu svoje oči vi, ljudi ponizni i jednostavni., čija imena ne će zabilježiti nijedna povijest. Vi kao mali ljudi, koji radite na svojim poljima, u svojim vinogradima i na svojim radnim mjestima, vi ste najviše njemu slični. Malo tko se brine za vaše brige, vaše tuge i vaše radosti. No budite uvjereni, da ima Jedan, koji ne ispušta ni vas s vida iz ne udaljuje od svoje ljubavi. Pred Njim ste i vi mali ljudi jednici koji trpite i koji trebate pomoći, a Njegova je ljubav neograničena. Velik je Bog. To je onaj isti, koji je između tisuća ljudi izabraožuljave ruke svetog Josipa, da svaki dan nose Sina Božjega. Taj isti Bog vodi računa i o nama. Ako budemo poput svetog Josipa brižno vodili Božju volju u svom životu, Bog nas ne će zapustiti.

Ljiljam čistoće u Josipovoj ruci pokazuje katoličkim djevojkama, kako je on čuvar djevica i zaštitnik nevinih. Vama se ne može dati ljepši uzor ni pružiti boljeg čuvara. To vam je najljepši ures vaše mladosti i najsigurniji zalog obiteljske sreće Sve druge glasine o nekoj slobodi samo su varavi pjev, koji donosi nesreću i razočaranje. Mnoge bi obitelji možda sretnije živjele, da su njihove majke donijele u brak neokaljanu mladost. Jednako bi tako brakovi u mnogo slučajeva bilo skladniji, da su njihovi očevi i mladići znali poštivati svoju mladost i da ju nisu prodavali po svim uglovima i da su znali cijeniti ljepotu svoga momaštva. Danas mnogi misle da su momci pravi tek onda, kad svoje momačko poštenje prodaju zajedno s duhanom, ženom i vinom. Možda i mnogi obiteljski skandali ne bi bili tako strašni, kad bi naši muževi i žene pokušali malo baciti svoje oko na sv. Josipa i pokušati poći njegovim putevima. Kad bi htjeli zaraditi sebi i svojima svakdanji kruh i potrošiti ga zajedno sa svojom obitelji. Kako je žalosno, kad vidite mnogo obitelji, koje su mnogo sretnije kad oca nema kod kuće, jer tada bar vlada kakav takav mir u kući. Ima međutim otaca obitelji, koji se bez sumnje mnogo muče, no da li su te njihove muke slične onima sv.Josipa? da li oni te patnje podnose uz Isusa. Ili Ga možda svakodnevno vrijeđaju i proklinju. Možda vi ne trpite Isusa u svojoj blizini? Mnoga bi kušica postala sretni nazaretski vrt, kad bi u njoj vladao duh nazaretskog radnika Josipa.

I mamice bi se trebale ugledati u Josipa i tako brižno paziti na porod svoga srca i brinuti se za njega, kako je to radio i sv.Josip. Ne samo da mnoge ne paze na već rođenu djecu, nego čine i strašnije stvari, jer je to moderno danas i tako i druge rade. Tu počinje svaka daljnja tragedija i rasulo obitelj

Ovo se ne tiče svih majki. Redovito su ruke naših majki tako čiste, kao i ruke nazaretskog radnika sv.Josipa. One bi svaki dan mogle nositi malo Dijete Isusa, jer su im mučeničke i čiste. No žalost, zavist i slabost je koju tu majku dotjerala na putove očaja, na kojima su si neke majke uprljale svoje ruke. Te više nemaju prava nositi ljiljana u svojim rukama, a jednako tako nemaju ni prava nositi čistih savjesti. Ne mogu s mirom majčinske ruke, koje nisu čiste, sklapati ruke svojeg mališana na molitvu i učiti ga strahu Božje, kao što to čine ruke nevine majke.

Tko će oprati tu prljavštinu? Tko da izbriše sjećanje savjesti i bol nad promašenim životom! Zar pak da radi lažnog stida i nerazboritih prigovora zanijeme i svećenička usta i da ne progovore riječ istine! Nikada ne će i ne može svećenik šutjeti, pa makar radi toga i položio svoj vlastiti život. Ne znači to miješanje u unutarnje obiteljske stvari čovjeka, nego to znači s jedne strane čuvanje i poštivanje Božjih i ljudskih prirodnih zakona, a ujedno znači i zaštitu vremenite sreće i napretka pojedinca i svih ljudskih zajednica.

Eto, predragi, veličina ovog današnjeg blagdana, kako nam pruža divnih misli i neprocjenjivih poduka za naš i privatni i obiteljski život. Neka ne prođe taj blagdan mimo nas, a da se ne okoristimo moćnom zaštitom i zagovorom svetog Josipa.

Neka sveti Josip bdije nad Vama i vašom djecom!

I vi bdijte nad djetetom Isusom u dušama vašim i vaše djece! Bdijte nad božanskim životom milosti i odgajajte u njemu svoju djecu.

To je zalog i vremenite i vječne sreće.

Tko ovako ne želi učiti, toga će naučiti posljedice drugačijeg života, samo će biti kasno, jer će nažalost gorčina otpada od Boga zagorčiti i otuđiti takvog čovjeka od Boga.

Da se to ne dogodi, neka sveti Josip svima nama isprosi duh poniznosti i duh prave i iskrene čistoće.Amen!

---

4. Zaštitnik svete Crkve

Gospodin je svetog Josipa od vijeka odredio, da bude čuvar i hranitelj Njegovu Sinu, kad ovaj u vremenu siđe na ovu zemlju radi otkupljenja ljudi. Zato je Josip bio izabrana posuda, koju je Bog ukrasio najodličnijim krepostima, među kojima su se posebno isticale vjerna i spremna služba u planu Božje Providnosti i netaknuta ali čedna čistoća.

Svima nam je poznato, kako je Josip uzorno izvršio svoju dužnost i danas služi svakom čovjeku kao primjer odlučne spremnosti i vjernosti u izvršivanju Božje volje. On je tako nesebično i s puno ljubavi, a opet uvijek tako spremno i točno izvršivao Božje planove s malim Isusom, čuvao i branio ga u svim njegovim putevima.

Jer je sv.Josip tako vjerno obavio službu u svetoj Obitelji, sveta ga je Crkva izabrala za svoga zaštitnika. I Crkva je velika Božja obitelj. Isus je njezina duhovna glava, poglavar i njezina duša, jer ju je on i osnovao, On joj je i poglavar, a On joj daje svojom prisutnošću i snagu opstanka u vjekovnim borbama. Još joj Krist daje i duhovnu snagu nadnaravnih darova, da mogu po njima njezini članovi postići nadnaravni život. Marija je i opet srce u toj velikoj Božjoj obitelji, koja svojom ljubavlju sve članove drži na okupu, kori i popravlja, vraća na prave putove, moli Sina za njih i njihov duhovni probitak. Zar je onda čudno, da od te velike obitelji nije ni sv.Josip daleko. Evo ga kao branitelja i zaštitnika, kao što je to bio u svetoj Obitelji. U svim i duhovnim i tjelesnim, vremenitim i vječnim potrebama on je uvijek tu, da svojom uslugom, svojim zagovorom, svojom zaštitom ili pomoći bude onaj, koji pomaže drugima nositi teret. Pod njegovom su očinskom zaštitom sva djeca ljudska, osobito ona, koja se ponovno rađaju za nadnaravni život milostima svetoga krštenja.

Tako je svagdje u Božjoj Crkvi, gdjegod se posvetiteljski duh Božji svojom sjenom naginje ljudskom stvoru, gdjegod kraljevstvo Božje raste bilo u širinu i prostranstva, bilo u dubinu ili visinu nadnaravnog savršenstva, tu je sveti Josip kao zaštitnik svih članova te nove Obitelji, da pomogne, potkrijepi i učvrsti postignute uspjehe.

On je kroz nebrojene opasnosti proveo svetu obitelj i sačuvao joj Isusa, najdraži zalog. Ni Herod, ni tuđina Egipta, ni siromaštvo i bijeda nisu mogli uništiti njegovu volju, da izvrši Božji plan i ostvari Božja očekivanja od njega. On je bez riječi odlazio u Egipat ostavljajući sve svoje i polazeći u najgoru neizvjesnost, on sasvim mirno polazi izvan Betlehema u spilju, on se svakog jutra ponovo i s veseljem prihvaća svoga alata, jer zna da je to volja Božja.

Sada pak kao zaštitnik Crkve svojim molitvama i svojim zagovorom i nju brani od mnogih i nutarnjih i vanjskih pogibelji. I ovoj velikoj obitelji često kroz povijest prijete zla,

dolaze razne opasnosti i nutarnje i vanjske za njezine članove. On tu ugroženu i progonjenu Crkvu štiti svojim rukama, koje sklopljene pred njegovim božanskim Sinom mole pomoć i zaštitu.

Čovjek vjernik osjeća veliku pomoć ovoga dragoga Patrijarhe i iz dana u dan raste štovanje, koje mu ljudi iskazuju. Tolike crkve i oltari, tolike pobožnosti, toliko ljudi, koji mu se posebno utiču u svojim potrebama, osobito u potrebama i tjeskobama obiteljskih svojih problema i teškoća. On je zaštitnik obitelji pravih kršćanskih obitelji, od kojih je sastavljena i sveta Crkva. Čuvajući obitelji, on čitavu crkvu jača i krijepi, stvarajući joj tako zdrave i nadnaravno i naravno stanice, iz kojih će izlaziti novi pomlađeni članovi ove velike obitelji.

No ne jedanput uvjerili smo se, da je sv.Josip rado i spremno pomogao osobito u vremenitim potrebama i teškoćama. Tolika djela kršćanskog milosrđa upravo su njemu posvećena, stavljena pod izričitu njegovu zaštitu i pomoć, da on čuva i vodi ljubav, koja drugima čini dobro. Kao što je nekada Josip egipatski mudro i pravedno upravljao faraonovom imovinom i spasio na taj način mnoge ljude onog vremena od gladi i bijede, tako i ovaj novozavjetni Josip, zaštitnik svete Crkve, mudro i trijezno upravlja tom velikom zajednicom. "Tko je vjerni i mudri sluga, koga je gospodar postavio nad slugama svojim, da im daje hranu na vrijeme?"(Mt.,24, 45). Evo Vam dobrog upravitelja.

U Nazaretu i Betlehemu je bio tih, radin, povučen. Danas ga je Gospodin postavio poglavarom velikog svoga doma i uzvisio nad sve druge radi vjerne njegove službe.

Eto, predragi, tako veličina svetog Josipa u našim očima sve više raste. Ne samo radi osobne njegove svetosti, dobrote vjernosti i čistoće, nego eto sada i radi velikog odlikovanja Josip stoji pred nama kao jedan divan lik Božjeg odabranika, a koji je ujedno ostao nama ipak tako drag i bliz, da mu se rado utječemo u svim svojim potrebama.

Vjerujemo, da će sveta Crkva pod njegovom zaštitom doživjeti i svojim velikih i slavnih dana. Noći progona i kušnja Gospodin ne će uzeti od svoje Crkve: ona mora biti njemu slična. No pod Josipovom zaštitom, a pomoću Gospodinovom ona će iz svih noćnih bura izlaziti kao preporođena, očvršćena i pomlađena, da mogne izvršiti svoje poslanje do kraja. Amen!

---

5. Josipova vrata u nebo

Draga djeco,

Ima jedna lijepa stara španjolska priča, koja nam ovo pripovijeda:

Jednog je dana nebeski vratar sv.Petar opazio, da se u nebu nalazi mnogo ljudi, koji se nisu njemu prijavili niti su ušli u nebo kroz vrata, koja on čuva. Zato je odmah postao veoma oprezan, a usto je potajno počeo istraživati, kuda ti ljudi ulaze u nebo, a još više tko je taj, koji im pomaže. Nije morao dugo tražiti, jer se naskoro krivac pronašao. Bio je to sv.Josip. On, kako je po zanatu bio tesar, načinio si je u jednom udaljenom kutu nebeskog prostora jedna mala vrata, kroz koja je on puštao u nebo one, koji su na zemlji njega posebno štovali ili ga tražili za pomoć i zagovor.

Petar se rasrdi, obavijesti o tom nedjelu cijelo nebo, o sv.je Josip bio izveden pred sud. Sud je za njega tražio strogu kaznu, jer je, kaže, u nebo puštao sumnjičave ljude. Osuda je toga časnog zbora glasila, da se sveti Josip ima potjerati iz neba. Kad je bila kazna izrečena, upita Gospodin krivca, da li još ima što primjetiti na ovu osudu. No Josip, kako je za života bio uvijek ponizan i pokoran, nije imao ništa reći, prihvatio je mirno kaznu. Samo je dodao:"Dobro, kad tražite da moram iz neba, onda ja idem, samo ću povesti sa sobom ono, što je moje:svoju zaručnicu i posinka Isusa"!

Sud ipak toga nije očekivao. Dakako, da se nisu mogli pomiriti s tim da im Marija i Isus odu iz neba, jer onda više ni oni nisu u nebu. S druge strane Josip, ako mora iz neba, ima pravo sobom uzeti ono što je njegovo. Nisu znali što da učine. U međuvremenu, dok su oni razmišljali, Josip je mirno uhvatio za ruku Isusa i Mariju i zaputio se prema nebeskim vratima da ode. To pak nisu suci mogli dopustiti, polete za njima, dovedu Josipa natrag, oslobode ga kazne i optužbe i dozvole mu, da i dalje prima na svoja vrata svoje štovatelje u nebo...

Eto, draga djeco, kako priča veli. U stvarnosti je pak sigurno tako, jer sveti Josip, ako se moli dragom Isusu na nebu, sigurno izmoli od Njega dozvolu, milost i oproštenje i tako njegovom pomoću duša uđe u nebo. A on se pak moli o štiti tako mnogo duša. Ne samo one, koje se utječu k njemu.

Vidite, djeco, sveti je Josip za svoga života bio uvijek tih i miran. Bio je to radin čovjek, koji se nije pleo ni u što, nego je sva njegova briga bila, da Isusu i Mariji pribavi sredstava za život, a ujedno i da ih očuva od svakoga drugoga zla. To je bila njegova dužnost na zemlji. Nigdje nema u svetom Pismu da je on što govorio, da se gdje isticao, nego samo stoji to, da je uvijek spremno izvršio Božju volju, koju mu je nebeski Otac saopćio preko anđela.

Danas pak je nebeski Otac tako uzvisio svetog Josipa, da ga je postavio i zaštitnikom čitave svete Crkve, te velike Isusove obitelji, kojoj je Isus vrhovni poglavar. On se mora brinuti za sve ljude, starati se, da im budu i duše lijepe, ali i to, da imaju i vremenitih dobara, koliko im je potrebno.

Kolikima je i kolikima sveti Josip pomogao, kad su se utekli k njemu za pomoć. Kad bi htjeli to sve napisati, nastale bi čitave debele knjižurine. Sveta Terezija kaže, da je uvijek od sv.Josipa dobila ono što je molila, ali, kaže, ne samo ono, što je tražila, nego i povrh toga mnogo više nego je i očekivala. Sigurno Isus ne može sv.Josipu ništa odbiti, ako ga on moli.

Zato se budemo i mi rado utjecali svetom Josipu. Prvo zato, da nam isprosi milost, da budemo i ostanemo dobro. Ne samo sada, dok smo još mali, nego mnogo više još kasnije, kad postanemo veliki. Kad je čovjek mali, ima male napasti na grijeh, kada pak naraste veliki, onda su te napasti mnogo veće i opasnosti za dušu su mnogo veće. Zato takva duša treba mnogo više pomoći, koju sigurno dobiva od sv.Josipa, ako mu se rado i često moli.

Još nešto treba reći. Sveti je Josip i zaštitnik dobre i sretne smrti. On se posebno brine za one, koji su na smrtnom času. On za njih moli milosti pokajanja, skrušenosti i ljubavi, da se mogu riješiti takve duše svih tereta i grijeha i doći u nebo. Tu on otvara svoja mala vratašca.

Zato ćemo se i mi staviti danas pod njegovu zaštitu. On je tako brižno čuvao Isusa i Mariju, pa će sigurno i nas rado čuvati i braniti od svakoga zla, ako mu se utečemo za pomoć i zaštitu. Čuvat će nas čitav život. I dušu i tijelo.

Ako budemo sv.Josipa posebno štovali, ako mu se budemo posebno molili, on će i za nas otvoriti ona svoja posebna vrata i i dovesti nas k Isusu, koji će nas sigurno rado primiti k sebi, kad nas dovede sv.Josip. Amen.

IV. KORIZMENA NEDJELJA

1. Laetare!

Kroz cijelo korizmeno vrijeme Crkva propovijeda pokoru. Pred oči vjernika iznosi pregorku muku i smrt Gospodinovu i opominje, da se suzdržavamo od pretjeranih zabava i više vremena posvetimo svojoj duši. Danas međutim usred korizme Crkva opet pjeva radosnu pjesmu. Već u ulaznoj pjesmi mise govori o radosti i veselju svih žalosnih, koja će ih radost ispuniti obiljem utjehe.

Malo neobično zvuči usred korizmene pokorničke ozbiljnosti ovakav poziv na radost. Neobičan je ovaj poziv i usred svijeta, koji je pun bjede, nad kojim se nadvijaju neprestano tmasti oblaci straha i nesigurne budućnosti.

Ipak Crkva ima pravo na radost. Ona s time ispunjava jednostavno Gospodinov nalog, kojim je zahtjevao, da ni naš post ni pokora ne smiju biti u nekoj namještenoj žalosti, kako su to u Isusovo vrijeme činili farizeji, koji su namrštenih i plačnih lica u odijelima posutim pepelom obilazili ulicama, da ih drugi vide kako poste. Gospodin ne gleda na vanjštinu, nego prosuđuje iskrene namjere srdaca.

Post i pokora u kršćanskom smislu nisu žalosne stvari. Kršćansko odricanje i samozataja se obavljaju nasmješenim licem. Ne smije biti nikome teško niti se osjećati žalosnim, ako za Gospodina mora i može nešto pretrpjeti i podnijeti. Naša se vjera, to svi dobro znamo, ne sastoji u nekoj slatkoj pobožnosti, gdje se čovjek rastapa od nekog površnog milja i osjećaja. I tvrd i mučenički život kršćana donosi radost i uživanje ne u smislu nekog sadizma nad samim sobom, nego u smislu herojskog podnošenja. U srcu pravog kršćana se rađa radost, ako može za Isusa nešto podnijeti.

Crkvi se doduše predbacuje, da je ona neprijateljica svake radosti i da zahtjeva od svojih članova, da namrštenih lica prolaze kroz život ne uzevši od njegovih radosti upravo ništa, jer da je sve to grijeh. Istina je pak, da je sv. Pavao rekao kršćanima, da im je sve slobodno. Jedini je uvjet postavio taj, da ne bude grijeha. Danas mnogi plaču za vremenima u kojima su grčka božanstva navještala radosno uživanje života, vedrinu i veselje. Kršćanstvo pak, kažu, da je posulo pepelom sve životne radosti, a vesele i sjetilne radosti starogrčkog svijeta zavila pokorničkim haljinama.

Prije nekog je vremena na oglasnom stupu u jednom gradu osvanula slika velikog morkog kupališta sa tisućama ljudi, koji su pod zrakama ljekovitog sunca uživali radosti ovog svijeta. Ispod slike je pak stajao natpis: "U ovoj dolini suza!" Vjerojatno su ti ljudi s poruglјivim natpisom htjeli reći, da svijet nije kupališna plaža, nego da ima i drugih oporih stvari, koje su oprečne ovom radosnom času. Život će ih sam, kad se vrate kućama, suočiti sa svojom zbiljom, s mnogim tragedijama, strahovanjima i brigama. Što se pak tiče eldorada starog antičkog svijeta s njegovim bogovi-

ma, ti bogovi uopće nisu postojali. Jednako tako nije postojala nikakva takva antika, u kojoj bi bila prava slast živjeti. Baš ta takozvana antika bila je puna i krvi i suza, i zločina i nepravde. Iza nekolicine, koje je obasjavalo sunce sreće, iza osvijetljenih stupova njihovih prekrasnih hramova nalazile su se i puzale u vlastitoj krvi, bjedi i jadu tisuće potlačenih i bespravnih robova, čiji život je savršena negacija nekog sretnog i mirnog života.

Zar ne vjerujete, da je ovaj život dolina suza? Posjetite tamnice, bolnice, koračite u zapuštene dijelove periferije većih i manjih gradova širom ovoga našega siromašnog globusa, pa će vam srce stati nad ljudskom bjedom i materijalnom i duhovnom. Često puta u najviše slučajeva duhovna bijeda. Zar je dostojno čovjeka i zar se može nazvati sretnim životom onaj, gdje čovjek svakog dana strepi nad svojom egzistencijom, kada svakog dana nosi glavu u torbi i čeka, kad će preći u ništavilo uslijed razaranja, kojih nikako ne priželjkujemo. Zar nije s te strane razumljiva psihologija mnogog čovjeka, koji nastoji u datom momentu iskapiti čašu zemaljskih radosti, jer se boji, da je već sutra ne će moći ni dohvatiti, akamoli srknuti iz nje. Taj delirij, u koji je čovjek dospio u onoj svojoj iskonskoj i stihijskoj želji za radošću tako se evo ispoljava u nebrojeno slučajeva zato, jer je čovjekova egzistencija tako nesigurna, jer ljudski razum, koji ga je tako visoko dignuo svojim dostignućima, u isto vrijeme plete mreže, u kojima će se prije ili kasnije on sam ugušiti. A zar to nije dolina suza? Zar je sam Bog kriv, zar je kršćanstvo stvorilo i izmislilo ovu dolinu suza? Zar ono ne gleda sve ljudsko zbivanje ovdje na zemlji pravim i stvarnim okom?

Ipak u svemu tomu jadu, Crkva kršćanima naredjuje radost u Gospodinu. I eto upravo usred korizmene ozbiljnosti. To je ona prava kršćanska radost, koja tolikim svetim dušama prosijava na njihovim obrazima, koja kršćanskim asketima kroz stoljeća daje izgled radosne djece, koja ulijeva radost u naše samostane muške i ženske, koja u ćelijama strogih katoličkih redovnika i redovnica potiče radosnu pjesmu, koja je izraz nutarnje radosti tih ljudi. Niti je Crkva slična Schopenhaueru, koji tamnim naočalima pesimizma gleda i prosudjuje svijet, a niti Budhi, koji nemoćan pred bolom i teškoćom kukavički propovijeda bijeg u ništavilo. Kršćanstvo dolazi s blagom vijesti evandjelja, koja nam govori o radostima i u ovom tužnom životu. Za Krista trpjeti, za Isusa živjeti, to je radost milijuna. Tu ne smetaju ni tavanske ni podrumske prostorije, tu ne smeta ni težak rad ni bijeda: kršćansko srce zna, da nad njim bdije budno i dobro oko nebeskog oca i da mu se ništa ne može dogoditi, a što ne bi bilo na njegovu i vremenitu i vječnu korist. Kršćanstvo ne obećava samo blaženstvo na onom svijetu, nego ga već dijelak daje i na ovom svijetu u dobrom, sretnom, mirnom, punom ljubavi životu onih, koji se povode putevima kršćanstva.

Kristov krž, koji tako visoko nad nama stoji u ovo sveto korizmeno vrijeme, on je izraz i povod našega veselja. On nam je

zalog i jamstvo naše konačne pobjede. On pretvara teret križa u radost križa, težinu boli u mirnu i strpljivu radost kod teških bolesnika. Neka to naši protivnici slobodno zovu sugestija i psihologija. I njima bi koji puta dobro došla.

Koliko ste puta spremajući se bolesniku tražili u svojoj glavi zgodne riječi utjehe za tog bjednika i nastojali ga neka pomoći u njegovom jadu. Kad ste medjutim odlazili od njega, morali ste ustanoviti, da je zapravo taj heroj vas utješio, da ste se nad njegovim radosnim i strpljivim podnošenjem boli vi utješili, izgradili, podigli i upravo obratno vi ste dobili nove snage za svoj mukotrpan život.

Rekao je jedan čovjek, da je žalostan svetac zaista žalostan svetac, t.j. nikakav svetac. Kršćanin ne smije i ne može biti žalostan. To je onaj kršćanski optimizam, koji je tako duboko osnovan i temeljen na Božanskim riječim i na prisustvu Kristovom u Crkvi. Jedino nas grijeh može ražalostiti, jedini on pomutiti ono naše mirno veselje, onu tihu radost, koju tolike dobre duše kršćana imaju i uživaju, a i oko sebe rasipaju.

Eto, predragi, to je smisao ovog poziva svete Crkve u korizmeno doba. Neka nas ova ozbiljnost posta i pokore ne učini nekim mizernim i plačljivim kršćanima. Mi smo djeca radosti i svijetla.U svakom se slučaju nalazim u Božjim rukama kao ljubljeni Božji sin ili kćerka. To je prava kršćanska radost, koja se rađa iz sakramenata i hrani tisućama nadnaravnih milosti.

Pomolimo se danas od srca za tu radost. Možda je to i ono jedino, za što moramo moliti, da naime živimo u milosti, i da smo svijesni te sreće i u ovo pokorničko vrijeme ovoga svijeta i u ovoj suznoj dolini.Amen!

LITERATURA: H.S.Braun, Radiopredigten,II.

---

2. Presveta Euharistija

Tajna je presv.Euharistije središte kršćanskog života, a ona je ujedno i izvor i jamstvo toga istoga života. Bez nje ne može nijedan kršćanin dulje vrijeme ostati u milosti posvetnoj niti se čuvati grijeha odnosno sticati kreposti.

Gospodin je to znao, zato je i ostao s nama pod prilikama kruha i vina, kako može svakodnevno ako želimo hraniti našu dušu. On je najprije obećao svojim apostolima euharistiju, a kasnije ju im je i dao na zadnjoj večeri.

Kad su ono u Kafarnaumu tražili Isusa, ispričavajući se, da ga žele načiniti kraljem radi njegovih dobročinstava, On im to i predbacuje:"Starajte se za jelo, koje ne prolazi, koje ostaje za život vječni, koje će vam dati Sin čovječji". Odmah zatim nastavlja:"Ja sam kruh života; tko dolazi k meni, ne će ogladnjeti... Ja sam kruh živi, koji je s neba sišao..." Tako Gospodin otvoreno navješćuje presv.Euharistiju.

To je bilo nešto nečuvena u ono doba. Zato su se i mnogi od Isusovih učenika i sablaznili nad njim, dok im je govorio, da moraju jesti njegovo tijelo. Oni su znali samo za poganske žrtve, ali takvog nešto nisu čuli. Zato žalosni odlaze, ne mogavši baš ništa od svega shvatiti. Najvjerniji ipak ostadoše, jer su s Petrom smatrali, da Krist ima riječi vječnoga života. Isus pak ništa ne popušta, nego ponovno naglasuje:"Tko ne jede tijela Sina čovječjega...ne će imati života u sebi..."

Na zadnjoj je pak večeri Gospodin ispunio ovo obećanje. Tu je ljubav ganula Njega baš uoči muke. Toliko ih je ljubio, da se za njih predao, ali ni to Mu nije dosta, nego sebe sakriva pod prilike kruha i vina, da mogne biti hrana slabim ljudima, da oni postanu jaki. Po tom kruhu prestaje ona poslovična ljudska slabost, prestaje prevrtljivost čovjeka, prestaje njegova brutalna grešnost, i taj čovjek postaje junak, postaje drugi, prelazi samoga sebe, žrtvuje za tog Isusa sve, a žrtvovao bi još i više, kad bi imao. Tu je izvor milijunima mučenika, još većem broju priznavalaca znanih i neznanih, tolikih patničkih duša, koje u tmšini svojih srdaca nose Golgotu Gospodnju, ali ju s Gospodinom hrabro nose i ne stenju pod svojim teretima. Ne žive više oni, nego Kristova jakost u njima stanuje, pa mole sa sv.Ignacijem, da ih zubi životinja dobro samelju, da mognu postati dobar kruh Gospodinu, a sa današnjim zalutalim intelektualcima mole, da Gospodin primi žrtvu njihova razuma, jer se evo vraćaju na livade i pašnjake Božje.

To, predragi, daje presveta Euharistija, koja je kruh jakih, i vino, koje rađa djevice. To je utjeha nas milijuna kršćana. Ono malo crveno svijetlo u našim crkvama i crkvicama, koje danju i noću drhtavim sjajem navješćuje najdražu prisutnost Ljubljenoga, to je izvor i naše radosti i naše jakosti. - A kako je pak bjedan onaj, koji se isključi od ove božanske hrane...

U jesen 1915. god. dogodio se u Biaritzu u jednom velikom hotelu, koji je bio preudešen za bolnicu za teške ranjenike, ovaj potresan slučaj: Neki je ranjenik bio na samrti. Nepomičan i blijed je ležao na svom ležaju. Kad ga je liječnik još jednom pregledao, reče: "Trebala bi transfuzija krvi i ona bi vas jedina spasila, ali krvi više nemamo, jer su svuda naokolo samo umirući." Liječnik se uzalud ogledavao, ne bi li ipak pronašao čovjeka u toj sali, koji bi mogao dati malo svoje krvi. No nije našao nijednoga, jer su to bila sve iscrpljena bića, koja su čekala da ih smrt oslobodi muka ili patnja. Ipak kao da se jednom Bretoncu pomalo vraćalo zdravlje i kao da je drugačije izgledao od drugih. Taj se sam par sekundi nakon liječnikove izjave, prijavi spremnim, da pomogne svom drugu. Dakako, da je liječnik odmah prihvatio ponudu, i začas je potekla žilama umirućega nova svježija krv. Izgubljene su mu se snage pomalo vraćale i njegovi se obrazi pomalo zarumenili. Tada je liječnik mogao konstatirati: "Spašen!" Kad se liječnik udaljio, privuče ovaj spašeni vojnik svoga Bretonca k sebi, zagrli ga i reče mu: "Sad smo zaista braća, jer u mojim žilama teče tvoja krv!"

Eto tako nešto slično, ali kud i kamo tjesnije i bliže nas združuje presveta euharistija s Kristom. Vraćajući se od pričesne klupe možemo zaista reći sa sv.Pavlom: "Ne živim više ja, nego u meni živi Krist.

Naš se život odvija u svijetu, koji je oprečan Bogu. Zaokupljeni sa stotinu briga i poslova potrebnih i manje potrebnih zaboravljamo, da nam slabe duhovne snage, da nam na dušu pada čađ nemara i nehaja duhovnoga. Zato su potrebne okrepne stanice, gdje ćemo uzimati novih energija, da mognemo nastaviti put. U isto vrijeme presv.Euharistija i liječi zadobivene rane, ona kroti stras nadvladava napasti, usavršuje naše kreposti, učvršćuje vjeru, jača ufanje i umnaža ljubav. Sv.Ivan Zlatousti kaže, da sv.Pričest nas čini jake kao lavovi.

Jedan je misionar molio sv.Oca, da mu dozvoli stalno nositi uz sebe presveto na svojim putevima vječnog leda sjevera. Mnogo puta ne može služiti sv.Misu, pa da bi se bar pričestio. Sv. je Otac oklijevao, a misionar potakne: "Sv.Oče, ako nam ne date svakodnevno Isusa, onda možemo napustiti misije. Bez Isusove snage mi ćemo podleći..." Sa suzom u očima sv.Otac dozvoljava...

Oživimo danas svoju vjeru u Isusovu nazočnost u presv. Euharistiji. Neka nas ne smeta veo tajne, kojom je zaodjenut, da ga ne gledamo svojim tjelesnim očima. Pripazimo na svoje vladanje u crkvi. Pozdravimo Isusa kad prolazimo pokraj crkve. Neka nam to ne bude teško. Najviše pak nastojmo, da ne bude Isus uzalud na nas čekao mjsece i godina. Tko se ne hrani, propada. Ako tijelo ne jede umire. Ako duša ne dobiva svoje duhovne hrane, pomalo će zakržljati obočiti i propasti. A mi želimo biti živi kršćani, koji ljube Boga.

Amen.

---

3. Naša uskrsna dužnost

U knjizi Otkrivenja stoji napisano:"Evo, stojim pred vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata,ući ću k njemu i večerat ću s njime i on sa mnom". Čini se, da ove riječi Gospodin u ovoj korizmi ponavlja svakoj duši.

Istina je, da smo se zatvorili pred svojim Bogom i ne puštamo Ga k sebi. U nama je potonuo svijet milosti, kao što je potonuo i onaj grad iz legende. Uskrs je međutim svakim danom sve bliže, a Gospodin želi, "da ovu Pashu jede s nama"(Iv.,22,15). "Očistite dakle stari kvasac, da budete novo tijesto, kao što ste beskvasni, jer je žrtvovano naše vazmeno Janje - Krist"(I.Kor.5,7).

O tome uskrsnom čišćenju još izrazitije govori četvrta crkvena zapovijed:"Svake se godine najmanje jedanput ispovijedi i o Uskrsu pričesti".

Ništa se toliko ne protivi i ništa nije oprečnije Kristu od duše, koja nije ustala iz dubina svojih grijeha i započela novi život milosti. Zato i zovu korizmena zvona, da probude ove duše iz sna smrti i da u njima zapale svijetlo Božje milosti.

Legenda naime kaže, da je jedan cijeli grad potonuo u morske dubine radi strašnih grijeha građana zajedno sa svim zgradam i crkvom. Kad bi se netko našao, kaže legenda, koji bi mogao doći do tog grada i crkve i pozvonio na crkveno zvono, grad bi ponovo oživio zajedno sa svojim stanovnicima.

Zar je uostalom i potrebno jednom dobrom kršćaninu naglašivati uskrsnu dužnost svete ispovijedi. Isto tako nije potrebno posebno govoriti, da teško i smrtno griješi svaki onaj, koji bez razloga propusti tu svoju dužnost. Svaki kršćanin to dobro zna, a posebno dobar kršćanin, jer se dobar kršćanin ne ispovijeda samo o Uskrsu, nego uvijek, kad mu je to potrebno. Najmanje je zaista, da čovjek skine sa sebe bar jedanput godišnje teret grešne odgovornosti.

Lijepo govori jedna arapska mudra izreka:"Grijeh ima pet prstiju: dvjema zatvori uši, dvjema oči, a zadnji stavi na usta!"

Zar nije tako?

Kolikim je ljudima grijeh zatvorio oči i oni ne vide, kolika se zloća krije u njihovu grijehu. Ne vide one nevidljive, ali stvarne lance, kojima ih je sotona privezao uza se; ne vide onu strahovitu bijedu, u kojoj se nalazi i životari njihova duša. Oni su izgubili svaki osjećaj za nadnaravnost, za život milosti i prijateljstvo s Bogom. Grijeh je njihove oči prikovao za zemlju i onemogućio im pogled prema visinama, za koje su određeni.

Grijeh je zatvorio i njihove uši! Koliko je puta i s ovoga mjesta odzvanjala opomena uskrsnih dužnosti, opomena korizmenih ispovijedi, a oni nisu čuli. Jest, jest, čuli su dobro, ali su ipak ostali gluhi. Glas svećenika nije prodro u dubine, da bi na njegov glas opet oživio taj potonuli grad i da bi u njem opet zasjalo svijetlo naharavne milosti.

Grijeh zatvara i usta griješnika, da ne smogne snage priznati svoj grijeh u ispovijedaonici i tako se riješiti toga tereta. Ima takovih bjednika, koji od lažnog stida godinama nose teret odgovornosti na duši zbog zatajenih grijeha. Sve ispovijedi takovih griješnika su svetogrdne i nevaljane.

"Danas, kad čujete njegov glas, nemojte da otvrdnu srca Vaša...", opominje nas danas psalmista. Ima jedna stara izreka: "Boj se Isusa, koji prolazi mimo tebe!" Zaista čovjek ne može biti bez odgovornosti, kad se ogluši Božjem pozivu, došao on makar kada i makar na koji način. Tvrda ljudska srca, koja ne će čuti Božji poziv, snose punu odgovornost za svoj život i može se dogoditi, da takvima Bog uskrati i milost skrušenja na zadnjem času.

Predragi, ovo nas sveto korizmeno vrijeme ozbiljno opominje, da se ne oglušimo Božjem pozivu. Korizma je vrijeme milosti i Božjeg poziva. Potrebno je očistiti svoju dušu od grijeha i ne dozvoliti, da nam neki lažni stid prepriječi put do ispovijedaonice ili možda čak i zatvori usta u samoj ispovijedaonici. Lik Raspetoga, koji u ovo sveto vrijeme posebno lebdi pred našim očima, pomoći će nam, da uredimo svoje račune s Gospodinom Bogom i da teret sa svojih duša skinemo i postanemo opet Božji ljudi i pravi kršćani.

Sveti Bernardin pripovijeda, kako je u jednoj župi bila velika korizmena ispovijed i kako je vidio đavla, gdje obilazi one koji su se ispovijedali. Sluga Božji upita đavla što radi. Ovaj mu odgovori: "Vraćam ljudima ono, što sam im prije oduzeo". "A što to?" - "Svima sam ovima uzeo stid, da su mogli griješiti, a sada im ga vraćam, da te svoje grijehe ne ispovijede!"

Nema tako velikog grijeha i nema tako punc. grijeha, koje Gospodin Bog ne bi mogao i htio oprostiti. "Bili vaši grijesi crveni kao grimiz, oni će se očistiti i biti će vaša duša bjelja od snijega" (Iz.,1,18), ako se obratiti svome Bogu.

Zato će i u ovo sveto korizmeno vrijeme svaki kršćanin i vjernik naše župe smognuti toliko snage, da klekne u ispovijedaonicu i opere svoju savjest i pomiri se s Bogom. Tada će se svaki vraćati svojim kućama s mirnom i očišćenom savijesti, s puno milosti i Božjeg blagoslova za sebe i za cijeli svoj dom.

Sveti i radosni dan Gospodinova uskrsnuća moramo dočekati onako, kako se i dolikuje Božjim ljudima i kršćanima. Uskrsna će zvona navijestiti ne samo uskrsnuće iz groba našeg Gospodina, koji je pobijedio smrt i nadvladao neprijatelja, nego će navijestiti i naše duhovno uskrsnuće. Tako ćemo i mi opet moći očišćeni pjevati pobjedničku uskrsnu pjesmu u radosti i slavi Uskrsnuloga Spasitelja. Amen!

---

4. Sveta radost

Kolike li razlike između današnje nedjelje i prethodnih korizmenih nedjelja. Dosada smo slušali kako je đavao napastovao Isusa, o strašnom opsjednuću i stanovanju đavla u duši, o grijehu i zloj požudi. Današnja pak sv.Misa počinje veselim poklikom radosti. I svi ostali misni tekstovi odišu svetom radosti. Svećenik danas oblači mjesto pokorničke ljubičaste ružičasto ruho radosti. Orgulje, koje su cijele korizme šutjele, danas su opet zabrujale.

Zašto sve to? Koji su razlozi takve radosti? - Stara se crkva radovala velikom broju katekumena pripravnika na sveto krštenje, koji su u uskrsnoj noći trebali postati njezina djeca. Bila je to dakle materinska radost. Današnja se Crkva raduje radi mnogog dobra, koje se učini za vrijeme korizme, napose pak po svetim i dobrim ispovijedima kršćana. Zato je i kod nas danas pravi i iskreni izvor radosti, ako smo sve svoje odluke do sada ispunili. Ova će nam radost Crkve biti i izvor snage, da i dalje ustrajemo u tim svojim odlukama.

Današnji je dan u neku ruku i Pred-Uskrs. Kao što na treću adventsku nedjelju već unaprijed izbija božićna radost, tako se već na današnju korizmenu nedjelju osjeća radost, koju svaki dobar vjernik osjeća na blagdan Uskrsa. Pokora i trpljenje nisu glavna svrha, nego samo prolazno stanje. Kao što je Spasitelju Veliki Petak prethodio slavnom uskrsnom jutru, tako i nas iza ovozemaljskog mukotrpnog života čeka radost vječnog života u nebu. "O sretne li pokore",- govorio je sv.Tereziji Avilskoj u jednom ukazanju sv.Petar od Alkantare,"koja mi je zaslužila takvu slavu!"

Konačno se Crkva raduje i uskrsnuću prirode, koja na simbolički način označuje i Kristovo uskrsnuće, kao i naše vlastito uskrsnuće. Pred nama je proljeće. U Rimu su se na današnji dan donosile u crkvu prve ruže. Sv. je Otac papa na današnji dan blagoslivljao t.zv. zlatnu ružu, koju je poklanjao kojoj znamenitoj i zaslužnoj ličnosti. Nad čitavom se današnjom liturgijom od početka do kraja osjeća ljepota sjaj i dah proljeća.

+

Tko pregleda misne tekstove današnje "sredoposne" nedjelje, odmah uočuje ono, što im je zajedničko: svi oni ističu različite izvore radosti.

Prvi je izvor radosti za svakog kršćanina pripadnost zajednici svete matere Crkve. Kao što su u Starom Zavjetu vjerni Židovi u uskrsno vrijeme polazili u Jeruzalem, jednako su tako prvi kršćani na današnji dan polazili crkvi "sv.Križa u Jeruzalemu". Ta je crkva na današnju nedjelju bila "zborna" crkva, u kojoj se obavljalo postajno bogoslužje. Ta je pak crkva bila simbol nebeskog Jeruzalema, prema kome svi hodočastimo. Upravo ta misao na svetu zajednicu, kojoj pripadamo, izvor je prave duševne radosti. To ističe odmah na početku Ulazna pjesma:"Veseli se, Jeruzaleme (moja dušo!)! Okupite se svi, koji ga ljubite, radujte se u veselju,

koji ste bili žalosni, da se uzradujete i nasitite od obilja utjehe vaše". Sveta je Crkva kao naša majka, koja nas je po svetom krštenju rodila za Božju djecu. Ona nas neprestano hrani svetošću.

Drugi je izvor naše radosti danas taj, što nas Gospodin neprestano hrani milošću svetoga nutarnjega prosvijetljenja i slatke utjehe, koju nam Bog daje u molitvi, a napose za vrijeme liturgijskog bogoslužja. To isto molimo u MOLITVI :"Podaj molimo, svemogući Bože, da odahnemo utjehom Tvoje milosti, koji stradamo zbog svojih opačina".

U Poslanici prikazuje sveti Pavao majku Crkvu kao neku kneginju ili kraljicu. Mi, njezina djeca, nismo robovi, nego slobodni. Po posvetnoj milosti primljenoj na svetom Krštenju, koja se poslije u nama obilno povećala, postali smo djeca Božja i baštinici neba. To je najdublji razlog svake naše radosti. Tko živi u stanju Božje milosti, slobodan je od đavolskoga ropstva, slobodan je od vlasti požude, kojoj se lako može opirati. Takav se već sada može iskreno i s pravom radovati nebu:"Braćo, mi smo djeca obećanja!" U Pjesmi na stepenicama pjevamo radosni:"Radujemo se, idemo u dom Gospodnji...".

Evanđelje nam opet otkriva jedan daljnji izvor naše duhovne radosti, a taj je Euharistija. Čudo, kojim je Gospodin nahranio mnogo tisuća izgladnjela mnoštva simbol je obećanja presv. Sakramenta. Godinu dana kasnije je Gospodin na Zadnjoj večeri i ustanovio taj Oltarski Sakramenat, kojeg je prije obećao. "Hvalite Gospodina, jer je dobar, pjevajte imenu njegovu, jer je blag..." Ako za svoju dobrotu treba učiniti čudo, On to odmah i čini. On s pet kruhova hrani tisuće, a ovdje u svetoj pretvorbi na čudesan način silazi pod prilike kruha, da bude hrana ne tisućama, nego stotinama milijuna ogladnjelih duša. Sada je kod ove mise opet pripravljen kruh jakih. Apostoli ga današnjeg vremena, svećenici, opet dijele vjernima, t.j. narodu.

Sve je to, predragi, izvor neopisivih i preobilnih radosti današnje Crkve na današnju nedjelju. To je pak samo kao neki predokus one radosti, koja nas čeka u nebeskom Jeruzalemu. Snagom euharistijske hrane mi putnici se približavamo tome željenom gradu. Svoje oči podižemo prema njemu i kličemo u pričesnoj pjesmi:"Jeruzaleme, sazidan si kao grad, u kojem se sve drži zajedno. Tamo se penju plemena, plemena Gospodnja, da slave ime Gospodnje. Amen".

M. Premm

5. Dar slobode

Bilo je to još u ona pradavna vremena u početku, kad je svijet upravo izašao iz stvoriteljske Božje ruke. Zemlja je bila pokrivena prekrasnim drvećem, biljem i travom. Cvijeće je cvalo u najdivnijim bojama, a ptičice su pjevale svoje pjesmice po šumicama i lugovima. Bilo je to vrijeme, kad su se zemljom šetale gorostasne životinje mamuti, dinosauri, a pod njihovim se nogama tresla zemlja. Zrakom su pak prelijetale divovske ptice, a po rijekama i morima vrvile preraznličite životinje. Divno je bilo tada živjeti na svijetu. No sva ta bića nisu sama sobom slobodno raspolagala, nego su slijepo slijedila zapovijedi svojih nagona, kako to čine još i danas one životinje, koje žive na zemlji. Lastavica se ne odlučuje slobodno na odlazak u toplije krajeve, kada kod nas zahladi u jesen, nego ona slijedi nagon, koji se nalazi u njoj. Jednako tako rade i sve ostale životinje.

Nijedno od ovih bića ne posjeduje dara slobode, po kojem bi se moglo slobodno odlučivati.

Na kraju je Gospodin Bog stvorio jedno biće-čovjeka, kojemu je udijelio taj dar, po kojem je to biće nadvisilo sve dotada živo, i po kojem je daru mogao taj čovjek raditi što je htio i u isto vrijeme vladati svijetom i svim što je na njemu.

Međutim taj isti čovjek nije taj dar slobode upotrebio onako, kako je to Bog htio, nego se tim darom slobode poslužio na zlo, usprotivio se Gospodinu Bogu, prekršio Njegovu zapovijed, otkazao Bogu poslušnost i tako sagriješio. S grijehom je izgubio Božje prijateljstvo i on i svi njegovi potomci. Neposlušne je anđele Bog odmah bacio u pakao, dok se ipak čovjeku smilovao i obećao mu spasitelja, koji će toga zločestoga čovjeka opet pomiriti s Bogom, tako da bude čovjek mogao dobiti oproštenje svojih grijeha i doći ipak na kraju k Bogu u lijepo nebo. Spasitelj nam je Isus zaslužio milost oproštenja svojom mukom i smrću i tako smo mi ljudi opet postali djeca Božja. Isus nas je oslobodio ispod vlasti đavla, odriješio nam je okove grijeha i opet smo postali slobodna djeca Božja.

Neki ljudi međutim misle, da baš život Božje djece znači robovanje. Takvi ljudi misle da je slobodan onaj čovjek, koji na svakom koraku krši Božje zapovijedi po miloj volji, koji ne poštuje nikakve propise, koji oko sebe čini samo zlo i grijeh. No mi znamo, da je sasvim obratno.

Onaj čovjek, koji je odan jednom grijehu, taj je rob toga grijeha. Jedan pijanica je rob svoga grijeha pijanstva. Kad takav čovjek vidi krčmu on je toliko slab, toliko sputan i svezan svojim grijehom, da će skoro redovito odmah poletjeti unutra i opet početi piti i tako griješiti.

Zato nam je Bog dao 10 zapovijedi Božjih, koje nas čuvaju, da ne bi zalutali, da ne bi došli u ropstvo grijeha i izgubili

onu pravu slobodu djece Božje. On je te zapovijedi postavio uzduž našega puta u životu kao neke oznake, po kojima se ravnamo da na putu ne zalutamo.

Kad jedan planinar polazi na vrh kakvog brda, on stupa točno onim putem, koji je označem crvenim krugovima; jer zna, da je to onaj pravi put, koji će ga sigurno dovesti na željeni vrhunac. Kad bi taj čovjek planinar prezreo te znakove, kad bi mislio, da mu ti znakovi oduzimaju slobodu, i kad bi taj čovjek sebi izabrao drugi put, on ne bi mogao doći do svoga cilja. Isto tako ne će nitko reći, da ovce nisu slobodne i da im se nanosi nepravda, ako pastir oko njih načini ogradu i tako ih sačuva od zubi grabežljivih životinja.

Tako nije ni kršćanin čovjek svezan, ako se drži Božjih zapovijedi. Te su Božje zapovijedi kao one oznake, oni crveni krugovi uz putove u planinama, koji planinare čuvaju od krivih puteva i od ponora. Kad bi svaki planinar išao putem kojeg bi si on sam po svojoj voljici izabrao, ne bi ih bilo puno, koji bi stigli na vrhunac brda. Tada je upravo postao rob svoje samovolje, svojih hirova i neposluha, koji su ga upropastili.

Jednako se vladaju i ljudi, a i djeca, koji ne žele vršiti Božje zapovijedi. Netko rado laže, jer misli da je tek onda slobodan, kad smije i može lagati koliko hoće. No kuda li su već laži odvele mnogu djecu i koliko li su već mnoga djeca pretrpjela radi laži. Da pak nisu lagali, da su bili iskreni i tako držali Božju zapovijed, ne bi im se takve stvari dogodile.

Planinari znaju pripovijedati mnogo zanimljivih zgoda i doživljaja. Planinarenje nije lagana stvar i treba se raznim opasnostima vješto uklanjati. Zato mnogi planinari uzimaju sa sobom užeta, kojima se vežu, da se tako osiguraju. Tako su se jednom penjali na jednu strmu stijenu, povezali se, ali se jedan nije htio vezati. No ipak su ga prisilili. Što se dogodilo? Upravo se tomu čovjeku na po puta poskliznula noga i poletio prema ponoru. No na sreću je bio vezan užetom i ostao je visjeti na njemu, dok ga nisu njegovi drugovi izvukli i tako spasili. Da pak nije bio vezan...!

Tako smo mi, draga djeco, tek onda pravo slobodni, ako smo povezani s Bogom, ako smo Božja djeca, ako smo u milosti posvetnoj, ako držimo Božje zapovijedi. Tada nas đavao ne može sputati svojim lancima strasti. Tada se ne može dogoditi, da se poskliznemo i padnemo u ponore vječne propasti. Moramo biti uvijek s Bogom povezani, pa ćemo se sigurno tako sačuvati. Ako knjiga nije uvežana, listove će vjetar raznijeti...Ako mi nismo povezani s Bogom, tko zna kakvi ćemo biti i kako ćemo svršiti.

Zato ćemo uvijek biti dobra Božja djeca. Amen!

Literatura: Th. Blieweiss, Kinderpredigten

G L U H A N E D J E L J A

1. Nevino žrtveno Janje

Današnje je evanđelje odlomak iz mnogo veće cjeline Isusovih govora. Židovi su zajedljivi i postavljaju Mu stupice, izvrću Njegove misli i riječi. Zato je nemoguće, da se njihova srca otvore i najjednostavnijoj istini njegove nauke. Za njih je svaka Gospodinova riječ bezuspješna, jer su otvrdnula njihova srca. Svi Isusovi mirni i staloženi odgovori nemaju kod njih uspjeha, jer Ga oni mrze i zato moraju iskrenuti sve, što On kaže.

Upravo taj mir i dostojanstvo čine Isusa u ovoj tragičnoj situaciji zadnjeg Njegova posjeta hramu tako velikim. Tim božanskim mirom On odbija od sebe sve napade protivnika.

Kako bismo mi mogli od Njega u takvim časovima mnogo naučiti! Kako teško koji puta sačuvamo mir i dostojanstvo, kada svetu Crkvu vuku po blatu ogovaranja i kleveta! U čovjeku se nešto buni, kada sluša da upravo oni, od kojih bi se očekivalo više razumskog shvaćanja i razbora, govore protiv Crkve i Boga upravo kao i Židovi u današnjem evanđelju. Tad padne čovjek kršćanin u napast da zavitla mačem pravde, a zaboravlja, da bi trebao s Isusom sačuvati mir i dostojanstvo i takvih trenutaka. Naši oštri odgovori u ime pravde i obrane istine, izrečeni u nezgodno vrijeme i pred nepozvanim i nspremnim osobama, često padaju na nas same, ili u najmanju ruku budu uzalud izbačeni i duhovne energije uzalud potrošene.

Najznačajnija crta Isusove veličine za vrijeme Njegove muke nije međutim ni njegov mir, ni Njegovi dostojanstveni odgovori, kao ni Njegova rječita šutnja. Sva Njegova veličina leži u jednom odgovoru, koji je On jedini na cijelom svijetu mogao dati. Kad bi svojim protivnicima bilo tko drugi dao takav odgovor, ispao bi smješan i s pravom bi mu se narugali.

Isus stoji pred muževima, koji puni mržnje u svojim šakama stišću kamenje spremni da ga bace na Njega. Oni su slušali Njegove javne govore, prisluškivali Njegove privatne izjave; oni su dan i noć pratili svaki Njegov korak i On nije imao vratiju, koja bi pred njima mogao zatvoriti. Ulagivali su Mu se i laskali Mu, da Ga uhvate u kojoj riječi, da izmame od njega kakvu izjavu makar i neoprezmu riječ protiv hrama ili Velikog svećenika odnosno protiv rimske vlasti. Cjepidlačarski su pazili želeći Ga uhvatiti u prestupu koje subotnje zapovijedi ili pravila posta i propusta koje blagdanske svečanosti. Najradije bi Mu predbacili povredu Zakona s dviju ploča Zakona. To su marljivo radili evo dvije godine, a On sada stoji pred njima i u lice im govori: "Tko će mi od vas dokazati kakav grijeh!"

Te su Isusove riječi ozlojedile židovska srca, a nas ispunile poklonstvenim udivljenjem. Ako već ni po čemu drugomu, to ovim riječima Isus stoji u neospornoj i nepobitnoj istinitosti

jedinstven u povijesti čovječanstva. Pretpostavimo,(što nije moguće) da bi kritičari mogli dokazati, da je Isus svoju propovijed na gori uzajmio od Indijaca, Očenaš od Perzijaca, svoje poredbe od egipatskih mudraca, da Sokrat i Seneka nisu umrli manje tragičnom smrti, ipak bi ovaj Njegov odgovor Njega načinio jedinstvenim čovjekom čovječanstva. Samo je jedan mogao za sebs ustvrditi s pravom, da je bez ikakvog grijeha!

Baš ta posvemašnja Isusova sloboda od svake krivnje čini, da nam Njegova muka nije samo sjećanje na Njegove boli, koje nas ispunjaju suosjećanjem, nego je to u povijesti zemaljskih patnji jedinstvena tragedija boli.

Teški grešnik osjeća kao i razbojnik na križu, da smo "primili ono, što smo zaslužili". I najveći svetac priznaje s Augustinom, da ono malo, što moramo trpjeti, nije ništa prema onome, što smo zaslužili. A tu je jedan, na kome nema ni sjenke grijeha, a ipak je upravo Njega povijest nazvala "Čovjekom boli". On pak na sve to šuti i sve to podnosi kao janje pred nožem hramskog službenika. On se ništa ne brani pred zlobnim svijetom. Jedva bi se mogao naći veći zločin od ubojstva nevinoga. Ta se i takva nepravda ne može ničim i nikad više popraviti. Ovdje je pak sama Svetost osuđena kao zločinac na smrt.- Mi Mu ne možemo dati druge zadovoljštine osim ljubavi svoga srca i poklona bezgraničnog udivljenja svoje duše.

Sloboda od krivnje čini Isusa Velikim Svećenikom, koji je mogao jedanput zauvijek prikazati žrtvu zadovoljštine za grijehe. Svećenici su se starog Zavjeta, a i svih drugih religija, morali čistiti žrtvama pomirnicama, da su mogli čistim rukama i čiste duše prikazivati žrtvu za narod. Veliki Svećenik Novoga Zavjeta nije za sebe trebao nikakve zadovoljštine prije svoje vlastite žrtve. On je čist i slobodan od svakoga grijeha. Zato Njegova žrtva ima snagu vječnog izmirenja.

On nije samo svećenik Novoga Zavjeta, nego je i žrtveno Janje, koje na sebi nosi grijehe svijeta. U starom se Zavjetu činilo izmirenje s Bogom žrtvama junaca i jaraca. Bile su to nesavršene žrtve, koje su se neprestano morale ponavljati. U Novom Zavjetu Bog nam je dao Neokaljano Janje, čija je predragocjena krv "prolivena", a njegovo nevino tijelo "predano" za oproštenje grijeha.

Sam neokaljan i čist od svake krivnje Isus može biti posve mio vječnom Ocu i kao veliki svećenik i kao žrtveno Janje. On je posrednik Novoga Zavjeta, Posrednik između Boga i ljudi i kao takav mogao nas je potpuno i konačno otkupiti.

Mi se sjećamo Njegove muke i mirno na nju mislimo, makar smo ju prouzrokovali svojim grijesima. On sada doduše više ne može trpjeti, jer je Njegovo tijelo proslavljeno, a od bolnih su rana ostali samo znakovi na nogama, rukama i boku, ali nam Njegova nauka nalaže, da kadgod lomimo Kruh i pijemo kalež Njegove krvi i tako postajemo dionici jedne i vječne žrtve, da to činimo na njegovu uspomenu. Apostol nas uči, da je to najuspješniji način da navje-

štamo Njegovu smrt, dok ne dođe. Zato svakoga dana, kad u sv.Misi kruh i vino postaju Njegovo tijelo i krv, to uvijek činimo sjećajući se Njegove preblažene muke. To je najbolji način "navještanja Njegove smrti" i "slavljenja uspomene". Ta ga je smrt samo jedanput stigla i On više ne može trpjeti. Tim načinom primamo plodove Njegova otkupljenja od onoga oltara, na kome moramo po Njegovoj volji do konca svijeta služiti.

Izvan svake je sumnje, da je veoma korisno uroniti razmišljanjem u Isusovu muku. Kad ne bi tako bilo, ne bi toga činili toliki sveci. Ali ne smijemo zaboraviti, da je On "jedanput trpio ono, što je pretrpio". On sada od nas očekuje poklone kao nepobjedivi Gospodar svijeta. Istina da razmatranje Njegove muke duboko i snažno djeluje na svakoga čovjeka, čiji osjećaji nisu posve otupili. To čim više, ako se sjećamo, da je to sve trpio radi naših grijeha. No ne smijemo tu stati. Ne valja se sjećati samo onoga što je bilo, nego se brinuti, da uberemo i plodove te muke i tako stečemo spasenje. To činimo napose onda, kad nam naš Veliki Svećenik i žrtveno Janje dolazi ususret u presvetoj Žrtvi naših oltara. U svojoj ljubavi prema Otkupitelju ne smijemo zaboraviti na poklon, koji dugujemo Pomiritelju cijelog svijeta. Bio je posve nevin, a završio dobrovoljno kao najgori zločinac. Što su teži grijesi, to je morala biti svetija zadovoljština, da svijet pre plodovima i veličanstvom i jakošću te Žrtve padne na koljena i odbaci teret grijeha.

"Tko će mi dokazati grijeh?"

Takvog Spasitelja imamo samo mi. Zato je i došlo po Njemu "potpuno otkupljenje svijeta". Amen!

LITERATURA: P.Schindler, Ein Säman ging aus

---

2. Da nema križa!

Njemački je svećenik Leopold Arthofer dugi niz godina proboravio među najrazličitijim kažnjenicima. S ljubavlju je dolazio k njima, razgovarao, poticao i sokolio ih i nerijetko je uspjevao, da koju tu dušu podigne, osovi na noge i tako nakon izdržane kazne pošalje novog čovjeka u svijet. Svoje je dojmove opisao u knjizi "Kaznionica". Evo jednog njegovog slučaja, kako ga sam taj svećenik opisuje:

- Jednoga sam dana posjetio kažnjenika Eugena M., koji je bio osuđen na 4 godine strogog zatvora. Pred kratko mu je vrijeme umrla i majka. Bio je posve slomljen i satrven. Kad sam se s njime upustio u razgovor, počeo mi je pripovijedati tužnu povijest svoga života sa suzama: velečasni, imao sam dobru i vrijednu ženu. Imao sam i dobru majku. Sada više nemam nikoga. Od sviju sam ostavljen i prezren. Moja se žena morala od mene rastaviti, jer sam je tako zlostavljao, da to nije više mogla podnositi. Sa sobom je povela i našu djecu...Svoju sam staru majku spremio u grob prije vremena...Sada predobro osjećam, što znači biti bjednik, sada znam kako sam jadan čovjek... - Žalosno me tada pogleda i reče mi tihim drhćućim glasom: Nekoć sam i ja bio sretan...No jednog sam se dana vratio iz zlog društva kući, pograbio sam križ sa zida i bacio ga tako snažno o pod, da se razbio u komade. S križem sam slomio i svoju sreću...

- Eugen je opet danas čovjek. U njegovoj ćeliji visi jednostavni hrastovi križ. Pisao sam njegovoj ženi, da mu oprosti i da se pomire. Odgovodila mi je drhćućom rukom: "Sve mu opraštam!

Koliki ni danas ne slute kao ni jadni Eugen, koliko velik i obilan blagoslov struji s ovoga drveta na njih i njihove obitelji. Promatraju često ove dvije raširene ruke, koje bi htjele zagrliti i privinuti na Srce svakoga, jer ono najnesebičnije ljubi. Istom tada, kad čovjek to raspelo izbaci iz svog života i svoje sredine, istom tada osjeti prazninu, istom tada osjeti manjak blagoslova. Istom tada jadnik uviđa, da je s križem otišla i sva njegova sreća i sva životna radost.

Što mi mislimo o križu, na kome je Bog htio visjeti kao osuđenik, da na njemu uništi dug naše vlastitite krivnje? Mi smo ga se odviše naučili gledati, odviše nam je to raspeto tijelo postalo svakodnevno, da nam više nema što reći. Gledamo ga i prolazimo mimo i ispod njega kao stranci bez osjećaja. Sveta Crkva danas obavija križeve velom žalosti da nas potakne na razmišljanje, što bi bilo, kad ne bi bilo križa? Kako bi svijet tada izgledao, a i čovjek u njemu?

Da nema križa, svijet bi još uvijek pokrivala tama beznadnog grijeha i neoprostive zloće. Čovjek bi još uvijek čeznuo za rosom otkupljenja i još uvijek ne bi poznavao slatku tajnu najnesebičnije ljubavi.

Da nema križa, ne bi dvanaest apostola prokrstarili sve tadanje rimsko carstvo i posvuda osnovali kraljevstva milosti i ljubavi. Još ne bi utrnule vatre pred rimskim bogovima. Još ne bi gorjele tisuće drhtavih svjetala pred našim svetohraništima.

Da nema križa, ne bi dvanaestorica završila svoje život mučeničkom smrti. Ne samo oni, nego iza njih milijuni, koji su s radošću u srcu i molitvom na usnama davali najdragocjenije, svoje živote, da iskažu svoju ljubav Ljubljenomu.

Da nema križa, svijet ne bi znao za ljubav i milosrđe, za nesebičnost i odricanje, jer je to prije križa bila slabost i ludost. Tek poslije križa i s njim u ruci tisuće i milijuni iz ljubavi prema Raspetomu ostavljaju udobnosti života, da se nesebično predaju žrtvi ljubavi prema bližnjemu.

Da nema križa, ne bi bilo djevičanstva...

Da nema križa, tko bi s mirom i ljubavlju podnosio siromaštvo, bijedu i nevolje, tu baštinu stotina tisuća djece ove zemlje? Tko bi šutljivo i strpljivo nosio svoje životne dužnosti i pristao da bude prezren i zapostavljen. Zar se ne bi toliki već davno pobili, kad dobivaju od života samo patnje i bol! A ipak su živjeli! Tko tješi tolike ožalošćene? Tko hrabri tolike malaksale? Tko potiče na život i rad tolike slabe i siromašne?

Neobično zvuči odgovor na sve to:

- Onaj Raspeti na Križu. Onaj popljuvani, poniženi, pogaženi kao crv, bez obličja, pun krvi i modrica, prikovan čavlima na dvije opore grede. Taj je Krist utjeha ožalošćenima, snaga prezrenima, hrabrost malaksalima, poticaj na život siromašnima i bijednima.

Raspelo je snaga kršćanstva. Ono je bit kršćanstva. Ono blagosliva, ono posvećuje, ono donosi život, jer na njemu visi ljubav vječnoga Boga, koja je za spas svijeta umrla na drvu sramote. Raspelo je znak ljubavi.

Zar ćemo ga sakriti očima? Zar ćemo ga ukloniti iz svojih domova?

Kad bismo to učinili, bili bismo slični Židovima, koji na svu Gospodinovu ljubav odgovaraju s kamenjem u ruci, spremni da unište Onoga, koji je njihovom zemljom prošao čineći dobro.

Prezreti križ znači prezreti ljubav samoga Boga. Tko pak prezire Ljubav, što visi između neba i zemlje na dvije grede prikovana iz ljubavi prema čovjeku, taj nema pravo i sam se isključuje iz plodova ove najveće žrtve ljubavi. Taj se za svu vječnost odriče i života u Trojstvu. Tome će križ Kristov biti zauvijek pokriven neprobojnim velom vječne tame odbačenja. Amen!

LITERATURA: o.P.Cvekan, Nova et vetera
J.Fattinger, Der Kathechet erzählt

3. Majka boli

Bog je stvorio ljudsko srce i veoma dobro pozna njegove zakone. On najbolje zna što treba učiniti, da i najtvrđe ljudsko srce postane mekano i nježno. On zna da u svakom srcu postoji jedna osjetljiva žica, koju kad dirneš bruji snažnim akordima. On također zna da postoji jedno biće, koje je svakom čovjeku najdraže. Misao i pogled na to biće zalije oči suzama, usta napuni jecajem, a srce radošću ili boli. To je srce majke, najdražeg nam bića.

Zato je Gospodin htio, da na Njegovom posljednjem putu bude uz Njega i Njegova Majka. Kad Njegov ispaćen lik obliven krvlji i pokriven ranama ne može ganuti čovjeka prolaznika, neka barem pogled na Njegovu Majku i njezine suze, prolivene u posmrtnoj povorci za Sinom, ganu tvrda srca i potaknu na razmišljanje.

Kad bi čovjek htio potpuno shvatiti Marijine boli, morao bi točno i savršeno poznavati i Njezinu ljubav prema Sinu. Mi znamo, da je On bio najsavršeniji Sin, a Ona najljubežljivija Majka. Mi znamo, da je ona jedina čula dnevno njegovo tepanje i jedina primala najprve izljeve Njegove ljubavi. Ona je čula i pjev anđela u Betlehemu i sjaj zvijezde triju mudraca, Ona je kroz dugi niz godina milovala mekane uvojke svoga Prvorođenca i ljubila njegove duboke oči. Ona je osjetila, kako je bio savršen čovjek njezin Sin, ali je također znala i to, da su proroci unaprijed kazali, da je On čovjek boli. Tako je svaki sretan dan natrunjen boli tako, da se milovanje uvojaka u mislima uvijek mješalo s trnovim vijencem i krvlju, koja će poteći od uboda trnja ili mjesta čavala i koplja. Kolikogod je bila sretna majka uz najsretnijeg sina, toliko je bio istinit rijek Simeona, koji je neumolno kao bičem udario po Majčinom srcu svojim mačem boli, koji je već počeo ranjavati. A sada tek, kad kao osuđena sama polazi u samrtnoj povorci za njim, Čovjekom boli, koji tetura iscrpljen pod teretom drveta, kojeg mu je ljudska nezahvalnost natovarila na izranjena leđa.

Marijina je sudbina zapečaćena u Betlehemu, a završit će se Uznesenjem na nebo. Mač je boli ne mimoići ni u jednom danu Njezina života!

Dok je On svojim životnim koracima prolazio Palestinskim ulicama, dok su mu mase klicale, dok je odzvanjao svečani "Hosana" s jeruzalemskih ulica, nigdje se ne spominje Njegova Majka. Kad je pak ulice glavnog grada napunila pijana vika plaćenika "Raspni Ga", evo odmah Njegove mučenice roditeljke, da Ga ojača, da svojom prisutnošću pomogne u snošenju boli i da do kraja ispije i Ona kalež boli, da sama dobrovoljno donese srce pod mač, kako ne bi nijedan dio njegov ostao sačuvan i pošteđen o njegove oštrice.

Čas je susreta na pohodu Čovjeka boli na Njegovo zadnje počivalište Golgote sa Njegovom Majkom bio vrhunac boli.

Ako već i pogled svakodnevni na Kristov križ ne može umekšati ljudsko srce, neka bar ganu to tvrdo srce suze majke, koja krvavu stazu, po kojoj prolazi s križem Njezin Sin, natapa svojim materinskim suzama supatnje i suosjećaja.

Tvrd je čovjek u svojoj oholosti. Nepokajanje ga tako daleko odvodi, da i najljudskiji osjećaji za njega ostaju strani, da ni najljudskiji postupak na njega ne djeluje. Obično se velika bol utapa u maloj, no na čovjeka tvrda srca ne djeluje ništa. Početak popravka je poniznost.

Majka boli sve snosi. Ona nije slomljena. Ona ne pada na zemlju, nego hrabro, naslonjena na samrtni ležaj svoga Sina s grčem boli nosi zajedno s njim sramotu čovječanstva, koju svojom smrću želi uništiti njezin božanski Patnik.

Čovječe, zar ne vidiš, da dva bića za tebe trpe. Neka ti to ne bude svakodnevna stvar. Neka te ne smeta, što se to dogodilo stvarno pred mnogo stoljeća, jer se još i danas svakodnevno ostvaruje tvoje otkupljenje, budući da svaki dan ima što otkupljivati, a to su tvoji grijesi. Dva bića pate, a ti prolaziš kao tuđinac, kao da se to tebe ne tiče.

Jednog je dana jedan Bog-Čovjek za tebe visio na križu. Jednog je ~~dana~~ jedna Djevičanska Majka stajala uz njegov križ i cjelivala Njegove rane i dragovoljno Ga predavala na križ. Da li u svojoj oholosti možeš vidjeti, koliko su te ta dva bića ljubila? "Sinko, ne zaboravi jecaja svoje majke!"(Sir.,7,21)

Kad te svijet privlači svojim šarenilom, ne zaboravi jecaja svoje majke. U teškim napastima, kad misliš, da su malaksale tvoje snage, ne zaboravi svoje Majke. Kad te vuče grešna prigoda u zlo, sjeti se Marijina plača. Sinko, kćeri, ne zaboravi jecaja svoje nebeske Majke!

A ti, prežalosna Majko, ne zaboravi svog djeteta. Ti znaš, da te tako želimo ljubiti, a tako smo slabi. Budi i uz nas, ne toliko da nas tješiš , nego više da nas štitiš, da nam pomažeš, da nas od zla čuvaš. Čuvaj nas, svoju djecu, jer smo zaista Tvoja djeca. Nismo doduše toga vrijedni, ali se ipak tebe ne odričemo. Tebe ljubimo, pomogni nam, da budemo vrijedni tvoje majčinske ljubavi.Amen!

LITERATURA: Prohaska Otokar, Ószt Élet igéi

---

4. Veliki Svećenik i Žrtva

Današnja se nedjelja zove Gluha nedjelje ili nedjelja muke. Dosadašnje je korizmeno vrijeme bilo posvećeno postu, pokori, svladavanju napasti i temeljitom unutarnjem čišćenju. To je sve bila daljnja priprava na nutarnje duhovno uskrsnuće. Ove pak zadnje dvije nedjelje prije Uskrsa Crkva želi da se mislima uronimo u tajne Isusove muke i da se s Njim sjedinimo u Njegovom trpljenju. Od danas u središtu misnoga teksta, u središtu sve liturgije stoji slavni Isusov Križ. To jasno označuje i predslovlje vremena muke. - Čudno je pak, da Crkva baš u ovo vrijeme upravo taj toliko isticani Isusov Križ uvija u veo pokore i čini nam ga nevidljivim za naše tjelesne oči. To je međutim s istim cilje, t.j. ona našim tjelesnim očima skriva Spasitelja, da bismo ga bolje mogli promotriti nutarnjim duševnim pogledom i sabranije razmišljati o križu i muci.

Današnjom nedjeljom muke počinje krvava Isusova Žrtva. Za tu žrtvu se i danas u Ulaznoj pjesmi mise mole pristupne molitve, koje se ispuštaju na početku mise. Ulazi Gospodin kao veliki svećenik i žrtva, da prikaže nebeskom Ocu potpuno zadovoljštinu za ljudsku zlobu. Židovi su pograbili kamenje da sude Isusu, jer se nisu slagali s Njim i njegovom naukom; zato poziva Nebesko Oca da sudi između Njega i Židova: "Sudi mi, Bože, i prosudi moju parnicu protiv nevjernoga naroda..."

U Poslanici nam sv. Pavao opisuje Krista kao Svećenika, koji se žrtvuje za naše grijehe. Apostol ovdje potsjeća na žrtvene obrede Staroga Zavjeta. Ondje su se žrtvovali jarci i junci, da se dadne Bogu zadovoljština za grijehe. Svećenik bi Starog Zavjeta uzeo u zdjelici krvi od zaklanih životinja i ponio je u najunutarnjiji dio hram, gdje bi ju pred licem Svevišnjega žrtvovao za oproštenje grijeha. Sv. Pavao kaže, da je u Novom Zavjetu Krist i Veliki Svećenik i Žrtva. Krist je žrtveno Janje. On je kod svoje smrti stupio u Svetinju nad Svetinjamai zato se u taj čas hramski zavjes razderao na dvoje. Tu se pojavio Krist pred licem Očevim, ali ne s tuđom krvi, nego sa svojom vlastitom, da dadne zadovoljštinu za grijehe svih i sviju vremena kao bezgrešni Svećenik i neokaljano Janje. "Evo Jaganjac Božji, evo, koji uzima grijehe svijeta!"

Radostna Crkva nad plodovima ove žrtve pjeva u Pjesmi na Stepenicama o Božjoj zaštiti i pomoći, o radosnom pouzdanju i o jakoj Božjoj ruci, kojom štiti one, koji se u Njega uzdaju. Jest puno opasnosti, jest puno napada na nas, ali od mladosti naše Gospodin nas izbavlja svojom jakosti i ne dozvoljava, da naši neprijatelji triumfiraju nad nama. "Pravedni Gospodin skrši šije grešnicima!" Svojim Uskrsnućem Krist će konačno i zauvijek pobijediti sve svoje neprijatelje i skršiti moć zlu. Tada će biti pobjeda svijetla i dobrote i nagrada borcima, koji će kraljevati zajedno s Kristom u vječnosti.

O takvim napadima na samog Isusa govori i Evanđelje. Isusovi neprijatelji Ga hvataju u svakoj riječi, napadaju ga i podvaljuju mu ono, što On ne može i nije učinio, pokušavaju od Njega izmamiti samo jednu riječ, kako bi ga mogli osuditi odnosno prijaviti i tako Ga se riješiti. Isus te iste Židove upozorava na svoje vječno rođenje od Oca i time priznaje sebe javno Bogom. To su oni dobro shvatili i zato su zgrabili u šake kamenje da bace na Njega. Stari je naime Zavjet za hulu na Boga propisivao kamenovanje izvan zidina grada. Ali "Isus se sakrije i izađe iz hrama". Isus je ostavio izabrani narod njegovoj tvrdoglavosti i konačnoj propasti. Sunce Kristovih dana, kome se "Abraham radovao", zapadalo je nad narodom Starog Zavjeta, da to jasnije zasja u Crkvi u zoru Novoga Zavjeta. Započeo je sud, koga navješta Ulazna pjesma.

Isus je dakle spreman da na sebe uzme teret muke i da svojom vlastitom žrtvom dadne Ocu zadovoljštinu.

Jednako tako, jer smo njegovi učenici, to se mora odnositi i na nas. I to u dvostrukom smislu. Prvo u tom smislu, da tu Isusovu žrtvu, koja se svaki dan obnavlja na našim oltarima nekrvnim načinom, zaista shvaćamo kao žrtvu s neizmjernim plodovima milosti i zadovoljštine, pa da joj prisustvujemo s doličnim osjećajima ljubavi, počitanja, odanosti i zahvalnosti. Da se koristimo plodovima te žrtve, kako ne bi Kristova Krv za nas uzalud bila prolivena. Ponavljanje Kristove žrtve na oltarima nije samo puki simbol i spomen, nego jednako divna i uzvišena stvarnost, na temelju plodova koje Gospodin Bog danas uzdržava svoju pravednu ruku i ne zgrabi ovaj grešni svijet svojom svemoćnom desnicom i ne razbije ga o pećinu, kao što se razbije lončarska posuda.- Drugo pak u tom smislu, da isto onako, kao što je Krist spremno prihvatio križ i sve što mu je on donio, da tako izvrši Očevu volju, da isto tako i mi pokušamo spremno prihvatiti sve ono, što nam Gospodin u životu pošalje. Mi se doduše ne bunimo protiv radosti, koje nam Bog daje. Te prihvaćamo raširenim rukama i žednim srcem. No kad nam pruža makar i mali križ, onda okrećemo glave i prkosno odvraćamo ruke kao razmažena djeca, a da ni ne znamo, koliko je odlikovanje za nas, kad nam Gospodin uz radost daje i počast nošenja križa i time nas čini sebi sličnima. Čovjek je današnjice toliko rastresen i tako površan u misaonim i duhovnim stvarima, da je posve izgubio apetit za duhovno, koje se jedino postizava preko svladavanja i teškoće. Zato i ima tako malo prave radosti, koja se može roditi i izvirati jedino iz boli i križa. To je paradoks života, koji nam ne će protivnici priznati i rugat će nam se, ali mi svejedno ostajemo kod toga: Križ je Gospodinov jedini i najveći izvor čovjekove radosti i vječne i vremenite. Tko ne vjeruje, neka bar pokuša!

Na taj bi način i svaki od nas morao započeti zajedno s Kristom ovo vrijeme muke. Amen.

M. Premm

5.Spasila dijete iz pandža orla

U švicarskim se planinama pred nekoliko godina odigrao potresan događaj:

Neka je mlada seljakinja sa svojim žetelicama radnicama pošla žeti žito. Kako nije imala gdje ostaviti svoje dijete, ponijela ga je sa sobom. Dijete je položila u trávu da se igra, a sama se s radnicama prihvatila posla. No radeći sve su se više odmicale od mjesta gdje se nalazilo dijete. Najednom su začule sve veliki šum. Podigavši oči vidjele su ogromnoga orla, koji je opazivši dijete strelovitom brzinom se bacio na njega, zgrabio ga i za čas se dignuo u visine. Bespomoćnoj su majci samo klecala koljena i ostala je i bez riječi i bez daha. Ni jauka nije mogla ispustiti. Dobro je znala, kakva je sudbina čekala njezino dijete. Na tu se misao sva stresla, oblio je znoj i problijedi. No to je trajalo samo nekoliko sekundi, dok se pribrala. Začas se odluči, napusti bez riječi posao i zaputi se prema vrletima, gdje je znala, da su orlovi imali svoja gnijezda i kamo je vidjela da je orao odnio njezino dijete.

Uspon nije dakako bio lagan. A ni nada prevelika, jer je orao mogao prije usmrtiti njezino dijete. No tračak nade je još bio tu i ona se uhvatila za njega. To ju je jačalo. Dizala se i padala, poderane hraljine su visjele oko nje, a ruke su joj i noge bile jedna rana. No to ona i nije opažala. Vidjela je samo svoje dijete, kojemu je prijetila smrtna opasnost.

Tako se uspinjući došla je do vrha litice, s koje se vidjela spilja s orlovskim gnijezdom. No do spilje je trebalo preskočiti jedan duboki i dosta širok ponor. No majka nije dugo razmišljala: zaletila se i preskočila. Mjesto gdje je pala bilo je mnogo niže i ona se sruši na oštro kamenje i izgubi svijest. Od buke pada i udarca ptičurina se prestraši i odletje. Ljudi, koji su iz doline gledali, najednom su opazili, kako majka skače preko ponora i tako je nestala s njihovih očiju. Odlučiše zatim nekim najodvažniji i pođu u potragu za njom. Nakon više sati uspinjanja pronađu ju još u nesvijesti, ali je kraj nje bilo i dijete, koje ju je plačući zvalo, jer je bilo samo malo ozlijeđeno. Ljudi su tada ponesli majku i dijete u njihov dom. Kad su majci pružili prvu pomoć i kad se osvijestila, zaboravila je skoro na pretrpljeni strah i muke, jer je mogla stisnuti svoje dijete na svoje materinsko srce.

Međutim nije dugo izdržala. I strah i pretrpljene muke učinili su svoje. Naskoro je majka podlegla i preselila se u bolji život. Ipak je i na samrti bila sretna, jer je znala, da je to cijena plaćena za njezino čedo. Nekoliko godina iza toga je jedna mala djevojčica veoma često brala kitice cvijeća i vezala ih u vijenac i nosila na grob svojoj dragoj majčici, koja za nju sada leži ovdje u grobu: "Kako bih te ljubila, mamice, da si mi sada živa!"

Recite mi, draga djeco, da li je to dijeteikada moglo i da li ikada može u svom životu zaboraviti svoju majku!

Vidite, djeco moja, tako je jednako se dogodilo i s nama. Samo u duhovnom pogledu. Našu je dušu ugrabio đavao svojim pandžama i odnio je daleko od Boga. Nije bilo skoro više u njoj nikakva života. Sudbina bi naše duše bila jednaka sudbini onoga djeteta, da nije majka došla da ga spasi. No kao što je ovdje živjela jedna velika ljubav u majke, koja se žrtvovala i spasila život djeteta, tako je i kod nas živjela i živi jedna velika ljubav, koja je pošla da spasi i našu dušu iz pandža đavolskog orla. Dobro i puno ljubavi srce Našega Isusa nije moglo dopustiti da budu naše duše plijen đavla, najvećega neprijetelja i Božjega i ljudskoga. Zato je On kao i ona majka pošao s neba na zemlju da nas spasi. Što sve Njega nije stajao taj put? Zar se ne sjećate kako mu je već kod rođenja u Betlehemu bilo teško, pa onda kad je morao bježati u Egipat i tamo u tuđini živjeti... Pa onda onaj siromašan i težak život u Nazaretu. A najviše od svega njegova muka, bičevanje, teški križ i na kraju smrt! Sve je to podnijelo to dobro srce samo zato, da spasi našu dušu iz pandža sotone.

Presveta krv Isusova, koja je potekla za vrijeme Njegove muke i smrti, oprala je naše duše, istjerala đavla i mi smo postali opet prijatelji Božji i braća Isusova. Ali Njega je to stajalo mnogo muka, krvi i znoja i na kraju je morao i za nas umrijeti. Zato mi danas, kad gledamo križ na kojem je on bio raspet i s kojim nas je križem spasio i otkupio, moramo reći i priznati, kako nas je Isus mnogo, mnogo ljubio.

Sjećate se, što je ono dijete radilo svojoj majci, kako joj je bilo zahvalno i kako je plakalo što mu majka nije živa, da joj sada kad je odraslo, može reći koliko ljubi svoju majku i kako joj je zahvalno za njezinu žrtvu života. A mi smo tako hladni prema Isusu, ne slušamo Ga, ne ljubimo Ga, a što je najgore, još Ga mjesto zahvalnosti vrijeđamo i malim i velikim grijesima. A na kraju kad nas i grešne poziva da dođemo k Njemu da nam oprosti, mi ne ćemo ni to učiniti, nego i dalje ostajemo u grijehu. Zar nismo onda nezahvalna djeca.! Zar smo vrijedni onda da je za nas umro!

Isuse dragi, oprosti. Mi te volimo. Mi bi htjeli stalno biti dobri, ali nas đavao prevari i navede na grijeh. Molimo Te, oprosti nam i pomozi da budemo i ostanemo dobri. Čuvaj nas od grijeha, jer ne bi željeli Tebe vrijeđati. Amen!

BLAGOVIJEST

1. Blagoslovljena među ženama

Povijest spasenja ljudskoga roda bilježi pojedine časove, koji su bili od presudne važnosti za sav njezin daljnji tok i razvoj.Što je u tim trenutcima učinjeno, donosilo je čovkeju spasenje ili propast. Jedan je od takvih sudbonosnih časova bio čas grešnoga pada prvoga čovjeka, a drugi onaj, kad je Marija izrekla riječi:"Evo službenice Gospodnje..."

"Bog posla anđela Gabrijela..."(Lk.,1,26-37). Bezbrojna su tisućljeća čekala na taj čas. Zaručnica je u Nazaretskoj kući bila ona žena, čija je slika lebdjela nad izgubljenim rajem. Morala su proteći dva tisućljeća milosne povijesti (izabrani narod) i četiri tisućljeća proročanstva, da se konačno ispuni Božje obećanje ("A kad dođe punina vremena, posla Bog Sina svojega..."). Ta je zaručnica bila konačno i najsavršenije djelo (Bezgrešno Začeće) svemoguće Božje Providnosti. Ona je trebala na poseban način poslužiti Božjim nakanama u ljudskom spasenju. Taj je čas došao. Božji je anđeo stupio u čedni stan Nazaretske Djevice. S njim je došla Božja volja, koja pita čovjeka, da li hoće otvoriti slobodan pristup Bogu u svijet, da taj čovjek opet zadobije svrhunaravni život. Bog je mogao i bez Marijine privole staviti svoju nogu na ovaj svijet. On je mogao zaobići put ljudskog pristanka i zaobići opasnu ljudsku slobodu. No kao što je zlo došlo na ovaj svijet slobodnim čovjekovim pristankom, jednako je tako i njegovo spasenje trebalo stupiti na ovaj svijet kroz vrata ljudske slobodne pripravnosti. Sve se je tako dogodilo, da se dobije taj slobodni pristanak. Marija je bila sačuvana od istočnoga grijeha i zle požude..Bila je puna milosti, ali opet potpuno slobodna. Po drugi je puta Bog potvrdio slobodu čovjeka. "Gle stojim pred vratima i kucam". Anđeo je govorio:"Začet ćeš i roditi Sina...". "Kako će to biti, kad ja ne znam muža...?"... "Duh će Sveti doći nad tebe...". Marija je trebala dati svoj pristanak na tajanstveno materinstvo. Morala je to učiniti radi svoje vjere u Božju svemogućnost. Kao da su u taj čas zamuknuli hvalospjevi anđeoskih korova u nebu. Nastala je tišina i napeto iščekivanje Marijina odgovora.

Marija je pristala:"Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po Tvojoj riječi!" Presvetom Trojstvu, koje je kucalo, otvorila su se vrata u svijet. Čovjek je pristao. Započelo je djelo otkupljenja. Otvorila su se vrata, da uđe Kralj slave. "I gle, vrata otvorena na nebu..."(Otkr.4,1) - "I Ona je začela po Duhu Svetom". Uzvišeni je anđeo pokleknuo pred Njom i poklonio se Bogu u prečistom krilu nazaretske Djevice. (Spas svijeta Isus Krist zaista je bio ovdje nazočan!)

Isus je Krist kao čovjek "otsjev Njegove slave", "živa slika bivstva njegova" (Hebr.1,3). Bog Ga je stvorio iz praha zemaljskoga, od tijela i krvi Marijine ("I utjelovio se od Djevice Marije...") i udahnuo mu puninu života milosti (Na njega će sići Duh Sveti"...Iz,11,2). Bog je vidio, da je to bilo dobro, jest, bilo je neuništivo, veoma dobro. Marija je Bogu otvorila vrata. Bog se svratio k njoj ("I Riječ je tijelom postala i prebivala među nama").

Zamislimo, kako je Marija u Nazaretu dalje provodila svoj život. Obavljala je sve svoje kućne poslove, razgovarala sa drugim ženama, a kod toga nosila Boga u svom srcu. Ona je bila živa Crkva od tijela i krvi, živo svetohranište, Božja kuća među ljudima, prijestolje Mudrosti. "Tko bdije nad mojim vratima, naći će život i crpst će spasenje od Gospodina"(Priče,8,35).

Kako se veliko djelo pripravljalo u Marijinu krilu! Ona je Djetetu poklonila svoje tijelo i krv, da Ono može nama govoriti svojim ljudskim ustima ("Ja sam istina!"), da na nas prospe svoju dobrotu ("u tijelu Isusovu pokazala se dobrota i čovjekoljublje našega Boga" - Tit.,3,4), da nas može tražiti svojom pastirskom ljubavlju i dobrotom, da nam može svojim ljudskim osjećajnim srcem očitovati svoju veliku ljubav. Ona je pripremala iz svog tijela tijelo za žrtvu našega otkupljenja. Ona je pripremala Kruh vječnoga života i kalež trajnog spasenja. "Blago utrobi, koja te nosila i grudima, koja si si sisao"(Lk.,11,27) "Jer gle, otsad će me blaženom zvati svi naraštaji!"(Lk.,1,48)

Kad je već Bog pristao da po Marijinom pristanku dođe iz njezina krila na ovaj svijet, nikada više ne možemo dijeliti Majke od Sina. Što je od početka bilo povezano, to se više ne može odijeliti. Marija mu je otvorila vrata, zato je ona sada posrednica svih milosti. Ona mu je dala svoje tijelo i krv, zato ona ima prvi i najglavniji udio u vodama milosti, koje su potekle iz Njegova tijela("Marija je uzeta na nebo").

Ne može se govoriti o Isusu, a šutjeti o njegovoj Majci.

Kako se radujemo, što smo danas sigurni, da će doći Spasitelj. "Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje". No mi slavimo i Njegovu Majku:"Blago utrobi, koja Te je nosila!"

Anđeo je započeo divan hvalospjev:"Zdravo, milosti puna!" Marija ga je prihvatila i nastavila:"Blaženom će me zvati svi naraštaji!" Izgovarala su ga i ljudska usta /Elizabeta i žena iz naroda/

I mi udružujemo svoj glas s glasom anđela i svih ljudskih generacija i veselo pozdravljamo Mariju:"Zdravo, milosti puna... Blagoslovljena među ženama".Amen!

LITERATURA:Gottes Wort im Kirchenjahr

---

2. "Evo,Djevice će roditi Sina..."(Iz.7,14)

U Americi je u davna vremena živjelo pleme Inka. Ponosne su se dizale gradske kule i bedemi, da zaštite svu kulturu, koja je cvala unutar tih gradova. Međutim danas toga više nema. Ovaj je divan i snažan narod doživio svoju propast. Njihove spomenike i djela ne štite više gradske utvrde ni kule. Korjenje je stabala razvalilo gradska vrata, a po ulicama buja drač i korov. Preko predivnih mramornih razvalina gmižu zmije i gušteri. Sami ostaci ovog plemena bjedno životare u kolibama, koje su si sagradili na mjestima nekoć znamenitih i bogatih gradova. Sjedeći uz vatre pričaju, da je nekoć k njihovim očevima sišao Bog i pokazao im kako treba graditi veličanstvene gradove, klesati spomenike, kako će biti gospodari škorpionima, zmijama i olujama. No njihovi su djedovi odbacili ove nauke i predali se razvratnosti,porocima i grijesima. Zato su propali kao narod, zato više danas nemaju ono što su imali njihovi očevi, zato se danas njihova djeca rađaju na razvalinama, zato kod njih nema više one sreće i blagostanja, a ni one mudrosti, kojom su se odlikovali njihovi preči. - Imaju oni doduše onu staru dušu, ali i ta je kao obavita tamnom koprenom.

Nešto se slično, predragi, dogodilo i sa čovjekom. I taj je čovjek bio savršeno sretan, plemenit, gospodar i sebe i svega oko sebe. No tu sreću nije znao cijeniti i napustio je tu mudru nauku i taj mudri način života i odbacio sve dobro od sebe i podao se zlu u neposlušnosti. Zato je i njegov život bio uništen, zato se u njegovom biću nastanila smrt kao crv, zato je i on bio nesretan, zato mu je i zemlja počela roditi trnjem i korovom, a ako je htio trnju i korovu nešto oteti da se prehrani, morao je to zaslužiti u muci i znoju svoga lica.

Iz one sreće u prijateljstvu sa samim Bogom, iz one svijesti da će vječno živjeti, dospjeli su u tamu prokletstva i odbačenja od Boga. I potomci toga čovjeka sanjaju o tom, kako je bilo njihovim predima, sanjaju o tom divnom životu i priželjkuju ga. I oni imaju onu staru dušu, koja tako čezne za božanskim ljepotama, makar se nalazila sva uprljana u blatu grijeha. Zato su ljudske generacije vapile za oslobođenjem i izbavljenjem iz ove tame. Stanujemo na razvalinama i korovu svoje grešnosti bez nutarnjeg života raščupani i neuređeni, ali ipak sa tajnom željom i nadom u spas i oslobođenje.

Dobri je Bog uvijek bio veći od sve ljudske zloće. On je usprkos ljudske nezahvalnosti odlučio, da tome propalom čovjeku pošalje izbavljenje. Htio je poslati svoga Sina na svijet, da pokaže on, kao čovjek, tim ljudima pravi put, pravi način života i kako treba ljubiti Boga. No u toj pokvarenosti ljudskoj nije mogao pronaći izabranu posudu, dok nije Božje oko zapelo za jednu Djevicu, koju je sam uresio neizmjernim darovima milosti. Nju je izabrao za odabranu posudu, koja će biti prvi stan Njegovom Sinu.

Tako je Bog među pokvarenim ljudima stvorio jednu čistu i netaknutu Bezgrešnu Djevicu, koja je od prvog časa obavita milošću. Neokaljanost, stanje milosti od prvog časa, nepovrijeđenost i punina milosnog života, to su darovi, kojima ju je Bog odlikovao. To je blago Božje zaručnice. To je dostojanstvo Majke Božje. Ustino veliko remekdjelo Božje svemogućnosti, milosrđa i ljubavi. Jedino ovakva će Majka biti dostojan Božji hram, Njegovo miomirisno svetište.

I Ova se Djevica nastanjuje među nama u Nazaretu. Tako je jednostavna i čedna: dane provodi u molitvi i radu.

Jednog je dana posebno odlikovana. K njoj dolazi anđeo Božji glasnik, koji ju pozdravlja milosnim pozdravom. U ovom je pozdravu stopljena sva žudnja čovjeka kroz ogromni ljudski advent iščekivanja Obećanoga. Ljubav neba se veseli svom milosrđu i radosno pozdravlja izbavljenje čovjeka. Tu je početak spasenja: "Zdravo,Marijo, milosti puna...!"

Ponizna je Djevica neodlučna, jer nije razumjela tajnovitost božanskih nakana. Od Njezina odgovora ovisi sve...No nakon saznanja Božjeg posredovanja ona velikodušno prima na sebe teret i odlikovanje Božjeg materinstva u poniznoj riječi:"Neka mi bude!" Gospodin se nastanio na ovom svijetu i evo je slobodnim pristankom Presvete Djevice došao, da ponovno unese u svijet milost, a s njom radost i nadu u ljudska srca. Tako je Marija neizmjernog Boga učinila našim bratom, Neshvatljivog zaodjenula u ljudski oblik u srce i tijelo. Zato je radosno pozdravlja sav ljudski rod kličući joj, kao što su nekad stanovnici Betulije klicali Juditi, koja ih je izbavila od neprijatelja:"Ti si slava Jeruzalema, Ti veselje Izraela, ti si ponos našega naroda!"

Dok ovako lebdi pred nama lik Presvete Djevice, pomislimo, što je Gospodina toliko privuklo k njoj. To su dvije odlike, djevičanstvo i poniznost. Tako Bog uvijek izabire. Sve drugo, što mu ljudi nude, on odbija blagom kretnjom. On nam to sve odbija, ali prihvaća ono, što mi ne znamo cijeniti. Čovjek često u svojoj prevrtljivosti više cijeni nečistoću i oholost. On zna djevičanstvo zvati slabošću a poniznost nekom strašljivošću. No Bog ima sasvim druge mjere, na koje bi se bar mi kršćani morali naučiti. On ima svoje vrednosti, koje najviše cijeni, a te bi bar mi kršćani morali poznavati.

Pogledajte, kako Gospodin odlikuje djevičanstvo i čistoću! Pogledajte kako Gospodin nagrađuje poniznost. Kršćanine, uči od Marije, moli ju, da možeš biti dobar učenik. Uzdigni svoj pogled k Zvijezdi mora. Misli na Mariju i moli se njoj. Neka njezino ime ne sađe s tvog jezika i iz tvog srca.Ako nju slijediš, ne ćeš zalutati. Ako te ona drži, ne padaš. Ako te ona vodi, ne umaraš se. Ako ti je ona milostiva, dolaziš do svoga cilja.Amen!

LITERATURA: Heilige Saat,V
O.Prohaska, Élet igéi

3. "Evo službenice Gospodnje"

Nijednom se svecu ne iskazuje ono štovanje, koje se iskazuje Majci Božjoj. Nijedan svetac ne zaslužuje štovanja, koje kršćanski svijet iskazuje Mariji, jer Marijino štovanje počiva na dostojanstvu Božjeg materinstva.

Tko ne vjeruje, da je Isus Krist sam vječni Bog istobitan s Ocem, "Riječ" koja je u početku bila kod Boga, tomeuzalud tumačimo štovanje Majke Božje. Mi nasuprot, koji vjerujemo, znamo, da među svim Božjim prijateljima nema nijednoga, koji bi presv. Trojstvu bio tako bliz i drag kao Marija; Znamo da u Božjem planu otkupljenja nijednom drugom stvorenju nije namijenjena takva zadaća, na koju je bila pozvana nazaretska Djevica. Zato ona i zavređuje veće štovanje od ostalih svetaca.

To nam mora biti pred očima dok slavimo današnji blagdan. Marija i Isus su tako usko povezani, da je nemoguće zamisliti štovanja Marije bez štovanja Isusa. "Isus sam", to je pusta i prazna riječ. Kroz svu vječnost On nije sam, nego je jedno uvijek s Ocem i Duhom. Na zemlji pak od betlehemskih jaslica do Golgote s Njim je i Njegova presveta Majka. Ona je s Njim zajedno sudjelovala u djelu ljudskog otkupljenja, ona je najbliža Njegova suradnica. Isus je svoje ljudsko tijelo, svoj jasan i pronicav duh, sve ljudsko primio od Marije. Po Mariji je Isus postao "Sin Davidov" izabranom narodu, a "Sin čovječji" svima ostalim ljudima. Po njoj je stupio u povijest. Kao što je žena sudjelovala kod propasti čovjeka, jednako je tako sudjelovala i kod spasenja. To nam tako jasno pokazuje današnje evanđelje.

Danas stojimo na povijesnom početku našega otkupljenja. Sada se mora ostvariti ono, što je vječni Božji Sin obećao svom Ocu u zori stvaranja: sada je trebao prikazati žrtvu poslušnosti za ljudski rod, koji se suprotstavio volji Svoriteljevoj. Sada će se sazdati Srce, koje će jednog dana biti probodeno, a iz njega će poteći Krv za naše spasenje. Sada treba da se ispuni Davidovo proročanstvo o Potomku, koji će sjesti na sionsko prijestolje, jer je Davidova kći začela i rodit će Sina. Od sada treba da pod njezinim materinskim srcem raste Onaj, koji će na svakom koraku ispunjavati proročanstva starozavjetnih proroka.

Sada je kucnuo čas, kojeg nazivamo puninom vremena, ciljem, kojeg je sebi postavio Bog u svojim vječnim odlukama. Sve što se odigralo u povijesti Izraela od Abrahama do toga časa služilo je samo jednoj svrsi, a ta je: stvoriti zavjetom, zakonom i proročanstvima jedan izabrani narod, koji bi bio vrijedan, da iz njega izađe Božji Sin. Sada je kucnuo čas, kada su se rastavljeni nebo i zemlja opet mogli zbližiti, jer je blizu naše otkupljenje. Sve ovisi samo o pristanku Blagoslovljene među ženama. Hvala Bogu i hvala Mariji, koja nije poput prve žene Eve htjela "biti slična Bogu", nego se poklonila neistraživoj tajni Božjih planova izgovorivši poznate riječi: "Evo službenice Gospodnje!"

U taj je čas Riječ tijelom postala i prebivala među nama, najprije pod srcem Marijinim, koja je "našla milost kod Boga" kao najplemenitija kći Očeva, kao čista i djevičanska Majka Sina i kao presveta zaručnica Duha Svetoga.

O tom je času ovisilo spasenje cijelog svijeta. Čitav je ljudski rod čekao pristanak Marijin, njezine riječi:"Neka mi bude!

Današnje evanđelje osvjetljuje istinu, da otkupljenje nije jednostrana stvar, nešto što bi Bog mogao sam učiniti, nego je ono zajednički čin Boga i čovjeka.U ovaj dan navještenja bačen je most preko ponora, koji je dijelio Boga i čovjeka. Put, kojim se Marija izdigla iznad naše pale zemlje da pođe ususret svome Bogu, ne bi bio moguć bez Božje pomoći. Ali jednako tako moramo reći, da je put s neba na zemlju bilo božansko putovanje, koje je mogao prevaliti jedino dah ljubavi. To nam je ujedno i pouka, da je sav ljudski napor oko spasenja našega uzaludan, kad Bog ne htio našega spasenja i kad nam kod našeg nastojanja ne bi pomagao.

Današnje nam evanđelje govori još i to, da bi vječna otkupiteljska volja Očeva i požrtvovnost Sina bila uzaludna, da čovjek nije dao svoj pristanak. Po slobodnoj smo volji izgubljeni, po slobodnoj volji treba da budemo i otkupljeni. Bog nas ne prisiljava u svoje kraljevstvo. Zato je Otkupitelj u isto vrijeme morao biti i Bog i čovjek: mora biti Bog, jer nitko manji od Boga ne može nadoknaditi uvredu, koja je nanešena neizmjernom Božjem veličanstvu; mora biti čovjek, jer su ljudi bili oni, koji su sagriješili. Zato je u ime čovječanstva čovjek morao dati zadovoljštinu. Otkupljenje je dakle ostvareno slobodnim i poslušnim djelovanjem jedne Abrahamove kćeri. Marija i njezin božanski Sin ovdje zastupajucijelo čovječanstvo. U naše ime ona sada izriče pristanak, u ime naših buntovnih praroditelja ona se naziva "službenica Božja".

Za tako je dakle visoko određenje Bog izabrao Mariju. Ona je morala postati nova Eva, Majka svih ljudi, koji su morali imati svoj udio na novom životu. Bog se usudio povjeriti tu taku važnu zadaću jednom čovjeku: zadaću, da dadne Njegovom Sinu ljudsku narav, koja će biti uvijek s Njim sjedinjena. Bog je tako visoko nagradio poniznu poslušnost, koja se bez krzmanja stavila u Božju službu. Ona je "ponizna službenica", ali je postala zato Majka Božja i kraljica neba; Eva je htjela biti kraljicom zemlje, a postala je sluškinjom grijeha i smrti. Marija je htjela biti Božjom službenicom, a postala je Majkom života i Kraljicom svih otkupljenih.

Zato moramo biti zahvalni Bogu, što smo saznali za ovu predivnu tajnu. Zahvaljujemo Mu, što nam je dozvolio, da preko jednog tračka svijetla bacimo pogled u ovu predivnu stvarnost tajne ljudskog spasenja, da Ga tako možemo još više slaviti, a Njegovoj Majci iskazati poklone i dokaze ljubavi i zahvalnosti.Amen!

LITERATURA: P.Schindler, Ein Säman ging aus

4. Majka Velikog Svećenika

Radi uzvišenog dostojanstva Božjeg materinstva Marija je bila sa svojim Sinom najuže povezana, a odatle izvire i sva njezina čast i veličina. Radi toga ju je Bog tako predivno uresio svim milosnim odlikama, da je prva iza Boga. Ona je bila hram božanstva, u kojem je Sin uzeo svoje tijelo da sam postane čovjekom. Ona je smjela klečati uz jaslice i pokloniti Mu se prva sa zvijezdama i anđelima. Ona Ga je smjela uzeti u naručje, milovati ga i tepati Mu najnježnije riječi.

Sve je to mogla Marija radi divnog svog položaja, kojeg je uživala uz Isusa.

No ona je morala još nešto drugo. Jer je on bio čovjek boli, i ona je trebala biti žena boli. Jer je on bio čovjek progonjen i neshvaćen, čovjek komu su za dobro vraćali prezirom i mržnjom, i njegova je mati to trebala osjetiti. Jer je on bio određen kao Vrhovni svećenik i kao žrtva, ona je trebala biti majka toga svećenika i žrtve i zajedno s njim u srcu krvariti, zajedno s njim trpjeti, da bude tako žrtva potpuna i da se do kraja izvrše planovi i volja Nebeskoga Oca.

Marija, mati svećenika. Majka Velikog Svećenika. Marija uzor svih svećeničkih majki...

Kad su Isusu vikali Hosana, kad su bježali za Njim, da ga učine kraljem, kada su mase gurale se za njim i očekivale od njega pomoć, a On ju dijelio svojkm dobrostivim božanskim rukama, a ljudi su mu klicali od zahvalnosti ili Mu se divili na njegovim čudesima ili riječima, tu nije bilo Njegove majke. Ona je bila daleko od svega toga, ona se povukla u svojoj poniznosti, ona nije htjela sudjelovati u svim tim slavljima. Ona je samo strepila nad onim danima i časovima, koji će doći iza dana slave i časti.

Kada su međutim došli ti dani trpljenja i odbačenja, dani progona i mržnje, evo je već tu! Tu je Njegova majka, da Mu pomogne. Takva je majka svećenika. Sva predana, sva ponizna, sva povučena, dok ne treba trpjeti. U časovima pak trpljenja ona je heroj, ona je utjeha, ona je snaga. Ona drži umornu glavu svoga sina svećenika, ona briše njegovo krvavo čelo, ona nađe uvijek riječ utjehe. Od Getsemanskog vrta pa sve do Golgote ona je pratila velikog Patnika i nije se ni časka udaljavala od Njega, jer je znala da će njezina prisutnost bar malo ublažiti bol i tragediju. Ako ništa drugo, pomoći će mu trpjeti bar time, što bude i sama trpjela. Dok je bio malo dijete, mogla Mu je pružiti vode, kad je bio žedan, otrti znoj i suzu, ako je bio izmučen i umoran, a sada podno križa mora bespomoćno stajati i gledati, kako se posljednja iskra života gasi u tim divnim očima Njezina Velikog svećenika i žrtve.

Sveto je drvo križa, koje je nosilo tako sveto tijelo. No svete su i one ruke, koje su to sveto tijelo primile u svoj naručaj. To je drvo samo bolni, ali nijemi svjedok najveće tra-

gedije na ovom svijetu, a Marijino je srce procvalo trnovim ružama suosjećaja patnje i boli njezina Sina. Marija je započela svoju žrtvu kod starozavjetnog oltara u Jeruzalemskom hramu, a evo je dovršuje podno novozavjetnog oltara prikazujući kao žrtvu ne više krv životinja, nego krv svoga vlastitoga Božanskog Sina.

Dragi moji vjernici, zar ima veće ljubavi i spremnosti! Pokažite mi veću ljubav od ljubavi ove svećeničke majke. Koliko je tek milosti i duhovnih dobara zasluženo ovim dvjema tako uzvišenim i odličnim žrtvama otkupljenja.

Nažalost! Koliki upravo tako žive, kao da se to njih uopće ništa ne tiče. Za njih Isus nije umro, jer oni ne žele uzeti tu nadnaravnu kupelj, da se očiste od svoje prljavštine. Bježe od Boga i stide Ga se, kao da je sramota vjerovati u Boga i priznavati Ga svojim ocem. Kakve li zablude! - Koliko je obitelji tako savršeno postalo modernima, da se godinama u njima ne spomene ime Božje osim u kletvi. Ima međutim i takvih, koji doduše ustima spominju Boga, ali je srce i život njihov daleko od toga, da se prilagode Božjim zakonima i zahtjevima.

Kad se pak kaže, da bi iz obitelji morali izaći spremni mladići, koji bi se htjeli posvetiti uzvišenom svećeničkom zvanju, onda se nakostriješe kao ježevi i s nekom vrsti zgražanja odbijaju:"Zar da baš naš sin bude pop!"

Nema svećeničkih majki. Nema duha požrtvovnosti ni ljubavi, nema duha odricanja i žrtve. Zato nema ni svećeničkih majki. Zato nema ni dovoljno svećenika. A što će se dogoditi, ako se tako nastavi? Tko će dozivati preko oltarskih žrtvi blagoslov Božji na toga smrznutoga čovjeka i pomirivati ga s Bogom? Tko će krstiti i vjenčavati vašu djecu, a pokapati Vaše mrtve? Komu ćete ići, kada bude trebalo da očistite svoje savjesti od svakodnevnih pogrešaka i grijeha. Zar ćemo se opet vratiti u ona vremena, kad su židovska plemena uzimala jednog jarca, svi stavljali ruke na njega simbolizirajući tako da su na njega stavili sve svoje grijehe, i onda toga jarca potjerali u pustinju da tamo ugine od gladi, htijući tako da i njihovi grijesi nestanu, kao i ova životinja.

Kolike je već majke Gospodin taknuo i pozvao, ali one nisu bile spremne kao Marija reći:"Evo službenice Gospodnje!"

Marijo! Ti poznaš i nas i čitav naš narod. Ti znaš, da Te mi svi ljubimo. Ti znaš da su te i naši djedovi toliko ljubili, tolika ti prošteništa podigli, a i da te ni danas nismo prestali štovati. Mi smo tvoj narod. Zato ne dozvoli, da u njemu nestaje ljubav prema tebi. Pobrini se u svojoj materinskoj ljubavi, da bude u njemu uvijek dovoljno svetih i požrtvovnih svećenika, koji će svome puku širiti tvoju slavu, tumačiti tvoje odlike i kreposti koji će voditi narod tvojim oltarima i oltarima tvoga Sina.

Htjeli bismo biti Božji ljudi i Božji narod. Pomozi nam!

Amen!

C V I J E T N I C A

1. "Evo, kralj tvoj dolazi k tebi ponizan"

Današnja nas nedjelja uvodi u tjedan Gospodinove Muke. Palme, koje danas Crkva blagoslivlje i koje se nose u današnjoj procesiji, bude u nama uspomenu na one palme, koje je narod nekoć nosio pred Gospodinom kod Njegova svečanog ulaska u Jeruzalem. No kako su palme brzo uvenule i kako su se brzo pretvorile u oštre bičeve, koji su ranjavali Gospodinovo sveto tijelo!

Gospodin je uskrisio Lazara, a to je tako silan utisak učinilo na Židove, da su odmah povjerovali, da je to onaj pravi Mesija, koji će konačno učiniti kraj rimskom gospodstvu i oslobo-boditi Židove ispod tuđinskog jarma. Zato su i tako oduševljeno klicali svi zajedno. No On dolazi ponizan, bez vanjskog sjaja, i uvidjevši, da su se prevarili, to se oduševljenje splasnulo i brzo pretvorilo u poklike "Raspni Ga!"

Tko pomno promatra Spasiteljev život, uočit će jednu znatnu promjenu u Njegovu vladanju. Prije nije dozvoljavao, da Ga slave, da Ga priznaju Mesijom, da Ga slave kao Sina Božjega, a sada prima svako poštovanje i čast. Na Lazarovom grobu sam moli svoga Oca, da preko Njega učini ovo čudo, da narod vjeruje. Slijepi mu prosjak kraj Jerihona jasno i glasno uzvikuje, da je Sin Davidov, a Isus ništa ne protestira. On želi da ga proglase kraljem, da svi Židovi, a i sav svijet, uvide, da je On zaista kralj i da je Njegovo kraljevstvo posve duhovnoga karaktera.

Uistinu je ovaj svečani ulaz bio značajan čas i Gospodin ga brižno priprema. Šalje učenike u Betfagu po magare. Nije to kraljevski ukrašeni konj, nego ponizno magare. Učenici na njega stavljaju svoje haljine i tako započnu ulazak. Narod je to naskoro saznao i okupljao se sa svim strana. U oduševljenju su trgali usput grane palmi i mahali mu uz klicanje "Hosana", a mnogi su i svoje haljine skidali i bacali na put, kojim je On prolazio.

On je međutim usred svega toga slavlja duboko ozbiljan. On je dobro poznavao ovaj narod i znao, da su oni naslutili, da bi to mogao biti početak oslobođenja. On zna, da je to još ostatak oduševljenja iz Betanije . Izmješali su se poklici Njemu kao kralju s veselim pjevanjem psalama Njegovih učenika u hvalu Gospodinu, što se udostojao pohoditi svoj narod u njegovoj bjedi.

Isus pak u svoj ozbiljnosti gleda taj narod i plače nad njim: "O, kad bi ti znao...što je za mir tvoj, ali je to sakriveno tvojim očima!" Plače nad narodom, koji Mu kliče i slavi Ga, ali ipak Ga istinski ne razumije. Ta vesela lica ne raduju se pravom duhovnom oslobođenju, na kojega ni ne misle, nego se raduju vremenitom blagostanju i onom mirnom životu, gdje će biti lišeni svakoga straha pred svojim zemaljskim narodnim protivnicima.

Isus je namjerno izabrao taj triumf poniznosti. Ne dolazi

kao politički vođa, kao što je ulazio David kralj, Njegov predak. Ne visi Mu o boku mač, niti je kruna na Njegovoj glavi! On dolazi sa znacima poniznosti i krotkosti. Jedini znak Njegove veličine jest sjaj njegove Božanske duše. "Evo, kralj tvoj dolazi k tebi ponizan!", tako je prorok Zaharija opisao Gospodina u ovom času. On mora takav biti i ne drugačiji. Njegova ruka posiže samo za ljudskim srcima, a sve drugo otklanja i ne treba Mu. On želi nad ljudima vladati po vjeri, predanju i ljubavi u svom duhovnom kraljevstvu. Zaista, to je novi Kralj! Ali to je divan kralj!

Tako mi danas govorimo, mi vjernici. Između njega pak i Židova tada je postojao jedan neprobojan zid nerazumjevanja. Bila je povorka tragike, jer narod nije upoznao čas Njegova pohođenja. Vremenite su želje zasjenile duhovne veličine i iskrivile u njihovim srcima pojam Mesije i zato se ta svečana i oduševljena povorka pretvorila za par časaka u tragediju svega čovječanstva, kad je On, slavljenik, bio izdan, uhvaćen i predan na muke. Gospodin je iscrpio svu svoju ljubav do zadnjega daha. Posljednji pokušaj da ih svojom poniznošću i skromnim pohodom slave upozori na karakter njegova Mesijanskog pohoda nije urodio plodom. No sve je bilo uzalud!

"O, kad bi ti spoznao...!"- Te riječi pune sjete prenošene vremenom upravljene su i današnjem čovjeku. "O, kad bi ti spoznao što je za tvoj mir!" Dokgod čovjek ne spozna i ne prizna duhovni karakter vladanja i poziva Gospodinova, dokgod bude tražio prvestvo pomoći u svojim vremenitim potrebama i brigama, dokgod ne bude tražio najprije duhovni procvat moralnih vrednota, sve dotle će svaki čovjek biti sličan današnjoj masi u Jeruzalemu. Zalihe duhovnih vrednota, koje se oživljuju i osvježuju milosnim izvorima u svetim Sakramentima, to je pravi temelj, koji osigurava i vremeniti prosperitet čovjeka i mirno uživanje materijalnih dostignuća. Svaka duševna sljepoća i otupljenost u tim najvažnijim pitanjima odvodit će čovjeka od njegova mira i sreće i vremenite i vječne. Sve će se to rasplinuti kao pljeva na vjetru bilo samo od sebe, bilo da će to sam čovjek učiniti u svom očaju.

"O, kad bi ti spoznao..., ali ti ne htjede...Zato će ti se ostaviti kuća tvoja pusta...!"

Gospodin je kao kralj došao ponizan i skroman. Jest, predragi, naš kralj, kome dugujemo i naše žetve i naše berbe, kome dugujemo i naše zdravlje i naš život, kome dugujemo i dušu i tijelo, i radost i žalost, i napredak i sreću, taj kralj dolazi k nam ponizan i skroman. On nas traži svojom milošću. On nas usrećuje svojim mirom, on nas hrani i jača na životnom putu svojim milosnim sakramentima. Njega se ne treba bojati, jer je On sama Dobrota i Čovjekoljublje. Njegov je triumfalni ulazak u Jeruzalem tragično doduše završio: jezici su se bili razvezali, ali su srca ostala zatvorena za Njegovo kraljevstvo. Zato Ga bar mi primimo u Jeruzalem svoje duše. Tu mu podignimo prijestolje, gdje će On okružen ljubavlju i svetom službom kraljevati do zadnjeg daha.

Predragi, nevjeri nije nikada milo gledati, kako je našem Gospodinu iskazuje čast i slava. Tako je bilo i za Njegova ulaska u Jeruzalem. Farizeji su tražili u taj čas od Isusa, da zabrani ljudima ovo klicanje. No On im mirno odgovara:"Kad bi oni šutjeli, kamenje bi govorilo!" Možete ljudima zatvoriti usta, ali će tada hramsko kamenje pjevati slavu Bogu. Pjevalo bi slavu o čudesima i svakoj riječi, koju je Božji Poslanik izgovorio u hramskim zidinama Jeruzalema.

Često je nevjera i ostalih stoljeća povijesti ostala slična ovoj, ali zato priča kamenje. Kadgod je vjera u povijesti jače procvala, kad se god život kršćana izdignuo na jedan viši stepen, uvijek to izaziva na drugoj strani nemir i bojazan. Međutim kamenje katedrala, bolnica, sirotišta, škola i ubožnica, koje je izgradila vjera i u kojima kršćanska ljubav služi bližnjemu, ti pjevaju slavu Bogu kroz stoljeća.Dokaz je to, da Krist, Sin Božji nije uzalud ušao na ovaj svijet. Došao je kao ponizni kralj, koji je bogatstvo svoga milosnog blagoslova izlijao na siromahe i bolesnike, na griješnike i svaku bjedu, da je Njegovo kraljevstvo uvijek bilo i uvijek će ostati kraljevstvo ljubavi i dobrote u ljudskim srcima. Gdje Krist vlada, ondje vlada blagoslov i mir.

O Kralju naš i Gospodine!

Od nas nitko ne želi ostati tvrda srca i ne želi zatvoriti svoje nutrinje milosnim Tvojim zrakama. Mi ti širom otvaramo svoje duše. Pozdravljamo Te i iskazujemo Ti pravu i iskrenu ljubav i čast, kakva Ti pripada. Podigni prijestolje u našim srcima i našim obiteljima.

Dobrostivi Djelitelju svih Milosti, vladaj nad nama, koji Ti vjerno služimo, koji Ti želimo vjerno služiti. Pomozi našu slabost, izliječi našu duhovnu bijedu, ozdravi našu pamet i napuni nas ljubavlju i mirom.

To je ono, za čim teže milijuni srdaca i duša današnjeg ispaćenog čovjeka.Amen!

LITERATURA: J.Honnef, Botschaft des Wortes Gottes

---

2. "Hosana" i "Raspni Ga!"

Najveći je židovski blagdan bio Pasha ili Vazam. Taj je blagdan započimao uvođenjem janjeta u hram. Ovo je janje bilo ukrašeno i okićeno. Narod ga je u svečanoj povorci uz oduševljene poklike pratio u hram, gdje je imalo biti uoči Pashe žrtvovano za grijehe čitavoga naroda.

Isti dan, kad je narod oduševljeno ispravio janje Starog Zavjeta u hram i vraćao se svojim kućama, ulazio je svečano i Isus u Jeruzalem. Mnoštvo naroda, koje Ga je veoma dobro poznavalo kao Učitelja i Čudotvorca iz Nazareta (ta pred par je dana uskrisio mrtva Lazara, o čemu se na sva usta govorilo!), pridružilo se ovoj povorci i oduševljeno je i Njega pratilo u Jeruzalem. Narod je pratio i Janje Novoga Zavjeta, koje će jednako uoči Pashe biti žrtvovano za grijehe čitavoga svijeta, a ne samo židovskog puka.

Najoduševljenije su Isusa pozdravljala djeca. Ona su instinktivno osjećala, da je On njihov najveći prijatelj. Na njihove je raščupane glavice On često postavljao svoje milosne ruke i dijelio im svoj Božanski blagoslov.

To je bilo već dovoljno farizejima, da im dođe do grla ta slava i pristupili su Učitelji i upozorili Ga, da bi bilo već dosta i da naredi ljudima i djeci, da prestanu praviti nered po gradu. Isus im međutim odgovara: "Zar niste čitali u Pismu: Iz ustiju i dojenčadi primit će hvalu!"

Zanimljiva je ta opreka hvale i mržnje u toj svečanoj Spasiteljevoj povorci. Najmanji i priprosti očituju i izjavljuju bez bojazni svoje osjećaje ljubavi i privrženosti. Malo dijete neposredno i bez ikakva ograničenja izkazuje svoje osjećaje, dok često odrasli misle, da su svojom dobom već prerasli ona vremena, kad su u religioznim pitanjima mogli biti otvoreni. Oni nerijetko izjavljuju, da su u životu toliko i toliko toga vidjeli i prepatili i da gotovo više ne mogu vjerovati, kako su vjerovali, dok su bili djeca ili recimo prvopričesnici. Sada im je teško sklopiti ruke, jer da su zato prestari ili pak da su se toliko razočarali u životu, da nisu više kadri iz sebe istisnuti kakove osjećaje, koji bi bili slični onima iz njihova djetinjstva.

Koji je taj i kakav je to preokret, koji iz Hosane stvara onaj tragičan "Raspni Ga"? Što se to u nutrinji tih ljudi, i današnjeg vremena odigralo, da im je nutrinja tako otvrdnula i da je tako opustošena? Koji je razlog, da su mnogi u povorci pratnje Janjeta stali na stranu farizeja, koji žele Njegovu smrt, ili bar da se više ne spomene Njegovo ime u njihovu životu? Gdje leži tajna tog tragičnog preokreta u mnogoj duši, koja je nekoć tako duboko i tako ponizno vjerovala?

Teško je to pitanje i nemoguće je na njega dati jedan odgovor, koji bi obuhvatio sve slučajeve. Tvrdnja, da životno

iskustvo odvodi od Boga nije istinita, jer bi se to onda događalo svagdje i uvijek, gdje bi se našao odrasli čovjek sa jednim velikim životnim iskustvom. Čak smo se nebrojeno puta uvjerili baš u protivnu stvarnost, gdje je veliko i često puta tragično iskustvo upravo vraćalo natrag k Bogu i vjeri djetinjstva. Istina jest, da su mnogi u strahovitim pustošenjima prošlih ratnih zala imali priliku vidjeti strašna krvološtva i okrutnosti, kojima je čovjek često nadmašio i sama nerazumna bića. Možda se koji taj prevario i razočarao baš u onima, od kojih se to najmanje nadao i ni u snu nije predmnijevao takove stvari. Možda mnoge nutarnje uzdrma i kritično i nesigurno stanje svijeta današnjice i ne zna si naći pravog i čvrstog temelja i oslonca, a živovanje u materijalnoj i životnoj neizvjesnosti jest pravo mučilište, koje nerijetko zastire i najboljima jasan pogled duhovnih, a pogotovo religioznih vrednota. Ima, kažemo, razloga, koji su mogli u mnogima uzdrmati vjeru u Boga, koji, kao da je prepustio svijet ljudima, koji si ga sami ne znaju urediti i da je posve zaboravio čovječanstvo.

Međutim izgleda, da bi taj čovjek morao upravo baš radi tog manjka očekivane sreće i sigurnosti morao se obratiti na drugu stranu i tamo tražiti rješenje tog rebusa, koji se zove život. S vikom "Raspni Ga!" ne će se doći daleko. Svakako bi bilo potrebno da čovjek upravo plebiscitarno uzme palme u ruke i da se preorjentira na Hosanu, jer bi se tek tu moglo pronaći neko konačno i stalno rješenje.

Često se taj čovjek ogradio svojim vlastitim grijesima kao bedemom i uslijed uspavanosti svoje savijesti i pod težinom krivnje pomalo postaje uvjeren, da se s druge strane toga zida ne nalazi ništa. Tako se pomalo uspavljuje u svom uvjerenju, da ga ipak ne prestanu biti zla i nesigurnost. Da je bar postigao željeni cilj! Židovi su mislili, da će Njegovom smrću biti riješen svaki problem, no dogodilo se upravo obratno: Rješio je problem židovskog naroda Titus i Vespazijan, koji su na strahovito tragičan način uništili jedan cijeli narod s njegovom kulturom.

I ove se godine veliki Patnik s križem na leđima uspinje na svoju Golgotu. On nosi na svojim leđima tešku krivnju čovjeka. Želi ju podastrijeti svom Ocu i moliti Ga, da oprosti jadnom čovjeku, jer nije svjestan što čini.

U svojoj današnjoj povorci On od nas očekuje veseli Hosana. Onakav, kakvog su mu dovikivala jeruzalemska djeca. Iskreni i oduševljeni Hosana. On će za uzvrat doći na uskrsno jutro i donijeti svakome od nas i svima nama "mir svoj, kojega svijet ne može dati". Amen!

LITERATURA: H.S.Braun, Radiopredigten, I.

---

3. Slava našem Kralju!

Skupili smo se na ovom svetom mjestu s grančicama u rukama da poput jeruzalemskih stanovnika odamo čast, poštovanje i ljubav Kristu Kralju.

Izraelski je narod više puta, očaran Kristovim čudesima, htio Ga proglasiti za kralja, ali je svaki puta Isus to odbio. Na današnji je dan međutim primio sve kraljevske počasti, koje Mu je narod dao. Narod Ga je s palminim granama oduševljeno i uz klicanje pratio ulivama Jeruzalema. Skidali su i svoje haljine i prostirali ih po putu, kuda je On prolazio. Kao što su nekoć klicali svojim kraljevima, koji su ulazili u Jeruzalem, tako jednako i Isusu pjevaju:"Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje!"

Danas je On primio i htio primiti sve počasti, jer je htio pokazati, da se sada počinje ostvarivati zadnji čin Njegova poslanja, kad će biti kao kralj optužen, izružen, izubijan i konačno kao najsramotniji zločinac raspet. On je radosno zagrlio to kraljevsko drvo, jer je po njemu jedinomu mogla biti izvršena volja Njegova nebeskog Oca. Kao Velikom Svećeniku križ će biti kraljevski prijesto, s kojeg će zavladati svim srcima dobre volje. Ovaj je ulazak u Jeruzalem bila njegova krunidbena svečanost, jer je Jeruzalem bio krunidbeni grad svih židovskih kraljeva. Sada počinje Njegov triumfalni kraljevski pohod, koji će proći kroz strahote Velikog tjedna dopre do slavnog uskrsnog jutra.

Zato ćemo Ga i mi otpratiti danas na njegovom zadnjem slavnom pohodu. Pratit ćemo našega Kralja uz pjesmu i molitvu s grančicama kao simbolima Njegove konačne pobjede. Neka nas ništa ne zbunjuje vanjski lik našega Kralja. Njegov grimizni plašt natopljen njegovom vlastitom krvi jest znak pobjede. Njegova kruna od trnja jest znak duhovnog poslanja po poniznosti i krotkosti, ukršteno kraljevsko drvo križa znak vlasti, jer je i na njemu napisano:"Isus Nazarećanin, kralj Židovski!"

Veliki Petak nije znak poraza. On je znak najveće pobjede, kakvu je uopće zapisala stranice ljudske povjesnice. Zato se i moramo klanjati križu kao prijestolju našega pobjednika Kralja, a ne jecati na njime kao nad lijesom Patnika, koji je pobjeđen.

Moramo se uživjeti u činjenicu, da Krist nije nikada bio veći nego upravo na Kalvariji, upravo na Križu.

U betlehemskim je jaslama ležao smrznut i zaplakan, ali su nad njim oriče pjesme neba kao Kralju.

U pistinji je bio gladan i žedan tako, da Ga je đavao mislio kupiti za komadić kruha. Na jednu jedinu njegovu riječ sotona odlazi, da pristupe anđeli i služe Mu.

U Getsemaniju na Maslinskoj Gori znojio se krvavim znojem u predvečerje svoje muke. No u tom istom vrtu na samu jednu

jedinu Njegovu riječ "Ja sam!" sluge neprijatelja padaju na zemlju kao obamrli.

Na Kalvariji je raspet na križ i visi među dva razbojnika. Izmučen, izrugan, popljuvan i izudaran, a najgore je bilo to, što je bio i osramoćen. Izdisao je uz riječi: "Bože, Bože moj, zašto si me ostavio!" No istog je trenutka kod Njegove smrti sunce pomrčalo i zemlja se potresla od straha, jer je upoznala svoga Stvoritelja u ovome umirućemu.

Bio je položen u grob, na koji je postavljen bio veliki kamen, a grob Mu zapečaćen. Ali je taj kamen postao Njegovo prijestolje, s kojeg jepočeo vladati, a pečat postao potvrdom i poveljom Njegove kraljevske časti i dostojanstva. Kroz ogrtač sramote Velikog tjedna snažno izbija zasljepljujući sjaj Njegove Presvete i Božanske Osobe.

Proslavimo i mi danas Krista Kralja kao najvećeg Pobjednika! Grančice u našim rukama izvanjski su znak Njegove pobjede. One su najbolji dokaz, da Krista nije nestalo u našim srcima, nego da Ga i danas mi nježno ljubimo u zahvalnosti za Njegovu muku i smrt, koje su značile pobjedu i za nas i jamstvo našeg ponovnof prijateljstva s Bogom.

Ovaj znak palmi u našim rukama jesu i nama znak, da će proslava Uskrsnuća i za nas biti izvojevana istim tegobnim putem, kao i našeg Kralja. Učenik može i mora stupati samo stopama svoga Učitelja. Križ je znak pobjede, ali križ je znak i borbe. Tko s njim prolazi kroz život, bit će i s njim proslavljen.

Naš život pripada Kristu, pa to moraju pokazivati i naša djela. Mi moramo biti Njegovi svjedoci na ovom svijetu. Ne smije s naših ustiju zamrijeti Hosana, jer je to slava križa, koji je naš jedini spas.

Hosana Sinu Davidovu! Hosana i slava Kristu Kralju! Amen!

---

4. Liturgija II.nedjelje Muke

Obredi su se Cvjetne nedjelje U rimu obavljali tako, da su se palmine grančice blagoslivljale u crkvi sv. Silvestra, gdje bi se vjernici skupili. Blagoslovivši grančice kretala je procesija s granama u Lateransku baziliku, gdje se onda služila svečan sv.Misa.

U našim se krajevima blagoslivljaju umjetno palminih grančica druge različite grančice (maca, drijenak, šimšir, vrba i sl.) Blagoslov se grančica obavlja prije same svete Mise. Nekada je taj blagoslov bio veoma dugačak, a nazivali su ga "Missa sicca, t. h. suha misa. To zato, jer je blagoslov imao ulaznu pjesmu, molitv čitanje, evanđelje, molitve na prikazanje (kojima je zapravo počimao blagoslov grančica), predslovlje i svet. Umjesto pretvorbe bilo je pet molitava za blagoslov grančica, a mjesto sv.Pričesti dijeljenje grančica. Ova je "misa" dekretima Svete Stolice posve dokinuta. Za blagoslov je zadržana samo posljednja molitva. Kad svećenik završi tu molitvu, koji izgovara okrenut prema puku, poškropi blagoslovljenom vodom i okadi tamjanom grančice i onda i podijeli puku, ili pak ako ljudi već samo drže grančice u rukama, samo ih poškropi vodom i okadi tamjanom.

Te grančice simboliziraju našu spremnost na žrtve za Isusa. Moramo poput odvažnih mučenika i hrabrih ispovjedalaca i mi biti spremni nešto pretrpjeti za Isusa, ako to budu od nas zahtjevale prilike, u kojima se budemo našli. Nikako ne smijemo dozvoliti, da svojim postupkom ili vladanjem ili pak riječima zatajimo svoju vjeru i pred ljudima ne pokažemo, da smo kršćani katolici.

S posvećenim se grančicama u rukama izlazilo izvan crkve u procesiji. Putem su se pjevale pjesme u čast Krista Kralja. Jednako Ga tako slavimo u ovoj procesiji, kao što su Ga nekoć slavili i klicali mu stanovnici i djeca Jeruzalema za njegova svečana u ska u Jeruzalem. No On nije ulazio u Jeruzalem da vlada, nego da trpi i umre. Tako i ovaj naš pohod ima biti i dokaz naše privrženosti Kristu Kralju, ali i naša spremnost, da s Njim trpimo, ako bude On to od nas zahtjevao. Taj duh junačne i neustrašive spremnosti označuju grančice, koje nosimo za vrijeme povorke u rukama. Na početku procesije stupa otkriveni Kristov Križ, kao znak Njegove pobjede i kao Njegovo kraljevsko žezlo.

Pratimo danas sa svom ozbiljnošću ove svete obrede blagoslova grančica i ozbiljno i pobožno stupajmo u povorci slave Krist Kralju u čast. Neka Gospodin vidi našu spremnost na svagdanju žrtvu, pa će nam dati i svoje božanske milosne jakosti, da zaista mognemo izdržati u svakodnevnim iskušenjima i borbama i da sačuvamo neokaljanu svoju vjeru i ljubav prema našem Kralju. On će nam sam pomoći, da onda, dok budemo s Njim nosili križ, da nam taj teret olakša. Bez Krista je križ neizmjerno težak, a s Kristom ga zajedno nositi ne samo da nije teret, nego je slat i utjeha.

Liturgija je pak same svete mise današnje Cvijetne nedjelje sva ovita koprenom Isusove muke. Crkva shvaća, da je postala stvarnost ono, što je Isus sam unaprijed govorio za sebe. Ovaj je svečani ulaz i slava vanjska samo predigra one krvave stvarnosti, koja će se, eto, začas početi odvijati pred očima svega svijeta. Svi misni tekstovi govore o Isusovoj muci. Napose se Isusove boli i Njegova napuštenost odrazuju u pjesmama (Ulazna, Zavlaka i dr.). Pod svetom se misom čita ili pjeva muka po sv. Mateju, koja po novim propisima izmijenjenih rubrika mise služi i kao evanđelje.

Crkva svim tim želi, da i njezini vjernici uđu u misterij Isusovih muka već sada, kako bi promatrajući Njega u tim trenucima, i sami uvidjeli Njegovu veliku ljubav za nas, a u isto nam to vrijeme bilo poticaj za naš vlastiti popravak i tako što dostojniju pripravu za sretno uskrnuće.

I ova nekrvna žrtva, koja se odvija na oltaru, jest prava žrtva, gdje on leži žrtvovan na oltaru za nas. Znači da Njegova ljubav nije prestala nakon prve žrtve na Križu, niti se umanjila ili umanjuje našim grijesima i nezahvalnostima. Uvijek nas On ljubi i čeka, neprestano nas On poziva, stalno On kuca na naša vrata, dok god ima u našim tijelima i dašak života. Zato nije nikad prekasno vratiti se Gospodinu i zamoliti ga za oproštenje.

Oni pak, koji su stalno njegovi, neka ne zaborave, da su kao učenici Njegovi dužni spremno i strpljivo nositi životni križ i biti spremni i na teža iskušenja, ako to On od njih zatraži. Odlažući palmine grančice u našim domovima ne smijemo odložiti herojski duh, koji je uvijek bio u kršćanskim srcima svih vremena i svih generacija. Neka pogled na tu grančicu palme, koja je znak Kristove pobjede, bude i za nas i kroz godinu opomena, da zaista nema kršćanina bez junaštva, bez odricanja, bez žrtve.

Na taj način čitav čovjekov život postaje proslava Spasiteljeve žrtve.

Samo će takovi moći kod Njegova konačnog velebno svečanog ulaska u nebeski Jeruzalem ponijeti sa sobom palme svojih žrtvi, svojih odricanja i moći zapjevati konačni i vječni Hosana Božjem Sinu i našem Kralju. Amen!

M. Premm

5. Ostanimo vjerni Isusu

U meksikanskom je gradiću Lahuaye živio trinaestgodišnji dječak po imenu Jose Sanchez del Rio. Tada je bio u Meksiku žestoki progon katolika. Crkve su se zatvarale, a mnogi su katolici i svećenici bili pozatvarani i neki ubijeni radi vjere. Bilo je zabranjeno služiti Mise, ali su neki svećenici ipak potajno u nekim kućama prijatelja služili misu, da mogu ljude pričestiti, osobito bolesnike. U tamnicama je među odraslim muževima i ženama bilo i djece. Tako je i mali Jose u veljači 1928. bio uhvaćen i strpan u tamnicu. Pokušali su ga skloniti, da se odreče svoje vjere, ali kad im to nije uspjelo, zatvore ga.

Hrabrog su mučenika htjeli najprije preplašiti. Zato su ga jednog dana u ranu zoru odveli na groblje, gdje je već jedan mladić bio privezan, kojega su pred očima malog Josea objesili. I on je pomislio, da je njemu kucnuo zadnji čas, ali su ga vojnici odveli natrag u tamnicu. Drugi dan je bio opet pozvan i nagovarali su ga, da se odreče, ali nikakav nagovor i nikakve pretnje nisu pomagale. Tada je već i ovima bilo dosta.

Iste ga noći oko 11 sati odvedu na groblje, gdje je već bila iskopana jama. Postave ga pred nju, a kraj njega stane jedan vojnik s bodežom. I tu su ga pokušali još spasiti sklonivši ga, da se odreče vjere. Jose je samo ponavljao neprestano: "Živio Krist Kralj i Bl. Djevica od Guadalupe!" Kad je i tu izgovorio te iste riječi, vojnik ga probode jednim udarcem i on se sruši u već pripravljeni grob, gdje naskoro izdahne s istim riječima na ustima.

Tako je završio jedan mladi moderni mučenik našega stoljeća...

Draga djeco!

Na današnji su dan Jeruzalemska djeca s palminim granama u rukama oduševljeno klicala Gospodinu, dok su ga pratila na njegovom svečanom ulasku u grad Jeruzalem. Gospodin se veoma radovao njihovom klicanju, jer je znao, da to oni Njemu od srca kliču, jer su ga ljubili i vjerovali u Njega. I On je posebno ljubio ta nevina srca, jer je znao, da se oni ne će tako skoro promijeniti kao neki odrasli, koji su za par dana pred Pilatovom kućom vikali "Raspni Ga, raspni!" Znao je i to, da će ta djeca kad poodrastu, za napunih 40 godina biti plijen strahota za vrijeme propasti Jeruzalema, kojega je Gospodin prorekao, a koji se i dogodio. Vidio je, kako će ova djeca, koja sada oduševljeno kliču Njemu, za grijehe svojih otaca, koji budu za par dana vikali isgomu Pilatu "Krv njegova na nas i na djecu našu", jer su baš ti njihovi sadašnji oćevi izazvali Božju srdžbu na njih radi toga, jer su izdali pravednu krv. Zato su se Gospodinu sažalila ova nevina djeca i tako ih je blagim okom gledao i rado primao njihovu ljubav i odanost.

No draga djeco, to je bilo. A što je danas?

Danas i vi držite u svojim rukama grančice i vi ste spremni da njima mašete dragom Isusu i da Ga tako pozdravljate. Znajte, da će se i vama Isus veseliti i da će On rado primiti i od Vas poklon i pozdrav, kojeg ćete vi danas Njemu iskazati. On zna, da vi Njega zsiata iskreno volite, da Ga ljubite i da ste zato došli da Ga pozdravite, kao što su Ga pozdravila nekoć jeruzalemska djeca. Oni su vikali: "Hosana Sinu Davidovu", a mi ćemo Isusu pjevati lijepe pjesmice, koje samo znamo, dok budemo išli u procesiji s blagoslovljenim našim grančicama.

No to nije sve.

Ove naše grančice, koje nosimo u ruci, označuju to, da smo mi spremni, da za Isusa i nešto pretrpimo, ako je to potrebno. Redovito Isus od nas ne će tražiti nekih izvanrednih stvari, kao što je recimo tražio od maloga Josea. Ali traži drugo Isus. Traži da budemo dobri, da uvijek nosimo milost u svojim malim dušama. Zar mislite, da je to lako. Zar ne znate i sami, kako se teško koji puta sačuvati od grijeha. Kako se teško koji puta svladati? Kako je teško koji puta oprostiti? Kako je teško koji puta biti marljiv i naučiti svoje zadaće? Kako je teško koji puta poslušati roditelje ili starije? Zar to nije prava borba! Jest, lako je takav biti jedan dan, ali biti takav stalno, svaki dan, uvijek, u svim prilikama. Lako je biti poslušan, kad od mene nitko ništa ne traži i kad mi nitko ništa ne nalaže. Lako je oprostiti, kad nas nitko nije jako uvrijedio. Lako je biti darežljiv, kad imam pune džepove bonbona i kad znam da ih mogu dijeliti, jer ću odmah moći druge kupiti, ako mi se prohtije. To svaka šuša...

U teškoći dobar biti, uvijek, cijele godine dobar biti, eto, djeco, to je teško. To od nas Isus traži. To označuju i ove grančice u našim rukama. One budu uvenule u našoj kući, gdje ih budemo stavili za koju sliku ili kip. Ali naša odluka ne smije uvenuti. Odluka, da budemo pravi borci. Borci za svoju lijepu dušu, za kreposti, za jedan dobar i pravi kršćanski život.

To si zapamtite: tko nije dobar i krepostan postao dok je bio mlad, ne će sigurno ni kasnije, kad ostari.

Zato sada naprijed. S grančicama u ruci i kličuću Kristu Kralju naprijed u boj protiv svega zla. A mi znamo što je zlo. Uvijek junaci, nikad kukavice! Uvijek dobri i plemeniti i pošteni a nikad pokvareni, zli i griješni.

To je želja i našeg dragog Isusa. Amen!

VELIKI ČETVRTAK

1. Rastanak ljubavi

Svaki je oproštaj ljubavi bolan. Prati ga suza, koja je izraz čežnje za ostankom. Osobito je pak bolan rastanak, za kojeg slutimo, da bi mogao biti konačan. Što je prije vladala veća ljubav i međusobna povezanost, toje rastanak teži. Da se ipak nekako ublaži, da se uspomena posve ne izbriše, ostavlja se nešto za spomen, što će sjećati na dragu osobu svakog dana.

Ove je večeri pred našim očima također jedan posljednji rastanak. Oproštaj Učitelja iz Nazareta od svojih dragih. Čeznuo je On za ovom večeri: "Živo sam želio ovu Pashu blagovati s vama!"

Njegovi prijatelji kao da nešto slute, ali ipak nisu posve uvjereni, da je ovo zaista zadnje. Ne mogu zamisliti sebe bez Učitelja, na koga suse već toliko priučili da im život bez Njega izgleda bez smisla. Toliko ih je Njegovo srce uza seprivezalo, da nisu vjerovali u konačan oproštaj. Zato su i izjavljivali svoju vjernost i spremnost u borbi, ako bi Ga eventualno trebalo braniti.

Ipak je istina! Još će Ga ove noći ljudska zloba i mržnja odijeliti od njih. Napunla se čaša gorčine do vrha. Za svu ljubav i požrtvovnost, koju je Isus izlio na zemlju za onih tri godine i nekoliko mjeseci, dobio je samo nezahvalnost i evo sada konačno mržnju i strastvenu želju za Njegovim nestankom. On je to dobro znao.

Zato je i htio biti zadnji puta sa svojima, koje je zaista posebno ljubio.

No jedno ne smijemo zaboraviti. Način je Isusova djelovanja s ljudima poseban. Nebeski je Njegov Otac nevjerni starozavjetni narod kaznio u strahoti općeg potopa... Sin pak ovaj potop mržnje, nezahvalnosti i bijesa gasi još većim dokazima svoje ljubavi. Ako je ove noći triumfirala zloća i zloba čovjeka, još se više pokazala dobrota i ljubav Isusova.

"Ne ću vas ostaviti sirote!" Evo amaneta, uspomene, koju daje svojima, koje je ljubio. Ljubav prema njima Ga je natjerala, da je sama sebe zaodjeo u slabe prilike kruha, da bude s nama u sve dane do kraja vremena. On odlazi, ali u isto vrijeme ostaje. On nas napušta, ali nas ne ostavlja sirote, jer i sam, doduše sakriven bijelim likom hostije, ostaje među nama kao hrana našim slabim dušama. Zna On da smo slabi. Ta, evo Petra, koji Ga je pratio toliko dugo, upijao u sebe sve Njegove riječi, koji se prei par časaka kleo, da će i umrijeti za Njega, ako bi to trebalo, a sada bježi zajedno s ostalima i pred slugama i sluškinjama Ga se tri puta za redom odriče i zatajuje. Kamoli ne će onda drugi biti slabi! Zato on ostaje među nama kao naša jakost, kao znak Njegove posebne ljubavi prema slabom čovjeku.

To je Njegova prva ljubav.

Druga Ga ljubav sili, da omogući svoju stalnu prisutnost među nama po obnavljanju ove svete žrtve, a to će moći činiti samo svećenici. Zato i opet kao uspomenu na sebe ustanovljuje poseban red ljudi, koji će imati vlast činiti ono, što je i On sam uradio na Zadnjoj večeri. Druga ljubav svećeništva je zaista ne manji dokaz Njegove ljubavi, jer nam preko tih službenika oltara Ljubav nebeska stalno i uvijek prisutna među nama. Oni su po svojoj službi kao Kerubi, koji stalno prate i obnavljaju Isusovu prisutnost, koji Ga nose po našim njivama i poljima jednako kao i po prljavim gradskim perifernim četvrtima, u sve kuće i u sva srca, radosna i vesela, bijedna i bogata; u sve kuće nove i stare, u sve duše, mlade i stare, djeteta i starca. To je misija svećenika, da tu božansku ljubav kao božanski sijač nosi i sije oko sebe, da iz nje izrasta tisuće novih ljubavi, koje će zajedno sve u harmoniji zbora tisuća i milijuna glasova jednoglasno pjevati Gospodinu pjesan hvale i ljubavi na Njegovoj dobroti i ljubežljivosti.

I treću nam je ljubav ostavio Isus na svojoj Zadnjoj večeri, a to je ljubav prema svome bijednom bratu, prema bližnjemu. To je ljubav, koja se ne nadima, nego je spremna uvijek tamo, gdje je najviše potrebno, ljubi tamo, gdje se najmanje nada dobiti za uzvrat ljubavi, oprašta tamo, gdje je najveća uvreda, raste tamo, gdje ima baš najviše mržnje. Tako je I Isus činio baš u ove svoje najzadnje časove ovdje na zemlji. Baš na vrhuncu ljudske zlobe i mržnje, Njegovo se Srce potpuno otvorilo i potekle su iz Njega ove tri divne ljubavi, koje i dandanas griju bijedno čovječanstvo i po kojim ljubavima se raspoznaje prave Njegove sljedbenike.

Eto, predragi, to je Veliki Četvrtak. Dan velike i neuništive ljubavi Našeg nebeskog Prijatelja. On je odlučio osvojiti svijet svojom ljubavlju i opraštanjem. Milosrđe milosrdnog Isusa čovjek bi skoro smatrao i slabošću, kad ne bi znao, da je to zaista Božansko milosrđe.

U dubini se duše večeras poklonimo u zahvalnoj ljubavi svom velikom Prijatelju, koji je i u najtežim časovima mislio na nas i ostavio nam najveće blago kršćanstva, presvetu Euharistiju. Amen.

---

2. "A to je danas..."

Prema propisima "Obnovljenog Svetog Tjedna" svi se obredi Velikog tjedna obavljaju u vrijeme, kada su se povijesno i dogodili, pa tako i obredi Velikog Četvrtka. Posljednja je naime večera bila toga dana uveče. To je bio i smisao ove liturgijske obnove Velikog tjedna, a ujedno je timeomogućeno mnogim ljudima, zaposlenima prije podne, da i oni prisustvuju ovim divnim tajnama Gospodinove ljubavi.

U kanonu Mise Velikog Četvrtka umeće se na današnji dan jedna značajna riječ: "Naš Gospodin Isus Krist uzeo je u predvečerje svoje muke, t.j. danas...". Taj "danas" u govoru liturgije nije samo godišnji spomen Posljednje večere. Trebalo je da kod Gospodnjeg stola ne sjedi samo odabrana dvanaestorica. Trebalo je da ove Isusove riječi ne slušaju samo preodabrana dvanaestorica. Smisao je ove divne ustanove presvete Euharistije, da učenici svih vremena sjedaju za stol Gospodnji te mogu čuti riječi: "Uzmite i jedite...Uzmite i pijte...!"

Svaka je naša sveta Pričest bila obnova Posljednje večere. Ona dakle nije samo neko sjećanje ili prazna uspomena, nego blažena stvarnost, koju i mi proživljavamo. Svaki puta naša crkva za vrijeme svete Pričesti postaje dvorana Posljednje večere, a pričesna klupa Gospodnji stol. Svaki je puta Krist tu i mi u svetoj zajednici s Njime blagujemo oko toga svetog stola!

Na to nas mora potsjećati ona riječ "danas", koju čitamo u liturgiji Velikog Četvrtka. Taj bi danas morao biti za nas svakog dana. Izvan crkve, vani je uvijek izdaja, borbe i muke, tamo je noć izdaje. Iz te smo noći pozvani svakog dana na sudioništvo s Kristom, da nađemo sklonište u Njegovom srcu. Ove bi večeri morala naša zajednica s Kristom biti još tjesnija. Moramo biti svjesni toga, da jednako kao i u zajednici s Kristom kod Njegova stola, jednako moramo biti zajedno s Njim kod trpljenja i kod križa. Tek se tako dolazi u zajednicu s njim i kod Njegova slavna Uskrsnuća.

Ta je trajna stvarnost postala naša trajna sadašnjost po ustanovi svećeništva. Veliki je četvrtak na poseban način dan svećenika. Njihovo je sveto svećeništvo rođeno u dvorani Posljednje večere. Snagom zapovijedi "To činite na moj spomen!" apostoli su zaređeni za svećenike i time dobili vlast i dužnost obnavljanja Gospodnje večere u lomljenju kruha. Snagom te punomoći su apostoli polaganjem svojih ruku stvarali sebi nasljednike i zamjenike u svojoj službi ljubavi. Krist se preko njih pobrinuo, da nikada ne utrne radost Njegove prisutnosti u prilikama bijele Hostije. Od tada svakog dana svećenici po cijelom svijetu obnavljaju ono isto, što je Gospodin načinio ove noćašnje Posljednje svoje večere s Apostolima. Time su svećenici dobili neizmjerno uzvišenu, ali u isto vrijeme i odgovornu i svetu dužnost.

Biskup je Keppler rekao, da još mi u svojoj pedesetoj godini ne može posve shvatiti, što je to svećenik. Sv. se pak Ivan Zlatousti pita, da li je to zaista istina, što se s njim dogodilo, ili je to samo san, jer je tako veliko dostojanstvo, na koje je bez svoje zasluge uzdignut. Zaista je to tako. Unatoč svoje lomnosti i slabosti uzimamo dnevice po Gospodinovoj zapovijedi u ruke kalež i navještamo Gospodinovu smrt. Uza svu svoju bjedu osjećamo posebnu sreću one tajanstvene moći i vlasti, kojom nas je Gospodin odlikovao, da dijelimo Kruh Života.

Ove je noći izvršena još i treća tajna, koja je također ušla u liturgiju Velikog Četvrtka, a to je tajna ljubavi prema bližnjemu. To je tajna najveće poniznosti i ljubavi. Isus je upravo u najsvečanijem času svog života htio pokazati odliku te kreposti, pa je upravo tada pokazao najveću poniznost i ljubav opravši noge svojim apostolima. Isus nam je dao veliki primjer poniznosti i ljubavi. "Dao sam vam primjer, kako ja učinih vama, tako i vi činite".

Današnji je čovjek svjestan svoje vrijednosti i previše. Međutim svi smo mi braća u Gospodinu. Djeca jednog Oca. Zato ne valja, da se ta svijet ljudskog dostojanstva u nama tako poveća, da postane nemaravna. Ne valja doći do toga stepena, da se ta svijest pretvara u oholost. Često se događa, da mnogi misle, da su previsoki da služe. Mnogi misle, da biti gospodar, znači samo naređivati i zapovijedati, sam ništa ne raditi i uživati. Rijetko tko odabire mjesto, gdje bi morao drugima služiti. Čovjek bi skoro mogao ustvarditi, da ima malo onih koji bi htjeli dvoriti bolesnike, pomagati bjedne i one koji su u duševnoj ili tjelesnoj nevolji. A ipak su i oni naša braća. Barem nama kršćanima, koji bi morali biti svjesni toga.

Kako nam je potrebna Isusova nova zapovijed ljubavi prema bližnjemu, dana na Zadnjoj večeri. Krist se za vrijeme svoje muke obukao u obličje sluge, premda je Bog i Gospodar svega, da pokaže put, kojim mora svaki od nas proći. Gospodinova nas poniznost postiđuje. On pere apostolima noge!

To su, predragi, tajne današnje svete večeri. One pomažu, da se u nama rađa zahvalnost prema Gospodinu za Kruh života, zahvalnost za to, što i danas imamo istu žrtvu, jer nam je dao sveti svećenički red. Konačno zahvalni smo Mu, što nam je dao divan primjer međusobne ljubavi i poniznosti, koji su današnjem čovjeku posebno u suvremenom životu tako potrebne kreposti.

Na toj bi osnovi trebala započeti restauracija i čovjeka i života. Obnova, koja će se osnivati na milosnom temelju svrhunaravnog života, a koju će voditi ljubav prema našemu subratu čovjeku, koji je jednako velik i vrijedan, jer je čovjek Božji.

Gospodine, učini nas sličnima sebi. Amen!

LITERATURA: Gottes Wort im Kirchenjahr

---

3. Kristova oporuka

Krist je uveče Velikog Četvrtka pretvorio kruh i vino u svoje Tijelo i Krv, a ujedno naredio apostolima, da to isto čine na Njegovu uspomenu. Time je u času svoga opraštanja s apostolima dao nama svoju oporuku ljubavi.

Ta je oporuka nadnaravnog karaktera. On nam nije ostavio ništa materijalnoga, jer nije ništa ni posjedovao. Za vrijeme svoga zemaljskog života je bio do kraja siromašan. Zato nam Kao Bog ostavlja svoj nenadoknadivi duhovni testament, koji do dana današnjega daje život svijetu i usrećuje ga i krijepi u svim njihovim životnim danima. Po tom testamentu mi postajemo sudionici u samom božanskom životu i po tome djeca Očeva i braća Kristova. Omogućeno nam je, da izmireni s Bogom možemo sjedinjeni u ljubavi s njim živjeti i umrijeti kao Božja djeca. Po tom testamentu On sam do kraja vremena ostaje s nama kao naša hrana, kao duhovna snaga. On ostaje s nama kao vječno živi i neizbrisivi primjer prave i iskrene poniznosti i ljubavi, kao vječna luč koja svijetli u tami lutanja, kao neprevarljivi putokaz na stazama života.

Ta je Isusova oporuka izraz Njegove posljednje volje. Zato nam je posebno draga i sveta. Zato ju mi prihvaćamo svim srcem i nosimo ju u grudima kao dragi amanet. No ne samo kao uspomenu, nego kao preslatku životnu stvarnost, po kojoj On i dalje ostaje uz nas i među nama, dapače, u nama kao izvor svake životne snage.

Kroz stoljeća On hrani svoje vjerne tom nenadoknadivom božanskom hranom. Zato svi mi zajedno s njim kao glavom sačinjavamo jedno mistično tijelo. On je postao trs, a mi smo loze, koji dobivamo svu duhovnu snagu i životni sok duhovnog rasta od Njega kao glave.

Snagom te oporuke sjećamo se po presvetoj Euharistiji Njegove smrti sve do Njegova zadnjeg dolaska.

Posljednja se Kristova volja može sažeti u jednu riječ, a ta je ljubav. Njegova oporuka najbolje potvrđuje njegovu ljubav prema nama. On u toj oporuci traži od nas čistoću srca i pravi bratski duh za bližnjega. Tko ne ljubi Boga ni svoje braće ne može se koristiti tom duhovnom hranom. Samo se onaj može sjediniti s Njim u svetoj pričesti, koji je po svom srcu i po nakani sjedinjen s Božanskim Srcem.

Ljubav je temelj Novoga Zavjeta i sadržaj kršćanstva. Jer je Bog ljubav, ni Njegova posljednja volja, koju nam je očitovao u svojoj posljednjoj volji kod Zadnje večere, ne može biti drugo no ljubav., Gdjegod nema prave, nesebične i nadnaravne ljubavi tamo ne ćete naći ni pravoga Kristova duha. Samo se po tom pozna Njegov učenik, što nosi u sebi tu ljubav prema Bogu i bližnjemu u cijelom svom životu.

Izvor i snagu za ostvarenje te ljubavi dobivamo opet po

Njegovog posljednjeg dara, presvete Euharistije. Njegova se žrtva nekrvnim načinom obnavlja i obnavljat će se od istoka sunčanoga do zapada do svršetka vremena, kako kaže prorok Malahija, i ona će uvijek za kršćane značiti zajednica ljubavi.

Uzimanje te duhovne hrane postavlja na svakog kršćanina odgovorne dužnosti svetoga života. Jedino onaj, koji se bori za svoju nutarnju ljepotu, koji živi u prijateljstvu posvetne milosti s Gospodinom, jedino je taj vrijedan te božanske hrane. Zato je i plod uživanja Gospodinova tijela ljubeznost, dobrohotnost, milosrdnost i plemenitost.

Krist, koga primamo u svetoj Pričesti, ne smije u nama biti zatvoren kao u kakvoj škrinji kojeg škrca. On se mora pokazivati u djelima ljubavi prema bližnjemu. Gospodinova oporuka nije svetohranište, nije pričesna klupa, nije svečana tjelovska procesija, nego je neizmjerna Božja ljubav, koja se toliko spustila i snizila ljudima, da ih mora preobraziti i od njih učiniti Božji rod. Ona je za to sposobna, stalno je mlada i svježa, neprestano je aktivna i djelotvorna i sposobna, da i najveće grešnike pretvori u najveće svece, kako se to i događalo kroz svu povijest kršćanstva.

Gospodine, primamo sa zahvalnošću i dužnom ljubavi i poštovanjem Tvoju oporuku. Obećajemo Ti ove svete večeri Velikog Četvrtka, da ćemo Tvoje svete odredbe vjerno obdržavati u svom životu, da tako zavrijedimo jednom kroz sve vijeke uživati u punini Tvoje nestvorene ljubavi.Amen!

LITERATURA: B.W. i M.G.,Sacris sollemniis

---

4. Djelotvorna ljubav

Uz ustanovu Presvete Euharistije i zapovijed ljubavi sveta Crkva želi, da se u ovu svetu večer sjetimo posebno siromaha i potrebnih, koje je toliko Spasitelj volio. Oni su bili među prvima uključeni u veliko Njegovo Srce i njih je posebno volio, jer su oni i najpotrebniji ljudske topline i pomoći i njihove brižne skrbi.

Ljubav za našega bližnjega i njegove potrebe mora biti pravilno uređena. Ako nije takva, ona može načiniti jednako toliko štete, koliko i koristi. To pak nije prava ljubav. Treba kod njega ljubiti najprije ono, što je najvrednije, a onda ono što je manje vrijedno. Kad bi netko u svojoj ljubavi brinuo se samo za tjelesne potrebe, a ne bi kod toga vodio brigu, koliko je u njegovoj moći, i za duhovne potrebe toga bjednika, tada bi

takva ljubav bila nedostatna.

Istina je međutim i to, da nije dovoljno reći riječ ljubavi, a ne pomoći i u materijalnim potrebama. Svaka stvar i svako djelo mora imati svoj red djelovanja.

Kršćanstvo, kolikogod je čisto nadnaravna i nematerijalna religija, nikad nije zapuštala brigu za siromahe, nego je u raznim vremenima svoje povijesti činila za njih ono, što je mogla i morala za ublaženje njihove bjede. O tome ne treba puno govoriti. Dovoljno je prolistati par stranica povijesti bilo kojeg doba, ili pak poći mišlju kroz tolika sirotišta, domove, ubožnice i bolnice, koje je sazidala kršćanska ljubav prema bližnjemu i odmah će moći uvidjeti milosrdni duh kršćanstva. To je i Isusova zapovijed ljubavi prema bližnjemu, koja je jednaka onoj ljubavi prema Bogu, kako je to sam On istaknuo.

Nije izvršio ovu zapovijed Isusovu onaj, koji se samo brine za duhovno dobro potrebnih, a nikada nije ništa načinio ni koraka, da njihovu svakodnevnu bjedu olakša kojim djelom ljubavi. Jednako tako nije izvršio Isusove zapovijedi ni onaj, koji se sav istrošio u tjelesnoj brizi za materijalne potrebe nevoljnika, a nikada mu nije ni palo na pamet, da ti ljudi imaju i dušu koja je toliko vrijednija od tijela, pa da nije i primjerom, i opomenom i savjetom pomogao, da ti bjednici, potpomognuti materijalno otstrane i svoju duhovnu bjedu.

Nakana je svete Crkve, da se baš ove večeri posebno sjetimo te djelotvorne kršćanske ljubavi i brige za siromahe. Dobro uređena takva briga ne će ispustiti iz vida nijednog oblika te pomoći, a znamo dobro, da i najmanji dar s ljubavlju dan pomaže potrebnome čovjeku.

Neka se večeras svatko od nas ispita, kakav je dosada stav zauzimao prema bjednima. Da li je uvijek u čovjeku prosjaku gledao egzemplarnog lijenčinu, koji želi na tuđi račun besposleno provoditi svoje dane? Ne tvrdimo, da ima takvih dosta, i ti nisu vrijedni pomoći, koja samo potpomaže njihovu lijenost i nemar. No ima zaista prave bjede, koju bi vaša kršćanska ljubav puno puta i na tisuće načina mogla ublažiti.

Da netko pomaže, ne mora sam biti bogat, da ne zna kamo bi sa svojim dobrima. Od svoga siromaštva dati sitnicu, i to će pomoći i to će Gospodin s radošću promatrati i blagosloviti. Iz naše kršćanske ljubavi ne smije biti nitko izuzet. Kako ne smije biti izuzet naš protivni, još manje smijemo isključiti bjedu našega bližnjega.

Ovako ispravna i ispravno shvaćena ljubav prema bližnjemu jest stvar, koju danas posebno Crkva traži od nas. Neka ovo sveto veče, kojim posebno vlada tiha i draga Isusova ljubav, i u nama pronađe mjesto za ljudsku bjedu. Neka ne budu tvrda vaša srca.

Svaka čaša vode biti će nagrađena, a ljubav se uvijek nagrađuje ljubavlju. Amen!

VELIKI PETAK

1. Čovjek boli

Potreseni smo do dna duše slušajući opis muke Isusove, koju je napisao najdraži učenik Ivan, očevidac sa Kalvarije. On je najbolje znao, kako se polako gasio život Božjeg Sina na drvu sramote.

Kad su krvnici svršili svoje okrutno djelo razapevši Učitelja, Kalvarijom je zavladala tišina. Čulo se samo jecanje pobožnih žena. Tijelo se Isusovo izmučeno trza posljednjim snagama, a krv iz rana sve polakše kaplje. Bolna napetost sve više popušta. Tada odjeknuše začudo glasne riječi Kalvarijom: "Oče, u Tvoje ruke predajem svoj duh!" Iza tih se riječi umorne oči zatvaraju po zadnji puta, a glava pada duboko na grudi: Isus je mrtav.

Ljudi su uvijek jednako postupali prema Božjem Sinu. Za rođenje su Mu dali štalu, a za umiranje Mu nisu priuštili ni komadić zemlje, nego je viseći između neba i zemlje morao u najtežim mukama dovršiti svoj zadnji čin ljubavi. Tvrdo je drvo križa, zadnji Njegov ležaj i najdirljiviji svjedok posljednjih oproštajnih riječi ovom svijetu.

Zato nam je križ radi smrti Sina Božjega na njemu postao najsvetijim znakom i najdražom uspomenom. Križ je ljubav. Ali ne zaboravimo: Božja ljubav, koja ne pozna granica. Ne ljudska prevrtljiva i pohlepna ljubav, nego najnesebičnija i najveća ljubav jednog Boga.

Kalvarija je danas krvavi oltar, na koji su uprte sve oči. Na njemu umire i nestaje najsvetija Žrtva postavljajući tako most ljubavi i opraštanja između neba i zemlje.

Danas je Veliki Svećenik svojim vlastitim krvavim rukama prinio Bogu Ocu neoskvrnjenu žrtvu svoga mučeničkog života. Zato su danas sve ljudske ruke nedovoljno čiste i svete za prikazivanje žrtve. Zato Crkva ne dozvoljava Mise na današnji dan. Umjesto mise vrši se danas u bogoslužju dirljivi obred, koji je uglavnom posvećen drvu spasenja. Otkrivanje je križa središte liturgije. Svećenik uzima zastrti križ u svoje ruke i otkrivajući ga postepeno, pjeva okrenut puku visokim glasom: "Evo drvo križa, na kome je visjelo spasenje svijeta!"

Ozbiljno se i duboko danas zagledajmo u taj sveti znak i Patnika na njemu. Raskriljenim se rukama obraća nama modernim ljudima i na ovoj našoj modernoj Kalvariji svijeta opet i opet se daje razapinjati, da popravi ljudsku nezahvalnost.

Gledajte Čovjeka boli, kako prikovanih i krvavih ruku uzdignut između neba i zemlje želi zagrliti sva stoljeća i sva pokoljena ljudske djece.

Stanite pred tim znakom i pitajte se:"Komu bismo mogli usporediti i s kim izjednačiti Čovjeka boli!"

Raspeti nema više skoro ljudskog izgleda. Nema na Njemu ljepote, izgleda kao pogaženi crv. Tako Ga je uostalom već opisao i starozavjetni prorok. Njegovo je lice zastrto, tijelo pokriveno krvlju i blatom ulice i vojničkih dvorišta.

Oči su mu umorne i tužne...

Usne plame i nabrekle, usta suha, žedna i puna groznice. Visoko i lijepo čelo pokriva kruna s šiljatim trnjem, duboko zarinutim u meso.

Tijelo isječeno bičevima, svjedok okrutnosti i divljaštva rimskih vojnika i mržnje Njegova naroda.

Nije li to prizor, nad kojim se ima zgroziti razuman čovje Ne smijemo zaboraviti, da je to najnevinije Biće! Ne smijemo zaboraviti, da na njemu nema nikakve krivice! Ne smijemo zaboraviti, da je On Prauzrok i praslika svake ljubavi, dobrote i praštanja!

Sada je čovjek iz Boga načinio takvu sliku...

Kako su naši zlatni križići, koje nosimo, lijepi, umjetni kako nas uopće ne sjećaju na strahotu Golgotske tragedije. Krvava je igra završena i ljudska mržnja slavi slavlje!

Potreseni u duši stavljamo pitanje:"Zašto je to bilo potrebno?"

Zašto dobročiniteljske ruke tako nemoćno vise, zašto najplemenitije Srce probodeno kopljem širom otvoreno, zašto je zaustavljen hod nogu, zašto ovo biće nema života u sebi, kad je sijalo oko sebe samo dobrotu?

- Svi ste vi zalutali kao ovce. Svaki je od vas išao svojim putem. On jeuzeo na sebe vaša bezakonja. Ispio je gorčinu ljudske moralne bijede. Visi za nas. Raspet je za vas! Zadužnica je izbrisana i pribijena zajedno s Njim na križ!

Čovječe, da li to shvaćaš? Zar je to za tebe banalna svakidašnjost. Zar je to za tebe romantika Velikog Petka prekrita cvijećem zaboravi stoljeća?

Ako je tako, onda je istinita ona rečenica, da samo čovjek zna biti krvavo nezahvalan. Samo on zna proći kraj križa bez ikakva osjećaja. Ne samo to: on zna to drvo i razbiti, srušiti i uništiti! To može učiniti samo čovjek. I to zalutali čovjek.

Dođimo k sebi, predragi! Dajmo večeras zadovoljštinu za sebe i za druge. Za sve grijehe...

Padnite večeras na koljena pred tim znakom križa, pred Kristom!

"Klanjamo ti se,Kriste, i blagoslivljamo Te, jer si svojim svetim križem spasio svijet!"Amen!

2. Raspeta Ljubav

Kratka je bila osuda, koju je Piłat izrekao nad Isusom: "Ibis ad crucem" - Poći ćeš na križ!

U najsramotniju smrt je poćao Onaj, koji je po riječima apostola prošao zemljom čineći dobro. Između betlehemskih jaslica i golgotskog Križa smještene su 33 najnesebičnije godine života, ispunjene ljubavlju, kojom je samo Bog mogao ljubiti svoje stvorenje. Ljubav je Njega privukla i ovamo na zemlju, i u hladnu spilju Betlehema; ta ga je ista ljubav kasnije povela palestinskim selima i gradovima, tješeći žalosne, ozdravljajuši, vraćajući mir. No ipak je sve to bilo samo priprava za konačnu žrtvu, koje je dosegle svoj vrhunac upravo na današnji dan.

Spasitelja može razumjeti samo onaj, koji ga prati do zadnje postaje Njegova života. Krvavi znoj Getsemanija nije vrhunac. Kad bude isječen bičevima i popljuvan i izružen stajao pred Pilatom, i sam će taj poganin uskliknuti s porugom Židovima "Evo čovjeka"! I njemu je to bilo previše. No ljudska zloba nema kraja, jednako kao ni božanska ljubav.

Nakon osude natovaren mu je težak križ i posrćući je krenuo u povorci na mjesto smrti. Ovaj je put od Pilatove sudnice pa do stratišta bio označen Njegovom krvlju. To je ona ista krv, za koju kaže sv.Toma da je dovoljna samo jedna kap da spasi čitav svijet. Sada se evo mješa sa smećem ulice ovoga palestinskog grada.

Na Kalvariji su teško prolazila ona tri sata muke. Krv je već skoro sva istekla i mučila je Gospodina teška žeđ, ali ipak nije htio uzeti opojnog napitka, jer je želio da kod pune svijesti preda svoju ispaćenu dušu nebeskom Ocu.

Svakako da je jedna od boli velikih bila i ta, što je pod sobom gledao svoju presvetu Majku. Ona je bespomoćno gledala, kako se čas po čas gasi život njezina Jedinca. Kako je morala biti velika vjera, koja ju je silila, da je svojim ustima šaptala riječi:"Oče, neka bude tvoja volja!" Ipak Isus na kraju sila progovara Ivanu:"Sinko, evo ti Majke", a njoj:"Majko, evo ti sina!" Oprašta se dakle Sin s Majkom. Kao da joj govori:"Zbogom Majko, ti koja si me povijala i stavljala u drvene jasle, ti i sada uvij moje mrtvo tijelo u bijelo platno i spremi ga za ukop. Ti koja si mi toliko puta pjevala uspavanke nad mojom kolijevkom, koja si slušala anđeoske pjesme, ti zaklopi moje oči i cjelivaj moje rane. Zbogom,Majko!"

Tu je eto završio život onoga, koga je Ona primila s tolikom radosti u betlehemskoj spilji! Bojala se, da će biti strašno, ali ovomu se ipak nije nadala.

Patnik je spustio glavu i izdahnuo. Čovjek je ubio svoga Boga. Kakvog li zločina! No taj se čovjek ni sada ne zgraža. Zato priroda pokazuje kod Njegove smrti svoju bol i razočaranje nad ljudskom nezahvalnosti: nastaje tama i osjeća se potres, a krvnici

od nečega prestrašeni bježe s kalvarije.

Tako je završio ovdje na zemlji Bog-Čovjek iz ljubavi prema ljudima.

Predragi, možemo li mi kršćani, koji smo otkupljeni i spašeni krvlju Isusovom, prolaziti pokraj znaka našeg spasenja posve hladni kao da se to nas uopće ništa ne tiče? Velik je i blagoslovljen Kristov križ, jer je on najvjerniji i najbliži svjedok svega onoga, što je Isus za nas pretrpio. Križ je postao za nas znak milosti, znak spasenja, znak pomirenja s nebeskim Ocem.

Naša je oholost tu bolnu Isusovu glavu tako izranila, ami ni danas ništa ne činimo, da se riješimo te mane. Ona je izvor i drugih grijeha, a nama je svejedno, da li padamo u grijehe ili ne. Zar nam mrtva Isusova glava ništa ne govori!

I one ugasle oči, koje su zalivene suzama i krvlju. Zar ne znaš , da su to učinili grijesi tvojih očiju, jer si i gledao, i čitao, što te navodilo na grijeh, a nisi se htio odreći toga za ljubav prema Isusu. Ostao si tvrd.

I one svete usne, koje su toliko blagoslova izrekle za vrijeme svoga života, sada su nijeme. Gledajte svoje djelo,psovači, koji se ne plašite kišom najbestidnijih psovki, izraza, hula i kletvi obasipati najveće svetinje. Gledajte svoje djelo i vi, kojima nije teško svojim riječima, ogovaranjem ili klevetom pogaziti tuđe poštenje, koji trujete mlade i neiskusne duše zavodničkim riječima, koji ste spremni na krivu zakletvu, kojima nije teško zavodničkim obećanjima pogaziti svetost i čistoću...

A ono probijeno Srce, koje te toliko ljubilo, da je sada radi tebe mrtvo...

Da je netko žrtvovao od ljudi svoj život za tebe i tvoju familiju, kako bi poštivao toga čovjeka.

Isusa se ne sješaš. Ili ako da, onda pogrdom...

O putniče, stani pred ovim grobom! Ne prođi mimo danas hladan! Budi bar danas svjestan, da si i ti krivac, što se otvorio ovaj grob.

Na grobu je jednog vijnika bilo napisano: "Putniče, stani! Kad budeš danas liježao na počinak i ne budeš pitao za vojnika, koji je za tebe umro...Ustat ću iz groba...!"

Sjeti se bar danas prave svoje vrijednosti. Budi danas čovjek sa srcem.

Raskajanim srcem, dragiIsuse, srcem, koje ispunja Tvoja ljubav, obećajemo Ti pred Tvojim grobom, da jesmo Tvoji i da ćemo takvi ostati. Sa suosjećanjem prema Tvojim bolima, koje će ubuduće popraviti naš život danas pozdravljamo Tebe i Tvoj znak smrti i pobjede.

Zdravo križu, nado jedina.Amen!

---

3. Samo u križu je spasenje

Veliki je petak najozbiljniji dan u Crkvenoj Godini. Sva je ozbiljnost ovoga časa rečena jednom jedinom riječi, ali koja tako mnogo govori. Ta je riječ križ.

Oko tog se križa danas okupljaju narodi svega svijeta. Čini se, kao da je bilo užurbanog života časkom zastalo. Kalvarija je zastrta tamom i zaokupila je poglede ljudi, koji se bore za svagdanji kruh i koji se tako grozničavo trude oko zemaljskih dobara. Oči su sviju uprte prema Spasiteljevu križu, koji se diže prema nebu s tijelom Spasiteljevim.

I mi ćemo se danas posebno pobožno pokloniti Gospodinovu križu i očitovati mu svoje zahvalno poštovanje.

Sveta Crkva u liturgiji Velikog Petka na svečani način tri puta poziva svoju djecu na klanjanje križu: "Evo drvo križa, na kom je visio spas svijeta!" Ona pruža danas vjernicima križ kao sveti znak našeg spasenja i potiče ih, da mu javno iskažu svoje poštovanje. Crkva glasno propovijeda svijetu Raspetoga i danas. Postoji li naime ikoji drugi predmet, koji bi bio odličniji i važniji od Kristova križa. Zar ne vidimo, kako se čovjek uzoholio velikim napretkom civilizacije i kako se radi toga sve više odmiče od križa Kristova! Čovjek ne želi više čuti o križu, jer ne razumije više njegov govor. Papa je Leon XIII. prigodom otvaranja svete godine 1900. rekao da je najvažnije i najspasonosnije propovijedati o križu Kristovu. Ove riječi Papine vrijede za sva vremena.

Krist Raspeti - On i samo On je naš Otkupitelj i naš Spasitelj!

I Apostoli su to isto činili svojim suvremenicima. "Nisam mislio, da znam što drugo među vama osim Isusa Krista, i to Raspetoga!"(I.Kor.2,2) Križ je znak naše vjere. On je znak naše pobjede nad svijetom. Milijuni su pošli kroz povijest u smrt za Njega i Njegov križ. To brojni čine i danas.

Ovaj je sveti križ pobjedio poganski Rim. Ovaj je križ stari svijet stubokom izmijenio i dao mu novu kulturu i novi duh. U tom su svetom znaku postavljeni temelji zapadne evropske kulture, koja i danas daje evropi svoje obilježje.

Sveti je znak svim narodima, koji su ga primili, postao znakom mira, sreće i napretka. To jasno i bjelodano potvrđuje sva povijest. Samo križ daje pojedincima i narodima onu snagu, koja je kadra prebroditi sve krize i iskušenja.

To će biti i ubuduće. "Isus Krist isti je jučer i danas i isti u vijeke" (Hebr.,13,8).

Današnji čovjek teško shvaća blagu vijest Križa. Zašto? Apostol nam sam odgovara na to: "Krist Raspeti Židovima je sablazan, a poganima ludost!" Danas je kao i prije jedino spasenje u križu.

Mnogi čovjek danas misli, da križ nije dostojan suvremenog čovjeka, jer da križ znači za čovjeka poniženje. Nije danas vrijeme

da s visoka sudimo takvog čovjeka. Sigurno nije shvatio vrijednost križa. - Radije ćemo pod tim križom duboko sagnuti svoje glave i sami sebi ispitati savjest. Mislim u tom smislu, da vidimo što križ znači za nas same. Ne možemo sami sebe smatrati velikim pravednicima, jer je i nama savjest optećena.

Da li smo se sami pokazali vrijednima ovog znaka spasenja? Da li shvaćamo, da nema kršćanske katoličke vjere bez križa? Da li smo duboko uvjereni, da bez toga znaka nema spasenja? Da li Raspeti pretstavlja za nas uzor u životu? Da li pokušavamo biti Njemu slični? Njemu može biti sličan samo onaj, koji nastoji vršiti Njegovu svetu volju. Naći nutarnje zadovoljstvo i sigurnost izvan križa nije moguće. Jesam li u to uvjeren?

Ne može nas spasiti neki površan pogled na život niti nas zadovoljiti nesigurnost. Križ mora biti vrhovno mjerilo, jer ako stavimo za svoj cilj nešto stvoreno, ubrzo ćemo se razočarati. Jedan humanizam bez religioznosti na kraju krajeva čovjeka ostavlja prazним. Po našem kršćanskom shvaćanju može čovjeka spasiti samo jedan napredak u duhovnom pogledu. Križ donosi svijetlo u tamu života, on je najpouzdaniji putokaz na putu života. Križ je uvijek izvor novog života i novih životnih snaga.

Ako čovjek nema čvrstog oslonca za svoj životni pogled, život će mu izgledati neodređen i beskoristan. Žrtvovanje za drugoga može svoj puni smisao dobiti samo u zajednici s Bogom.

Bez križa nema Božje blizine ni povezanosti s Bogom! Svaka božanska pomoć i dar odozgo dolazi preko ovog svetog drva, jer je s njega potekla svaka duhovna pomoć i oproštenje.

To je onaj razlog, zašto Crkva danas poziva svakog vjernika, da se svom svojom dušom i pripravnošću pokloni tom svetom znaku spasenja.

Zato neka svaki od nas danas s dubokim počitanjem pozdravi ovaj sveti znak spasenja. "Klanjamo ti se, Kriste...".

Zajednički ćemo večeras ispovijediti svoju ljubav i vjeru do križa. Križ je nama u životu izvor velike utjehe osobito u najtežim časovima. On je jedina nada našega života, jer od njegovih plodova primamo religioznu utjehu i dobra otkupljenja.

Za tom utjehom križa i s tim svetim znakom krećemo opet u sivu svagdašnjicu života. On će biti naša snaga i naša utjeha. Križ će biti i naš ponos i znak, da ljubimo Onoga, koji je jednom na tom istom drvu dao svoj život za naše spasenje.

Zato mi vjerujemo u Krista Raspetoga, zato se ufamo u Njega i ljubimo Njega i Njegov križ! Amen!

LITERATURA: O.Brecht, Heilige Tage

---

4. Pod križem

"Ecce Homo"

Želja je danas svakog propovijednika, da ne govori. Liturgijski je tekst današnjih svetih obreda toliko rječit, da su iza evanđelja svake ljudske riječi malene. Ako na nečiju dušu ne djeluje opis Gospodinove muke, onda su ljudske riječi za takvoga preslabe.

Ako danas ipak treba govoriti, tada mi je jedina želja, da tiho, ali istinito i časno govoriti o najvećim stvarima, koje su se zbile u povijesti svijeta.

Evanđelisti se kod opisa Gospodinove muke ne zadržavaju na pojedinostima, nego mirno iznose samo povijesne događaje. Nama prepuštaju, da ta stvarnost djeluje na naše duše. Pokušat ćemo dakle i mi prodrijeti u misterij, koji se krije iza tih opisanih događaja.

Pred misterijem križa u jezovitoj tami Velikog Petka jedinam nam je želja, da koprenom tuge zastremo svoju glavu i bez riječi se klanjamo...

Tajna križa!

Tu se križaju sve linije. Osovina između neba i zemlje jest Sin Čovječji raspet na križu. To je smrt Božjeg Sina, čija smrt znači čovjeku dohovno rođenje. Njegove su muke Blaženstvo, jer je po njima htio objaviti svijetu svoju veliku ljubav.

Tu je središte povijesti. Ta je točka cilj svega onoga, što se prije dogodilo. Od stvaranja do sudnjeg dana, od Adama do Antikrista sve je to samo jedan veliki vez. U središtu te povezanosti stoji Kristov križ u spasonosnoj i samotnoj uzvišenosti kao križ s Mojsijevom mjedenom zmijom u središtu pustinje.

Tu su se ispunila sva proročanstva. Tu je ostvarenje obećanja, danog u raju. Tu je riješen onaj vječni problem svih religija: problem Boga i čovjeka grešnika, problem zadovoljštine. U neprotumačivoj tajni križa utišana je čežnja čitave zemlje i svakog stvora za otkupljenjem.

Odlomak povijest ovih dana jest najnapetiji. Nijedan drugi nije ovomu sličan ili jednak. Svi ljudi u njem sudjeluju, svi dolaze u doticaj na bilo koji način s Raspetim.

Mnogi ljudi imaju drugi cilj nego što je otkupljenje svijeta i zato im je križ sablazan ili kamen smutnje.

Tu je carski činovnik, komu je cilj karijera i uspjeh. On pere ruke od krvi, ali mu je uzalud.

Tu je veliki svećenik od Boga izabranog naroda. Svojim je držanjem izazvao prokletstvo Božje osude na sveti Božji narod i to do posljednjih dana ovoga svijeta.

Tu je učenik, koji Ga je zatajio. Cilj mu je bio izvući se iz neprilike na brzu ruku. Posljedica je bila kajanje, koje ga nije ostavilo čitava života.

Tu je učenik-izdajica. Njegov je cilj bio novac. No sve što je dobio bio je konopac i grob na lončarevoj njivi, koja će do kraja vremena nositi po njemu ime njiva krvi-Hakeldama.

Tu je razbojnik na križu. Još i u ovim časovima drži do neke svojě časti. Drugi ga prekorava, jer da su oni zaslužili, a Ovaj da nije ništa kriv.

Tu su lažni svjedoci i otvrdnuli ljudi. Oni bi htjeli doći nekome u volju, steći nečiju naklonost. No krv, koju su na sebe izazvali, dokaz je velikog poniženja, kojeg danas još nose na sebi.

Pod križem je dakle čitavo čovječanstvo. Svaki može sebe prepoznati u ovima.

No evo i druge strane:

Tu je pravedni član vijeća, koji je nastojao spriječiti nepravednu osudu. On je za nagradu smio Gospodinovom tijelu spremiti grob i pomazati ga skupocjenim pomastima.

Tu je Židovima omrznuti iseljenik iz Afrike Simon, koga su prisilili, da pomogne nositi križ. Nagrada mu je bila ta, da su mu dva sina Aleksandar i Rufo članovi najstarije Crkve.

Tu je poganski vojnik, koji je ljubio istinu. Na njega je sve ovo duboko djelovalo. Njegova je postaja u crkvi sv.Petra u Rimu, a u nebu je za njega pripravljeno mjesto, jer je spoznao, da je "ubio Božjeg Sina".

Desni razbojnik svojom pokorom naviješta prije dovršenja kalvarijske drame, da Isusovo trpljenje rađa divnim plodovima oproštenja i milosti. Za nagradu su mu u jedanaesti sat života oprošteni grijesi. On je jedini, koga je sam Isus kanonizirao.

Tu je skupina žena, koja iskrenim srcem sažaljeva Spasitelja. Njihova jecajima protkana ljubav dobiva ozbiljnu opomenu: Gore za vas nego za mene. Plačite nad sobom i svojom djecom!

Tu je Isusov vjerni i dragi prijatelj i učenik Ivan. On je uz Njega ustrajao evo do zadnjeg časa. Za nagradu prima Isusovu oporuku. Njemu Gospodin povjerava svoju Majku.

Tu je i sama prežalosna Majka. Ona je misterij za sebe. Dok drugi Adama prinosi žrtvu svog života za otkupljenje, druga Eva stoji pod križem i žrtvuje zajedno s Njim Njega samoga, kao svećenik Hostiju na pozlaćenoj pateni. Za nagradu velikodušnosti dobiva novog sina Ivana, a po njemu i sve nas, koji smo postali po milosti Isusovom braćom i prema tome i njezinom duhovnom djecom.

Čitav je ljudski rod okupljen u dobru i zlu oko križa! Vojska zavedenog naroda bjesno viče i buni se! Otrovne strijele poruga lete na Spasitelja. Čuju se udarci čekića, tiho jecanje, plač, lomljenje kostiju...Krv teče. ..Samo jedan šuti. Kalvarijom se u velikim razmacima pronose Njegove zadnje riječi. Konačno je nastala tišina.

Osamljen i tih stoji uzvišen nad zemljom na dvije grede.

Tako je Bog ljubio svijet, da je predao svoga Jedinca...

Patnik daje zadovoljštinu. Gle, što se događa! Kao najveći grešnik daje zadovoljštinu i mora osjetiti tamu napuštenosti od Boga! Čujete li Njegov zov:"Eli, Eli..."!

To je bila cijena, da se satre glava zmiji. To je bila cijena, da se zemlja istrgne iz njezina smrtonosnog zagrljaja. Nije ni čudo, da se potresla kod Isusove smrti.

To je bila cijena, da se nadvlada smrt, koja više nije strah i strahota, nego oslobođenje, promjena na bolje, ulazak u dom Očev.

Gdje se nalazimo ti i ja? Tu su pod križem dvije skupine: jedni Ga ljube i sažaljevaju, drugi Ga mrze i pogrđuju. Gdje smo si mi izabrali mjesto?

Da li je možda istina, da sva ova prolivena krv za nas uopće nema značenja ni koristi, jer smo se sami dobrovoljno i svojevoljno isključili iz plodova?

Možda bi koji od nas htio biti otkupljen, ali na jedan drugi način. Htio bi možda koji taj od nas mimoići put križa i izabrati jedan laganiji put. Htio bi možda put spasa, ali koji ne bi vodio preko ispovijedaonice i pričesne klupe, jer je to za takve odviše mučno.

Priznajemo, da je koji puta teško, ali drugog puta nema! Pavao izriče prokletstvo nad svakim koji propovijeda drugo osim Isusa Raspetoga!

Zahvalimo se danas toplo Božjem Jaganjcu za Njegovu muku. Poklonimo se svetom drvu križa. Nemojmo se nikada stidjeti tog znaka: to je novo drvo života u Božjem kraljevstvu.

Sretni smo, što imamo milostivog Boga, koji je sama ljubav.

A sada tiho padnimo na koljena i poklonimo se križu govoreći:"Ave Crux, spes unica - Zdravo križu, jedina naša nado."

Amen!

LITERATURA: P.Schindler, Ein Sämann ging aus

USKRS

1. Pobjednik

Teška je i sumorna bila atmosfera Velikog Petka. Kristovim je grobom bila zapečaćena sudbina Nazarenčeva i onih malobrojnih, koji su Ga otpratili na Njegovo zadnje počivalište. Doživio je daklem On potpuni poraz, a ujedno i propast svih dotadašnjih Njegovih uspjeha.

Na grob su navalili i veliki kamen, kojeg je Veliko Vijeće zapečatilo i postavilo još stražu. Iza toga i tako dovršenog djela potpuno zadovoljni svojom pobjedom vratili su se u grad da blaguju Pashu. Ovaj će im blagdan biti posebno radostan, jer su se eto nakon tri godine brige konačno riješili straha i neugodnosti, koje im je On priređivao na svakom koraku. Sada će opet biti mirni u svojoj bezbrižnosti. Kako su slatko lovori pobjede!

Tako je to izgledalo na Veliki Petak uoči dana Pashe.

No u ranu zoru nedjeljnog jutra slika se posve izmjenila: javili su im, da je grob prazan i da je Nazarenac nestao. Zaprepastio se sav Jeruzalem, a najviše Veliko Vijeće. Onom pak malom broju vjernih ponovno je uskrsnula nada, premda još nisu bili posve sigurni, što da o svemu tomu misle.

Prazan je grob uzbudio vođe, koji pozvali vojnike i nudali im novac da kažu,da je tijelo ukradeno, dok su oni spavali. Bila je to naime neugodna stvar, jer se još nije nikad čulo, da bi netko, tko je ukopan, sam izašao iz groba i nestao. Ne postoji groba na kome bi pisalo:"Nema ga ovdje, uskrsnuo je, nema ga među mrtvima. Što živoga tražite među mrtvima!"

No ni novci predani vojnicima nisu pomogli. Nisu mogli pokriti laž, kojom se poglavari htjeli izvući i opravdati. Jadni su njihovi pokušaji, jer nitko ne vjeruje svjedocima, koji spavaju.

Isus je zaista uskrsnuo! On je pobjednik smrti!

Nije to priča. Još manje obmana. Četrnaest se puta javio poslije uskrsnića. Vidjele su Ga žene, pa onda Magdalena, Petar i Ivan, učenici na putu u Emaus, zbor apostola, a jedanput i skupina od 5oo učenika. Apostoli ne samo da su Ga vidjeli, nego su s Njim razgovarali, šetali, jeli, dirali Ga, pipali Njegove rane. Bili su konačno svi uvjereni, da je to isti onaj Isus iz Nazareta, isti iz Kalvarije.

Krist je pobjedio onda, kad se činilo da je konačno i zauvijek pobjeđen. Dopustio je, da je nad Njim slavila pobjedu ljudska zloba i mržnja, dopustio je, da Ga potpuno unište i da nad Njegovim uništenjem slave pobjedu, kako bi onda potpunije i još blistavije pokazao svoju božansku moć. Baš tamo, gdje svršava slava svakog smrtnika, baš tu kod Krista počinje Njegova najblistavija pobjeda.

Tako je to uvijek kroz svu povijest: svi oni koji klešu

Kristu grobni kamen, moraju doživjeti jednaku sudbinu da uvide, da su mu zapravo klesali kraljevski prijesto. On naime sebi pravi pobjede iz poraza. Postavili su Mu podrugljivi natpis, a nisu znali, da je baš to Njegov pravi natpis, Njegova kraljevska proklamacija. Sve je ljudske lovorike pobjede i sva ljudska galama slavlja nad Njegovim porazom raspršena kao pljeva na vjetru jednim snažnim uskrsnim Aleluja.

Pred tom veličinom pobjede i protivnici ustuknu. Tako je francuski pisac Renan morao priznati:"Počivaj mirno u svojoj slavi, plemeniti Patniče! Tvoje je djelo dovršeno, a dostojanstvo sačuvano. Za cijenu nekoliko sati muke, koje nisu dosegle Tvoju veliku dušu, kupio si najsavršeniju brsmrtnost...Tisuće puta življi, tisuće puta više ljubljen iza smrti...U tolikoj će mjeri postati kamen temeljac čovječanstva, da iskorjeniti tvoje ime u svijetu značilo bi potresti ga u njegovim temeljima".

Ne želimo ponavljati povijest. Ipak je ona toliko jasan dokaz neprestane Kristove pobjede. Ne treba nas zbuniti časoviti uspjeh protivnika. Gospodinova su vremena i Njegova su ljudska srca. Kod Njega nema ni prošlosti, ni sadašnjosti ni budućnosti. On gradi i razara, daje i oduzima.

Voltaire se borio protiv "besramnice" Crkve, a kakvo je slavlje ona doživjela upravo u našim danima. Osobito po kultu Presvete Djevice!

Na jednom vrhu francuskih Alpa je neki planinar godine 1757. napisao Voltaireove riječi "ecrasez l'infame". Stotinu godina kasnije popeo se na isti vrh drugi planinar, koji je napisao ispod tih riječi:"Crkva još živi i tjera nove mladice, lijepe i zelene.1858."

Crkva je nepobjediva, jer je u njoj i s njom Onaj, koji je dokazao da je jači od smrti. Gospodar vremena i vječnosti, života i smrti jest njezin zaštitnik. Zato bez ikakve oholosti, naprotiv, s dubokom i zahvalnom poniznosti možemoustvrditi, da će tako biti i ubuduće. Gospodin je onaj, koji u ruci drži pobjedu u svakom boju.

I danas nove mladice bujaju na starom stablu Crkve. I mi smo grane, i mi smo udovi. Jesmo li mlade mladice? Možda bi nas tko mogao prispodobiti suhim granama. Možda u nama više nema nadnaravnog života!

U svjetskom je ratu francuski poručnik Pericard vidio kako redom izgibaju njegovi vojnici. Bilo mu je dosta. Skočio je u rov i povikao preostalima:"Debout les morts!"- Ustajte mrtvi! Preostala se četica osokolila, navalila i izvojevala pobjedu nad nadmoćnim neprijateljem.

Ustajte, mrtvi! Gospodin je živ. Uskrsnuo je i pobjedio smrt. Mi moramo s njim živjeti. Živjeti s njim i u njemu.

Aleluja tebi, Kriste, pobjedniče divan! Amen!

---

2. Krist je uskrsnuo

Nakon duboko proživljenih otajstava Velikog tjedna današnji nam Uskrsno jutro izgleda svjetlije i radosnije. I s pravom, jer je Uskrs blagdan neuništive kršćanske radosti. Radosti nad pobjedom, radosti nad sigurnošću, radosti nad ispunjenjem svih naših želja.

Neka i naša nutrina, naša duša, zajedno s radosnim uskrsnim zvonima pjeva slavu Uskrslomu. Božić je radost dolaska, a Uskrs je opojna radost pobjede. Sveta se sigurnost razlijeva našim dušama, jer sada zaista znamo, da je Krist konačni pobjednik za sve vijeke i da smo sada zaista sigurni u naše otkupljenje i spas.

Čovjek bi današnjice morao posebno slaviti ovaj dan. To zato, jer je vrijeme današnje tako nesigurno, tako lomljivo, tako puno raznih pogleda, ideja i nazora. Kršćansko je gledanje na svijet nadnaravno i orjentacija je života usmjerena na Boga. Tu pak na vrhuncu sjedi u svojoj slavi Uskrsli Spasitelje, koji daje opravdanje svih naših napora, koji daje ispunjenje našim željama, koji daje jakost u slabosti.

Dani su borbe prošli. On ih gleda sada iza sebe i slavi svaku bol, koja Mu je kao čovjeku priredila sada takvu slavu. Križ je Velikog Petka bio znak muke, u očima Židova sramotno drvo. Danas taj križ sja u božanskoj svjetlosti, jer je preko njega Gospodin ispunio Božju volju ljudskog otkupljenja. On je izgubio svaku odbojnost i svaku oznaku zastrašivanja: križ je znak slave i pobjede. Zato će ga otsada svaka kršćanska duša radosno i s ljubavlju pritiskati na svoje grudi i na svoje usne, htijući time iskazati počast i ljubav Raspetomu.

Gospodin više ne može trpjeti. Jedanput podnijevši muku i ušavši u slavu Gospodin sjedi na prijestolju divan. Zato mu je dano žezlo da vlada svim narodima. On je postao onaj, komu je predana sva vlast suda. Nitko više nemože Njega mimoići. On je postao ugaoni kamen, koga su bivši graditelji odbacili. No taj je kamen pao na njih i smrvio ih. To se kasnije događalo: tkogod Njega odbaci, osuđen je na nezadovoljstvo i neuspjeh.

Mi na tome ne možemo ništa promjeniti. Gospodin je sudac i nas i svih ljudi svih vremena. Nije On samo sudac protivnika, nego jednako strogi sudac prijatelja. Više nitko ne može nekažnjeno odbaciti Njegovu milost niti nekažnjeno prezreti Njegovu ljubav. Otsada će biti najveći Njegovi prijatelji oni, koji će prolaziti putem života jednako kao i On: prezreni i pogaženi, ljudi s velikim križevima tereta života na svojim leđima, velikodušni križonoše svih vremena Njemu će otsada biti najdraži. Radost pobjede Uskrsnog jutra svim tim ljudima daje snage i strpljivosti, jer znaju da ne žive uzalud i da ne trpe uzalud.

Neka se i u našim srcima razlije radost nad pobjedom Vođe, radost nad pobjedom Brata i Prijatelja.

Ova naša radost Kristova uskrsnuća nije prazna. Ona nalazi odjeka u našim dušama. Kad tako ne bi bilo, ne bi imalo ni smisla Kristovo Uskrsnuće. On je pobjedio radi nas i za nas. Nas se Njegovo uskrsnuće najviše tiče i nama je bilo ono tako krvavo potrebno.

Taj se odjek Kristova uskrsnuća sastoji u tom, da se i našim dušama prospe milost uskrsnog jutra. To je bio i cilj Gospodinove muke. Kristu kao Bogu nije trebalo ni utjelovljenje, ni muka, a ni uskrsnuće. On kao Bog nije dobio time ništa veće slave, jer je On sam sebi savršeno dostatan i potpuno je sretan sam u sebi. Mi smo oni, radi kojih je došao, trpio, i evo danas slavno uskrsnuo, da našim mozgovima dokaže, da je zaista Bog. Plodovi su uskrsnuća divni i preobilni. Treba samo zahvatiti u taj izvor i zagrabiti za sebe. Trebamo se okupati u milosnoj vodi preporoda da možemo zasjati u sjaju posvetne milosti. Moramo se uresiti ukrasom nadnaravnih savršenstava i kreposti, kako bi Isusovo Uskrsnuće donijelo ploda i na stablu našega duhovnog života.

Tko ne shvaća u tom duhovnom smislu Uskrsni blagdan, taj ga nije potpuno shvatio. Čitava je liturgija prošle noći Uskrsnog bdjenja išla za tim, da nam dočara ljepotu duhovnog preobražaja po milosti. Tko na to ostane gluh i nepomičan, taj nema pravo na radost uskrsnog jutra.

Duhovna radost nije jednaka tjelesnoj radosti i veselju. Ta se duhovna radost očituje i proživljava u našoj najunutarnjoj svijesti, da smo u Božjoj milosti, da nam je Isus prijatelj, jer smo mi Njegovi prijatelji. Ta se radost ne mora očitovati na van. Kad jutrošnjeg jutra stojite u ovom svetom mjestu vi koji ste za vrijeme korizmenog čišćenja napunjeni Božjom milošću, pustite da vas ta radost obuzme. Čija je duša čista, može na današnji dan osjetiti nutarnji mir, koji donosi Uskrs. To je ona nutarnja prava radost, koja se ne može ničim zamjeniti.

Prava se uskrsna radost sastoji u milosnom prijateljstvu s uskrslim Spasiteljem.

Kad vas snađe bol, nerazumjevanje, kad vas pritisne teret života, kad budete mislili da ste sve učinili, a opet ne bude dobro, kad budete mislili da vas je i sam Bog ostavio, onda znajte, da je to čas velikog petka, iza kojega dolazi uskrsno jutro.

Molimo danas Gospodina, da ne izgubimo te radosti.

Neka se milost uskrslog Gospodina umnaža u Vašim dušama. Neka vam je radostan ovaj dan u Gospodinu!

Mir i radost vama i vašim obiteljima! Amen!

---

3. Istina uskrsnuća

Sveta je margareta bila pozvana pred sud, da se opravda radi svoje vjere. Sudac ju upita:

- Kako možeš vjerovati da je Bog onaj, koji je svoj život završio kao zločinac raspet među dva razbojnika?

- Odakle ti znaš, da je Isus završio svoj život na križu?- upita ga Margareta.

- Čitao sam to u vašim knjigama.

- A zar nisi u tim istim knjigama čitao i to, da je taj isti Isus treći dan sam snagom svog božanstva ustao iz groba i da je uzašao na nebo kao pobjednik? Vi svi imate oči samo za Kristovu sramotu i križ, a nemate i nećete imati oči i za Njegovo proslavljenje na dan Uskrsnuća!-

Takvih ljudi je bilo i poslije ovoga suca Olibrija. Zato su upravo najviše napadali protivnici baš Kristovo uskrsnuće i pokušavali dokazati, da je to uskrsnuće lažno. Kad bi im to uspjelo, zaista ni mi današnji kršćani ne bi mogli vjerovati. Ako se uistinu Kristov život završio na Kalvarijskom križu, teško je i nama s uvjerenjem držati, da je On Bog, koji je gospodar života i smrti.

Međutim to se nije dogodilo. Zato je današnji uskrsni blagdan najveća proslava Kristova, najjasniji dokaz Njegova božanstva, najsigurniji temelj naše vjere. I sv.Pavao to isto zna, pa je napisao:"Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je naša vjera, uzaludno naše propovijedanje"(I.Kor.,15,14).

Kada je vijest uskrsnog jutra prodrla u Jeruzalem, pokušali su protivnici najprije zataškati taj nemio događaj. No ni tada, a ni kasnije nije nitko od Židova ni pokušao nijekati činjenicu Njegova uskrsnuća. Ni laž potplaćena novcem nije pomogla: grob je bio uistinu prazan.

Isus je znao ljudsku lakovjernost, zato se nije zadovoljio samo uskrsnućem, nego se i javio mnogim osobama. Magdalena Ga zamjenjuje za vrtlara. Dakle nije lakovjerna. Učenici za Emaus govore s Njim i čude se Njegovom neznanju, dok im se ne otvaraju oči kod lomljenja kruha. Čitav Ga zbor apostola gleda, razgovara s njim i vjeruje u njegovo uskrsnuće, ali je Toma drugačiji. On želi pipati i tako se uvjeriti. Kad je utisnuo svoje ruke u Njegove rane, kliče s oduševljenom poniznosti:"Gospodin moj i Bog moj!"

Gospodin dakle dopušta, da ga apostoli dotiču, razgovara s njima i blaguje s njima. I oni su mislili, da je duh, ali poslije zaključuju i sami, da duh ne može jesti, kao što je On jeo s njima. Apostoli su dali ta svjedočanstva, a da su istinita, potvrđuje i sv. Ivan:"Što smo čuli i svojim očima vidjeli, što smo razmotrili i što su opipale naše ruke o Riječi života...to vam svjedočimo i javljamo vam život vječni"(I.Iv.,1,1-3).

Tako je Gospodin na navjeri onih, koji su tako teško vjerovali, da je On uskrsnuo, gradio dokaze o svom istinitom uskrsnuću.

Najsmješnijim i najnedokazanijim se tvrdnjama pokušalo opovrgnuti činjenicu Kristova Uskrsnuća. Kad bi Njegovo uskrsnuće zaista bilo plod mašte, sigurno ne bi svi apostoli zajedno i svi kršćanski mučenici i ispovjedaoci ne samo vjerovali u Nj, nego i živote davali za Njega. Ako je uskrsnuće laž, zašto ta laž opaja već mnoge tisuće i milijune Njegovih vjernih do današnjega dana. Jedna laž može živjeti, ali ne kod milijuna ljudi svih slojeva niti kroz dva tisućljeća. I to jednako živa i djelotvorna i jednako jasna i svježa. Bez vjere, bez sigurnosti u Kristovo uskrsnuće kršćanstvo bi već davno bilo nestalo s pozornice povijesti.

Mi smo uvjereni, da Krist nije samo uspomena. Nije samo prah, koji je zemlja primila, nego je On živa osoba, Bog i čovjek, koji je jednako tako danas živ, kao što je bio u svoje vrijeme u Palestini.

Još nešto. Kakve se zemaljske dobiti nadaju kršćani. Da li zato, što vjeruju u Njega i Njegovo uskrsnuće, dobivaju priznanja od ljudi, bolji položaj u životu; zar im se na taj način povećava standard života, zar im je veće blagostanje! Nemaju onih zemaljskih nada. Jedina im je nagrada i jedina nada zajednička i konačna proslava onkraj groba u boljem životu s Kristom.

Da su apostoli varali, a da Isus nije uskrsnuo, zar se ne bi tadašnje vlasti židovske pobrinule da Ga pronađu i tako obore sve apostolske halucinacije? Međutim, grob je bio prazan, a dokaz života i prisutnosti Učitelja jest triumfalni pohod Njegove ljubavi kroz svijet.

Nije ih oslobodio križa. Svi su oni morali proći tamu kušnje, doživjeti ljudsko nerazumjevanje i zlobu, ali su izdržali, jer je pred njima uvijek sjala zora uskrsnog jutra. Gospodin je bio Onaj, koji ih je pomagao i zajedno s njima pobjeđivao. On je na porazima, prividnim porazima svojih vjernih gradio uspjehe, čije plodove danas gledamo.

Svaki će pokušaj nijekanja Kristova uskrsnuća jednako svršiti, kao što su svršili i svi dosada.

I naše su duše prosvijetljene uskrsnim sjajem milosti. Njemu hvala, koji nam je dao dobru volju, da nadvladamo zlo u sebi i postanemo dobri.

Danas se svi vraćate svojim kućama kao Božji ljudi. Nosite sa sobom obilan blagoslov Božji. Neka taj blagoslov i nadalje ostane na vama i vašim domovima.

U to ime vam želim sretan i radostan Uskrs. Amen!

---

4. "Uskrsnuh i s Tobom sam. Aleluja!"

Uskrs je najveći i najradosniji dan crkvene godine. Srce je uskrsnuloga Spasitelja ispunjeno milinom i radošću. Prošlo je vrijeme strašne muke, po kojoj je cijeli svijet otkupljen. Krist je ljudima svih vremena otvorio nebo i izmirio čovjeka s Bogom. Kolikom se radošću ispunilo Marijino srce, kad je pred njom stajao njezin proslavljeni Sin! Kako su bili oduševljeni apostoli, kad su spoznali, da ipak nisu prevareni u svojoj nadi i da je Gospodin zaista pobjednik!

Nešto od njihove radosti okusili smo i mi sami. Kao što smo s ljubavlju i saučešćem promatrali muku Isusovu, jednako tako i sada dijelimo s Njim pobjedničku radost.

Danas je postajno bogoslužje u Svetoj Mariji Velikoj, najvećoj Marijinoj crkvi u Rimu. Pođimo i mi s presretnim novokrštenicima k Majci Otkupitelja, da nam udijeli obilje krsnih milosti. Pozdravimo je radosna srca: "Kraljice neba, raduj se, jer je uskrsnuo Gospodin! Aleluja!"

Kako je lijepa ulazna pjesma današnje mise! Uskrsnuli Spasitelj s pobjedničkom zastavom u ruci stupa pred nebeskog Oca i govori MU: "Uskrsnuh i s Tobom sam!" Isus prije svega pozdravlja nebeskog Oca, jer Ga je On poslao na svijet. Iz poslušnosti prema svom Ocu Isus je pošao u muku i smrt. Sada u proslavljenom tijelu i s radošću pobjednika pozdravlja Oca: "Postavio si svoju ruku na mene (vodio si me u mom zemaljskom životu kroz noć svjetlu), divno se očitovala tvoja mudrost, aleluja! Gospode, ti si me kušao. Tebi je poznat moj počinak (na Maslinskoj gori i u grobu) i moje uskrsnuće".

Tako i mi stupimo pred nebeskog Oca. Njegova ruka, koju često puta ne shvaćamo, ruka je dobrote i ljubavi, koja nas mudro kroz iskušenja zemaljskog života vodi k vječnoj uskrsnoj slavi.

Kroz dva se mjeseca u crkvenom bogoslužju nije čuo veseli Aleluja. Crkva je bila u pokori i žalosti. Spremala se na velike tajne Kristove muke i smrti. Danas taj poklik radosti i slave opet odjekuje Božjim hramovima u uskrsnoj slavnom bogoslužju. Posebno veselim srcem danas pjevamo Slavu. U najstarija vremena Gloria se pjevala samo na blagdan Uskrsa. Zato je to prava pobjednička uskrsna pjesma, koja najviše pripada današnjem danu. Tako slavimo Uskrsnuloga kao "Janje Božje, koje uzima grijehe svijeta".

U Molitvi sjedinjeni s Kristom usrdno molimo, da nam nebeski Otac udijeli snagu, da izvojujemo pobjedu u svom životu i postignemo vječni život.

Kako vidimo početak je liturgije sav u duhu radosnog uskrsnog slavlja. Svuda odjekuje radosna pjesma pobjede nad zlom i grijehom i zahvalni poklici Kristu Pobjedniku.

Jasno je, da u svem tom slavlju ni naša duša ne može stati po strani i samo posmatrati radost naše braće. Zajedno sa svim vjernima i mi dignimo svoj glas radosnog klicanja.

U Poslanici nam sv. Pavao govori, kakvi moramo biti, da budemo dostojni slaviti Uskrsnuće i da i mi sami izvojujemo za sebe slavno uskrsnuće. Krist je žrtvovamo vazmeno Janje. Vazmeno su janje stari Izraelci na uspomenu izbavljenja iz egipatskog sužanjstva. Za nas je vazmeno Janje Isus. I Njega mi blagujemo u svetoj Pričesti. No da to blagovanje bude imalo koristi, mora biti "ne u starom kvascu zloće i pakosti, nego u beskvasnom kruhu iskrenosti i istine". Jedino onaj, koji bude odbacio zloću i pakost i obukao se u iskrenost i Božansku Istinu, taj će moći očekivati konačnu proslavu uskrsa na nebu.

Po apostolovim je riječima prvi uvjet sretnog Uskrsa naše duhovno uskrsnuće. To pak uskrsnuće može biti samo odbacivanjem zloće i primanjem ponovno Božje milosti. Jedino iskreno popravljeni život može pružiti kršćaninu nade, da će se zaista ostvariti jednom i njegovo uskrsnuće i izbavljenje od zla i bjede.

Uskrsna posljednica je kao neka mala drama. U razgovoru s Marijom Magdalenom saznajemo, da je Krist zaista uskrsnuo i to ona radosna navješta svima: i slavu Krista uskrsnuloga, i prazan grob, i bijelo platno i anđele. Tako je u posljednici ukratko anticipiran izvještaj evanđelja.

U radosno raspoloženje današnjeg blagdana ubacuje Pjesma na stepenicama jednu ozbiljnu misao. Isusovo je uskrsnuće u isto vrijeme i sud njegovim neprijateljima, koji nisu htjeli vjerovati u Njega. "Zemlja se potresla i umuknu, kad Bog usta, da izvrši pravdu!" Sv. Pismo zaista ističe, da je nastao potres, kad je Isus ustajao iz groba. "I gle, zemlja se potrese vrlo, jer je anđeo Gospodnji sišao s neba i pristupivši odvali kamen od grobnih vrata...Od straha pred njim uzdrhtaše stražari i postadoše kao mrtvi!"(Mt.,28,2-4) Jednako će se zemlja potresti i uzdrhtati, kad bude Gospodin po drugi i zadnji puta silazio na nju, da sudi svijetu. Jednako će suditi vjerne, kao i nevjerne.

Taj sud simbolički označuje onaj anđeo, koji je u noći prije izlaska Izraelaca iz Egipta poubijao sve egipatske prvorođence. Prošao je pak sve Izraelske kuće, čiji su dovratci bili poškropljeni krvlju janjeta, kako im je Gospodin preko Mojsija prije bio zapovjedio.

Tako je potrebno da se i svaki od nas poškropi krvlju neokaljanog Janjeta kod svete Pričesti, kako bi bili u dan Njegova suda sačuvani od Gospodnjeg gnjeva.

Zato već sada, odmah sada Kristu posvetimo sav život. I ovaj sveti dan blagdana mora biti Njemu posebno posvećen."Naše je žrtvovano Janje Krist. Dakle svetkujmo ne u starom kvascu, niti u kvascu zloće i pakosti, nego u beskvasnom kruhu iskrenosti i istine. Amen!

M. Premm

5. Naša radost

Kako smo tužni kod Isusova groba stajali na Veliki Petak! Suznim smo pogledima milovali drago tijelo puno modrica i rana. S nevidljivim anđelima najradije bi zaplakali radi smrti dragog Isusa. Kako smo nježno utisnuli cjelov na njegove rane iskazujući mu tako osjećaje svog djetinjeg srca. Sjetni smo ostavili Njegov grob. Spustila se noć, a Isusovo je tijelo umotano u bijelo platno i pomazano miomirisima mirno ležalo u grobu.. Mi smo pomišljali i na Njegovu majku, koja se žalosna vratila sa sprovoda i u kući Isusova dragog učenika Ivana tiho oplakivala svoga ljubljenog Sina. Kako je njezin Isus prema svima bio dobra, kolikima je On učinio dobro, kolikima je pomogao, a oni su Njegovi neprijatelji tako nezahvalno vratili ta Njegova dobročinstva!

Da! Tako je bilo na Veliki Petak!

A danas? Zar ne, da je danas sve drugačije. Nema više nikakvog traga našoj tuzi! Sa svim se strana čuje veseli poklik Aleluja! Uskrsna zvona svojim divnim glasovima navještaju najradosniju vijest Kristova uskrsnuća. Njihov se zvuk razlijeva dolinama i bregovima, svim Isusovim prijateljima, a i Njegovim Neprijateljima navještajući Isusovu pobjedu.

Kad se Isus rodio, anđeli su navijestili Njegovo rođenje. Sada opet anđeo Božji navješta Njegovo slavno uskrsnuće. Tijelo Njegovo se više ne nalazi u grobu, nego je proslavljeno združeno opet s Njegovom dušom! Isus više ne može trpjeti! Svi su Njegovi protivnici sada zbunjeni, jer su uvidjeli, da je Isus ipak pravi pobjednik.

Mržnjom gonjeni Židovi nisu imali mira ni onda, kad su Isusa ubili. Zato su Njegov grob zapečatili i na grob postavili vojničku stražu. No ni to im nije pomoglo. Kako su se iznenadili, kad su im preplašeni vojnici dotrčali u uskrsno jutro i javili vijest, da je došao Božji anđeo, da je on odvalio kamen s groba i da je Isus uskrsnuo! Njihovi su im gospodari davali novaca da lažu da su apostoli ukrali tijelo Isusovo, dok su oni spavali. No u te priče nije nitko vjerovao, jer se Isus javio ljudima odmah u rano uskrsno jutro.

A što mislite, kome se Isus prvome javio poslije svoga slavnog uskrsnuća? Tko je najteže očekivao Njegovo uskrsnuće i tko Ga je najviše i najnježnije ljubio? Nije teško pogoditi. To je bila Njegova najdraža Majka Marija. Jednako je tako i Isus željno očekivao, da utješi svoju dragu Majku nakon one strahote na Kalvariji. Time joj je htio naplatiti svu ljubav i svu vjernost kojom Ga je ljubila za svega Njegovog zemaljskog života. Sve od Njegova rođenja pa sve do smrti ona je bila najvjernija Njegova pratilica. Sjećao se On one betlehemske noći, pa onog bjega u Egipat, kad je sa strahom samo po noći putovala, da je ne bi opazili Herodovi vojnici. Pa onda onaj strah, kad Ga je bila izgubila u Hramu

Sada je ona najsretnija Majka na svijetu, jer je uvidjela, da je Njezin Sin zaista Pobjednik, da je On i smrt nadvladao. U dubokoj se poniznosti ona Njemu poklonila i s radosnim srcem poljubila Njegove svete rane, koje su sada sjale kao blistavi dragulji baš na onim mjestima, gdje su na Veliki Petak tako krvavo izgledale.

Sada On opet pripada svojoj Majci. Svu je njezinu bol i žalost pretvorio u more beskrajne radosti. On više ne može trpjeti niti Ga itsko više može nadvladati! Na Isusa se više ne može spustiti tama groba, niti mu nauditi mržnja neprijatelja. Sada je Ona potpuno sretna.

Isus je zatim ukazao i jednoj drugoj Mariji - Mariji Magdaleni. Ona je suzama oprala Njegove noge i zajedno je s Isusovom Majkom i drugim pobožnim ženama pratila Isusa na Njegov posljednji put na Kalvariju i spremila Njegovo tijelo u grob. I u ovo je rano jutro uskrsa išla da ponovno pomaže Isusovo tijelo. Tada joj se u vrtu ukaže Isus, a ona je na prvi mah mislila, da je to vrtlar. Kad je vidjela da nema Isusa u grobu, upita toga "vrtlara": "Gospodine, akosi ga ti uzeo, reci gdje si Ga stavio!" No kad Ga je prepoznala, samo Mu se bacila pred noge i duboko Mu se puna radosti poklonila. Odmah je iza toga otrčala u grad da javi veselu vijest.

Zajedno s Isusovom Majkom, zajedno s Marijom Magdalenom i zajedno sa apostolima i svim drugim ljudima i mi se danas radujemo, što je Isus uskrsnuo i tako nadvladao i smrt i đavla i nama zaslužio milost spasenja i otkupljenja. Sada znamo sigurno, da je Isus gospodar i života i smrti. On je zaista bio Sin Božji, on je zaista došao iz neba da nas spasi.

Mali je Jogelli bio veoma jadan i siromašan, makar su mu roditelji bili bogati, jer je bio posve slijep. Često je sjedio pred kućom svojih roditelja i igrao se svojim igračkama. Često je znao uzdahnuti: "O kad bih jednom mogao vidjeti sunce!" Gospodin je Bog na jedan poseban način ispunio njegovu želju: mali je Jogelli teško obolio i bio u zadnjim časovima. Pozvali su svećenika, koji mu je donio i svetu Pričest. Najprije je dječaka pripravio na svetu Pričest, jer on još nije bio. Kad mu je po prvi puta pružao svetu Hostiju, mali je Jogelli po prvi puta otvorio oči. Radosni smješak preleti njegovim licem, a usne su mu tihim glasom izgovarale: "Da li je to sunce? O kako je lijepo!" Mirno je tada ponovo zatvorio oči i za čas je bio u konačnom Isusovom zagrljaju...

Eto, draga djeco, tako je Isus i nama osigurao, da možemo potpuno sigurno doći k njemu. On je sunce, koje nam najljepše sja. Svojim je uskrsnućem dokazao, da je pravi Bog, a mi smo Njegova djeca. Zaista, i mi Ga ljubimo svim svojim srcem.

Zato danas radosno slavimo Njegovo uskrsnuće. I naše su duše radosne, jer u njima stanuje taj isti Isus.

Čestitam vam. Vi ste Božja djeca. Vama kao Božjoj djeci čestitam radostan i veselo Uskrsni blagdan. Amen!

USKRSNI PONEDJELJAK

1. Emaus

Bio je krasan dan po podne. Sva je priroda bila okićena proljetnim čarom. Odasvud miris i prelijevanje tisuća boja, koje je upotpunjavao cvrkut ptica. Već se je sunce ovog prvog Uskrsa priklanjalo svom zalazu. Podljesnjim je tracima obasjavalo divnu prirodu.

No dvojica ljudi, koji su koracali prašnim putem, jedva da su i zapazili što od ove miline. Njihove su glave bile pognute i oni su više šuteći nego u razgovoru potišteni nastavljali svoj put. Tu i tamo bi im provalila koja riječ žalosti ili ogorčenja: pa zar je On to zaslužio? Ta mi smo se nadali drugačijem svršetku! A kako je bio dobar! A kako je žalosno završio! A mi smo mislili, da je u Njemu takva božanska snaga, koja će smrviti sve Njegove neprijatelje. Sve su naše nade potonule, sva naša iščekivanja izjalovljena sve je propalo Njegovom smrću...

Vraćali su se sa sprovoda Isusova. Malo su se zadržali u Jeruzalemu, tu prespavali, porazgovorili se s drugim učenicima, i sada nastavili svoj put, da negdje drugdje nastave život, jer ih je ovo mjesto sjećalo žalosnih dana. Spominjali su sva Njegova dobra djela, svaka im je Njegova riječ bila draga...

U takvim mislima nisu ni opazili, da iza njih ide istim putem jedan Stranac. Kad im se približio, učini im se poznat, no nisu Mu previše pažnje posvećivali. Međutim On ih upita:

"Kakve to razgovore vodite među sobom? Što ste tako žalosni

Tada su se prenuli: eto, ide iz Jeruzalema, pa ne zna ništa

"Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu i ne znaš, što se ovih dana u njemu dogodilo?"

Kad je čovjek žalostan, onda nastoji svoju žalost saopćiti drugomu i tako se osjeća olakšan. I oni su odmah počeli tomu Strancu tumačiti sve što se dogodilo. Dakako da nisu zaboravili reći, ka su se oni nadali, da će On otkupiti Izraela, a sada eto leži u grobu, gdje su zajedno s njim pokopane sve njihove blistave nade i konačno i sva njihova ljubav. Ta oni su Ga tako nježno ljubili! Istresli su sve što im je bilo na srcu i to u jednom dahu sve jedan pretječući drugoga. Konačno su mu postavili pitanje, koje je njih najviše mučilo!

"A zašto je to sve trebalo biti tako? Zašto je On morao da sve to pretrpi?"

Kad su istresli svoj očaj, evo opet na kraju izbija iz nji ona stara sumnja: "Zašto".

No tada je počeo govoriti On. Slušali su ga otvorenih usta Čudno im je nekako zvučao Njegov ton glasa, čudno način Njegova go vora. Kao da su takve riječi već čuli, ali se nisu mogli sjetiti. Ipak im je tako blizu srcu govorio, tako je topao njegov način

govora.

Govorio im je, da je tako moralo biti. Da je Krist morao sve ovo pretrpjeti da tako može doći u svoju slavu. Govorio im je, da je Mesija bio duhovni poslanikl koji je došao otkupiti narod ne ispod rimskog gospodstva, nego iz vlasti đavla; da je došao čovjeka pomiriti s Bogom, da je Njegovo poslanje bilo čisto i posve duhovne naravi. Naglasio im je to, da su se nužno morali prevariti svi, koji su od Njega očekivali vremeniti i tjelesni probitak.

Naglasio im je i to, da su se na Njemu ispunile sve proročke riječi i da je to već dokaz, da je On zaista Mesija. Zato ih Njegova strašna smrt na križu ne smije pokolebati, nego pače mora njihovu vjeru u Njega još i utvrditi...

I još im je mnoge druge riječi utjehe rekao...

Kako je to bilo drago i lijepo slušati!

Kad su se približili Emausu, a već se mračilo, nisu ga htjeli pustiti, nego su Ga nagovarali, da ostane s njima, jer je već mrak.

Za vrijeme večere, kod lomljenja kruha, tek tada su Ga prepoznali! Kolike li radosti! "Kako je gorjelo naše srce!"

Noć im nije smetala, da se odmah istim putem vrate u Jeruzalem i jave radosnu vijest: Gospodin je uskrsnuo!

Takvu je žalost Emausa i mnogi od nas često doživio. Samo pogledajte malo u svoju prošlost i sjetit ćete se dana, kada vam je izgledalo, da su vam sve lađe potonule. Svaka je radost iščeznula s vašeg života. Čak ste pomislili, da Vas je i Bog zaboravio. Gledali ste druge, koji su se veselili i bili im zavidni, jer se Vi niste mogli radovati. Ništa vas nije moglo rastresti, nikakvih ljepota niste zapažali upravo kao ni učenici na svom putu. Sumnje su svojim nemilosrdnim zahvatima razdirale svaku sjenku radosti i optimizma. Na usta su vam navirale riječi: "Zašto baš meni, Gospodine? Drugima si tako dobar i blag, a mene tako udaraš!"

Tada je on pristupio k nama i rekao: "Zar ne znaš, prijatelju, da sve to tako mora biti? Možda te utješio preko kojeg dobrog prijatelja, možda preko kakve dobre knjige. On je već našao načina da ti se približi. Je si li Ga prepoznao. Kao da je majka stavila na tvoje vruće bolesno čelo svoju dragu ruku i da je bol popustila, a da su sumnje postale manje bolne. Postavio je pitanje: "A zašto si žalostan?" Potrebno je sve to, da se ispune Njegovi planovi s tobom. Ti još svega ne znaš. Kasnije ćeš s drugog života i drugim očima gledati na svoj život s dubokom zahvalnošću na Njegovom vodstvu...

Ostani Gospodine s nama! Tama i nas koji puta obuzme. Bol nas pritisne do zemlje. Jedino s Tobom smo sigurni i radosni.

Ostani, Gospodine, s nama, jer Te trebamo! Amen!

LITERATURA: H. Brey, Wenn es in der Seele dunkelt

2. Pobjednik nad zlom

Krist je uskrsnuo!

Radost se razlijeva našom došom, koju upotpunjuje ova prekrasna proljetna priroda. Sve je puno svjetla. Donio nam je On i svijetlo, i nadu i puno dobrote. Neka je svaka kršćanska duša danas radosna!

Krist je pobjednik zla. - Baš u tom uskrsnom svijetlu pogledajmo danas jedan problem i pokušajmo si dati na njega odgovor. Mi kršćani sve zbivanje i u nama i oko nas promatramo i presuđujemo u svijetlu vjere. Uskrsnuli će nam Krist pomoći, da bolje vidimo i lakše spoznamo u Njegovom svijetlu Božje nakane.

Zlo! Znate što je zlo. Ima tjelesnoga i duhovnoga. Tjelesno je manje, duhovno je veće. To vrijedi bar za nas kršćane.

Da li ga Ima? O, kolike bolesti, tako teške, da su jadnici prisiljeni dnevno umirati i proživjeti veliki dio svog života u Velikom Petku. Pa kolike žalosti, kolike muke, kako svirepi i teški udarci sudbine. Pa ako dalje pogledate, kolika bjeda i neimaština. A koliko ima katastrofa, za koje čovjek nije nipošto kriv i gdje stradavaju toliki i nevini!

No to su samo tjelesna zla. I ne sva...

Duševna zla, koja su grijesi, pogreške, zloba, razbojstva nevjerstva, toliko ogovaranjai klevetanja, tolike raskopane sreće! I još puno i puno ljudske duševne bjede...

Čovjek se pita: zašto Bog dopušta sve to? Kad ne može riješiti, onda čovjek pred tom zagonetkom stane, jer je ne zna riješiti. Koji puta zna taj problem čovjeka tako mučiti, da ni u vjeri ne nalazi utjehe, jer po tome baš vjera postane nekako sumnjiva, nedostatna i prazna, jer po našem mišljenju ni ona ne može odgovoriti na ovo naše pitanje.

Kako da odgovorimo na ta pitanje? Ima puno odgovora.

Evo samo nekoliko:

Moramo najprije ustanoviti, da je sam čovjek puno toga skrivio. Koliko je zla proisteklo iz njegove nesavršenosti i njegovih manjkova, a koliko tek iz njegovih grijeha! Koliko je zla proizašlo iz psovki, koliko iz svađa, sablazni, zavođenja, koliko zla iz rušenja Božjeg života u pojedincima, koji onda u životu provode bezobzirno svoju volju... Iz pomanjkanja pravednosti i ljubavi prema bližnjemu razne krađe, otimačine, bogaćenje na račun drugoga, kolika mržnja i zloba i zluradost. Iz grijeha protiv šeste zapovijedi kolike fizičke boli, kolike duševne patnje, koliki promašeni i rastepeni životi, kolike razvaline bračnih života, koliko ubijene ili pak napuštene i zanemarene djece, koliko na kraju krađe i umorstava.

Sve to ne ćete naći ni u prirodi čovjekovoj, a niti u svetom Pismu. Ljudska zloba, zavist, gramzivost, pohlepa i želja za vlašću i isticanjem i kako se sve ne zovu ti tako zvani povijesni povodi za razne i manje i veće sukobe. Sve to ne čini čovjek

kao čovjek, po svojoj naravi, a niti ga je to naučilo čitanje svetog Pisma.

Predragi, da li malo uviđamo, kako dalekosežne posljedice ima grijeh i koliku odgovornost čovjek trpa sebi na leđa kad čini jedan grijeh.

Zašto to Bog dopušta?

Zato jer je čovjek stvoren na Njegovu sliku, jer je Njemu sličan, pa je zato slobodan. Bog poštuje čovjekovu slobodu. Čovjek je slobodan i u vršenju dobra i u vršenju zla. Bog daje čovjeku milosnu podršku, da može izabrati dobro, ali je uz svu tu milost čovjek ipak potpuno slobodan. Nijedna milost ni pomoć Božja nije takva, da bi uništavala ili umanjivala ljudsku slobodu. Zato se ne može zvati Boga na odgovornost, što ljudi čine zlo. On to može zapriječiti, ali ne će. Jedno drugo Bog radi. On često puta ono zlo, koje čovjek čini u svojoj zaslijepljenosti, preobraća u dobro. Preko toga zla, koje ljudi rade, on za njih učini dobre stvari. Ne tako, kao da Bog hoće zlo, da može iz njega činiti dobro, nego tako, što ljudi svojevoljno čine zlo, a Bog u svojoj dobroti ta njihova zla djela upotrebi i preokrene ih u dobro.

Pogledajte Pavla, pogledajte Petra ili Augustina. Njihov grijeh je Bog tako preokrenuo na dobro, da su oni poslije svoje zaslijepljenosti u zlu čvršće prionuli uz dobro i postali veliki sveci. Pogledaj konačno samoga sebe. Zar nije Bog često i tvoje grijehe i propuste znao okrenuti u dobro. Zar nisi to opazio i sam, pa te je bilo stid pred tako velikom Božjom dobrotom.

Još nešto. - Postojanje zla, sklonost na zlo i samo zlo je u vječnoj borbi protiv dobra. No baš u toj vječnoj napetosti, u ona dva zakona, u onom neprestanom borbenom stavu, koji čovjek zauzima protiv zla jača ljudska volja. Baš se tu klešu karakteri, baš se u toj borbi čeličuju duše, izgrađuju kreposti, stvaraju Božji sveci. Kroz velike patnje i borbu, koje je uzrok baš grijeha, stvaraju se duhovno jaki ljudi.

Evo vam još jednog razloga: Božji putevi nisu ljudski. Mi osuđujemo zato, jer ne poznamo sve razloge Božjeg postupanja. Međutim moramo biti na čistu, da nas On zaista ljubi, kad se bio dao za nas pribiti na križ. Zato bi svako kršćansko srce moralo imati u Njega potpuno povjerenje i prepustiti se Njegovom vodstvu. Zato se kršćani ne boje, nema mjesta u njihovom životu nekoj žalosti.

"Zašto ste žalosni!" - Zar niste znali, da se tako pobjeđuje i ulazi u slavu?

Predragi, Bog bdije nad nama!

"Dicite justo quoniam bene!"

Hvala ti, Gospodine, na tvojoj brižnoj ljubavi! Amen!

3. "Ostani, Gospodine, s nama"

Radost nad Isusovim uskrsnućem i danas se nesmanjenim zanosom širi, a zvona i danas svoj glas šalju preko ovih naših divnih brežuljaka i dolina. Od onih najvećih i najdivnijih, pa do kakve male skromne crkvice podno brijega ili u dalekim misijskim krajevima, svuda odiše danas uskrsna radost.

Čini se, da i čovjek nevjernik, koji je davno već odbacio svoju vjeru, kao da i on danas dobiva u duši neki osjećaj čežnje za onim, što je nekad posjedovao. Rađa se u njemu neka daleka tuga, neka sjeta pada na njegovu dušu, jer mu se čini, da je ipak onda bilo i njemu potpuno i sasvim lijepo.

Jučer je sve odisalo neobičnim veseljem. I danas se to osjeća. Ipak se čini, kao da se već danas u ove vesele akorde unijela neka disonanca, neki nesklad. Jučer je Crkva u svom bogoslužju klicala Kristu Pobjedniku, a danas Ga već poziva "Ostani, Gospodine, s nama, jer se spušta veče". Crkva se kao zaručnica još više privljubljuje uz svoga zaručnika i šapćući Ga moli, da je ne ostavlja ni za trnutak. Izgleda kao da se boji skorih teških dana.

Žar nije tako, predragi, i kod nas? I mi slabi ljudi u časovima najveće sreće katkada osjećamo jednu crtu sjete i žalosti, misleći da bi moglo doći vrijeme, kad će se na nas spustiti sumrak, kad će koprena zamračiti srce, sreću i sam život. Tada smo jednaki učenicima iz Emausa u žalosti. Samo im moramo biti jednaki i u postupku...

Istina je, da se u čovjekovu životu često navuku oblaci. Jučer je bilo sve tako lijepo i vedro. Jučer se mogao i lijepo i pobožno moliti, jučer se mogao odlučno boriti protiv napasti, jučer je s toliko radosti mogao činiti dobra djela, a danas se upravo i ne prepoznaje. Nekakve sumnje, dvojbe, nepovjerenja prema Božjem ugledu, sve se to počelo ljuljati. Čak je i sama vjera u opasnosti. Prekapa po svojoj nutrini i traži uzroka, ali ga ne može odmah vidjeti. Ipak u sve sumnja, sve mu je nejasno. Ništa ga ne veseli. Pokuša moliti, ali mu je i molitva neukusna, smješna i odbacuje je. Čak mu se čini da ni Boga više nema, da se je i On sakrio negdje gore iza oblaka, zavukao se u svoje stanove i ne će ni proviriti k nama bjednim ljudima.

No obično na tome ne ostane! Čovjeka u takvim časovima privlači užitak, mami naslada i zove grijeh. Tu se više ne gleda na roditeljske opomene, tu se zaboravlja na sve plemenite obzire, zaboravlja na svoj prijašnji život. U takvim časovima mnoga tvrda srca, stisnutim i prkosnim usnama i bez ikakva obzira prelaze preko svega i izvršuju svoju volju.

Zar to nije sumrak srca?

U časovima, kad se čini, da će jedna obitelj doživjeti svoje uništenje, da će zauvijek biti pokopana sreća, da će djeca ostati veliki sirote, koji ne će znati što su dani provedeni pod okriljem doma, gdje su tata i mama, zar u tim časovima nije na mjestu,

da takvi ljudi zajedno s učenicima iz Emausa poviknu: "Gospodine, ostani s nama, jer se spušta večer!" Ostani s nama, da Ti obraniš ovo sveto gnijezdo. Ostani s nama, da ljiljani u ovom gnijezdu ne uvenu posve. Postavi pred vrata toga života svoga anđela s gorućim mačem, da sačuva svetost i ljepotu sreće.

To je sumrak sreće!

Svatko bi od nas htio biti sretan, i to ne na čas, nego bi ta sreća trebala biti bez kraja. No nažalost, baš je sreća ona, koja je najnestalnija. Kako je nestalno sve ono, što čovjek smatra putem do sreće! Sve se to tako brzo raspline, kao dim na vjetru. Čovjeku onda ostanu prazne ruke, a još praznija duša i srce. Kad se to dogodi, kad su svi uspjesi, sve nade, svi uloženi napori, sva nastojanja jednim činom uništeni, kad stojimo nad razvalinama svega onoga, što smo godinama smatrali, da će nas konačno usrećiti, zar to nije sumrak sreće! Ta gdje je sada Bog! Zar on ne vidi naš neuspjeh i zar nam ne će baš sada pomoći! A Bog šuti, jer zna, da je čovjek tražio sreću na krivim putevima. Kamo sreće da takvi u tim časovima uvide svoj pogrešan put i da skrenu pravim. Nažalost mnogi ne smognu toliko velikodušne snage, nego nasilno prekidaju nit života, bježeći kukavički pred teretom života.

U tim časovima trebamo Gospodina. Nije samo jedan čovjek, koji je na pijesku gradio kule sreće, i kad su se one porušile, sjedimo i plačemo kao mala djeca nad nesrećom naših gradova, koje smo načinili od pjeska na obali mora u igri. Ostani, Gospodine s nama! Zar ne vidiš, da smo bili posve ludi. Zar ne vidiš, da smo bježali od Tebe, smatrajući se pametnijima od Tebe. Sada uviđamo, da si Ti jedini, koji daješ pravu sreću.

Mnogi će, predragi, od nas biti u životu sačuvani od sumraka srca i sreće. Mnogi ne će upoznati takove borbe, nego će im u tom pogledu život proteći mirno. No nijedan ne će biti sačuvan od sumraka života. To nas sve čeka. Gorko bi se prevario onaj, koji bi gledao samo na usječene bore na licu staraca ili na klonule sile naše časne starosti. Pred vidikom ovoga sumraka čovjek postaje ozbiljniji. U tim časovima ovo sve zemaljsko gubi onaj svoj sjaj privlačivosti. O, kamo sreće, da ga posve izgubi! Kamo sreće, da jednom konačno uvidimo, da nismo na svijetu zato, da nam bude dobro, nego zato, da budemo i ostanemo do kraja dobri!

Uskrsli Spasitelju, Ti znaš najbolje utješiti. Ti si ovim učenicima dao svojim mirnim božanskim riječima utjehu , duboku utjehu. Ostani i s nama. Mi Te molimo. Daj da Te poznajemo u lomljenju kruha. I onda, kad budu zrake večernjega sunca pozlaćivale naše sjedine, kada budu naše životna snage na izmaku, onda dođi k nama, utješi našu izmučenu i žalosnu dušu, ojačaj naše snage, da mognemo preskočiti onaj razmak, koji nas dijeli od Tebe. Amen!

---

4. Upoznaše Ga

Učenicima je gorjelo srce, kako sami priznaju, dok su usput govorili s Isusom, ali Ga pravo upoznaše tek kod lomljenja kruha.

Ima, predragi, raznih stepena poznavanja neke osobe. Drugačije pozna otac dijete, drugačije prijatelj prijatelja, drugačiji učenik profesora, drugačije znanac znanca. Drugačije poznaju sebe međusobno bračni drugovi, drugačije ljubav zaručnika zbližava njihove duše. Drugačije će upoznati siromah svoga dobročinitelja, a opet na drugi način upozna žalosni onoga, koji ga je utješio. To su razni stepeni ljudske spoznaje jedne osobe.

Spoznaja pak Krista mora imati sve ove značajke svih navedenih spoznaja. Ili bolje mora biti jednaka svim spoznajama. Krist nam je i dobročinitelj, i brat, i prijatelj, i otac (kao Bog) i majka, i Ljubljeni, i Učitelj. On nam je sve. Zato bi načelno morali Njega poznavati nada sve.

Što čovjek dostatno ne pozna, to ne može ni uzljubiti. Nije odatle čudo, što mnogi ljudi ne ljube Krista, jer Ga ne poznaju. Oni se čak ni ne trude, da Ga upoznaju. Dapače protivno, oni izbjegavaju svaku priliku, gdje bi Ga mogli upoznati. Takvih ima i među kršćanima. Oni biraju marljivo mise, koje su veoma kratke, mise, gdje nema ni propovijedi ni kršćanskog nauka, jer im je onda sve tako dugo i dosadno. Ima ih čak i takovih (osobito u gradovima), koji su na misi do propovijedi, pod propovijedi izađu van "na jednu cigaretu", a onda opet u crkvu na misu. Onda se dogodi, da takvi s "velikim uvjerenjem" tvrde, da Duh Sveti nije i ne može biti Bog!

Zar predragi možemo i mi sami učestvovati u uskrsnoj pobjedi Kristovoj, ako Njega ne znamo dobro, ako ne znamo Njegovo djelo, ako ne poznamo Njegovu snagu i ljubav?

Nije dovoljno znati, da je Krist Bog, nego treba znati i to, da je On tako naš Bog, da bez Njega ne možemo biti ni jedne sekunde. Moramo znati, da nas Njegova ljubav čini tako sretnima, da se možemo ispoređivati s anđelima. Moramo znati, da je Njegova milost, čiji je triumf baš ovaj uskrsni blagdan, da je ta milost tako potrebna, da nam bez nje život ništa ne vrijedi, da nam uzaludno teku dani, da bi bilo bolje da ih nije ni bilo, ako ti dani nisu uronjeni u more Njegove, Kristove milosti. Ta svijest bi morala biti tako duboko usađena u naše duše, da nam prva i jedina ozbiljna misao bude, kako da sačuvamo tu milost. Da bi se sve naše brige morale vrtjeti oko toga, da tu milost umnožimo u sebi i tako po njoj još više upoznamo njezina Začetnika Krista, koji ju je i zaslužio nama i za nas. Sve to čovjek ne može ni slutiti, ako ne zna vrijednost milosti, ako ne zna siromaštva ljudskog života bez nje, ako ne zna cijeniti prijateljstvo s Kristom,

Kršćanin bi katolik morao upotrebiti svaku zgodu i puno vremena, da što više spozna Boga i Njegovu ljubav. Ta bi spoznaja razuma i ljubavi bila dobar temelj jedne prave vjere u Krista. Jedne vjere, koja ne bi bila ni časovita i slaba, nego, koja bi znala i mogla odolijeti svim napastima. Jedna spoznaja Krista, koja bi bila učvršćena Božanskom milosti, ta bi spoznaja rađala vjeru, koja bi po riječima Kristovim i bregove premještala. To bi bila jedna vjera Abrahama, koji žrtvuje sina Izaka, a koju vjeru Bog tako divno nagrađuje. To bi bila vjera jednog oca brojne obitelji, koji bez straha od nekih ekonomskih i gospodarskih propasti živi u svojoj obitelji i u svom braku po Božjim i naravnim zakonima. To bi bila jedna vjera sirotinje, koja svu svoju bijedu i materijalnu i životnu tako divno i herojski podnosi, jer su uvjereni, da nad njima bdije njihov dobri otac. To bi bila vjera i onih divnih i mudrih ljudskih duhova, koji se u svojoj znanosti i visini spoznaje nisu uzoholili, nego se u poniznosti svoga srca klanjaju jedinoj pravoj veličini Gospodina Boga.

Danas ljudi često studiraju i uče mnoge stvari, a ono što im je najpotrebnije zanemaruju.

Takva će spoznaja i nas svakoga dovesti u jednu sigurnost, koja će i sam život učiniji nekako zadovoljnijim.

Upoznati Isusa, Njegovu ljubav prema nama, Njegovo milosrđe, Njegovu brigu za nas, Njegovo veliko Srce koje tako rado oprašta, to je kršćanina jedna blagodat. Onda i njegov život drugačije izgleda. U teškim časovima takav ne mrmlja na Boga, takav rado oprašta neprijateljima, jer je tako i Isus činio; blag je i dobrostiv, jer je i Isus takav bio; u svemu je Isus uzor. Prema Isusu i njegovoj volji takav čovjek uređuje svoj život.

Kad je jedan poganin na smrtnom času prešao na katoličku vjeru, nakon krštenja i svete pričesti žalostan je uzdahnuo: "Zašto sam Te tako kasno morao upoznati!"

Mi Ga poznamo, našega uskrsnuloga Pobjednika Krista. No ta naša spoznaja nije dovoljna. Ona mora biti tako duboka i tako jasna, da proizvede u nama ljubav, koja će onda biti pokretna snaga u našem životu. Baš zato ima tako puno neuspjeha, jer među nama kršćanima ima tako puno polovičnih ljudi. Oni na svom putu stanu na polovici. To je tragedija. Nema puno nesebičnih ljudi, koji bi se dali od Gospodina voditi bez rezerve. Kad se netko prepusti posve Bogu, bez sumnje od takvog čovjeka Bog stvara sveca. Ne može netko spoznati Boga, a da Ga svim srcem ne uzljubi. Tko pak zaista ljubi Boga, taj je svetac.

Predragi! Kao pametni ljudi i kao kršćani načinit ćemo danas odluku, da ćemo upotrebiti sve prilike, da o Bogu što više doznamo. Što više znamo, više Njega poznamo.

Ostani, Gospodine, s nama i prosvijetli naš razum i srce, da upoznavši Te ljubimo te. Amen!

BIJELA NEDJELJA

1. Ustanova sv. Ispovijedi

Završena je teška borba. Božji je Junak Pobjednik. Vlastitom je snagom svoju dušu iza smrti sjedinio opet sa svojim tijelom. Raskinuo je okove smrti i opet živ ustao iz groba. On je Knez života. Sada je postao izvor života, iz koga će svijet crpsti milost, mir, slobodu i utjehu.

Da je sve to istina, najbolje nam pokazuje današnje evanđelje. Gospodin se po prvi puta iza uskrsnuća pojavljuje pred svojim učenicima. Njegova pobjedonosna snaga odmah djeluje: dahne u njih i pozdravi ih i reče: "Primite Duha Svetoga, kojima oprostite grijehe, oprostit će im se, a kojima zadržite, bit će zadržani..."

Tim je riječima Krist ustanovio sakramenat sv. ispovijedi. Samo onaj može dokučiti svu dalekosežnost ovih Gospodinovih riječi koji je na sebi osjetio čudesno djelovanje sakramenta sv. pokore.

Isus svečano svojim apostolima i njihovim nasljednicima predaje svoje punomoći. Kad su Ga apostoli ugledali, razveselili su se veoma. Odmah je iščeznuo svaki strah i tjeskoba. Opet je ojačala njihova vjera u Božjeg Sina. No Spasiteljeve su namjere velike: On želi, da oni unose taj uskrsni mir i u druge duše širom svijeta, i to takav mir, koji obuhvaća razum i volju, dušu i tijelo, čitavog čovjeka, svaku obitelj, čitavo ljudsko društvo. Mir je to koji se daje gospodarima i robovima, slobodnima i neslobodnima, Židovima i poganima. "Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas!" Oni dakle po Kristovu nalogu moraju otići i dijeliti taj mir dušama. Ne samo svojom voljom. Dijeliti mir, koji proizlazi iz pravednosti, koji nadvisuje sve pojmove. Mir koji je temelj sigurnosti i sloge. Otac je poslao svoga Sina na svijet. Sin je podijelio svima dar milosti i oproštenja, a s njime mir i radost. Tako Krist šalje i svoje apostole, da to jednako čine, kao što je i On činio. Svećenici su u svijetu vjerovjesnici i anđeli mira, pravog Božjeg mira posebno preko ovog sakramenta pokore.

Vidite predragi, svećenik stoji tu pred vama kao ispovjednik ne po svojoj volji, nego po odredbi Gospodinovoj. Krist ga je poslao. Zato u njemu treba i gledati Kristova zamjenika i poslanika. To današnji čovjek zaboravlja, pa se ustručava poći k njemu, jer u njemu gleda samo čovjeka. Jest svećenik čovjek, ali kad vrši dužnost zamjenika Kristova u ispovjedaonici, on je zaista Njegov zamjenik i vrši Kristovu službu. On prestaje tada biti samo čovjek, nego ostaje samo vršilac božanske vlasti. Kao nosioc božanske vlasti on je sudac, koji određuje u ime Gospodinovo, da li se čovjek ima odriješiti od tereta svojih grijeha ili ne. Iz tog razloga pripada svećeniku jedno dužno poštovanje. Jedno poštovanje, koje ne ide svećenikovu osobu, nego onu uzvišenu dužnost, koju svećenik kao Kristov zamjenik vrši.

Gospodin jednako tako šalje svoje apostole, kao što je i Njega poslao Otac. Na put im ne daje ništa. Šalje ih kao sirotinju. No jedno im daje, a to je Duh Sveti. "Primite Duha Svetoga!" Taj ih duh jakosti ne će ostaviti. Primili su milost i svijetlost, ljubav i svetost i mir Duha Svetoga.

Već je jednom kod stvaranja dah iz ustiju Božjih proizveo život. Sada kad nastaje jedno novo čovječanstvo, duhovni rod nakalamljen na svrhunaravne temelje, opet je dah iz Božjih ustiju vidljivi znak uzvišene duhovne snage Otkupiteljevim poslanicima. Tom će snagom oni oživljati duše, koje su pokopane u grobovima grijeha. Može izvanjska posuda svećenika biti krhka, no unatoč toga on nosi u sebi onu svetu vatru Duha Svetoga, koja nikada ne trne.

Sada polako ulazimo u shvaćanje dubokog sadržaja Isusovih riječi:"Kojima oprostite..." Što te riječi znače? Koje je njihovo najdublje značenje?

Jednom su farizeji za Gospodina podrugljivo govorili: "Ovaj prima grešnike!"(Lk.15,2) No to su bile istinite riječi. Gospodin je bio uvijek spreman, da zalutale dovede na pravi put, da skrušenim grešnicima oduzme teret njihovih grijeha, kako bi mogli malo odahnuti u slobodi Božje djece. Ta je Isusova ljubav prema grešnicima bila tako velika, da ju je ostavio i nakon svog uzašašća na nebo za ljude. On ju je usadio u srca svojih svećenika: oni će otsada dobrotom i milosrđem opraštati, podizati i tješiti. Zato moramo biti iz dubine duše zahvalni Gospodinu, što je u ljudske ruke stavio božansku snagu opraštanja grijeha, a isto tako što je i ta svećenička srca tako oblikovao, da s puno ljubavi i strpljenja slušaju jade ljudske bjede i tješeći je i rješavajući olakšavaju ljudima breme ovog često svirepog života.

U isto nas je vrijeme Gospodin želio sačuvati i od lakomislenosti. Grijesi se ne opraštaju svakom čovjeku bez obzira. Svećenici su dužni prosuditi tko je dostojan, a tko ne. Oni mogu ili oprostiti ili zadržati grijehe. Teška je odluka stavljena u svećeničke ruke. On mora prosuditi, da li je pokornik zaista skrušena srca i pripravlje volje došao po oproštenje i da li zaista ima volju iskrena popravka ili ne. Ondje nema oproštenja, gdje nema kajanja i odluke.

O blagodatima dobre ispovijedi već je toliko toga i napisano i izrečeno: kako ona spasonosno djeluje kao lijek, kako iz duše uklanja nezdrave klice bolesti, kako je ona olakšanje za čovjeka, kako je dužnost ispovjedanja najjača ograda za čovjeka u obrani od grijeha. Samo bi to bilo potrebno istaći, da naime ispovijed nisu ustanovili ni papa, ni biskupi, ni svećenici, nego da ju je nedvojbeno naredio sam Isus.

U dvorani je zadnje večere danas to bio zaista svečan čin. Gospodin daje, a apostoli primaju jednu uzvišenu i svetu dužnost dijeljenja dragocjenog blaga oproštenja, s kojim dolazi u ljudske duše utjeha, spasenje, podizanje i popravak ljudskih duša. Na taj se način ljudi odgajaju da poštuju dužnosti, u njima raste svijet

odgovornosti i želje za napretkom. Ispovijed uistinu oplemenjuje dušu.

Pravo je Goethe rekao protestantima: "Ispovijed se ljudima nije nikada smjela oduzeti!"

Na nama je da cijenimo i poštujemo uskrsni dar Kristov čovječanstvu. On pripada svakom pojedinom od nas. Međutim ovo je za nas bez ikakve koristi, ovo divno vrelo milosti, ako se njime ne služimo. Najveći dio ljudi premalo poznaje bogati sadržaj svete ispovijedi. Oni previše osjećaju njezin teret, koji ih danima muči prije nego se na njega odluče, a onda vide, kako je ipak ugodno obaviti ga. Ispovijed bi trebala biti kao ljestve, po kojima se čovjek diže prema Bogu.

Zato bi bilo vrijeme, da odbacimo svaku predrasudu i svako ograničavanje. Crpimo iz ovoga spasonosnog izvora za sebe tolike blagodati za naš i vremeniti i vječni život.

To je i smisao uskrsne tajne. To je i zadaća Kristova otkupljenja. Plodovi su otkupljenja tu. Milost i sveti sakramenti su tu. Samo treba sklonuti našu ljudsku volju, da se posluži tim spasonosnim vrelima za čišćenje i obogaćivanje svoje duše.

Anđeo je u svojoj poruci sv. Josipu rekao: "Ovaj će otkupiti svoj narod od grijeha njihovih" (Mt.1,21)

U tome se i sastojala prva i najvažnija Kristova zadaća. Ta zadaća ljudskog otkupljenja još nije dovršena. Ona se svakog dana ponovno nadopunjuje. Griješni se okovi još uvijek iznova moraju raskidati.

Hvala našem Otkupitelju, tu su još uvijek jake ruke, u kojima je božanska vlast, koja može osloboditi i oslobađa tolike duše ropstva đavla milostima, koje nam je Krist uskrsnuli donio.

Zato pridite svi! Neka se na Vaše spuštene glave podigne blagoslovljena ruka puna opraštanja. Kako je velik čovjek, koji u dubokoj poniznosti pred svojim Bogom priznaje svoju ljudsku slabost i moli od Gospodina božansku jakost u borbi protiv grijeha a za ljepotu svoje duše!

Hvala ti, Gospodine, na tvojoj ljubavi punoj opraštanja!

Amen!

LITERATURA: J. Honnef, Die Botschaft des Wortes Gottes

2."Blago onima, koji ...su povjerovali"

Kao što svaki čovjek ima svoje lice, na kojem se odrazuje njegova nutrinja, jednako tako imaju svoje lice i vremenska razdoblja. To lice nije uvijek lijepo, ali je karaktėristično. Kakvo lice ima današnje vrijeme? Lice je to slično čovjeku, koji je otišao osvojiti svijet, nebo i zemlju, sada pak se vraća i nosi u rukama nekoliko preostalih krhotina. Na licu se našeg vremena čita nemir, nezadovoljstvo radi neispunjenih nada, neodlučnost i često klonulost. Sve se te bore stapaju u jednu duboku brazdu gorčine, u kojoj se nastanila sumnja. Suvremeni čovjek sumnja u Boga i svijet, sumnja u život i ljude, sumnja u samoga sebe.

Činjenica dačovjek sumnja, da može i mora sumnjati, ne bi bila najgora stvar. Doklegod čovjek ne pozna sumnje, ostaje dijete, makar nosio i sijedu kosu. Kad jednom prestane sumnjati, znak je to, da je njegov duh ostario. Sumnja je kvasac našega duševnog života. Bez nje nema znanosti, nema napretka, nema otkrića. Bez nje nema osvjetljavanja naših spoznaja.

No pogreška je ipak u tome, što je ta sumnja zahvatila tako radikalno čovjeka, da to više nije ona pozitivna naučna i znanstvena sumnja, nego je to sumnja jednog čovjeka očajnika, to je jedna bolesna pojava. Došlo je do toga, da čovjek više ne može pronaći jednu čvrstu točku, u koju ne bi sumnjao, i s koje bi mogao sa nekom sigurnošću prosuđivati i druge stvari i zbivanja. Čovjek često i nehotice danas iza svega postavlja upitnik. Tako je sumnja postala našom drugom naravi tako, da više ne vjerujemo ni Bogu ni evanđelju. Ima bezbroj onih sličnih svetom Tomi, a tako malo odanih svetih Ivana.

I Isusu je bilo teško, kad je skoro četvrtinu svojih najvjernijih učenika izgubio: Juda je nesretno svršio kao žrtva zdvojnosti, Petar Ga se pred neprijateljima odrekao i zatajio, a sada Toma ne vjeruje uskrsnulom Spasitelju i tvrdokorno ustraje u svojoj sumnji. To je čudno. Toma se nije rodio kao skeptik. On je bio dijete vremena, kad je bila jaka vjera. On bi bio ostavio Isusa kao i ostali, da mu je Isusov govor bio tvrd. No on je ustrajao, jer je znao, da su u Isusa "riječi vječnog života". Toma je posjedovao onakvu vjeru, kakvu je tražio Krist, vjeru koja premješta brda. Nitko nije s većim pouzdanjem gledao u Isusa. Nijedna se zapovijed nije Tomi činila preteškom. Nijedna istina Njegove nauke nedokučivom. Može li biti veće vjere od Tomine, koji govori:"I svoj bi život položio za Tebe!"

No gle čuda! Toma je pao baš radi te svoje prevelike vjere. Njemu je Bog bio tako velik, da Ga naprosto nije mogao zamisliti onako ponižena i prezrena. Vjera je u Njegovu čudotvornu moć bila toliko velika, da nikako nije mogao shvatiti, kako su čudesa upravo onda prestala, kad su ona bila najpotrebnija, kad se radilo o biti i ne biti nazaretskog Učitelja, kad se radilo o samom Božjem

kraljevstvu, a ne više o onim bjednim i siromašnim bolesnicima. Tako je Toma postao sumnjač ne radi svoje sumnje, nego baš radi preuzetne vjere.

Nije li možda i danas smutila mnoge dobre kršćanske duše baš sumnja, koja je proizašla iz pogrešne vjere, a ne iz grešnog srca, kojem bi strast pomutila vid. Čovjek bi htio vjerovati, ali više ne može. Nekoć je vjerovao svom snagom svoje duše, a danas mu je to sve oduzeto. Zar je možda i on vjerovao previše i preuzet kao i Toma? Izgleda, da je vjerovao previše, ali na ljudski način. Možda se vjera današnjeg čovjeka osnivala previše na čudesima. Može da i današnji čovjek misli, da bi bilo vrijeme da Bog pokaže svoju moć i snagu, da očituje svoju slavu, a da ne šuti samo! Možda su se i u svijet vjere uvukle vlastite želje i priželjkivanja. Možda su se s tom vjerom povezale mnoge stvari, koje joj nikako ne mogu pripadati. Takva pak vjera neminovno rađa sumnjom, koja je mučila i Tominu dušu.

Takva vrsta sumnje, koja ne izlazi iz grešne duše, nije toliko grijeh, koliko bolest, duševna muka i patnja, koja zaslužuje smilovanje. Gospodin Židove prepušta njihovoj sumnji, ali Tomin sumnju na tako divan način dolazi raspršiti. Toma odmah pada na koljena i duboko ponizan i žalostan, ali i miran kliče: "Gospodin moj i Bog moj!"

Toma nalazi vjeru u Isusovim ranama, radi kojih je upravo i posumnjao u Isusa kao Boga. Po istim je ranama i nestalo sumnje. Toma je ponovo našao vjeru. Tu pak vjeru Toma više ne može izgubiti, jer je ona utvrđena u nadnaravnoj spoznaji i ljubavi.

Ako kojega od nas zahvati taj oblak, naučimo se biti strpljivi. Gospodin zna za nas i doći će sam, da nam donese duševni mir i vjeru bez oblaka. Tada ćemo spoznati, da vjerovati ne znači očekivati, da Gospodin učini sve ono što mi želimo, nego znači u poniznosti srca Njemu služiti. To tako i onda kad treba uz cjenu boli i žrtve ostati uz Isusa.

Isus je rekao Tomi: "Blago onima, koji nisu vidjeli, a vjerovali su!" Blago onima, koji vjeruju svome Bogu, svojoj Crkvi, njezinoj nauci i onda, kad na njihov životni put padne tama i noć.

To je Isusovo zadnje blaženstvo. To je vjera, koja lomi našu oholost i iz nas čini ponizne sluge Božje. To je vjera, koja se s punim pouzdanjem predaje Isusu i od Njega očekuje sve dobro. To je vjera, koja zna sigurno, da nas Bog ljubi i da nam ne može učiniti niti pripustiti na nas ništa, što ne bi koristilo ili doprinosilo našem konačnom spasu i ispunjenju Božjih planova sačovjekom i svijetom.

Blago onima, koji vjeruju i ljube, makar ne vide tjelesnim očima! Amen!

LITERATURA: R. Linhardt, Feurige Wolke

---

3. Mir vama

Gospodinov je uskrsni pozdrav zaplašenim i obeshrabrenim apostolima bio "Mir vama!" Svojim je dolaskom u njihove duše unio ono, za čim su najviše čeznuli osobito u one dane Velikog Tjedna. Pojava je uskrsnulog otstranila svaku bojazan i zabrinutost: Gospodinov je mir zavladavao njihovim srcima.

Gospodinov mir...

Postoji li išta drugo na tom svijetu, za čim bi današnji čovjek više čeznuo? Svi mi danas živimo u vrlo brzom ritmu života. Neprestano se žurimo, pogled nam je bez prestanka na satu. Svaka nam je minuta odračunata.

Ili zar nije tako?

Sjetimo se samo svih onih, koji provode svoje dane u teškom i napornom radu za koricu kruha: izmoreni rudari, umorni tvornički radnici, neutrudivi seljaci u našim poljima, blijedoliki činovnici naših ureda. Svi oni neumorno rade, da sebi i svojima pribave svagdanji kruh.

Koliko duševnih borbi stoji čovjeka život! Živjeti među ljudima orjentiranim zemaljski, koji su svoje oči uprli u zemlju, a nebo iznad sebe ne žele vidjeti. Podnositi koji puta podrugljivi potsmjeh, tvrdoću srca i prezir za naše svrhunaravno uvjerenje, sve to nije lako. Koliko stoji čovjeka, da sam pred sobom sačuva onaj plemenitiji i kršćanskiji "ja" u sebi, da zaboravi mrziti, vraćati zlo za zlo, da zaboraviti osvećivati se i ljubiti neprijatelja.

Kolike duševne borbe i svagdanjeg odricanja stoji mlade ljude, ako žele sačuvati netaknutu svoju mladost i imati iza sebe djevičansku prošlost.

Ako se još sjetimo bolnica i ubožnica i sirotišta, kolike duše tamo čeznu za nutarnjim smirenjem i tihim zadovoljstvom potpunoga mira. To bi njih žalosne i zapuštene jedino moglo umiriti.

Život je takav, a mi kršćani govorimo o miru. Postoji li uopće takav nekakav mir i tko ga uživa?

Sjetimo se svoje prošlosti. Da li smo mi sami kada osjetili takav mir, o komu govorimo? O kako ne! Kad smo kao djeca okupljeni oko majke slušajući njezine priče, kad smo na sebi osjećali majčin brižan i skrban pogled, zar tada nismo bili sretni? Tada smo s velikom pobožnošću sklapali ruke, rado se molili, a anđeli su navještali uzrok naše radosti: "Blago onima, koji su čista srca...!" Danas nam se to čini nevjerojatno, izgleda nam kao san, a ipak je to bila stvarnost: mi smo zaista bili sretni, jer nismo znali ni za zlo, ni za grijeh i duša nam je bila daleko od brige i buke i pokvarenosti.

Tada nam se govorilo: "Blago siromašnima duhom..." Danas bi sam drugačije rekao: "Blago bogatima. Oni mogu sebi sve pribaviti što ih je volja. Ne moraju oskudjevati ni oni ni njihove obitelji.

Njima nije potrebna vjera u Božju Providnost. Oni mogu ponosno prolaziti kroz život ne klanjajući se ni moleći ikoga..."

Nekoć su nam govorili: "Blago krotkima". Danas smo skloni krotke nazvati slabićima, koje će život pregaziti.

Isus je rekao: "Blago onima, koji se žaloste, jer će se utješiti!" Danas smo mi protivni žalosti. Nastojimo na svakom koraku izazvati radost, otstraniti sve uzroke žalosti i raspjevanih duša prolaziti kroz život.

"Blago onima koji gladuju pravde!" Pravda u onom Isusovom smislu ljude ne privlači. U lijenom se miru čovjek često zadovoljava onim što mu život pruža, a za više ciljeve nemaju ni volje, ni smisla, ni vremena.

"Blago milosrdnima". Tako je Isus tražio. To traži i danas. Međutim često prođu bolje kroz život ljudi, koji se ne podaju nikakvoj sentimentalnosti u tom pogledu. Kažu, da je život tvrd, pa u tome nalaze opravdanje i za svoju duševnu tvrdoću.

"Blago onima koji su čista srca!" To je zaista stvar prošlosti po shvaćanju mnogih ljudi. Smatraju, da su naši djedovi i bake mogli sanjati o tome, ali da to više nije karakteristika današnjeg života. Čistoća je stvar povijesti, pa si današnji čovjek usmjeruje život u protivnom smjeru: nema razlike u tom pogledu nikakve, pa zato uzmi od života ono što možeš. Sve je to dobro, naravno i prirodno. Na to imaš pravo.

I tako po redu Božja blaženstva dobivaju posve drugu sliku i drugu primjenu i shvaćanje. Međutim tim je putem došao čovjek do stanja, da nema zaista mira, koji je prvi uvjet i sretnog i naprednog života. Vječna bojazan je glavni neprijatelj svakog napretka. Ljudi tvrda srca postaju pravim karikaturama. Oni su u sebi uništili svaku plemenitu crtu čovještva. Koji prolaze kroz život zatvorenih ruku i srdaca sami sebi zatvaraju srca svoje subraće. Koji ne poznaju ćudoredne i etičke vrednote siju sjeme, koje će i sami žeti u gorčini života.

Napuštanje propovijedi na gori je posljedica današnje rastrojenosti. Propovijed na gori je zaštita naravnog zakona, a ne nešto strano nama naloženo izvana. Tko griješi protiv ljudske prirode, biva i od nje kažnjen.

No ima ljudi siromašnih i praznih ruku, ali su im srce i duša ispunjeni neprolaznim dobrima. Ima žalosnih patnika, ali su u svoj svojoj patnji sretni i mirni, jer su suze dragulji sreće. Ima milosrdnih, za kojima polaze čete onih, kojima su oni načinili dobro i to im daje nutarnji mir. Ima ljudi zlatnih srdaca, čije ruke i čija pojava stišava tolike uzbuđene duhove.

Svi ti, i mnogi njima slični, posjeduju onaj pravi nutarnji, duševni mir, koji svijet ne može dati.

To je mir, koji donosi Uskrsnuli Krist.

Blago čovjeku, koji prihvaća Božji zakon! On mu donosi neprocjenjivo blago ovog života, a siguran je, da će ući u vječni Božji mir. Amen!

LITERATURA: I. Klug, Sonntagbuch

4. Krsna haljina

Veliki blagdan Uskrsa ima svoju osminu, t.j. slavi se kroz osam dana. No ovaj blagdan se zapravo ne slavi samo kroz osminu, nego kroz sedam nedjelja. Duhovi su zapravo svršetak uskrsnog vremena. Kroz čitavo se to vrijeme često puta u liturgiji ponavlja dvostruki aleluja. Kod mise ulazna pjesma ima aleluja, a pjesma na stepenicama je zapravo opetovanje višestruko stiha aleluja. Kroz ovo se čitavo vrijeme u svakoj misi moli Gloria, koji se nije molio kroz korizmu, a u sve se ovo vrijeme uzima uskrsno predslovlje. Crkva na taj način izrazuje svoje veliko veselje zbog Isusova uskrsnuća.

Zašto se današnja nedjelja naziva "bijelom nedjeljom"?

Kod krštenja u uskrsnoj noći primili su novokrštenici kao znak svoje krsne nevinosti bijele haljine. Kao što je Krist sjajan poput sunca ustao iz groba, tako su i novokrštenici izašli sjajni u novim haljinama posvetne milosti iz kupelji preporođenja, koje se zove krštenje. Njihove su duše svečano urešene ruhom krsne nevinosti. Zato su oni dobili kao vanjski znak nutarnje ljepote bijele haljine, u kojima su kroz čitavu osminu uskrsnog blagdana prisustvovali svetoj misi. Jučer su u subotu prije bijele nedjelje odložili te svoje haljine i danas došli u svojim odijelima svetoj misi. To je značilo, da su oni od sada pravi kršćani. Na današnji su dan obećali, da će vjerno držati svoj krsni zavjet do smrti.

Sve se to odigravalo u crkvi sv. Pankracija, koji je kao 14-godišnji dječak svoju krsnu nevinost zapečatio svojim mučeništvom. Po njegovu su uzoru trebali i ovi novokrštenici, koji su doduše odložili svoja bijela odijela, u svojoj duši ustrajati u milosti i sačuvati svoju krsnu nevinost sve do smrti. Oni su zajedno s Kristom uskrsli iz smrti grijeha i takvi su trebali i dalje ostati sve do smrti.

Crkva prve riječi u misi upravlja novokrštenicima i naziva ih svojom djecom: "Kao novorođena djeca budite željni duhovnoga i čistoga mlijeka!" Kao što novorođeno dijete, koje gladuje za majčinim mlijekom po kojem raste i jača se, tako treba da i novokrštenici žeđaju nadnaravne hrane svoje duše - sv. Pričest. Krštenje i Pričest spadaju zajedno. Kako je zgodno, da i mi danas na bijelu nedjelju primimo svetu pričest. Danas se sjećamo i našega krsnog zavjeta.

Najsigurnije ćemo sačuvati krsnu nevinost čestom i svagdašnjom Pričesti. Na taj će se način obistiniti u nama ono, što molimo u Molitvi: "Daj, molimo, svemogući Bože, da mi, koji proslavismo uskrsne svetkovine, Tvojim ih darom zadržimo u vladanju i životu". Novokrštenici treba da u životu svojim vladanjem pokazuju, da su zaista uskrsnuli na novi život po svetom krštenju i da ustraju u tom novom životu posvetne milosti.

Danas nam u Poslanici iznimno ne govori sv. Pavao, nego sv. Ivan. On se obraća onima, koji su "od Boga rođeni", t.j.

novokrštenicima."Sve što je rođeno od Boga, pobjeđuje svijet, i ovo je pobjeda, koja pobjeđuje svijet: vjera vaša. Tko je, koji svijet pobjeđuje, osim onoga, koji vjeruje, da je Isus Sin Božji?" Divne su to riječi, pune uskrsnog pobjedničkog slavlja. I danas ima hvala Bogu kršćana, koji su u svom životu doslovce proveli vjeru u Isusa Krista. Oni uvijek i svagdje svoj život uređuju prema vjeri. To čine i onda, kad moraju za vjeru što pretrpjeti. Sve što ih snađe u životu, sve to gledaju i primaju očima i u duhu vjere. Ostaju mirni i onda, kad ih posjeti trpljenje, jer znaju, da i ono dolazi od Boga, čija smo djeca postali baš po svetom krštenju. Takva vjera pobjeđuje svijet sa svim njegovim privlačnostima. Za tu vjeru svjedoče, kaže sv.Ivan, trojica na nebu i trojica na zemlji. Na nebu Otac, Sin i Duh Sveti, a na zemlji duh, krv i voda. To su tri uskrsna sakramenta, koja su se u prvim vjekovima kršćanstva primala zajedno u uskrsnoj noći: krst (voda), potvrda (Duh) i sv. Pričest (krv).

Evanđelje nam govori o četvrtom sakramentu, koji bi mogli također nazvati uskrsnim sakramentom, jer ga je Isus ustanovio uveče uskrsne nedjelje. Dahom svojim je apostolima predao vlast opraštati grijehe. Spasitelj je dobro poznavao slabosti i zle sklonosti ljudske prirode. Znao je, da će mnogi poslije svetog krštenja opet sagriješiti. Za takve je ustanovio sakramenat svete ispovijedi.

Tom zgodom nije bio prisutan apostol Toma. On je svojim drugovima apostolima govorio, da ne će vjerovati u uskrsnulog Isusa, dok ne vidi i opipa Njegove rane. Osam dana iza toga, na današnji dan, mogao je to učiniti. Zato je tako divno i ponizno povjerovao. No Isus ga blago kori:"Blago onima, koji ne vidješe, a vjerovaše!"

U Pjesmi na prikazanje smo opet ispovjedili svoju vjeru u Uskrsnuloga.

Taj se isti proslavljeni Krist pojavljuje danas u svetoj pretvorbi. Odmah iza toga daje nam se kao duhovna hrana u svetoj pričesti. Ne vidimo doduše Gospodina kao Toma i ne možemo s Tomom staviti svojih ruku u mjesta Njegovih rana, ali ipak s najdubljom poniznosti i ljubavi recimo danas Gospodinu:"Gospodine moj i Bože moj!"Amen!

M. Premm

---

5. Isus u avionu

Ovaj se događaj zbio godine 1912. Jedna se francuska kolona vojske nalazila na rubu Sahare u okolici Laghout. Iznenada je bila napadnuta. U borbi je palo više francuskih vojnika, a među ranjenicima je bio i zapovijednik. Kad su na brzinu doveli liječnika, ovaj je ustanovio, da zapovjedniku nema duga života. Ostalo mu je svega nekoliko sati. Kad je vidio da mora umrijeti, žalostan je uzdahnuo:

- Umrijeti, to nije teško. No umrijeti ovdje u pustinji, bez svećenika i utjehe vjere, to je žalosno i bolno.

To je slušao i njegov poručnik, koji se odjednom odluči, pristupi ranjenom zapovjedniku i zamoli ga, da smije svojim avionom odletjeti do najbliže vojničke baze i dovesti svećenika. Ta je pažnja dirnula zapovjednika, koji je dozvolio.

Začas su se čuli šumovi avionskih motora, koji su se uskoro izgubili u daljini.

U bazi je našao jednog svećenika, kojeg je brzo zamolio da bi pošao s njim u pustinju. Bilo je noćno doba, pa se svećenik malo začudio, ali je bez oklijevanja pošao, uzevši sa sobom i Isusa.

Nakon tri su sata vojnici u Sahari opet čuli zvukove avionskog motora, i kad je pristao i izašao svećenik, svima je odlahnulo. Svećenik je odmah pohitao do zapovjednika, koji je ganutom dušom i spremnim srcem zadnjim silama obavio svoje posljednje kršćanske dužnosti i smireno i predano dao Gospodinu svoju dušu.

Vidite, djeco, koliko je ljubavi ovaj zapovjednik imao za Isusa. S Isusom poći u vječnost nije strašno. Strašno je ići tamo bez Njega, a tamo Ga naći kao pravednoga suca. Znao je to ovaj zapovjednik: zato je poveo Isusa sa sobom i skoro je radosno pošao na put.

Taj zapovjednik znao cijeniti svetu Pričest. On je znao njezinu vrijednost, pa zato nije žalio ni daleki put od više sati avionom, samo da dođe svećenik s Isusom.

Ne bih se čudio što se djeca tako rijetko pričešćuju, kad bi morali daleko kakvim mlaznim avionima putovati da se mogu pričestiti. No kad se toj djeci Isus nalazi skoro pod nosom, kad imaju često samo par minuta do Isusa u crkvi, kad ih svećenici tako često pozivaju k Isusu, onda se zaista čudim, da ta djeca ne će doći i primiti Isusa. Znači, da takva djeca ne poznaju Isusa, da Ga ne ljube i da ne znaju cijeniti vrijednost svete Pričesti.

Sveta je Terezija od Djeteta Isusa znala govoriti: "Isus ne dolazi svaki dan na oltar zato, da se nastani u zlatnom kaležu, nego da nađe jedno drugo nebo, nebo naših duša, gdje On tako rado boravi...Konačna stanica Isusova puta iz neba na zemlju jest naše srce, koje po svetoj Pričesti postaje Isusovo nebo na zemlji".

Veoma malo ljubi Isusa ono djete, koje dozvoljava Isusu, da

samo jedanput ili dvaputa na godinu dođe u njegovu dušu. Uzalud takvo dijete govori, da ljubi Isusa. To nikako ne može biti istina.

Još me nešto zanima. Kako takvo dijete može ostati dobro kad nema Isusa s njim. Tamo gdje nema Isusa, ne može biti n dobrote. Kad bi vi znali, koliko Isus čezne da veoma često ulazi u vaša mala srca i da vas usrećuje i pomaže vam da budete dobri, vi bi Ga često, često primali. Znate, da je nekoć govorio:"Pustite malene k meni!" A Isus se ne mjenja. On i danas jednako ljubi osobito i najviše djecu. A ta mu djeca vraćaju tako, da se jedanput ili dvaput na godinu pričeste. Zaista je to hladna ljubav!

Mnogi se tate i mame potuže na svoju djecu, da su zločesta i neposlušna... Vjerujem, da bi takva djeca bila posve drugačija, kad bi se često pričešćivala. Kako bi netko mogao biti zločest, kad bi recimo taj dan ujutro primio Isusa! To je nemoguće.

Ali još nešto je važno. Onaj koji se pričešćuje, mora to svoje srce i dušu držati uvijek lijepima i urednima, dazaista Isus može i doći u lijepu dušu. Ako netko nema lijepe duše, dakako da taj ne može primiti Isusa prije, nego se temeljito opere u svetoj ispovijedi.

Sjetite se, kako ste bili sretni na dan vaše prve Pričesti, Kako ste čeznuli da Isus dođe k vama i bili veseli, kad je Isus došao.

Jedan je svetac rekao (sv.Augustin de Montefeltro), da nema slađe stvari u životu od svete pričesti.

A koliko prilike imate! Tu u malom svetohraništu vaše župe čeka Isus i želi doći u nebo vašeg malog srca. Vi pak ostajete hladni na Njegove pozive i tek možda jedanput na godinu dozvolite, da vas On posjeti. To je žalosno.

Onaj, koji ljubi Isusa, taj Ga ne će samo primati u svetoj Pričesti, nego će se Njega i kroz dan češće sjetiti. To dijete ne će proći mimo crkve, a da Isusa ne pozdravi skidanjem kape ili križem. To dijete ne će zaspati, a da se Isusa ne sjeti, niti se ujutro ustati, a da se opet ne sjeti Isusa i da mu se ne pomoli.

Vidite, draga djeco, koliko ljudi ima, koji su na Isusa ne samo zaboravili, nego Ga i toliko i tako puno vređaju. Zato Mu bar vi pokažite, da Ga ljubite i da ste Njegovi prijatelji. Kad bi vi imali prijatelja, koji bi bio žalostan, sigurno bi molili roditelje i pošli bi do njega i utješili ga. A Isus je tako žalostan radi mnogih grijeha, a nitko ne dolazi k Njemu, da mu svojom ljubavi dadne zadovoljštinu.

Isus to očekuje od vas.

O, Isus će vam se tako bogato odužiti. Dat će vam i zdravlje, i uspjeh u školi i sve drugo što vam treba. Amen!

II. NEDJELJA PO USKRSU

1. "Ja sam dobri pastir"

Dok je Isus hodao našim zemaljskim putevima, bio je sličan dobrom pastiru, koji traži izgubljene ovce. Neumorno je obilazio kroz sva mjesta, pomagao i liječio i tjelesne boli, da preko tih dobročinstava dopre do ljudske duše, za koju mu je jedinu bilo stalo. Često je znao u svojim dugim razgovorima s nebeskim Ocem uzdahnuti: "Oče, molim te za one, koje si mi dao. Ne molim te za svijet. Nisam došao da svijetu sudim, nego da potražim i spasim ono, što je bilo izgubljeno." (Iv.,17)

Predragi, to je zaista prava slika našega Gospodina. Iz ovih riječi izbija sva njegova ljubav prema dušama, za koje je i došao i sve učinio, da ih spasi. Kad njegovi suvremenici ne shvaćaju brigu i pažnju kojom ih zasipa, priča im priče iz njihova života. On je pastir. Ovca je bez pastira tako izgubljena. On ljubi svoje ovce. Njemu je stalo do njih i po tom se razlikuje od najamnika. On poznaje sve svoje ovce, i njegove poznaju Njega. On ide i tako daleko, da obilazi tražeći one izgubljene ovce, jer on živo želi spasiti i sačuvati sve ovce. On ih brani od vukova, On ih vodi na dobre paše.- To je Isusovo pastirsko srce.

On je zaista sama utjelovljena dobrota i ljubav i milosrđe. On je poznavao sve vrste ljudske bjede, koja se očitovala u neimaštini, bolesti, neznanju, grešnim stanjima, žalosti i smrti. Tu je On bio prvi i uvijek jednako ljubežljiv i jednako spreman da pomogne, gdje je nalazio i malo razumjevanja i želje za povratkom i popravkom.

Isus je bez sumnje volio čiste duše, neizmjerno je volio djecu. No možemo s punim pravom reći, da je jednako tako ljubio i one bjednike, koje su pritisle tjelesne ili duševne nevolje. On je za njim dobar pastir. On ostavlja sve dobre, i polazi za jednim izgubljenim, jer upravo takav treba najviše Njegove pomoći. Nigdje se tako jasno ne očituje Njegovo milosrđe, nego upravo kao u slici dobrog pastira. I što je ovca dalje zalutala, što se u bjednijem stanju nalazi, to je Njegova ljubav veća i brižnija, to je Njegova pažnja veća, samo da tu ovcu nagovori, da se vrati natrag Njemu dobrom Pastiru.

Danas je Isus jednako raspoložen prema ljudskoj bjedi, kao što je bio i na početku. Njegova je pastirska ljubav jednako tako danas potrebna kao što je bila i onda. Izgleda čak, da se je i povećala i da ima više potrebnih, nego ih je nekad bilo.

Koliko je ljudi s najrazličitijih razloga napustilo ovčinjak Isusov i sada u bjedi žive izvan njega. Mislim u duhovnoj bjedi. Ljudi su kao nestašna djeca: mislili su, da im je u Očevoj kući teško, da nisu dovoljno slobodni, da nema dovoljno razonode, da su za mnoge zemaljske radosti prikraćeni. Radi toga su odlutali izvan kuće. Sada su potrebni smilovanja, željeli bi se možda mnogi i vratiti, ali ne smognu snage za taj korak. Boje se ljudskih obzira,

i tako iz dana u dan ustraju u svojoj grešnoj nevolji, dok konačno ne otvrdnu odbijajući Božju milost povratka. Kod kolikih je oholost načinila potpune duševne ruševine, a sada ih njihov neprijatelj drži u šapama i ne pušta na put povratka i pokajanja. Mislili su, da se sloboda sastoji u grijehu, u protivljenju Bogu, mislili su graditi sreću bez Isusa. Razočaranje je njihov svagdanju kruh, samo to često nemaju snage ni sebi priznati, akamoli nekomu drugomu. Tako očajni nastavljaju put, polaze u besmisao, jer im se i sam život čini kao jedan veliki besmisao. Čovjeka kao duhovno biće ne može nikako zadovoljiti samo tjelesni izgled života: njegova se duša ne može napuniti krumpirima. Čovjek je određen za više nešto. Kad to spiska, kad se svojevoljno toga odreče, ode i sav njegov mir i sva radost života. Ode smisao života. Onda takvi ljudi izmišljaju razne egzistencijalizme, no ni njima se ne može napuniti duša kao ni krumpirima. Duša se može napuniti jedino i samo Bogom. Augustin je to dobro znao...

Upravo prema takvima je naš dobri Pastir imao neograničeno smilovanje. Da pokaže svoju ljubav, govori o tom i u priči, da Ga ljudi razumiju. Ta čovječe, zar ne vidiš da sam ja tako dobar pastir, da idem daleko, lutam po neprohodnim krajevima, po šikarama i gudurama, samo da pronađem tu jednu izgubljenu ovcu. Vidiš, ni onda je ne kažnjavam. Naprotiv! Onda ju radostan uzimam na svoja ramena i nosim je u svoj ovčinjak jer znam, da je ona od duga izbivanja izvan kuće oslabila, pa ne bi sama imala snage vratiti se u moj dom.

Eto, predragi, to je naš Isus. Zato nema nijedan grešnik pravo očajavati. Nitko nema pravo govoriti, da ga Bog ne ljubi. Sva je krivnja samo na njemu. Zato ti svi zalutali imaju dužnost vratiti se natrag u ovčinjak.

Tu je svoju pastirsku dužnost on povjerio i svojim svećenicima, da oni nastoje svojim opomenama i poukama sačuvati u njegovom ovčinjaku sve ovce, a i druge, koje su izvan, privesti natrag Njemu.

On je i roditeljima povjerio pastirsku dužnost, da svoju djecu odgoje i čuvaju, da bdiju nad njima, da ih čuvaju od neprijatelja. Zato ni djeca ne smiju biti kao nestašni janci, nego dobre i drage ovčice, koje rado slušaju svoje pastire i nikuda daleko ne odlaze, da ih ne bi ugrabio vuk i upropastio.

Kamogod se okrenemo, svuda nas prati dobri Pastir. Sa svakog nas križa blagosiva, sa svakim nas crkvenim zvonom poziva k sebi, u svakom nas dobrom svećeniku opominje, u ocu nas i majci potiče, svakim nas dobrim primjerom, kojeg vidimo, nagovara, da ne ostavljamo Njegova stada, nego da zajedno s Njim ustrajemo, jer nam je to jedina radost i sreća.

Je si li ti dobra ovca. Da li si ti Isusov i u Njegovom stadu. To je važno pitanje i nemoj ga zanemariti.

Isus te očekuje. Dapače On dlazi po tebe. Amen!

---

2. "Prijatelj grešnika"

Mnogi su umjetnici slikali Spasitelja, no nekako im jè najmilija slika dobrog Pastira: Isus je tražio ovcu, našao je svu zapletenu u trnje, nježno je oslobađa i nosi na svojim ramenima natrag u ovčinjak.

Tu se na prvi pogled vidi ona velika ljubav Isusova do zalutalih ljudi. Njegovo je milosrđe bezgranično upravo prema grešnicima. U toj radosti što je našao izgubljenu ovcu, on zaboravlja sav trud, svoju radost dijeli sa svojim vjernicima i poziva ih da se vesele, jer je našao ono, što je bilo izgubljeno.

Moramo ovo ispravno shvatiti. Ne može se odavde zaključiti, da Isus nije tako osuđivao grijeh i da radi toga grijeh ni nije tako veliko zlo, kako se naučava. Naprotiv. Isus je kao Bog tako mrzio grijeh, da je radi njega stvorena najgroznija kazna pakla. To je najbolji dokaz, da Isus nije sentimentalan prema grijehu. NN prema čovjeku grešniku Isusov je stav posve drugačiji: prema njemu je Isus sama dobrota, sama susretljivost, samo milosrđe i opraštanje, sama ljubav...Farizeji su to dobro vidjeli, pa su Ga podrugljivo nazvali "prijatelj grešnika".

Farizeji bi bili najradije Isusa samoga uhvatili u kakvom grijehu. No za uzvrat On ih izaziva i pita:"Tko će me od vas prekoriti za grijeh". Tu su nemoćni. U svojoj revnosti za zakon spremni su svakog grešnika izvesti izvan grada, zgrabiti kamenje i dotući ga.

Isus je sasvim drugačiji. Isus nije nikada nad ljudskom bjedom lomio štap osude. Nije nikada duši, koja je sama potresena nad svojom bjedom, predbacivao njezinu prošlost. Isus takvu dušu ne udara bičem svoje pravde, nego je dobrotom pastira doziva na svoje Srce, na kojem ima mjesta za sve. Čak i za one, za koje smo i mi ljudi već izgubili svaku nadu.

Sjetiti se je samo nekih zgoda iz Isusova života. Evo vam Petra, čovjeka koji je određen da bude stup crkve, da bude propovijednik vjere dalekih poganskih zemalja, da neustrašimo stoji pred ljudima, kad se radi o Božjoj slavi i časti Njegova Kralja. Petar kao da je to osjećao i zato se pred Isusom junačio tvrdeći, da je umrijeti spreman za Isusa. No dovoljna je bila samo jedna sluškinja i nekoliko nacerenih lica vojnika i slugu, i - Petar je postao slabić. Ne samo da ne pozna Isusa, nego se i zaklinje. A Isus? Zar ga kori? Isus je samo duboko i blago pogledao Petra. No I Petru je to dosta. Dosta mu je za sav život. Legenda kaže, da su petru nastala dva duboka jarka na licu od suza, koje je kroz sav život ronio u kajanju za svoju izdaju.

Evo vam drugog slučaja žene samarjanke kod Jakobova zdenca. Isus je dobro znao duševno stanje ove žene. Znao je dobro, da je ona žena koja je već davno zaboravila na svoje poštenje, koja je mjenjala muževe kao haljine. Isus je mogao osuditi je, zagrmiti na

nju i ozbiljno je ukoriti. No to bi možda urodilo protivnim plodom. Možda bi gonjena prkosom otišla još dalje. Zato Spasitelj blago s njom postupa, posvećuje joj pažnju. Obazire se na onu malu još iskricu dobra u njoj i nju nastoji probuditi. Spasitelj pokušava predobiti još jednu zalutalu dušu. On čovjeka grešnika ne udara strašnim i potresnim riječima, nego ljubavlju i dobrotom nastoji pridobiti dušu.

Zar istu finoću duha ne pokazuje i s Marijom Magdalenom, ženom uhvaćenom u preljubu.? Zar isto tako ne postupa i s razbojnikom na križu?

Isus ne gleda što ljudi misle o čovjeku, koji se k Njemu vraća. Dobrog Pastira ni najkrajnija bjeda ne straši. Naprotiv takva Ga baš bjeda privlači. On najradije prima baš one ljude, nad kojima je svijet u svojoj "pravednosti" već davno slomio štap svoje osude. Njegovo srce nije nikad zatvoreno. On je najsretniji, kad takvu dušu može staviti na svoja ramena kao izgubljenu ovcu i ponijeti je natrag u svoj ovčinjak. Jedan je isusovac, koji je dobro poznavao ljude, rekao, da na zemlji postoji tri vrste srdaca: jedna su srca muževnih ljudi, koja se ničim i nikad ne daju slomiti. To su srca dobrog i savjesnog liječnika. Drugo je srce majčino. Ono je neutrudivo u ljubavi. Što je njezino dijete potrebnije u svojoj bjedi ljubavi, to će mu majčino srce pružiti više ljubavi, pa bilo to dijete ne znam kakvo. Treće je srce dobra ispovjednika. Ni najgora ni najopterećenija savjest njega ne straši niti odbija od pokornika. Kada grešnik skrušeno priznaje svoje grijehe, srce se dobrog ispovjednika još veseli, da može i ovu dušu opet i nanovo pomiriti sa srcem dobrog Pastira. I takav svećenik kao i Isus dobri Pastir takvu dušu prima na svoja ramena i nosi natrag u Isusov ovčinjak, ne žaleći truda, kojeg je uložio za takvu dušu.

Gospodin je kao dobri pastir znao biti i ozbiljan u svojim opomenama i čak ukorima. No najbliži nam je u svojoj ljubavi Pastira. Tu On najviše pokazuje Božje milosrđe prema čovjeku.

Da li ima među nama koji taj, koji već dugo vremena zamara dobrog pastira. Možda se oko njega dobri Pastir već godinama trudi možda ga zove već nebrojeno puta, ali ta ovca ne želi čuti glas i vratiti se u Isusovo stado! I danas Isus preko ustiju svoga svećenika ponovno poziva tu izgubljeni i prkosnu ovcu. Neka ona danas bar danas ne zatvori svojih ušiju i svoga srca. Neka zapamti, da ga zove milosrdna i blaga ljubav dobrog Pastira. Nije tako teško s rasipnim sinom kleknuti pred noge nebeskom Ocu i zamoliti oprošte. Samo je đavao onaj, koji šapće u uho čovjeku, kako je to strašno. Veća će radost na nebu biti za jednog obraćenog grešnika, nego za devedeset i devet pravednika. To su riječi dobrog Pastira.

Gospodine, daj nam takvo srce, da se uvijek možemo vratiti natrag u tvoj ovčinjak, ako koji puta po slabosti zalutamo. Amen!

U

LITERATURA: H.S.Braun, Begegnung mit Gott

3. Pastirska služba

Veoma je poučno prolaziti katakombama starokršćanskog Rima. Tu nam se otvara misaoni svijet prvih kršćana. Nailazimo većinom na kratke izjave, na pojedine simbole i uzdahe, koje je kao nadgrobni napis mučenicima utisnula ili urezala nespretna ruka. Makar su ta slova i simboli često puta s umjetničke strane dosta nedotjerani, ipak su oni za nas kršćane dokumenti o vjeri i ufanju prvih kršćana. U tim katakombama nalazimo takodjer na prve slike ili simbole, koji prikazuju Krista. Značajno je, da je najstarija slika, koja prikazuje Krista, slika dobrog Pastira.

Nije teško pogoditi, zašto su prvi kršćani voljeli baš tu sliku i svagdje je stavljali; bila im je naime posebno draga. Trpjeli su oni naime velike progone sa svih strana i kroz duga stoljeća. Osjećaj pak, da se neprestano nalaze pod zaštitom jednog dobrog i moćnog Pastira, koji je kadar da ih čuva u svim nezgodama i progonima, u čiju su se vjernost mogli uvijek pouzdati, taj ih je osjećaj tješio i davao im snage za daljnju borbu.

Zaista i jest tako. Spasiteljev je odnos prema ljudima odnos jednog najvjernijeg pastira. On je sam upotrebio tu sliku da označi svoju brigu i ljubav za svoje stado. Da je pak dobar pastir dovoljno je pokazao u svom životu, jer je i život dao za svoje ovce. I kad je Petru predavao upravu Crkve, uporedio je vjernike svih vremena s ovcama i jaganjcima.

On pozna svoje stado. On pozna u dušu svaku ovcu, sa svakom je u osobnom odnošaju, svakoj je namjenjena Njegova posebna ljubav i skrb.

Ova je slika dobrog pastira uzeta još iz starog zavjeta, kad je pojam pastira i stada bio uobičajen, budući su Izraelci bili većinom pastiri. I njihovi su se kraljevi ponosili time, što su se nazivali pastiri toga izraelskog naroda.

No pastirska služba u ono vrijeme nije bila laka: zahtjevala je mnogo brige, žrtve, vjernosti, odvažnosti i hrabrosti. Trebalo je tražiti dobre paše, trebalo je braniti stada od grabežljivih životinja, a i od ljudi, koji su htjeli krasti ili pak nastojali stada raspršiti. U Svetom Pismu se Starog Zavjeta i Bog naziva često pastirom: "Gospodin je bio pastir moj od mladosti do današnjega dana", tako je Jakov na umoru govorio svojim sinovima.

Biti pastir znači biti pomoćnik i čuvar. No ujedno znači biti i vodič, koji odredjuje put stadu. Pastir traži, da se stado njemu povjeri potpuno. A i on mora biti takav, da mu se stado može povjeriti i bez straha ga slijediti.

Tako je i Gospodin naš pastir. I On na poseban način traži, da Mu se ovce potpuno povjere. On očekuje, da slušamo Njegov glas. To pak čini preko svoje nauke i riječi, koje je ostavio u evanđelima. On to čini i preko svoje Crkve, koju je osnovao i

kojoj je predao tu nauku na čuvanje. U današnje vrijeme Crkva u ime Krista obavlja tu pastirsku službu, jer joj je Gospodin za to dao sve punomoći.

Mnogim se kršćanima nije lako podvrgavati tom vodstvu Crkve. Oni vrlo rado poštivaju vlast i autoritet Gospodina, ali smatraju, da ne bi bilo potrebno nekih ljudi-posrednika, jer da su oni jednako tako ljudi, kao i oni vjernici. Moderni se čovjek danas osjeća dovoljno zrelim i pametnim, da ne želi nikakvog posrednika između Boga i njega.

Ipak čitava povijest Crkve pokazuje, da je Božjem kraljevstvu potrebna pastirska služba, jer bi se ono inače raspalo. To nam pokazuje najjasnije sudbina onih brojnih krivovjerja, koja su nastajala i koja su tokom vremena nestajala i izumirala. Da tada nije bilo vjerne čuvarice Crkve, koja je svojim autoritetom branila jedinstvo i čistoću vjere, sigurno ne bi danas imali tako čistu i izvornu Kristovu nauku. Crkva sa svojim poglavarstvom na čelu vjerno čuva i brani polog, kojeg joj je Krist ostavio. Ona to može , jer On stoji iza nje. Krist stoji iza svakog pretstavnika Crkve, kad on naučava onu vjeru, koja je ubilježena u evanđeljima. Svaki vjernik, koji u Kristu gleda svoga Učitelja, mora jednako gledati i u Crkvi i njezinim službenim pretstavnicima Papi i Biskupima jednako vrijedne i vjerne čuvare ove iste istine.

U svoj toj brizi Crkva ne oduzima ljudima njihovu slobodu samoopredjeljenja. Svatko se može punom slobodom odlučiti na onaj put, koji Crkva pokazuje.

Ljudima nije često pravo ni to, da Crkva preko svojih pretstavnika vjernike opominje, poučava i katkada kori i tako izvršuj svoju pastirsku dužnost. No pastiri bi svete Crkvepropustili svoju dužnost, kad bi iz ljudskog obzira ili ne znam kojeg drugog razloga šutjeli, gdje vide da moraju govoriti. "Kad bih ljudima ugađao, ne bih bio sluga Kristov"(Gal,1,10). Takav bi pastir bio ljudima <u>ugodan</u>, ali ne bi bio <u>dobar</u> pastir.

To vrijedi za svakog dušobrižnika na župi. Kad bi on govorio o drugim stvarima, ljudi bi s pravom rekli, da se oni u to mogu bolje razumjeti. Kad on pak govori o nauci crkve, iza njega stoji Krist i vjernici su ga dužni slušati.

Dakako da je potrebna izvjesna mjera poniznosti, da se čovjek podloži tom vodstvu naših pastira. Podvrgavati se njihovim razumnim zahtjevima, koji se tiču našeg vječnog spasa nije lako. No znajmo i to, da je za nas to veoma korisno, jer znamo, da u tom slučaju ne možemo zalutati. Mogu se idejni smjerovi i pogledi mjenjati, ali Kristova istina uvijek ostaje nepromjenjena.

Hvala Ti, dobri Pastiru, na tvom dragom vodstvu!Amen!

LITERATURA: H.Fassbinder, Säman Gottes

---

4. Srce Pastira

Crkva u svojoj ljubavi na različite načine prikazuje Spasitelja: kao janje, kao trs, kao kruh... U liturgiji Ga današnje nedjelje prikazuje kao pastira. To je bila omiljela slika i kod prvih kršćana i oni su je nebrojeno puta urezali svojim nevještim rukama na grobovima svojih mučenika u katakombama. Ona je bila simbol ljubavi Isusova srca i zato im je ispunjavala misli i život.

Slika dobrog Pastira dobro pristaje upravo u ovo vrijeme. Spasitelj je svojom otkupiteljskom smrću i uskrsnućem najočitije pokazao da je dobar Pastir. On je položio svoj život za svoje ovce. I za one, koje su se odmetnule od Njega. Zato je odmah poslije uskrsnuća potražio zaplašene i klonule apostole i ponovo ih osokolio i utješio i zajedno sakupio. On ide i po one, koji su žalosni uputili se iz Jeruzalema. S ljubavlju im dokazuje potrebu trpljenja i daje se prepoznati u lomljenju kruha.

Danas u svakom dijelu mise gledamo dobro Srce Pastira.

U Ulaznoj Pjesmi ističe se milosrđem i dobrota božanskog Pastira. Puni mu zahvalnosti pjevamo: "Milosrđa je Gospodnjega puna zemlja; rječju Gospodnjom utvrđena su nebesa..." To znači: riječima, koje je Isus uzgovorio po svetim sakramentima, osnovanim u ovo uskrsno vrijeme. Milost krsta, milost oproštenja grijeha i najveća milost svete Pričesti. Po tim je milosnim riječima zemlja pretvorena u nebo, jer se po svakom sakramentu tjesnije sjedinjujemo s Bogom. "Radujte se pravednici, pravima dolikuje pohvala!"

U Molitvi gledamo, kako se dobri Pastir spušta do svoje ovce, koja se zaplela u trnje. Pastir se sav izranio, dok je ovcu iz trnja izvukao: "Bože, koji si poniznošću Sina svojega oboreni svijet podigao, vjernicima svojim dopusti vječno veselje; učini da uživaju vjekovite radosti, koje si izbavio od nevolja vječne smrti".

U Poslanici nam govori sv. Petar, koji je sam osjetio oproštajnu Isusovu ljubav. Unatoč njegova grijeha Gospodin ga je postavio za svoga zamjenika. Poslanica opisuje ljubav dobrog Pastira u njegovom trpljenju i smrti. "Krist je postradao za nas...koji grijeha ne učini". Isus je ponizno i krotko podnosio sve muke. "On nije vratio psovkom, dok su Ga psovali; niti je prijetio kad je stradao, nego se povjerio onome, koji pravedno sudi. On je grijehe naše sam iznio na tijelu svome na drvo, da grijesima umremo, a pravdi živimo; Njegovom smo modricom izliječeni. Jer bijaste kao izgubljene ovce, ali sad se obratiste (po sakramentu krsta i pokore) k pastiru i nadstojniku vaših duša". Svi su ljudi bili u grijesima. Sin Božji dolazi kao pastir, bori se s neprijateljima duhovnim čovjeka (paklom, grijehom i sotonom), gubi život u toj borbi, ali je to i Njegova najveća i konačna pobjeda. Drugi pastiri bježe često, ali naš Pastir nije pobjegao nego žrtvujući se spasio ovce i pobjedio sve neprijatelje.

Dobri se Pastir pridružuje i žalosnim učenicima, koji su se zaputili u Emaus. Tješi ih, sokoli i nastoji ih povratiti natrag u njegov ovčinjak. "Dobri Pastir poznaje svoje i njegove poznaju njega", radosno kliče pjesma iza poslanice.

U Evanđelju ističe Isus dvije oznake dobrog pastira. On time opisuje samoga sebe. Isus kao dobri Pastir žrtvuje se za svoje ovce. Za njih polaže i svoj život na drvetu križa. I drugo, On poznaje svaku svoju ovcu, koja mu je povjerena., On je ljubi i s posebnom se brigom skrbi za nju. Spasitelj uspoređuje ljubav svoju premaovcama s onom ljubavlju, koja vlada u Presv.Trojstvu između Njega i Nebeskog Oca. "Kao što Otac poznaje mene i ja poznajem Oca". Kako bi bilo spasonosno, kad bi imali duboku vjeru u te riječi dobrog Pastira. Morali bi si često govoriti: Krist me poznaje. Poznaje moje slabosti, ali pozna i moju dobru volju. On se za mene brine kao da ja sam postojim!

I mi poznamo dobrog Pastira i od sveg Ga srca ljubimo. Ujutro naša prva misao leti k Njemu u svetohraništu. Kod svete se misne žrtve tiskamo oko Njega kao ovčice oko svog pastira. "Bože, Bože moj, k tebi rano ranim i u Tvoje ime dižem ruke svoje (na prikazanje kod svete žrtve). To je glas ovce i njezin odgovor na poziv dobrog Pastira, koja nam se opisuje u oba čitanja kod današnje svete mise.

Velikoj pastirskoj Isusovoj ljubavi nije bilo dosta, da se samo jedanput žrtvuje za nas. On tu svoju žrtvu obnavlja tajnovitim i nekrvnim načinom svakog dana na tisuće naših oltara u žrtvi svete mise. On ponovno dolazi kao brižna žrtva za svoje ovce, da i njih spasi i usreći. No Isus ide i dalje.

U svetoj Pričesti čini Isus ono, što nijedan pastir ne može učiniti: On sama sebe daje ovcama za hranu. On je najbolja duhovna hrana, On je nepregledna i vječna duhovna paša svojim ovcama.

Dok se On tako sa nama najintimnije sjedinjuje po euharistijskoj hrani, dokazuje time da je on najbolji pastir. Time nas najintimnije upoznaje i najiskrenije ljubi, a tu ljubav Mu i mi vraćamo svojim slabim silama. "Poznajem ovce moje, i one koje su moje poznaju mene" (Pričesna).

To je spoznaja najintimnije i najtjesnije ljubavi. Odatle izvire i snaga za nas, da se nikad ne udaljimo od Njegova ovčinjaka. I kad dođe po nas, ako kada zalutamo i izgubimo se, budimo kao učenici Emausa i prepoznajmo Ga barem kod lomljenja hljeba. Amen!

M. Premm

5. "Tako mi je zapovijedio otac"

Portugalski je nadbiskup Bartolomej putovao kroz svoju zemlju u obilasku drugih biskupija i župa. Morao je proći i najzapuštenija mjesta, pa ga je put vodio i kroz šume i planine. Dok je tako jednom prolazio planinskim putem, nenadano je nastala oluja. Vjetar je bjesno zavijao kroz granje planinskih gudura, a kiša je lijevala kao iz kabla. Vidjevši da ne će moći nastaviti puta, odluči se sklonuti u jednu od špilja, kojih je u onom kraju bilo dovoljno. Baš nedaleko špilje na jednoj je travnatoj čistini stajao među svojim ovcama mladi pastir. Kako je bilo nevrijeme, ovce su se od straha sve stisnule jedna do druge oko pastira. On je ustrajao među njima u najvećoj kiši. Biskup ga pozove da se skloni, no dječak nije htio, jer da bi došao vuk i da bi mu odnio koju ovcu. Biskup ga je uvjeravao, da ne će doći ništa zla. no mali je ustrajao:"Ne smijem ići od ovaca, jer mi je tako zapovijedio otac!"

To je duboko dirnulo i ovoga nadbiskupa i bilo i njemu dobar primjer, da ne žali truda i da pohodi sve svoje ovce i da im bude dobar pastir i čuvar. Ovaj je mali pastir zaista volio svoje ovčice, pa tako jednako, a i još više mora i on nadbiskup ljubiti svoje vjerno stado i čuvati ih od neprijatelja.

Vidite, draga djeco, to je dirljiv primjer jednog dobrog pastira, koji je zaista ljubio svoje stado i žrtvovao se za njega i u nevolji. Vi međutim znate, da je i Isus pastir. On se sam tako nazivao pastirom i govorio je, da je On dobar pastir i da pozna svoje ovce i da Njegove ovce poznaju Njega. On je to zaista i pokazao, kad je za nas, svoje ovce, dao svoj život i dokazao svoju ljubav.

Isus je često molio nebeskog Oca, da mu sačuva one, koje mu je povjerio. Tu je mislio na nas. Došao je na svijet samo zato, da nas sačuva. Kroz tri je godine marljivo govorio, sakupljao, poticao, činio čudesa, ozdravljao...Sve to samo zato,da nas privuče k sebi. Posebnu je brigu posvećivao onima, koji su zalutali, t.j. grešnicima. Njegova je ljubav prema grešnicima bila tako velika, da su mu se Židovi već i rugali zato. No to je njemu bilo svejedno. Njemu je kao dobrom Pastiru bila jedina briga, da one dobre ovce sačuva, a koje su zalutale, da ih privede natrag k sebi, jer bi se mogle do kraja izgubiti i propasti u rukama neprijatelja.

Najveća je ljubav Isusova u njegovoj muci i smrti. Tu je pokazao da je zaista najbolji pastir, koji sam sebe zaboravlja i žrtvuje za spas svojega stada. Ni križ, ni muka, ni prezir, ni sama smrt nisu strašni, ako se radi o spasu njegovih ovaca. Ne samo da ih On ljubi, nego je Njemu i Otac zapovijedio, da ih sačuva. On mu je predao sve ovce i Isus ih želi sačuvati i spasiti, jer je tako volja Njegova Oca.

Koliku je ljubav Isus dobri Pastir imao i ima prema svojim ovcama, našim dušama! A ipak koliko ima ljudi, koji ne slušaju Njegova glasa i ne idu za Isusom. Dakako, to Isusa jako žalosti. On bi bio najveseliji, da budu svi ljudi Njegovi, da se sve njegove ovce vrate k njemu dobrom pastiru i da bude samo jedno stado. Njega žalosti svaka zalutala ovca i On je spreman da svaku primi natrag u svoj ovčinjak.

Ipak dobrog Pastira najviše žalosti, ako mu se izgubi koje janje. Jednako tako radi i svaki drugi pastir: koja ta zalutala ovca nađe put natrag, ali janje je uvijek u većoj opasnosti. To malo neiskusno janje će sigurno stradati, ako ode daleko od stada. Tamo ga u tuđini mogu uhvatiti i vukovi, ili pak može umrijeti od gladi i žeđi.

Draga moja djeco! Vi ste svi dobri Isusovi jaganjci. Vas djecu Isus sigurno najviše voli. Kad se koje takvo malo janje izgubi, to najviše žalosti Njegovo božansko Srce. Zalutali pak jaganjci su djeca, kojih nikad ne vidite u crkvi, kojih nikad nema na vjeronauku, koji se nepristojno ponašaju, koji psuju i čine svakakve nepodopštine. Nesretna su to djeca i zalutali jaganjci dobrog Pastira. Ako su na početku svog života takvi, kakvi će biti tek kasnije, kad odrastu? Ako su u svom djetinjstvu već zaboravili Isusa, ako Ga tada nisu naučili ljubiti, kako će Ga kasnije u životu ljubiti, kad Ga nisu naučili poznavati! Srce se naše napunja velikom tugom nad tolikim izgubljenim i zalutalim jaganjcima naše župe. Što će od te djece biti kasnije, kad oni odrastu?...

Dragi moji mali prijatelji, budite bar vi dobra Isusova djeca. Budite bar vi Isusu vjerni. Morate Mu obećati, da ne ćete nikada daleko odlaziti od Njega, da ćete uvijek slušati Isusov glas i da ćete uvijek držati njegove opomene i savjete. Ako budete takvi, Isus će vas uvijek u životu čuvati i štititi. Ne će On dozvoliti, da se izgubite, nego ćete i kasnije kao odrasli ljudi ostati dobri i vjerni kršćani. On će vas čuvati od svih opasnosti duše i tijela.

Bit ćete pak dobra Isusova djeca, ako budete takvi, kako On to želi. On želi, da budu vaše duše uvijek lijepe, da nikada u njima ne stanuje grijeh. Isus želi da budete poslušna djeca svojih roditelja, On želi da budete u školama dobri i marljivi đaci, da budete na ulicama i svagdje drugdje uzorna i pristojna djeca. Takvi su Isusovi jaganjci.

Time ćete pokazati, da volite dragog Isusa, a i vratiti Mu malo one ljubavi, koju On vama pokazuje. Amen!

III. NEDJELJA PO USKRSU

1. Oproštaj u nadi skorog viđenja

Današnje nam evanđelje otkriva onaj povjerljivi odnošaj, koji je vladao između Isusa i apostola. Oni su se na Nj tako priučili, da nisu mogli zamisliti, kako bi jednog dana morali biti bez Njegove drage blizine. Osim toga On je bio mnogo mlađi od njih, pa ih s te strane nije zabrinjavala ta misao.

Ipak je On morao srušiti to njihovo uvjerenje. On je veoma oprezno vodio njihove misli onome, što se moralo zbiti.

Lako nam je razumjeti zabrinutost i bol apostola. Nije im se činilo moguće, da Njega više ne će vidjeti niti s Njim govoriti, da ne će zajedno s Njim sjediti kod stola. K tome "još samo malo" i sve će to prestati! Oni su na sve načine okretali te riječi "još samo malo", ali nikako da nađu konačni i njima shvatljiv smisao. Oni još ne shvaćaju dvostruki smisao i značenje tih riječi; Značenja, koje te riječi imaju za njih i za Crkvu.

Za njih te riječi znače, da će njihov Gospodin za nekoliko sati poći u smrt, no opet će Ga vidjeti za dva dana. Istina, oni će od Velikog Petka do uskrsnog jutra plakati i jaukati, ali će na dan Gospodinova uskrsnuća zaboraviti na svu žalost, kao što žena zaboravlja bol poroda radujući se novom životu, koji je došao na svijet.

No iza tih riječi krije se duboko proročanstvo, koje se tiče Kristove Crkve.

"Svijet", taj strašan i kaotičan pojam, kojim Isus obuhvaća sve i svakoga, koji je izvan Njegova "kraljevstva"; svijet, koji je tako beznadno od Boga tako, da je za njega rekao "Ne molim za svijet", taj je i takav svijet imao dosta muke s Isusom, dok je kroz tri godine prolazio Palestinom i učio. Atentat, koji je svijet preko Heroda postavio Isusu, nije uspio. Izjalovio se također pokušaj književnika i farizeja, da Ga uhvate u riječi i ubiju u Njegovim zrelim godinama. Ništa Mu nisu mogli učiniti, dok se jednoga dana sam dragovoljno nije "predao u ruke grešnicima". Dok je On govorio svijetu, taj je svijet imao za Njega tvrde uši, a dok je trpio, ruglu Ga izvrgnuo. Konačno je taj isti svijet veselo i zadovoljno trljao ruke, jer je konačno imao mir od tog čovjeka, koji je izvrnuo sve dotadanje pojmove, koji naziva dobrim ono, što je svijetu zlo, koji uzvisuje ono, što taj svijet prezire. On je međutim prezreo i onu riječ "sreća" i nije ju htio staviti u svoj riječnik. I zbilja je za taj i takav svijet značilo smirenje Njegova smrt, a posebno Njegovo konačno uzašašće na nebo. Sada je konačno zapečaćena Njegova sudbina i oni će moći mirno na zemlji provoditi svoju mudrost i urediti si svijet po vlastitim nazorima i željama.

Usred radosti nad Kristovim odlaskom odjekuju iz dvorana

Zadnje večere riječi:"Još samo malo i opet ćete me vidjeti!" Te riječi nisu namjenjene svijetu, nego su upravljene Crkvi. To su Kristove proročke riječi, koje će se sigurno ispuniti, kao što su se ispunile one, što je tim istim apostolima rekao prije svoje smrti.

Kako su se apostoli osjećali, kad se Isus oprostio s njima na gori Uzašašća? Kroz devet dana prije Duhova revno su se trudili da popune svoj prvotni broj. Molili su se i učili. Svečano su ponavljali ono, što su naučili udvorani Zadnje večere: lomili su hljeb. Ipak ih je unatoč toga spopadao neki strah, što moraju ipak na svijetu živjeti sada bez vidljive prisutnosti Isusove. Zar se nisu morali pomiriti s mišlju, da Isus više ne će doći k njima, nego da će oni za "još samo malo" doći k Njemu, - najveći dio kroz strahotu mučeničke smrti?

Tada su došli Duhovi. Silaskom Duha Svetoga nadoknađen im je gubitak dragog Učitelja. Uostalom mnoštvo je naroda grnulo i zahtjevalo, da se krštenjem odijeli od"svijeta"i pridruži Kristovom "kraljevstvu". Apostoli su od tada morali misliti na druge stvari.No unatoč toga vidimo jednog ili drugog od njih, kako se uznemiruje od čežnje za Spasiteljem. Zar On nije obećao da će doći? Zar se to ne bi moglo dogoditi skoro? To naime, da bismo mi, "koji smo preostali", zajedno sa svim Njegovim svetima zajedno pošli u nebo!...

U čitavoj staroj Crkvi osjeća se ta protumačiva čežnja za Spasiteljem. Oni su željeli, da taj dolazak bude što skorije. Molili su, da se riješe okova tijela i da se što prije sjedine s Kristom. Nije istina, što su mislili krivovjerci, da su se apostoli nadali drugom Kristovom dolasku još za njihova života. To najbolje dokazuje činjenica, da su oni osnivali nove vjerske zajednice, kojima su kao poglavare postavljali biskupe i svećenike; mislilisu dakle na jednu dulju opstojnost Crkve. Naučavali su, da će Krist opet doći, ali nisu isključivali mogućnost, da se to može dogoditi u svako vrijeme.

Mi današnji kršćani ne smijemo izgubiti dvije stvari iz vida nakon Isusova uzašašća: prva je stvar ta, da nas Isus ostavio samo prividno, jer je postavio ovdje na zemlji svoga zamjenika, na koga je prenio svoj duh i vlast. On je osim toga stalno nazočan u svojoj Crkvi kao mističnom tijelu, kome je On glava. On i dalje djeluje i živi u nama. Druga je stvar ta, da je vrijeme čekanja takvo, da ga treba gledati Njegovim očima. "Samo kratki čas" u Božjim očima ima potpuno drugo značenje, nego u našim ljudskim pojmovima.

Mi smo kao materijalna stvorenja priučeni na to, da prostor i vrijeme kod Boga imaju istu vrijednost kao i kod nas. Govorimo o onome, što je Bog učinio "u stara vremena", kao da je i On sapet okvirima vremena. Govorimo o Božjoj "desnici", o Božjem "prijestolju", koje se nalazi "gore" u nebesima, kao da bi prostor mogao obuhvatiti Boga, kao što je slučaj kod nas ljudi. Uskrsnuli

Krist, koji se iznenada vidljivo i stvarno pojavljuje, koji dolazi kroz zatvorena vrata, koga apostoli sad gledaju, a za čas im nestaje s očiju, On nas može uvjeriti, da se moramo veoma oprezno služiti izrazima "Vrijeme" i "prostor", kad se radi o Bogu.

Nama se vrijeme često čini veoma dugo. Osobito su nam duga "teška vremena". Dok u povijesti čitamo o slavnim ljudima i njihovim djelima, o naraštajima i dinastijama, a pogotovo kad bacimo pogled na još nerođenu povijest budućnosti i pokušavamo svojim pogledom obuhvatiti daleke obale vremena, tada nam se vrijeme zaista čini dugim.

Skoro je već dvije tisuće godina prošlo od onog časa, kad je sjajan oblak sakrio Isusa ispred naših ljudskih očiju. Kršćani međutim žive i trpe, griješe i okajavaju svoje grijehe, plaču i mole se, žrtvuju i rade. Kadgod se uspnu na goru i podignu svoje oči prema sjajnom oblaku, očekuju uvijek u nadi, da će ugledati Njegov dragi lik. To se uistinu može dogoditi iznenada, a mogu proteći i tisuće godina. Kršćanstvo je zrelo za žetvu, ali je ono i nježna stabljika. Do naših ušiju dopiru uvijek iste riječi: "A vi budite spremni...doći će...kao tat u noći...u vrijeme, kad se najmanje nadate..."

Skoro su dva tisućljeća prošla, a Gospodin još "kasni". Još traje vrijeme čekanja i iskušenja.

Riječi današnjeg evanđelja treba dakle ispravno shvatiti. Gledajući s našeg stanovišta i prosuđujući ljudskim mjerilima vrijeme je dugo, no s Božje strane taj "još malo" za Boga nije ništa duži od onih dvaju dana apostola od smrti do uskrsnuća.

Isusovo proročanstvo apostolima, da će ga nakon smrti vidjeti za tri dana, ispunilo se posve. Jednako će se tako ispuniti i ovo proročanstvo o Njegovom drugom dolasku. Opet ćemo Ga vidjeti. U tom ćemo novom životu zaboraviti posve na tjeskobu čekanja i na pretrpljenu bol.

Ne smijemo zaboraviti, da se svijet raduje onomu, što nama nagoni suze na oči. No to nas ne smije iznenaditi. Za kratko će vrijeme Gospodin doći i utješiti svakoga od nas.

Oboružat ćemo se stoga strpljivošću. Tješit ćemo se kao i apostoli izrekom "Maran atha" - Gospodin dolazi! Živjet ćemo u očekivanju i čežnji. Ispunit ćemo svoje dane molitvom i radom, da mognemo tako dostojno dočekati Gospodina ne toliko u strahu kao Suca, nego Ga pozdraviti veselo kao dragog Prijatelja. Tada će se "njihova i naša srca radovati radošću, koju nitko više ne će uzeti od nas".Amen%

LITERATURA: P.Schindler,Ein Säman ging aus

---

2. Vidjeti Boga

Isus u današnjem evanđelju trostrukim opetovanjem potvrđuje istinu, da je za svakog čovjeka najveća sreća vidjeti Isusa. Mi možemo Boga vidjeti trostrukim načinom: svojim očima, svojim umom i svojom dušom.

Naše oči i jesu neko čarobno ogledalo. Treba samo krenuti očima po našoj okolini i doživljavamo sav čar i ljepotu onoga, što nas okružuje. Rascjetani svibanj, prekrasno zelenilo polja i livada, plavetilo mora i sjajna bjelina gorskih vrhunaca, koji se gube negdje u oblacima i neopisivu krasotu zvijezdanog svoda u nedohvatnim visinama. Kad gledamo dakle samo onaj vanjski plašt, kojim je Gospodin zaodjeo djela svojih ruku, naše se srce napunja toplim osjećajem radosti i zanosnog udivljenja.

Kad pak svojim umom podignemo taj plašt vanjskog sjaja naša radost biva veća i udivljenje potpunije, jer se pod vanjskom ljepotom sakriva još divnija i bogatija ljepota nutrinje, sazdanosti i svrhovitosti svih tih stvari. Jednako je nastanjena ljubav i mudrost Svemogućega u najmanjem organizmu, kao i u gorostasnim svjetovima našega svemira, koji je još uvijek za nas jedna velika tajna. Mi spoznajemo svojim umom, da nas nije ostavio napuštene na ovom siromašnom planetu i prepustio nas samovolji željeznih zakona, nego se neprestano s božanskom ljubavlju brine za nas i naše dobro.

Boga možemo konačno vidjeti i dušom. U duši doživljujemo svoj susret s Njim. Tu spoznajemo svoj odnos prema Njemu i Njega spoznajemo kao svoju konačnu svrhu. Tom duševnom spoznajom vidimo, da je konačna i jedina naša sreća trajno smirenje u Njemu dioništvom Njegova života, blaženstva i sreće. Ta nas spoznaja napunja neizmjernom radosti, jer je to ono, za čim smo u tišini čeznuli.

Čežnja je ljudskog srca za gledanjem Boga tako stara kao i čovjek. Nalazimo je u vapajima starozavjetnih proroka, patrijarha i pravednika: "Rosite nebesa..." Kad je konačno na punini vremena zaodjeven u ljudsko obličje došao na zemlju, svatko tko je dočuo za njega, htio Ga je vidjeti. Htjeli su Ga vidjeti, pastiri, mudraci s istoka, stari Simeon i proročica Ana, narod, književnici i farizeji, pa i sam Herod i Pilat, iako iz znatiželje. Ta je čežnja u tolikoj mjeri osililа u ljudskim dušama, da ih je tjerala na put da Ga vide. Glas srca ih nije prevario... Svi su Ga vidjeli. .. I svi koji su Ga vidjeli, koji su svojim očima obuhvatili Njegov dragi lik, koji su se zagledali u one Njegove drage oči, govorili su o Njemu s najvećim oduševljenjem. "Sad otpuštaš slugu svoga u miru, jer su oči moje vidjele tvoj spas", to je pjesma starca koji se opraštao sa životom. "Blago utrobi, koja te nosila, i grudima, koja su te dojila!", kliče žena iz naroda.

Buduši da Krist nije ograničen na vrijeme, on pripada svim vjekovima i svim naraštajima. Možemo Ga dakle gledati i mi, sinovi modernog dvadesetog stoljeća. "Krist jučer i danas, početak i svršetak, alfa i omega, njegova su vremena i vječnost" (Liturgija uskrsne noći). Svaki od nas može i danas susresti Krista. Ne može Ga doduše vidjeti tjelesnim očima, ali očima razuma i duše može ga gledati svakog dana.

Možemo Ga najprije tražiti u Sv. Pismu. Tu se pred našim očima odvija sav Njegov život. Tražite Ga i naći ćete Ga u Njegovoj božanskoj ustanovi Crkvi. Po sakramentu Krsta postajemo njezini članovi i time članovi Njegova mističnog tijela. Kad nam sakramentom pokore oprašta grijeha i time postajemo dionici Njegova božanskog života milosti. Njegovu dušu nalazimo u pravoj znanosti i umjetnosti. On je od svog dolaska središnja točka povijesti. Uzalud svaki napor: to se ne može izbjeći. Njegova nauka živi i propovijeda se, njegovi znakovi su po svim vrhuncima, njegovi ljubljeni rastepeni su po čitavom svijetu da Ga slave. Njegova ljubav ublažuje tolike boli, pomaže toliku bjedu, briše tolike suze... Njegova moralna nauka usrećuje svijet, jer ga čuva od poplave zla i raspojasanosti. On čini ljude braćom. On posvećuje obitelji i čuva njihov vez. Osposobljuje neznane junake za najveće žrtve... Nema dakle sumnje: svaki onaj koji Ga želi vidjeti, može Ga naći i susresti na svakom koraku.

Kako međutim Krist djeluje na našu dušu? To je za nas ipak najvažnije.

Koji su Krista gledali svojim tjelesnim očima znali su govoriti, da je bio izvanredan čovjek, drugi su Ga pak gledali kao onoga, koji sima silnu vlast. Sv. Pismo kaže: "Sila je bila u Njemu...Govorio je kao onaj koji ima vlast". Sam je rekao: "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji!".

Božanska je sila sadržana u Njegovoj nauci, po kojoj je Bog naš otac, a mi nismo samo njegovi sluge, nego djeca i prijatelji. Nema više ropskog straha, nego on mjesta daje sinovskoj odanosti. Sila je sadržana i u njegovim riječima: "Mladi ću, tebi govorim: ustani!" - "Lazare! izidi napolje!" I onaj ustaje iz nosila mrtvačkih, a ovaj se izvlači iz tamnog groba. On dalje govori: "Oprošteni su ti grijesi". Židovi mrmljaju. No On i dalje inzistira: "Da vidite da Sin čovječji ima vlast opraštati grijehe, kaže uzetomu: Ustani, uzmi postelju svoju i hodi!" I ovaj Ga je poslušao i skačući od radosti pošao u svoj dom.

Vlast je sadržana i u svakoj Njegovoj kretnji. Ispružena ruka utišava valove. Vlast je njegova i na križu, s kojega privlači k sebi sve. Križ je danas postao znak raspoznavanja kršćana. Nalazite ga po svim mjestima, a najviše je i najdublje usađen u ljudska srca, koja se žrtvuju za Gospodinovu ljubav.

Oni dakle, koji su Krista tjelesnim očima promatrali, vidjeli su ono što i Petar: "Ti si Krist, Sin Boga živoga!" Isto ono,

što je rekao poganin rimski satnik:"Zaista,ovaj bijaše Sin Božji"

A ni mi nismo u dušama zaslijepljeni i kličemo s Tomom: "Gospodin moj i Bog moj!"

Vječna dobra i neprotumačiva ljubav Gospodinova i nas privlači. Čovjek je često nemoćan, da joj se otme. Mora pasti na koljena i prihvatiti je. Ona je iz Simona načinila Petra, iz Savla Pavla, iz Mateja carinika Mateja apostola... Jednako tako ona ne smije ni kod nasostati na površini, nego prodrijevši u dubine našeg bića i iz nas stvoriti i oblikovati drugoga čovjeka po srcu i nakanama Božjim. "Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist" - kaže sv.Pavao.

Zato treba u sebi zatajiti starog čovjeka, skinuti staro ruho i obući se u onov čovjeka, koji je stvoren po Bogu u milosti i istini.

Taj proces našeg nutarnjeg preobraženja nemože biti ostvaren u jednom kratkom periodu vremena. Kao što se jedna umjetnina pravi polako i iz jedne bezoblične mase kamena polako izrasta divan lik, koji je otsjev onoga u umjetnikovoj duši, tako i mi moramo s puno strpljivosti iz sebe prema Božjim nacrtima i prema liku Njegova Sina iz sebe izrađivati čovjeka savršena, koji će zaista biti načinjen i oblikovan po Srcu Isusovom.

Nekome se to čini nedostiživo teškim. To je s jedne strane i istina. Nije lako odbaciti svoje stare navike i prihvatiti neke nove, koje od nas zahtjevaju puno požrtvovnosti i odricanja. No moramo biti na čistu s time, da je jedini put, jedina istina i jedini izvor života u Kristu. Tko hoda drugim putevima, ide u tami. Tko pak jednom ugleda Njegovo svijetlo i stavi se u Njega, tko jednom okusi Njegovu ljubav, tko jednom Njega doživi u svojoj duši, taj se jednako ne će od Njega dijeliti. Život takvog čovjeka prolazi u blaženoj svijesti, da je dijete Božje. To ga toliko ispunja radošću, da za njega druge radosti nema. Samo je jedna radost veća, a to je ona radost tog blaženstva u nebu, gdje nema straha, da ćemo je izgubiti.

To znači gledati Boga dušom svojom i uživati Ga u svojoj blizini. Takvima govori On sam:

"Vidjet ćete me i radovat će se vaše srce i ove radosti ne će nitko uzeti od vas." Amen!

LITERATURA: Egi hullámokon rádioszentbeszédek

---

3. Vrijeme i vječnost

"Malo i ne ćete me vidjeti i opet malo, pa ćete me vidjeti ...Vi ćete se žalostiti, ali će se vaša radost okrenuti u radost". Tim je riječima Isus u dvorani posljednje večere na oproštaju tješio svoje učenike. On je predobro znao, da započinje Njegova pregorka muka. Znao je ,da će i Njegovi učenici mnogo trpjeti, kad Ga budu silom odijelili od njih. Njihovom će dušom ovladati osjećaji potpune zapuštenosti. No Gospodin je podignuo oči iznad tame tih crnih časova prema svijetlu uskrsnuća, koje Ga je čekalo. Ono će Njega u najvećoj mjeri proslaviti, a jednako će tako ponovni sastanak s učenicima njihova srca ispuniti velikom srećom, koja će njihovu žalost okrenuti u radost. To će biti trajna radost, koju više nitko ne će uzeti od njih. Crkva je te utješne vijesti uzela u svoje uskrsno bogoslužje. One su u širem smislu izrečene svim vjernima, koji žive u ovom tako kratkotrajnom zemaljskom životu.

Zar je zbilja zemaljski život tako kratkotrajan? O kako zna biti bezgranično dug osobito onda, kad je ispunjem brigama, nevoljama i trpljenjem! Kako teško umara siva svagdašnjica, koji dnevice donosi nove brige i muke koji nikako da svrše! Tada je gdjekojem između nas kao proroku Iliji, koji je na bijegu pred svojim neprijateljima sav iscrpljen i iznemogao klonuo u pustinji i zavapio Bogu:"Dosta je, Gospodine! Uzmi k sebi moj život!"(3.Kralj. 19,4) Lako je razumjeti, da čovjeku križni put njegova života dugo traje, čak i dulje, nego je i sam mislio i nego se nadao da može nositi.N

No upravo je to zadaća svakog kršćanina, da se snagom svoje volje i svoga duha izdigne iznad ljudske prosječnosti. Ta ga vjera uči, da sve događaje promatra ne odozdo, nego pod vidom vječnosti. Kao kršćani moramo se naučiti, da iza onoga što nam je blizu, ovozemaljsko i sadašnje sa svim popratnim nevoljama, gledamo na ono, što nas u daljoj ili bližoj budućnosti čeka: trajna sreća i konačni i potpuni mir od svega zla. Što odlučnije na sve vremenito primjenjujemo mjerila vječnosti, to više zemaljske stvari i događaji dobivaju jednu drugu boju. Sv. je Augustin rekao:"Sve što je jednom primiče svome kraju, tako je kratko!" Mi smo doista, kako to ističe današnja poslanica, samo stranci i putnici na ovoj zemlji. Zašto dakle smatramo tako važnim ono, što svojim zemaljskim jezikom nazivamo "sreća"? Ona je tako prolazna i kratkotrajna! Zašto su nam onda te životne borbe tako teške? I one će biti brzo svladane. Jedan pisac stavlja Gospodinu u usta riječi:"Ovaj je svijet kao jedan most. Pođi preko njega, ali nemoj ondje sagraditi nikakve kuće!"

Takav je nazor na svijet ulijevao hrabrosti mučenicima i svim patnicima i to ih je dizalo iznad svih udaraca i muka.

U svijetlu vječnosti i najdulji zemaljski život izgleda kratak. To su dobro bili shvatili i neki poganski mislioci i zato su iz toga povukli zaključak, da bi te naše dane trebalo dobro iskoristiti. Jedan od njih Horacije je znao govoriti: "Carpe diem"- To znači, iskoristi dan, t.j. iskoristi ga onako, kako ti je poklonjen. Sve ovisi o tome, kako to učinimo. Možemo ga iskoristiti onako, kako jedna pjesma govori: "Još su dani cvijeća... Braćo, naužijmo se života!" To je mudrost koja je mnoge već k sebi namamila. Mnogima je bilo i još danas jest životno evanđelje izvući iz života što više ugodnosti i radosti. Mnoge kasnije generacije ništa se nisu naučile na gorkom iskustvu prijašnjih, nego i dalje pjevaju gornje pjesme i žive po spomenutom evanđelju. Ozbiljnost i zrelost života kod mnogih dolazi prekasno do svijeti. Mnogi imaju vremena sve popraviti, ali koliki nisu smogli ni snage ni vremena, da jednom temeljitom rekapitulacijom izglade i poprave promašene dane.

I Sveto nas Pismo uči: "Iskoristite vrijeme!" (Kol.,4,6) No ta opomena ima i drugi smisao: učinite svoj život plodonosnim! Ispunite ga onim dobrima, za koje Krist kaže, da ih rđa i moljac ne nagrizaju. Kratkotrajnost zemaljskog života neprocjenjivo je dragocjena, ali ne kao vrijeme uživanja, nego kao vrijeme sjetve za vječnost. Koji će se seljak radi ljepote proljeća tako radovati, da bez rada ujesen čeka obilan rod? Vrijeme zemaljskog života nije samo Božji dar, nego je jedna zadaća od Boga dana. Zato to vrijeme zapravo i ne pripada nama. S pravom kaže sv. Franjo Saleški: Nije moje vrijeme, nego Božje vrijeme!"

Na jednoj se toranjskoj uri visoke stare škole nalazi natpis: "Transeunt et imputantur - Satovi prolaze, ali nam se i ubrajaju". To je duboka istina. Svaki sat, koji tako brzo prođe, ubraja nam se ili u dobro ili u zlo. Kako bi bilo korisno, kad bi se toga natpisa češće sjetili! Svaki dobro iskorišteni čas je silno bogat za vječnost. Božje žitnice mi ne napunjamo sebi toliko velikim djelima, koliko upravo strpljivim i korisnim podnošenjem svagdašnjice.

Tako nas je Spasiteljev govor o Njegovom odlasku i skorom ponovnom dolasku naučio, da pod vidom vječnosti gledamo i sebe i svoj život i da s puno hrabrosti pođemo ususret svojim budućim danima potpuno predani u Božju volju. Jednakom odlučnošššu se trudimo oko dobrih djela, dok je dan (Iv.,9,4).

To je kršćanska životna mudrost. Po njoj bi trebali urediti svoj život i na tu mudrost ne bi smjeli nikada zaboraviti. Amen!

LITERATURA: H. Fassbinder, Säman Gottes

---

4. I kad trpimo radosni smo

Na početku današnje sv. Mise stoji uskrsnuli Spasitelj pred nama kao pobjednik nad smrći i kao Otkupitelj. Mi otkupljeni širom zemlje pozivamo sav svijet, da mu pjeva radosni hvalospjev: Pokliknì Bogu sva zemljo, pjevajte psalme imenu njegovu, aleluja! Dajte mu hvalu sa slavom, aleluja. Kako su uzvišena djela tvoja, (otkupljenje i uskrsnuće) Radi velike slave tvoje laskaju ti neprijatelji tvoji".

Ugođaj današnje nedjelje sličan je prethodnim nedjeljama. Uzvišena pojava Uskrsnuloga zanosi naš duh. Divno nas djelo otkupljenja napunja svetom radošću. Ali gle, sada dolazi obrat. Liturgija uskrsnog vremena koraca naprijed i pred našim očima otkriva na čas pogled u budućnost. Sjetna žalost ulazi u našu uskrsnu radost. Sam nam Spasitelj navješta u današnjem evanđelju, da više ne će dugo ostati među nama, jer govori: "Idem k Ocu!" Približava se Njegovo uzašašće. Kad bude uzašao na nebo, nas će same ostaviti na zemlji. Radi toga u daljnjim misnim tekstovima dolaze ozbiljne misli. No unatoč toga i dalje traje naša uskrsna radost. Mi smo i kad trpimo puni uskrsne radosti. To je središnja misao današnje misne liturgije.

U Molitvi se obraćamo Spasitelju, da nas prije svoga uzašašća na nebo još jedanput ojača svojom milošću i sačuva, da ne zalutamo s pravog puta, nego da uvijek živimo pravim kršćanskim životom. "Daj onima, koji se u kršćansku ispovijest broje, da odbace sve, što se protivi tomu imenu, a teže onomu, što mu dolikuje".

U Poslanici donosi sv. Petar vrlo zgodnu poredbu: "Vi ste kršćani samo putnici i stranci" na ovom svijetu. Tako u stvari i jest. Tko zaista želi živjeti pravim kršćanskim životom, osjeća se kao stranac na ovoj zemlji. Takav zna, da "nemamo ovdje prave postojbine". U svom srcu nosimo tihu čežnju za onim što je više i što uvijek ostaje. Neprestano smo si svjesni, da polazimo ususret vječnosti. Što smo stariji, to bi se radije "riješili svoga tijela i bili s Kristom". Zato se ne damo zavesti obmamama ovoga svijeta. Radije slušamo apostolovu opomenu: "Uzdržavajte se od tjelesnih želja. Vladajte se dobro među poganima, da vide vaša dobra djela."

Da bismo mogli živjeti takvim životom, potrebna nam je pomoć odozgo. Zato podižemo svoje oči prema nebu, gdje je naša vječna domovina. Odanle do naših ušiju dopire radosna uskrsna pjesma nebeskih anđela: "Aleluja! Gospodin posta izbavljenje puku svojemu. Trebalo je, da Krist trpi i uskrsne i tako uđe u svoju slavu, aleluja!" Tako i nas iza zemaljskih patnji čekaju radosti vječnog Uskrsa na nebu.

I današnje Evanđelje govori i o našem zemaljskom trpljenju i o našoj uskrsnoj radosti. Naš je život sličan životu Spasitelja.

Za Njega su prošle 33 godine na zemlji, kako je odredio Njegov nebeski Otac. Zato On može danas reći apostolima:"Još samo malo, i idem k Ocu!" Njegov je kratki život bio pun odricanja, borbi, muke i trpljenja. Sada je sve prošlo i njegove sreće više nitko ne može uzeti od Njega. Tako će biti i s nama. "Vi ćete plakati i jaukati, a svijet će se radovati!" Često puta izgleda, da je djeci ovog svijeta mnogo bolje na zemlji nego Njegovim vjernima. Djeca si ovog svijeta priušte sve uživanje, svaku radost i užitak, a mi se vjerni toga odričemo i provodimo život mrtvenja i samozataje. "Ali vaša će se žalost okrenuti u radost...opet ćete me vidjeti (gore na nebu) i radovat će se vaše srce i vaše radosti nitko ne će uzeti od vas".

Tako zaista i jest! Naš život, brojio on makar ne znam koliko godina, veoma je kratak. Sv. Terezija Avilska uspoređuje naš život s ulaskom u gostionicu: čovjek stupi unutra, ogleda se oko sebe, progovori nekoliko riječi s gostima, nešto se malo okrijepi i opet izađe.

Kamo sreće, kad bi svoj život iskorištavali u dobre svrhe! I nas kao i Spasitelja u životu snalaze mnoge patnje, poruge i progoni. Unatoč toga možemo reći sa sv.Pavlom:"Mi smo kao žalosni, a uvijek veseli"(2.Kor.6,10). Pravi je kršćanin uvijek uskrsni čovjek. Već sada počiva na nama otsjev slave koja dolazi.

Odvažno ćemo u ovom kratkotrajnom zemaljskom životu, koji nam je dan, ići putem žrtve i nasljedovanja Krista. Kod toga ćemo pjevati pjesmu prikazanja u današnjoj Misi:"Hvali, dušo moja, Gospodina, hvalit ću Gospoda za života svojega, psalme ću pjevati Bogu svojemu, dok me bude.Aleluja!"

Svakog dana u Misi i pričesti dolazi Spasitelj k nama. Dakako da nam se približuje kao i nekoć učenicima iz Emausa u drugom obličju. No to je ipak naš Gospodin, koji nam daje snage, da uzmognemo živjeti kao uskrsni ljudi. Kod posljednje će nam Pričesti kazati:"Još malo i opet ćeš me vidjeti, jer idem (s tobom) k Ocu."Amen!

M. Premm

5. Isus nas čeka

Draga djeco,

Možete si zamisliti, kako se Gospodin radovao, kad je već bilo blizu vrijeme Njegova konačna odlaska k Ocu. On je ljubio svoje apostole i učenike, on je ljubio i sve ljude. Ta za njih je i došao na svijet i trpio i umro, da ih otkupi i tako privede natrag svom nebeskom Ocu. No ipak Njegovo je Srce posebno bilo razdragano, kad se približavao čas, da se opet sjedini potpuno i s dušom svojom božanskom i sa svojim proslavljenim tijelom s Ocem u nebu.

Tako se radovala i ona majka, koja je bila više mjeseci odjeljena od svoje djece radi bolesti. Kad se jednog dana mogla vratiti malo oporavljena svojoj djeci, napisala im radosno pismo, gdje ih obavještava, da će ih naskoro moći opet zagrliti sva sretna u njihovom zajedničkom domu. Možete si zamisliti i radost te djece, koja su u zraka skakala od radosti na tu radosnu vijest.

Apostoli su se doduše malo ražalostili, kad su čuli, da će ih Isus ipak ostaviti. No On ih je ipak i utješio, jer im je rekao da sada doduše ide u nebo k Ocu, ali da će proći samo malo vremena i da će on opet doći, da će Ga oni vidjeti i da će tada njihovo srce neizmjerno radovati. Još im je spomenuo, da tu radost više nitko ne će moći uzeti od njih. Znači, da će to biti konačna i potpuna sreća i da će se i oni konačno sjediniti i da se ne će više rastajati.

Mislim, da vam je odmah jasno, što je Isus kod toga mislio. Mislio je na to, da će apostoli nakon nekoliko godina ovoga života na zemlji doći k Njemu u nebo i da će tada opet Isusa konačno vidjeti i da će tek tada biti potpuno sretni. To je apostole i tješilo. To isto tješi i nas ostale kršćane. Mi znamo, da će Isus doći konačno da sudi svijet na sudnji dan, ali znamo i to, da ćemo mi doći k Njemu, ako budemo dobro proveli ovaj život.

Tu sada dolazi ono pitanje, kakvi mi moramo biti, ako želimo zaista nakon ovoga života vidjeti Isusa. To je ono što mnoge ljude straši, jer misle da dobar biti, da je to veoma teško. A nije to tako teško. Teško je ispočetka samo onome, koji se naučio na neke pogreške i mane. Ako se jedno dijete na primjer naučilo na laž i ako je netko bio i mali i veliki lažljivac kroz dugo vrijeme, onda je njemu teško odmah postati istinoljubiv. Taj će se morati puno mučiti i puno moliti, da se te mane oslobodi. Ako se netko naučio kroz više godina na lijenost, tome je teško odjednom biti marljiv i savjestan u svojim dužnostima. Zato bi svaki od nas morao brižno paziti, da ne bi koja takva mana uzela maha kod njega, da ne bi s njim ovladala i onda on postao njezin rob. Lažljivac je rob svoje laži. On se osjeća bolestan, ako na dan ne slaže bar nekoliko puta. Kako je to žalosno! A ima takve djece, no hvala Bogu nema ih puno.

Ako je kojega ovladala takva mana, taj sigurno ne će moći vidjeti Isusa. Taj sigurno ne nosi milosti u svojoj duši i toga sigurno Isus ne voli. Taj nije Isusov prijatelj. Takvi se moraju često ispovjedati, često primati svetu Pričest i puno se moliti. Jedino dragi Isus će takvima pomoći, da se odmah u početku oslobode takvih mana.

No ima i takvih, koji su dobri. No oni su na svoju dobrotu previše ponosni, pa već postaju i malo oholi. Čak su i prestali moliti. Takvi se ne čuvaju, a lako bi se moglo dogoditi, da i njih đavao prevari i zavede na grijeh. Nitko ne može biti siguran, da ne će sagriješiti bilo kakvim grijehom. Jedino će se oni moći sačuvati, koji se rado i često mole Bogu, koji rado polaze u crkvu i često primaju svetu Pričest.

Samo oni, koji tako pobožno provedu ovaj život, samo se oni mogu nadati, da će jednom vidjeti Isusa u nebu i s Njim se radovati.

Još jedno bih vam, draga djeco, htio reći. To naime, da nitko od vas, tko se ne nauči biti dobar sada dok ste mladi, ne će postati dobar ni onda, kad budete stariji. Pod starost se nije nitko posvetio. Jedino ako se sada naučite moliti, ako se sada naučite čuvati grijeha, rado se ispovjedati, rado se i često pričešćivati, to ćete zadržati i kroz svoj kasniji život. Onda se možete nadati, da će vas Isus primiti.

Isus vas moli, da budete dobri. On naskoro odlazi svom nebeskom Ocu i čeka nas gore. Zato nas moli, da budemo tako dobri, da nas bude mogao primiti k sebi. On vas djecu posebno voli i bilo bi mu veoma žao, kad bi možda koga od vas morao otjerati od sebe, jer ne bi bio vrijedan doći u nebo. To bi sve nas žalostilo, a bila bi to nepopravljiva nesreća.

Isus će nas željno očekivati, pomagati nam uvijek da budemo mogli biti dobri. On će brižno paziti, da ne bi sagriješili. No Isus nas ne želi prisiliti. Ako netko ne će Isusa, taj će sigurno i griješiti i propasti. No vi sigurno niste takova djeca.

Zato ćemo kod današnje mise svi zajedno lijepo moliti Isusa, da nam uvijek pomaže, a mi ćemo mu obećati, da ćemo uvijek Njega ljubiti i čuvati se svega onoga, što bi Njega moglo ražalostiti.

Kolike li radosti, kad se opet u nebu svi nađemo, i to zajedno s našim Isusom. Amen!

IV. NEDJELJA PO USKRSU

1. Duh istine

Današnje je evanđelje odlomak iz velikog Isusova oproštajnog govora. Učenici su se veoma rastužili, kad su čuli da će morati živjeti na svijetu bez Njega. Danas ih Isus uvjerava i tješi, da će za njih biti dobro, ako On otiđe.

Te su riječi utješne i za nas. Ne smijemo tugovati, što Isusa nema više među nama i ne smijemo se osjećati u svijetu, koji je protivan Bogu, napuštenima i bez oca. Isus se pobrinuo, da mjesto Njega dobijemo novog "svetog Oca", koji će biti Njegov zamjenik, novi "dobri pastir", kome je On povjerio svoje stado. On nas je ostavio samo zato, da može ustupiti mjesto "Tješitelju", koji će nam govoriti u ime Njegovo. On se utjelovio u novom tijelu, koje više nije od krvi i mesa, nego je duhovno. On je otsada glava Crkve, u kojoj On boravi "u sve dane do svršetka svijeta. I On nas uvjerava, da je sve to od veće koristi za nas, nego kad bi On ostao uz nas sa svojim zemaljskim tijelom.

Ako se stvari tako postave, tada se ne smijemo obazirati natrag, nego sve graditi na tome, da Ga opet jednom licem u lice susretnemo, bilo da On prije dođe k nama, bilo mi k Njemu.

Isusovoj je stvari koristilo, što nije u tjelesnom obličju ostao na zemlji. Doklegod se nalazio pod uslovima tjelesnog života, "rođen od žene, rođen pod zakonom", tako je dugo bio podvrgnut našim prirodnim zakonima. Bio je ograničen na djelovanje samo na jednom mjestu, čuli su Ga samo oni koji su bili blizu, vidio Ga je samo jedan mali broj ljudi. I sama je Njegova osoba bila izvrgnuta kritici: "Zar on nije sin tesarov, čiju obitelj dobro poznajemo?"

Sada međutim, kad On više nije svojim tijelom među nama, kada nam je poslao svoga Duha, On se oslobodio svih ograničenja tjelesnosti. Na taj je način proširio svoje djelovanje na čitav ljudski rod. Sada mogu svi slušati o Njemu, jer je u sve strane svijeta razaslao svoje apostole, da svjedoče za Njega. Duh Sveti je onaj, koji jača njihova srca, da njihovo svjedočanstvo bude neustrašivo. Sada Ga mogu svi vidjeti, jer nam apostolsko svjedočanstvo govori o Njemu, a Duh Sveti otvara ljudska srca. Sada se više nitko ne može sablazniti o Njega, kao da je On jedan između nas, jer je On kod svog Nebeskog Oca, koji Ga je poslao k nama.

Krist ne ostavlja samih ni svojih apostola niti nas. Svijet Njegovim odlaskom ipak nije ostao prazan. On nam šalje onoga, koga On naziva "Tješiteljem". On će nam govoriti u Njegovo ime.

Tako nam Gospodin Isus ostavlja svoga Duha, Duha Svetoga, koji zajednički izlazi od Njega i Oca, i taj će nam Duh reći sve ono, što nam je Isus htio reći, ali mi zato nismo bili dozreli.

Duh Sveti treba da svijetu iznese tri gorke istine, koji svijet nije htio čuti od Spasitelja osobno.

Istinu o grijehu: grijeh je nad svim grijesima, grijeh koji vodi u smrt, taj, što svijet nije vjerovao u Njega, koga je Otac poslao i označio svojim Sinom. Sada je Duh govorio srcima tako, da je veliko mnoštvo obuzeo strah. Oni potreseni događajima koje gledaju pitaju: "Braćo, što moramo činiti, da se spasimo?" Sada je slobodan put apostolskim riječima kao na dan prvih Duhova.

Istinu o pravdi: da Isus nije nestao kao kakva vizija ili san, da bi svijet mogao trljati od radosti ruke i zemlju nesmetano prisvajati sebi. Sada Duh svjedoči, da je Isus u slavi Očevoj i da jedan dio svijeta za drugim podvrgava svojoj vlasti u svom kraljevstvu. Iako Ga Njegovi apostoli ne vide, Njegova djelatnost zato nije ništa manja. On vodi svoju stvar, doklegod ne bude zadovoljeno Pravdi.

Istinu o sudu: svijet je mislio, da je osuda, koju je na Veliki Petak iz ustiju Velikog svećenika i Pilata izrekao, konačna. Ali sada Duh pokazuje, da je najveći i Vrhovni Sudac, Sam Bog, promjenio osudu i Njega, koga su nepravedni suci osudili, uzvisio u svoj moći i slavi. Bio je osuđen posve netko drugi: "otac laži", "ubojica". Duh Sveti naprotiv tjera službenike Kristove, da neumorno rade i tako sotona gubi komad po komad svoga kraljevstva.

Sve se to nije moglo dogoditi, dok je Isus tjelesno boravio na zemlji.

No Gospodin nije poslao Duha od Oca samo zato, da svijet iznese tri spomenute istine, nego Ga je poslao mnogo više radi svojih prijatelja, radi svoga kraljevstva.

Kako je bilo kratko vrijeme koje je bio s nama i govorio nam! No nažalost naše su uši bile gluhe. Sada osjećamo, kako bismo imali još stotinu problema, koje bismo htjeli Njemu iznijeti. Svakako bi mislili, da bi bilo bolje, da je ostao s nama.

Ne i opet ne! I za nas je bolje, što nas je tjelesno ostavio i poslao nam svoga Duha. To lako razumijemo, kad promatramo apostole prije i poslije Duhova. Doklegod je Isus svojim tijelom bio nazočan među njima, oni su bili kao djeca: nezreli, nepostojani, nepoučljivi, zemaljski orjentirani, spori na vjerovanje, kolebljivi, sve su prepuštali Isusu. Kako su bili daleko od veličine starozavjetnih proroka i drugih duhovnih veličina staroga vremena! Ali kako su se promjenili nakon Duhova! Postali su hrabri, energični, neustrašivi, oštroumni i mudri, spremni da svim narodima propovijedaju evanđelje, zreli i veliki kao pravi duhovni vođe narodâ.

Da je Isus ostao među njima, nikada se Njegova Crkva ne bi oslobodila stadija djetinjstva. Kad nas je On svojim tijelom ostavio, sve je više rastao ugled Njegovoj Crkvi. Ona je postala zrela i samostalna. Njezine su se duhovne sile razvijale i ona je počela stvarati svoju povijest.

Kad je Sin Božji ostavio zemlju, nije nas prepustio kao plijen bezbožnom svijetu. Učinio je to svojoj Crkvi mnogo lakšim, nego je to bilo Njegovim apostolima, dok je boravio među njima. Vodi nas Njegov "Tješitelj" s neba i Njegov zamjenik na zemlji, a On je sam mistički sa svojim Duhom u našoj sredini "u sve dane do svršetka vijeka". Amen!

LITERATURA: P. Schindler, Ein Säman ging aus

---

2. Trostruki rastanak s Kristom

"Dobro je za vas, da ja otiđem". Tako je božanski Spasitelj s najvećom ljubavlju tješio svoje apostole. Obećao im je u isto vrijeme Duha Svetoga, koji će ih uputiti u svu istinu. Tada se On povratio natrag u nebo. Duh Sveti, koji je u vatrenim jezicima sišao na apostole, posve je promjenio njihove duše. Ispravio je njihove predodžbe o Božjem kraljevstvu, srca im je napunio istinom i milošću, svijetlom i vatrom. Zato je uistinu za njih bilo dobro, da je Isus otišao.

To je bio samo prividni rastanak s Isusom, jer je On i dalje djelovao u njima i u svijetu i u Crkvi.

Međutim svaki drugi rastanak s Isusom je koban. Svaki rastanak s Isusom po grijehu je sudbonosan. Već je Bog preko proroka Ozeje govorio: "Jest, teško njima, kad ih ostavim!" (9,12).

a) Rastanak s Kristom po grijehu: Po svetom krštenju Krist se nastanjuje u duši. Tada se ispunja ono, što govori knjiga Otkrivenja: "Evo stojim pred vratima i kucam. Ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njime i on sa mnom" (Otkr.,3,2o). Kako je duša radi Kristove nazočnosti nada sve sjajna, lijepa i neizrecivo sretna!

Teški grijeh dušu dijeli od Krista. Ona postaje silno bjedna i žalosna. Osvijetlimo to nekim slikama:

Kako nam je drag roditeljski dom, dok u njemu žive otac i majka! On je za nas mali raj! Kad jednom izgubimo svoje roditelje, tad nam ta ista kuća postaje nemila i pusta. Tai isti dom za nas više nema privlačivosti. - Još je pustija i neprivlačivija duša, u kojoj nema Krista. U njoj nema više ni svijetla, ni radosti ni sreće.

Duša bez Krista slična je Crkvi, u kojoj je ugašeno vječno svijetlo, a svetohranište otvoreno i prazno.

Čovjek je kruna svega stvorenja. On je divan, i lijep, i drag, dok je duša u njemu; kad se pak duša odijeli od njega, tijelo umire i raspada se i mi ga ukapamo...

Sve su to slabi znakovi duše, koja je bez Krista. Zato nas Duh Sveti i opominje: "Imaš samo ime da si živ, a mrtav si" (Ef.,2,1,5; 5,14;Kol.2,13).

To su slike. Stvarnost je duše u grijehu još mnogo gora...

b) Poslije teškog grijeha još nije sve izgubljeno. Iako je Isus protjeran iz duše, on je ipak posve ne napušta. On zadržava živu želju, da se u nju natrag povrati. Već u Starom Zavjetu Gospodin opominje: "Obratite se i odvratite od grijeha svojih, da vam oni više ne budu na sablazan i krivnju!" (Ezek.18,3o) Krist je uostalom i došao na zemlju radi grešnika. On je dobar Pastir; ne će prelomiti nagnute trske niti ugasiti žižak koji tinja. Zato nijedan grešnik ne smije očajavati, jer za nj uvijek postoji oproštenje.

No što se događa s dušom, u kojoj se grijeh gomila na grijeh? Što se događa s čovjekom, koji tvrdokorno ustraje u grijehu?

U knjizi Otkrivenja čitamo strašnu pretnju: "Imam protiv tebe što si prvu ljubav ostavio. Opomeni se dakle, otkuda si pao i pokaj se i prva djela čini, ako li ne, doći ću ti skoro i dignut ću tvoj svijećnjak s mjesta njegova, ako se ne pokaješ" (2,4-5). Tako je govorio sv. Ivan po Božjem nalogu jednoj maloazijskoj kršćanskoj općini. Taj je svijećnjak Isusova milost i nauka. Tko dulje vrijeme ustraje u grijehu i ne će se popraviti, izvrgava se opasnosti, da se Bog od njega posve povuče. Zato opominje sv.Pavao: "Svojom okorjelošću i nepokajanjem skupljaš sebi gnjev za dan gnjeva i objavljenja pravednoga suda Božjega" (Rim.2,5)

Isus može ostaviti i obitelj, u kojoj se ne živi po Njegovu zakonu. To je nenadomjestivi gubitak. Nema više Božjeg blagoslova, bračna vjernost popustila, da konačno od svega toga ostanu samo krhotine...

Ništa nije manje sudbonosno za jedan narod od toga, ako ga Krist ostavi. Strašan je primjer izabranog naroda i svetoga grada Jeruzalema...Nije ostao ni kamen na kamenu...

Već je sv.Ambrozije rekao, da ljudima nije ništa tako pogibeljno, kao ostaviti Krista.

c)Rastanak na sudnji dan: Taj je posljednji rastanak najsudbonosniji i konačan.

Jednako je taj rastanak i neizrecivo tužan.

Kad čovjek učini teški grijeh, plaču anđeli. Kad tvrdokorno ustraje u grijehu i Gospodin makne njegov svijećnjak istine, plače i nebo. Ali još se uvijek nije ugasla konačna zvijezda nade, jer je Božje milosrđe neizmjerno. Ali na Sudnji dan, kad Božja usta izgovore onu strašnu osudu konačnog i vječnog odbačenja, tada je sve izgubljeno. Nema više nikakve nade, nema milosrđa. Ostaje jedino neumoljiva Gospodnja pravednost, koja se jednako neumoljivo izvršuje.

Kad je sv.Pavao ostavljao grad Milet znajući da njegove stanovnike više ne će vidjeti, građani su Mileta najviše tugovali

radi toga, "što više ne će vidjeti njegova lica". To je bio bolan rastanak, ali je težinu časa ublaživala nada u konačan i vječni sastanak u nebu.

Kako je različan onaj konačni rastanak na Sudnji dan!...

"Odlazite od mene! Ne ću da vas više poznajem!"

Vječnost odbačenja najstrašnija je kazna za dušu, koja upravo neizrecivo žeđa Božje blizine. Na Sudnji će pak dan duša posve jasno vidjeti, koga je ostavila i koga se je lišila za svu vješnost. Usto dolaze još i druge muke pakla, koje spominje sam Gospodin, koje će još povećavati onaj očaj i beznađe. Sveti je Bernardo rekao:" Ta je kazna tako velika, kao što je velik sam Bog!"

+

Kako je različit rastanak apostola od njihova Učitelja od ovoga kobnog rastanka pojedinih duša od Isusa!

Molimo Gospodina, da nikad ne ostavi našu dušu, naše obitelji i naš narod. Ne dao Bog, da se nad nama ispuni Ozejina pretnja:"Teško njima, kad ih ostavim!"

Neka Isus ostane s nama i sada i kroz cijeli život, a napose neka bude s nama u času smrti, da utješeni, ijačani i okrijepljeni s Njime uniđemo u blaženu vječnost.

Umjesto rastanka, neka nas tamo razveseli konačni i najsretniji sastanak s najdražim prijateljem, s preljubljenim Ocem. Amen!

LITERATURA: E.Keller, Sanctificate dominicas

---

3. "Prekorit će svijet radi grijeha"

Jasno i glasno odzvanjaju riječi Spasiteljeve u dvorani Zadnje večere, dok se opraštao sa svojim učenicima. Govorio im je o potrebni Njegova odlaska u nebo, da može poslati Duha svojega, koji će prekoriti svijet za grijeh.

Nama je kršćanima jasno, da postoji mnogo grijeha i nije nam čudna Isusova riječ, da bi trebalo taj grešni svijet prekoriti za sve te grijehe. No ima ljudi, čak i među kršćanima, koji misle da grijeh i nije tako strašan, ili pak ne smatraju grijehom ono, što je sigurno grijeh.

Mnogi psovači su se već tako naučili na taj svoj rječnik, da to smatraju posve razumljivom stvari, jednom pojavom, koja u sebi nema ništa zla. To stoga, jer on tvrdi da bez toga ne može biti. Bez čega pak čovjek ne može biti, to i nije tako zlo. Ili pak kad prekorite koje osobe radi nedozvoljenih odnosa u braku, radi kršenja bračne vjernosti, kad prekorite mladež radi njihove raspojasanosti, svi će vam se nasmijati, opravdat će svoj postupak kao posve prirodan i potreban, u kojem da nema ništa zla, jer da to i sama narav zahtjeva.

Tako grijeh gubi svoju strahotu u očima i prosuđivanju ljudi, dok njegova metafizička strahota ipak ostaje i povlači za sobom sve ozbiljne i sudbonosne posljedice.

Nikakvo ispričavanje, nikakve prilike ni okolnosti, nikakve potrebe i tjeskobni momenti života ne mogu opravdati nijedan ni najmanji grijeh. Njegova moralna zloća uvijek ostaje, makar netko mislio da je preko toga zla postigao neko dobro. Nikakvo postignuto dobro ne može opravdati zloće grijeha.

Čuveni je američki biskup Sheen napisao: "Čovjek može nijekati grijeh i ne priznavati ga u svom životu, ali ne može poreći njegove posljedice. Čovjek može nijekati zakon gravitacije, ali ako se baci s visine nebodera da taj zakon pobije, ostat će žrtva svoga pobijanja... Prava savjest nije naše djelo, jer bismo je tada mogli skloniti, da uvijek nama u prilog svjedoči. Ona ne može doći ni od pravila društva, jer nas inače ne bi kudila, kad nas društvo hvali, niti bi nas tješila, kad nas društvo osuđuje."

Savjest ostaje nepodmitljivi svjedok, koji se nikada ne može prevariti. Ona je savjesni sudac, pred kojim ne vrijedi ugled osobe ništa. Ona je tužitelj bez straha i odmora. Ona sva djela, pa i ona najtajnija, otkriva bez smilovanja i svakome jasno u lice govori: "Toliko vrijediš, i ništa više!" Zato i možemo reći da nije prava povijest svijeta ono, što je zabilježeno, jer je to samo izvanjski oblik, vanjski omot. Prava se biografija čovječanstva odvija u njegovim dubinama. Prava povijest jednog naroda jest povijest njegove savjesti (Donnders).

A kad upitamo tu savjest, da li ona poznaje grijeh, da li je okusila njegove gorke plodove, što bi nam odgovorila?

Možda s pjesnikom:

Zvone, zvone lanci, što ih vučem...
Hinim, lažem, plazim pred idolom mrtvim...

Ima čovjek u duši nešto tako slatko, ako mu je prošlost ostala netaknuta. To se ne može riječima izreći, nego se mora osjetiti.

Kako je s druge strane gorko, ako je prošlost uprljana! Može čovjek sam sebe uvjeravati po sto puta, da je ugušio njezin glas, no ona se uvijek i neprestano podiže i optužuje.

Zar se iz toga može zaključiti, da nema grijeha?

Ako grijeh ne postoji, nama je nerazumljiv sav život Isusov. Još nam je nerazumljivije njegovo naučavanje, muka i smrt. Križ onda nema smisla. Onda je on Kristu najveće prokletstvo. No s druge strane, jer ipak postoji grijeh, taj isti Križ, ta ista muka i smrt Otkupiteljeva strašan su sud grijehu, koji ubija u čovjeku život milosti i čini ga neprijateljem Božjim.

Pjesnik Dante u "Božanskoj komediji" opisuje na jednom mjestu promjenu duše koja je sagriješila:"Zmija se zaleti na čovjeka nesretnika i sva se ovije oko njega. Nikada se nije bršljan tako priljubio uz drvo, kao što se ova strašna životinja ovila oko tijela nesretnika. Zmija i on stopiše se u jedno. A prijatelji su ovog nesretnika, koji su to gledali, vikali:"Anđele, kako si se promjenio!"

To bi isto trebalo doviknuti i onima, koji poriču da je grijeh strašna stvarnost, da se osvijeste iz svoje zaslijepljenosti:"Anđeli, kako ste se izmijenili!"

Ne jedan među nama morao bi i mogao s jednim piscem (I.Klug) govoriti:" Vjero mog djetinjstva, ti blažena srećo! Ti ružo bez trnja! Ti čeznuće za zavičajem bez gorčine! Ti ptičice u sigurnom gnijezdu pouzdanja, oko kojega još nije kružila grabežljiva zvijer svojim žarkim pogledom! Vjero mog djetinjstva, ti zvonjavo u dubinama duše, koju još nije zadesila oluja! Ti lađice s napetim jedrima, koja je jedrila prema domovini, a na njezinom se kormilu nalazila nepomućena pobožnost! Ti sveta simfonijo bez nesklada! Ti si san u bijelim haljinama! Ti si klicanje u duši, koja je bila u Božjim rukama!"

Anđele moj, kakav si nekad bio, a kako si se sada promijenio!

No ipak ne zdvajaj: Pobjednik je Krist uskrsnuli onaj, koji je jači od zmije. Vrati se! Dođi i ispričaj nam svoju žalost i nesreću. Ovdje ima puno utjehe za tebe. I lijeka za rane.

Gospodine, daj da se obratim. Ne dopusti da propadnem!

Amen!

---

4. "Idem, da vam pošaljem Tješitelja"

"Pjevajte Gospodinu pjesmu novu, jer je učinio divne stvari Gospodin!" Tim riječima počinje današnja sveta Misa, a to je ujedno i misao vodilja današnje misne liturgije.

Crkva još danas radosna stoji nad otvorenim ali praznim grobom Uskrsnuloga Krista. Gospodin ju je za svog boravka na zemlji obasuo premnogim dobročinstvima i čudesnim djelima. Koje čudo što na pogled tolikih dokaza Božje svemoći i milosrđa Crkva pjeva pjesmu hvale svemogućem i predobrom Bogu.

Psalmista nastavlja:" Pred licem je naroda objavio pravdu svoju!" Raskinuti su okovi uskogrudnosti židovskog nacionalizma. Krist je svojim otkupiteljskim djelom obuhvatio čitav svijet. Svojom je smrću stekao pravo na kraljevsko žezlo, kojim će vladati nad svim krajevima zemlje, jer "nas je spasila desnica Njegova, spasila nas je sveta ruka njegova".

Molitva nastavlja misao ulazne pjesme. Molimo Gospodina, da svojom milošću, snagom Duha Svetoga započeto otkupljenje nadopunjuje,"da narodi uzljube što On zapovijeda, da žele što obećaje, da u promjenama svjetskim naša prionu tamo, gdje su prave radosti". Duh će Sveti podržavati jedinstvo i ljubav među njegovim učenicima. On će naša srca trgnuti od zemaljštine i neprestano nas opominjati: "Sursum corda!" Blago nama, ako budemo uvijek mogli odgovoriti: "Imamo ih kod Gospodina!"

Poslanica odmah na početku nagovješta Duha Svetoga:"Svaki dobri dar i svaki savršeni poklon odozgo je dolazeši od Oca zvijezda". Zato će i Duh Sveti biti najljepši dar neba mladoj Crkvi. On će izvesti u njoj čudesne promjene. Da bismo i mi mogli primiti u što većoj mjeri darove Duha Svetoga, potrebno je da se pripremimo na Njegov dolazak. Sv. Jakob apostol ističe, da moramo svoje srce očistiti od svake strasti:"Neka bude svaki čovjek brz da čuje, a spor da govori i spor na srdžbu...Zato odbacivši svaku nečistoću i ostale zloće, u krotkosti primite usađenu riječ, koja može spasiti vaše duše".

Evanđelje opisuje djelovanje Duha Svetoga u našoj duši. Sam Spasitelj ističe ne bez razloga:"Dobro je, da ja otiđem; jer ako ne otiđem, Tješitelj ne će doći k vama, ako li otiđem, poslat ći ga k vama". Duh Sveti treba po božanskom planu spasenja svijeta nastavljati Kristovo djelo poslije njegova uzašašća. On dolazi da nadopuni i usavrši.-Tako su učenici postali po darovima Duha Svetoga i više duhovni i manje uskogrudni. Svojom je vatrom Duh Sveti spalio kod njih svaku sebičnost, svaki strah i neznanje. "On će ih uputiti u svaku istinu!" Koliko puta se Isus potužio, da ni njegovi najbliži-apostoli ne shvaćaju Njegovih riječi. Dolaskom pak Duha Svetoga oni će prosvijetljeni govoriti mudre riječi, koje će snažno potresati slušateljima i ganuti njihova srca na pokoru i popravak. Otsad će se atrašljivi prije apostoli s veseljem žrtvovati na Gospodina.

Duh Sveti dolazi i radi grešnog svijeta. "On će osvjedočiti svijet i o grijehu, i o pravdi i o sudu". Najveći je grijeh sviju vremena, što svijet nije vjerovao Isusu. To je najprije bio grijeh židovskog naroda, koji nije htio vjerovati riječima i djelima Isusovim, nego Ga je raspeo i ubio. Duh je Sveti i preko apostolskih riječi i preko čudesa, koja su apostoli činili, dokazivao da je Isus imao pravo i tako dokazao Židovima, da je njihova nevjera grijeh.- I današnjem čovjeku nevjerniku je dovoljno i čudesa i znakova, po kojima bi mogao raspoznati božansko porijeklo Krista i Njegove crkve. Jao onome, koji se oglušuje pozivima i poticajima Duha Svetoga.

Duh Sveti će dokazati svijetu, da postoji pravda, t.j. svetost. Kako bi Isus mogao uzaći na nebo i sjesti s desnu Ocu, kad On ne bi bio Božji Sin i sama Svetost, makar su Ga Židovi raspeli kao zločinca? I ako prema obećanju dođe Duh Sveti, tada je to jasni dokaz, da je Krist Bog. Budući da se to dogodilo 10 dana iza Njegova Uzašašća, iz toga proizlazi, da je svet u svojim obećanjima i da je sveta njegova ustanova Crkva.

Konačno će Duh Sveti osvjedočiti svijet, da postoji sud. Židovi su prisilili Pilata, da nepravedno osudi Isusa. No Isusovim slavnim uskrsnućem, a kasnije i čudesno brzim širenjem kršćanstva, koje nije mogao uništiti bijes ni krv, svijet je uvjeren, da je Njegova osuda bila nepravedna.

Duh će Sveti nadopuniti djelo Kristovo i u tome, što će apostolima reći ono, "što sada nisu mogli podnijeti". On će ih dovesti do one zrelosti duha, koja je potrebna stupovima Crkve.

Zbog tog divnog djelovanja Duha u Crkvi na prikazanje Crkva pjeva: "Poklikni Bogu sva zemljo i pjevajte pjesme imenu Njegovu!"

U Tajnoj molitvi Gospodin opominje, da nije dovoljno istine samo spoznati, nego prema njima i urediti život. "Podaj molimo, kao što znamo tvoju istinu, da je tako dostojnim vladanjem i dostignemo."

Pričesna još jednom opetuje Spasiteljeve riječi, da će Duh Sveti pokarati svijet za grijeh, za pravdu i za sud. To ozbiljno i opetovano upozorenje znači svu ozbiljnost položaja, u kojem se nalazi griješni svijet. Zato ćemo mi po svetoj pričesti tako se usko sjediniti s Gospodinom, da se te prijetnje ne budu mogle odnositi na nas.

Zahvalni Gospodinu na tome, što će nam poslati svoga Duha Tješitelja molimo Ga, da nam dadne tako dobro i spremno srce, da zaista poslušamo sve Njegove poticaje, kako bi savršenim srcem primili i životom proveli ono, što smo spoznajom primili. Amen!

---

5. Znaš li, što je majka?

U davna vremena - kako pripovijeda stara priča - prolazio je zemljom planinski kralj, koji je bio silan div. Ljudi su pred njim od straha bježali u svoje kuće i sakrivali se. Samo je jedna žena ostala sjediti na kamenu kraj puta. Pogled joj je bio uperen u dolinu, kao da joj se u dalekom svijetlu ukazuje sunce.

Div stane pred nju, a ona ustane bez straha i podigne oči prema njemu.

- Tko si ti? pitao je svojim gromovnim glasom. Kako to, da nisi kao i ostali pobjegla preda mnom?

- Majka sam!- rekla je žena, a sjaj se njezinih očiju još više zasja.

- Muževe je prestrašio moj dolazak, a kako to, da se ti nisi bojala?

- U mom srcu nema straha.

- Što napunja tvoje srce?

- Ljubav prema djetetu, koje će doći!

Planinski se kralj okrenuo. Njegova se hladna duša napunila čuđenjem i u njemu se potajno budio stid. Mislio je u sebi, kako je velika ova žena.

Dublje je spustio glavu, pošao dalje i gonio pred sobom vjetrove. Prošao je kraj mnogih rodnih polja. Tako je došao do jedne stare rascvjetane trešnje i pod njom se zaustavio. U travi je sjedila žena i naslonjena na stablo pjevala. Na njezinom je krilu spavao jedan zlatni mališan. Bio je tako malen, da ga je div jedva vidio. Začuđen je div stao.

- Kome pjevaš svoje divne pjesme?, upita div.

- Pjevam ih svome djetetu.

- Tko si ti, da se ne bojiš ni bure ni vjetrova?

- Majka sam,- odgovori žena tiho i utisne cjelov na dražesno lice svoga mališana.

Kako je moćna i silna, mislio je div u sebi, kad joj vjetrovi služe. Pošao je dalje i nije više gonio pred sobom vjetrove.

Nakon duga puta našao je u šumi palaču. Tamo je stajala neka žena i stisnula se uz kamena vrata. Umorna je naslonila glavu na stup, ali su zato njezine oči sjale poput vatre i promatrale putove s desna i s lijeva. Ustrajno je stajala i nije se micala od vratiju.

- Što radiš? - pitao je planinski kralj.

- Bdijem - rekla je žena.

- Čini se, da si već umorna. Kako dugo bdiješ?

- Dvadeset godina...

- A koga čuvaš, ženo?

- Bijeli dvorac i njegove divne sobe.

- Kako ćeš ih dugo čuvati?

- Doklegod postoje...
- A tko si ti?
- Majka sam, a ovaj je dvorac bijela duša moga djeteta.

Div duboko sagne glavu sa srebrnim vlasima i prolazeći dalje mumljao je u iglice borova o vjernosti i dobroti majke...

U tim je mislima išao svojim putem, dok ga opet nije zaustavio neobičan prizor. Jedna žena poravnava put gvozdenim grabljama. Oštro je kamenje uzimala i stavljala ga u stranu. Iza nje je ostao put gladak kao svila. Žena je bila duboko sagnuta i kopala je neumorno, dok joj je znoj kapao po kamenju.

- Što radiš?-pitao je div
- Krčim put.
- Kako može žena tako teško raditi?
- Za majčinsku ljubav ništa nije teško.
- Za koga praviš taj put?
- Za dušu svoga djeteta.

Šumski je kralj duboko spustio glavu i oči su mu se suzom orosile. Pokalo je krenuo dalje...

Kad je njegovo putovanje već bilo pri kraju, naišao je na ženu, koja je ginula od žalosti. Dvanaest ju je godina slijedio i pratio njezin rad. Sigurno je izgubila nešto vrijedno, jer je tražila suznih očiju. Začudo, prolazila je pokraj kuća punih mira, kraj vrtova punih sunca, a zaustavljala se i tražila po sjenama, kraku, prašini, blatu i močvarama. Njezine su oči prodirale u sve zakutle. Kralj je konačno upita:

- Ženo, koga tražiš?
- Svoje dijete, svoje dijete...
- Zar si izgubila svoje dijete? - pitao je šumski kralj i strah se pojavio u njegovim očima. Zašto ga nisi čuvala, ženo? Druge su majke stražarile pred vratima duša svoje djece?
- I ja sam to učinila, ali je iznutra rastao kukolj, koprive i sav drač, koji je bio ograđen bijelim zidom. Dijete se moje iznutra otrovalo i prošlo kraj mene i ostavilo me...
- Zar mu nisi poravnala put, kako to čini svaka majka?

Kao dva rasplamtjela svijetla gorjele su oči žene dok je govorila:

- Poravnala sam put, ali nije htio hodati po njemu. Bacio mi je poruge kao kamenje u lice, glasno se nasmijao i otišao...
- Bacio ti je poruge u lice kao kamenje! A ti?

Tražila sam ga...

- A zašto ga tražiš? Bacit će ti nove poruge!
- I to je moguće, gospodaru. Možda će jedanput, dvaput, stoput...ali će ono ipak jednom ispasti iz njegovih ruku...Vidjet će onda sve rane, koje mi je zadao. Da ga onda ne slomi gorki stid, radi toga ga moram sada naći. Pomoći ću mu nositi i onda ćemo ići zajedno istim putem...Kao ono nekoć...

I nastavila je tražiti...

Kralj je šumski stajao uzbuđen i gledao za njom. Tri dana kasnije našao ju je gdje kleči kraj puta. Mlad je čovjek ležao na zamazanoj travi. Odijelo mu je bilo poderano, a lice naduto. Njegovu je glavu položila u svoje krilo i tepala mu "dijete moje, dijete moje!" Njezine su suze padale na njegovo lice...

Planinskog je kralja nešto stezalo u grlu. Udaljio se, jer bi se inače morao baciti na koljena pred ovom izmučenom ženom i poljubiti joj noge. O ta ljubav! Ta nedokučiva i beskrajna ljubav!

Te je posljednje riječi često puta kasnije opetovao. Vjetrovima je naložio, da ništa ne čine majkama, sunce je molio, da blagoslovi svaku majku i svako dobro dijete. Molio je za njih zvijezdice, da im dadu dobre sne, a napose je molio za majke, koje traže svoju zalutalu djecu.

Nikako nije mogao shvatiti tu tajnu majčinske ljubavi, dok nije spoznao, da sva ta ljubav dolazi od Gospodina, koji je sama nestvorena ljubav...

Eto, draga djeco, tako kaže priča, da su dobre naše zemaljske majke. Ja mislim, da priča potpuno istinito govori, jer znam, da su i vaše majke tako dobre.

No naša duhovna nebeska Majka je još bolja. Ona nas još više ljubi, jer ljubi jedino našu dušu, naše duhovno dobro. Ona jednako nas traži i onda, kada možda zalutamo. Upravo kao i ona majka u priči. Ona moli svoga Sina, malog Isusa, da ne bi kaznio grešnika, jer da će ga ona ipak negdje pronaći i svojom majčinskom pažnjom i brigom prisiliti i sklonuti, da se vrati Isusu.

Zato moramo biti zahvalni na skrbi i ljubavi naše nebeske Majke. Osobito to vrijedi u ovo njezino vrijeme.

Ljubav se može vratiti jedino ljubavlju. Najveću Joj pak ljubav priredimo, ako smo dobri. To Nju najviše veseli.

Mi ne ćemo biti njezina zločesta djeca, nego dobra djeca, koju Ona ne bude morala tražiti po kakvim zakutcima, nego koja sama dotrčimo k njezinim oltarima, da Joj pokažemo svoju ljubav, i da Ju molimo za milost i pomoć.Amen!

V. NEDJELJA PO USKRSU

1. Molite, braćo!

Jedva bi se našao pobožni običaj, koji bi bio tako star kao ophodi na prosne dane. Njihov početak seže u peto stoljeće, u vrijeme sv.Mamerta, koji jeoko 45o. prvi puta obavljao procesije u prosne dane.

Kada vjerni narod u prosne dane izlazi u polja, želi tim iskazati Bogu dužno poštovanje i poklon, koji Njemu kao Gospodaru ljudi i prirode pripada. No ne samo to! Čovjek se želi pomoliti predobrom i brižnom Ocu, da Njegov blagoslov siđe nad rascvjetane livade, posijana polja, krasne vinograde i prolistale šume. Čitava priroda jest jedno veliko čudo Božje dobrote. Tu Bog djeluje u suradnji s marljivim čovjekom. On daje, da zrno, koje je žuljevita ruka povjerila zemlji, proklije i izađe iz zemlje. On svojom kišom i blagim sunčanim tracima daje svemu rast. Zato lijepo veli sv.Pavao:"Tako niti je onaj što, koji sadi, ni onaj, koji zalijeva, nego Bog, koji daje da to raste"(I.Kor.3,7).

Svijesni toga izlazimo zajednički kroz sva tri dana u procesiji na svoja polja i govorimo:" Pogledaj nas, Gospodine! Mi smo se trudili, svoje smo učinili. Poniznim srcem priznajemo i ispovijedamo, da mi nismo gospodari svojih njiva, livada, vinograda i polja, nego Ti. Tvoja je zemlja i sve što je na njoj. Zato tebe molimo, da blagosloviš naš trud i muku, naše žuljeve i znoj. Samo po Tvom blagoslovu možemo se nadati obilnom blagoslovu žetve i dobroj ljetini. Pokaži da nisi samo svemogući Gospodar i Stvoritelj svega, nego da si i naš predobri Otac, koje ne zaboravlja ni svoje djece ni njihovih potreba"...

Dok molimo, ispunjavamo svoju dužnost.- Bog želi, da Mu svoje prošnje i potrebe iznosimo u molitvi. Zar nas nije sam Krist opomenuo, da moleći se nebeskom Ocu molimo ovo:"Kruh naš svagdanji daj nam danas!" On nas štoviše i uvjerava:"Molite i primit ćete." Prozbenom molitvom iskazujemo Bogu dužno poštovanje, jer priznajemo Njegovu svemoć, koja nam može pomoći, i Njegovu dobrotu, koja je spremna da nam pomogne. Na taj način ispovijedamo, da smo Njegova djeca, koja u svojim srcima gaje najdublje pouzdanje u svog nebeskog Oca.

Molitva nam je potrebna: - Pravo je rekao filozof Wust: Velike se stvari u životu daju samo duhovima, koji se mole". Bilo je, a i još se uvijek nađe zastupnika mišljenja, da molitva ponizuje čovjeka, da je ona izražaj ropskog straha pred nekom višom silom. U svojoj oholosti stavljaju jedinu nadu u rad svojih ruku i u vlastite snage, te s visoka odbijaju svaki nezasluženi dar. Tako može misliti i govoriti samo onaj čovjek, koji u svojoj oholosti ne želi priznati, da je on stvor Božji i da je u svemu ovisan od Boga. Posve je krivo mišljenje, da se molitva i rad isključuju. Baš naprotiv, oni se međusobno nadopunjuju. Svaki

kršćanin zna, da mora raditi. Tko lijeno prekrsti ruke, nema pravo zazivati Božju pomoć i blagoslov. No svagdanje nas iskustvo dovoljno uči, kako brzo dolazimo do granica svojih mogućnosti, kako su nam često protivne "prirodne sile", kojima se ne možemo oprijeti. Predobro znamo i to, da nas mogu zadesiti udarci sudbine, kojima ne možemo izbjeći. Koliko i koliko puta dođemo u takve životne prilike, u kojima nam može pomoći samo Bog! Kad dakle molimo, povlačimo samo zaključak iz svog odnosa prema Bogu. Tada molimo, da Bog poveže svoju svemoguću snagu s našom siromašnom ljudskom bjedom.

Najposlije moramo moliti i radi toga, jer je molitva naše svagdanje pravo djeteta. Možda premalo mislimo na to, koliki se blagoslov krije za nas u tomu pravu. Bog ne stoluje u nedohvatnim daljinama, nego se s najvećom ljubavlju i milosrđem prigiba k nama i našoj bjedi. Nama sićušnim i jadnim stvorenjima dano je, da možemo razgovarati s neizmjernim Božjim veličanstvom. To je dakako za nas velika čast, što možemo kao umorni i opterećeni svakom bjedom i boli iznijeti svoje potrebe očinskoj ljubavi. To je tako neprocjenjeni Božji dar, da bi bila velika nezahvalnost molitvu smatrati samo dužnošću, a ne divnom zgodom, u kojoj dolazi do izražaja naš djetinji odnos prema Bogu.

Veliko je umjeće znati pravilno moliti. Koliki griješe u tom pogledu! Naša molitva mora biti prije svega pobožna. Nije dosta da samo usta mole, nego molitva mora izvirati iz srca, koje se stavlja u Božju blizinu. Takvima Gospodin upravlja prekor: "Ovaj me narod časti samo ustima, a njegovo je srce daleko od mene" (Iz.,29,13). Svako usmena molitva bez duboke pobožnosti i iskrene sabranosti vrijeđa Božje veličanstvo. Bog ne gleda na broj i duljinu naših molitava, nego na način kako ih obavljamo. Već je sv. Augustin rekao: "Bog ne traži kod tebe riječi, nego srce". Sám nas je Gospodin opomenuo, da se čuvamo rastresene i nemarne molitve: "Kad se molite, ne govorite mnogo kaoneznabošci, jer misle, da će biti uslišani za mnoge svoje riječi"(Mt.,6,7). Zato je potrebno onako, kako savjetuje Sveto Pismo: "Prije nego se pomoliš, pripravi svoju dušu i ne budi kao čovjek, koji kuša Gospoda"(Sir.,18,23).

Prije svake molitve moramo se u svojoj duši sabrati i od sebe odbiti svaku misao, koja nas rastresa. U sebi moramo obnoviti živu svijest, da stojimo pred neizmjernim Bogom u Njegovoj neposrednoj blizini. Budemo li tako molili, bit će naša molitva prava i plodonosna. S pravom primjećuje sv. Franjo Saleški: "Jedan jedini Očenaš, koji se izmoli s mnogo pobožnosti, ima veću vrijednost, nego mnogo Očenaša, koji se izmole brzo i bez prave pobožnosti".

Dobra molitva uvijek nalazi put k Božjem Srcu. Sam nam je Sin Božji zajamčio, da ćemo biti uslišani, kako to spominje i današnje evanđelje. Istina, ne će svaka naša molitva biti uslišana onako kako mi zamišljamo, već kako je Bog za naše dobro hoće uslišati, jer naš Nebeski Otac najbolje zna, što je za naše veće duhovno dobro. No nijedna molitva ne će ostati bez Očeva odgovora.

Stoga nemojmo zaboravljati i propuštati svojih molitava. Bez molitve umire u nama nadnaravni život, kao što i tijelo umire, ako neprestano ne udišeno svježi životni zrak. U svakoj svetoj Misi Crkva opominje:"Orate, fratres!" Majčinska je to njezina opomena, kojom poziva djecu k Ocu. Zato nam neka nijedan dan ne prođe bez bar male molitve. Nijednog dana bez dubokog disanja duše.

Obećanje Božje i danas stoji:"Molite, i primit ćete".Amen!

LITERATURA: H.Fassbinder, Säman Gottes

---

2. Isus se brine za prijatelje

Još se uvijek nalazimo kod Isusova velikog govora u dvorani Zadnje večere čas prije rastanka. Još uvijek smo kod Učitelja, koji vodi brigu o svojim prijateljima u ono vrijeme, kad više ne bude On sam s njima.

U današnjem ih evanđelju poučava o tajni molitve. Oni su poznavali molitvu već i prije, ali će njihova molitva otsada dobiti novi temelj: otsada će oni moliti u Njegovo ime i u Njegovo će ime biti uslišani.

Molitva je isto tako prirodna funkcija religioznog čovjeka, kao što i disanje naravnog čovjeka. Čovjek ima prirodnu želju, da se stavi u vezi s moću, koja stoji izvan i iznad svega što postoji. Ta se težnja budi u tjeskobi, nevolji ili sreći i dolazi do izražaja kao molitva. Samo potpuno otupjeli čovjek u svojoj nutrinji ne osjeća potrebe molitve.

Dalek je put od prirodnog vapaja prenutog ljudskog srca pa do oblikovane molitve ilido redovitog molitvenog života. Kako se sve nije molilo po najrazličitijim hramovima ove zemlje! Nijedan narod nije možda više, bolje i čišće molio od izraelskog naroda. Sjetimo se samo Knjige psalama, koju je Crkva baštinila!

Isus se u svemu podvrgao molitvenom običaju i svečanom obredniku svoga naroda. Pjevao je psalme u sinagogi i na putu u hram za veće blagdane. Prinosio je žrtve i sudjelovao u vazmenom obredu. Molio je kod stola nad svagdanjim kruhom i nad svečanom čašom o vazmu. Možemo samo naslućivati, koliko je silno bio odan osamljenom razgovoru s Ocem, kad je čitave noći sprovodio na gori u molitvi. Njegovi su učenici dobro poznavali njegovu jakost u molitvi i zato su ga tražili, da im pokaže, kako se pravilno moli. To je bio povod, da ih je naučio onu molitvu, koja se danas najčešće moli: Očenaš. Kolikogod ta molitva bila neiscrpiva, ipak oni treba da nauče saobraćati s Bogom slobodnim govorom svoga srca, a to čine kad mole u Njegovo ime,

Prvo što je Isus naučio apostole jest to, da onaj koji moli, dobiva. Ako smo dobili ono što smo molili, tada zahvaljujemo našem Gospodinu.

On im je rekao, da smiju moliti. Ne samo klanjati se Bogu i zahvaljivati Mu, nego i moliti Ga. Tu svoju prošnju moraju upraviti Bogu kao djeca, koji s najvećim pouzdanjem očekuju od Oca uslišanje.

Ne smijemo se bojati dosađivati svom Ocu svojim malim molbama. Ne smijemo zamišljati Gospodina Boga takvoga, da On prima uvijek i samo one molitve, kojima Ga molimo samo za uzvišene i vječne potrebe. Ta mi se molimo Ocu, a djeca često mole Oca ne samo za pametne stvari, nego i za lude. Ne samo za potrebno, nego i za ono, što je ugodno. On pak daje kako je za male najmudrije i najbolje. Njemu nikada ne uzmanjka srce, koje dane.

Da li to znači, da dobivaju samo dobra djeca, koja su to zaslužila? Što da učinimo sa svojim molitvama mi, koji smo proigrali svoje djetinje pravo?

Prema tekstu Isus odgovara, da će nam Otac dati ono, što molimo u Isusovo ime, t.j. po njegovu nalogu. Možemo se dakle pouzdano nadati, da nam ne će radi naše nedostojnosti uskratiti ono, što nam je potrebno, nego će nam to za volju otkupljenja milostivo udijeliti.

To daje našim molitvama svoj smisao.

Nadalje nas Gospodin uči, da vjera ima veliku zaslugu kod svake molitve. Ako Otac unatoč svega ljubi svoju djecu, tada to ne biva radi njihovih kreposti, nego zato "jer vi ste mene ljubili i vjerovali, da sam ja od Boga izašao". Kršćanstvu je dakle pridodano jedno obećanje: ljubimo Isusa i vjerujmo da je On Sin Božji, tada će nas ljubiti Otac i dat će nam ne ono, što zavređujemo, nego što je za nas zaslužio Onaj, koga ljubimo. Tko dakle vjerom i ljubavlju kod Isusa traži utočište, taj se smije pouzdati, da će mu Bog biti dobrohotan. Tako Otac ljubi grešnika da će mu radi ljubavi i vjere prema Sinu dati ono što moli. Isus ipak posreduje za nas: "Jer smo sagriješili, imamo Zagovornika kod Oca", koji za nas moli, "pravednoga Isusa Krista".

Otkupljenje se naše ne sastoji samo u tom, da smo izmakli vječnom prokletstvu, nego nas ono čini dostojnima Božjeg prijateljstva. Zato Bog uslišava naše molitve.

Otkupljenje dalje znači, da je Božji stav prema nama promijenjen, jer je dana zadovoljština za naše grijehe. Današnje nam evanđelje pokazuje, s koliko ljubavi Bog s nama "u ime Isusovo" postupa. Koji je u pustinji obilato nahranio toliko mnoštvo, da su morali odvući teške košare s ostacima, uči nas, da njegova mala braća i sestre ne će dobiti samo nešto odmjereno i ono, što je najnužnije, nego da će ih kraljevski i obilato nadariti. Isus odaje očinski smisao svog Oca riječima: "Molite i primit ćete, da vaša radost bude potpuna!" Ako je dakle Spasitelj uredio našu stvar

s Bogom i ako ljubimo Božjeg Sina i vjerujemo u Nj, tada je motiv, radi kog nebeski Otac uslišava molbe taj, što nas On želi gledati radosne. Što on želi nas ne samo site i opskrbljene apsolutno nužnimm nego savršeno radosne. K tomu pak pripada izobilje i bogatstvo.

Čovjek međutim još uvijek prigovara: ipak se ne dobiva ni izdaleka uvijek ono, što se moli!

I na to nam odgovara Gospodin: Moliti moramo u ime Isusovo, želimo li da molitva pred Bogom bude uslišana. Molitva u ime Isusovo ne znači samo to, da joj pridodamo vanjski oblik ili samo Amen u Isusovo ime. Činiti nešto u nečije ime znači, činiti to onako, kako je to dotični radio.

Prema tome molitva u Ime Isusovo znači molitva u Isusovu duhu, kako je On sam molio, kako nam je pokazao i kako nas je naučio moliti. On nas je pak naučio, da svakoj molitvi pridodamo: "Oče, neka bude tvoja volja!" Kad je molio Oca, da Ga poštedi od muka Velikog Tjedna, djelom je pokazao, da se za pravi duh molitve zahtjeva potpuna predanost u Božju volju. Rezultat pak takve molitve bio je taj, da nije bila uslišana, jer je Otac tražio Njegovu poslušnost do smrti!

Naša molitva mora biti molitva djeteta. Dijete zna, da otac može i zna najbolje prosuditi, što mu koristi. Ako ne dobijem ono, što sam molio, tada ne ću otići praznih ruku. Bog će meni pokloniti nešto bolje, samo ako sam poslušan i ako želim ono, što Bog hoće,

Tom je naukom Isus molitvu podignuo na stupanj misterija. Tim je molitva podignuta do stupnjeva intimnog Božjeg prijateljstva otkupljenih i Otkupitelja. Po takvoj molitvi spoznajemo, da je "Bog moj i vaš Otac"; a njegovo je najveće veselje, da nas u ime Isusovo i radi Njega učini savršeno radosnima.Amen!

LITERATURA: P.Schindler, Ein Säman ging aus

---

3. Zajednička molitva

"Molite i primit ćete!"

Tim je riječima Učitelj iz Nazareta nedvojbeno i jasno svima rekao istinu o potrebi molitve u životu svakog čovjeka. Toga i ne treba previše dokazivati, jer je svaki sam na sebi iskusio i manjak i blagodat molitve. Ona je toliko potrebna, da se bez nje ne može zamisliti ljudski život. Ne život pojedinca. Još manje život zajednice, život obitelji. Uvijek će obitelj biti slaba i nestalna, ako se iz nje otseli duh obiteljske zajedničke molitve.

Gospodinu neka je hvala, što još ipak ima i pojedinaca i obitelji, gdje se moli zajednički i u Isusovom duhu. Takvi si ne mogu zamisliti početka dana niti sumraka večeri, a da se ne obrate svome Ocu bilo za blagoslov, bilo da Mu izreknu hvalu za udijeljene darove.

Kako je dirljivo promatrati dobre majke, kako sklapaju ruke svojih mališana na molitvu! Slavni je vođa njemačkih katolika Windthorst rekao jednoj gospođi:" Najljepša je poza žene, kada sklapa ručice svome djetetu i uči ga moliti. U takvom je stavu i žena i majka najljepša!"

Danas ćemo naći pojedinaca koji moli. Ima i mnogo djece koja redovito obavljaju svoje molitve. Manje, ali ipak ćemo naći i mladeži odrasle, koja redovito obavlja svoje molitvene dužnosti. No veoma se rijetko nađe obitelji, koje bi obavljale zajedničku obiteljsku molitvu. To je bio nekada dobri i blagoslovljeni običaj naših domova, koji je na veliku žalost skoro iščeznuo. Kako je bilo lijepo, kad ste uveče prolazili ispred kuća i čuli tihi žamor zajedničke molitve. Posebnička je molitva jedan plamičak, a zajednička je molitva veliki plamen, rekao je sv.Ivan Vianney. Nije uzrok raspadu mnogih obitelji samo neki moderan duh, izmjena socijalnih prilika i promjena načina života. Veliki je i duboki razlog i taj, što su obitelji kao obitelji prestale moliti. To je nama kršćanima lako dokazati.

Molitva bi izmjenila članove obitelji. Ona bi dala drugi duh, koji bi odisao ljubavlju i požrtvovnošću. Pretjerani egoizam i želja za komotnošću razara i ono malo veza, koji još veže članove. Molitva bi ublaživala suprotnosti, molitva bi donosila blagoslova, molitva bi ublaživala bjedu, molitva bi davala smisao za ljubav i snošljivost. Nadnaravni Božji blagoslov, koji se molitvom zaziva na obitelj, čini da ona bude skladna jedna zajednica, u kojoj su članovi Božji ljud. U takvoj zajednicivlada strah Božji i zakoni se Božji i crkveni u njoj pomno obdržavaju. Tu se poštuje stariji, tu se natječe u dobrohotnosti, to se poštuju principi života, tu je jedno srce, tu nema neskladnosti i neslaganja naravi, jer Isusov duh, koji vlada u obitelji, sve povezuje u jednu skladnu zajednicu Božje djece.

Kako je žalosno, kad dobijete na vjeronauk dijete, kojega morate učiti križati se! Ne da je to dijete teško naučiti, kako se to čini, nego je zanimljiva činjenica, da jedno dijete može izaći iz obitelji, koja se zove kršćanska i katolička, da to dijete odraste do šeste ili sedme godine, a da se još nije naučilo praviti znak svetog križa na sebi.- No konačno i nije čudno, jer nije nikada toga vidjelo vjerojatno ni na svojim roditeljima.

Prvi su nam kršćani po riječima sv.Viprijana davali veoma uzoran primjer:"Mi kad molimo, molimo javno i zajednički! I kad molimo, ne molimo za jednoga, nego za čitav narod, jer smo mi kao narod (Božji) jedno".

To je ista želja Gospodinova."Molite, i dat će vam se", ne samo svaki zasebno, nego nastupajte kao zajednica. "Tražite i naći ćete", ne svaki na svom putu, nego ujedinjeni svetim vezom obiteljske zajednice i povezani sviješću obiteljskoj pripadnosti. "Kucajte i otvorit će vam se", ali ne svaki sam za sebe, nego neka cijela obitelj zajednički kuca, jer "štogod zaištete Oca mojega u moje ime, dat će vam!" "Gdjegod su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, ja sam s njima"(Mt,18,2o).

Najljepša je zajednička molitva Očenaš. Tu se zaista svi zajedno kao cjelina obraćamo Bogu i molimo za prerazne potrebe svakodnevnog života.

Bilo bi zaista poželjno, da čovjek uvidi potrebu zajedničke molitve osobito za obitelji. Koliko bi blagoslova izviralo otuda za obitelji i njezine članove.

Za vrijeme euharistijskog kongresa u Irskoj obilazio je pariški kardinal Verdier Irsku. Za sve se zanimao, jer je Irska zemlja svetaca. Raspitivao se za kuću Mateja Talbota, a kad je u nju došao, kleknuo je na pod i dugo molio. Na čuđenje svoje pratnje odgovorio je:"U ovoj se sobi rodio Matej Talbot, irski radnik. Imao je dvanaestoro braće, a roditelji su djecu odgajali u strahopočitanju prema Bogu. Sva su djeca ostala dobra osim Mateja, koji se izgubio i pokvario. Roditelji i njegova braća svaki su dan u zajedničkoj molitvi navaljivali na nebo, da se zalutali Matej povrati na pravi put i spasi. I molitva je cijele obitelji uspjela: Matej ne samo da se vratio, nego se tako radikalno popravio, da je postao svetac Božji.

Predragi, slijedimo primjer ove irske obitelji. Zaufana i pouzdana molitva može sve postići. Može obratiti Augustina i tolike druge Augustine. Može i nas same popraviti. Može našim tatama i mamama dati jakosti i izdržljivosti, a djeci dobrote i ljubežljive plemenitosti i puno Božjega duha. Svima nam pak može dati puno onoga pravoga Božjega mira i sreće, koju može samo Isus udijeliti. Amen!

---

4. Molite i primit ćete

Još samo nekoliko dana i uskrsno vrijeme u užem smislu završit će Gospodinovim uzašašćem. Zato i nije čudo, što se u današnjoj misnoj liturgiji na osobit način spaja Uskrs s Uzašašćem.

U Ulaznoj pjesmi još jednom odjekuje uskrsna radost kao zahvala za Gospodinovo i naše uskrsnuće po sv.Krštenju. "Radosnu riječ navijestajte, da se čuje, aleluja; navijestajte do na kraj zemlje: Oslobodi, Gospodine, puk svoj, aleluja". Naša je nutarnja uskrsna radost u tome, što smo oslobođeni od grijeha i smrti. Mi smo otkupljeni i postali smo djeca Božja. Tako imamo slobodan pristup Božjem Srcu.

U dnevnoj molitvi sa zahvalom se diže k Bogu prošnja, da uskrsna milost ostane u nama i onda, kad završi uskrsno slavlje. "Podaj nam, da po tvom nadahnuću, što je pravo mislimo i pod tvojim vodstvom i činimo". Pravi je tek kršćanin onaj, čija se pobožnost odrazuje u njegovom svagdanjem životu. Njegova su djela u najvećem skladu s Božjim i crkvenim zapovijedima. Uvijek i svagdje morali bi svi u nama gledati one, koji su s Kristom uskrsnuli, koji su umrli grijehu i koji su u svemu postali uskrsni ljudi.

Istu nam opomenu daje i sv.Jakob u poslanici. U korizmenom i uskrsnom smo vremenu mnogo toga naučili, a sada treba da živimo prema tim poukama. Jakob nam dovikuje:"Budite izvršitelji riječi, ne samo slušači, varajući sami sebe...Ne će biti blažen zaboravni slušač, nego izvršitelj djela." Živjeti po Kristovoj nauci od nas traži Uskrs i sveto krštenje. Samo ćemo na taj način sačuvati u sebi milost. Osobina je tog života napose ljubav prema bližnjemu: "Pobožnost čista i neokaljana pred Bogom i Ocem jest ova: zauzeti se za sirote i udovice u njihovoj nevolji i držati sebe neokaljana pred svijetom".

Kao jeku na riječi sv.Jakoba pjevamo vesela srca uskrsni aleluja. Čvrsto smo naime odlučili, da ćemo s uskrsnom milošću uvijek živjeti kao Božja djeca.

Međutim Isus nam govori:"Izišao sam od Oca i došao na svijet, opet ostavljam svijet i idem k Ocu".

No onaj koji je otišao Ocu, nije otišao onamo, da posebno sam za sebe uživa. On je naš posrednik i zagovornik, u čije ime možemo sve izmoliti. Po Kristu Posredniku, koji je otišao k Ocu, poći će i naše želje i molbe. Njegova je molitva kod nas tako snažna, da ne može biti neuslišana."Zaista vam kažem, ako uzištete Oca u moje ime, dat će vam".

Kako su to utješne riječi, jer u nama bude pouzdanje i sigurnu nadu. Gospodin je svojom žrtvom, koju je prikazao kao veliki svećenik Novoga Zavjeta stekao za nas vječni otkup i vlastitom krvlju ušao u nebesko svetište(Hebr.9,11). Sada možemo u pravom smislu moliti u Njegovo ime, t.j. radi njegove muke i smrti, radi Njegove prolivene krvi. Samo onaj dobro moli, koji moli u zajednici

s Raspetim. Naša će molitva biti združena s Isusovom, ako budemo njegova duha, Njegovih misli i Njegove spremnosti, da uvijek i svagdje vršimo Božju volju. Tada će nas sam Otac ljubiti radi naše povezanosti s Kristom. Bog će iz naših molitava slušati glas svoga Sina i zato će takva molitva biti draga i uslišana.

Presretni, da će naša molitva biti uslišana, kličemo u pjesmi na prikazanje:"Blagoslivajte narodi Gospodina Boga našega i razglasite hvalu Njegovu...Blagoslovljen Gospodin, koji nije uklonio molitve moje, ni milosrđa svojega od mene".

Za koji će čas postati stvarnost Isusove riječi "Izišao sam od Oca i došao na svijet" ovdje na našem oltaru u pretvorbi. Ovdje sam Spasitelj moli s nama kao posrednik molitvu, koju nas je sam naučio.

Kad u svetoj Pričesti Isus dođe u našu dušu, On uzvisuje našu molitvu u svoj poklon i zahvaljivanje i stavlja kao sićušno zrno tamjana u kadionicu svoga Sina, koje se bez prestanka moli. Ovako združena dolazi naša molitva s Njegovom molitvom k Ocu. Takvu molitvu ne može Bog odbiti i ne uslišiti je. Tim više, jer nas i sam Isus uvjerava:"Sam vas Otac ljubi, jer vi ste mene ljubili i vjerovali u mene".

Zadivljeni tolikom ljubavlju pjevamo u Pričesnoj:"Pjevajte Gospodu i blagoslivajte ime njegovo; navještajte iz dana u dan spasenje njegovo, aleluja!"

Uvijek visoko cijenimo sv.Misu. Nigdje i nikada ne molimo u ime Isusovo kao upravo kod svete Mise. U sv.Misi primamo u svoje ruke Njegovo presveto Tijelo i uzimamo ga kao cijenu našega spasenja i to prikazujemo kao svoj žrtveni dar Ocu. U sv.Misi govori mjesto nas Isusova muka i smrt i njegovapredragocjena Krv. Naše potrebe postaju predmetom Njegove velikosvećeničke molitve, koja je kod Boga svemoguća. Samo razumije se pod jednim uvjetom: naša pobožnost mora biti čista i neokaljana i popraćena velikom ljubavlju prema bližnjemu.

Molimo na kraju Gospodina:" Udijeli, Gospodine, nama koji smo zaštićeni krepošću nebeskog stola, da žudimo što je pravo i žuđeno primimo. Po Kristu Gospodinu našem.Amen".

---

5. Što duguješ svojoj majci

U jednom je njemačkom gradu živjela siromašna udovica. Imala je jedinca sina Alfreda. Živjela je samo za nj i radila je mučila se, da ga iškoluje. Dječak je dobro napredovao u školi, a to je majci bila jedina zadovoljština za sve njezinežrtve. Kad je svršio gimnaziju, htio je poći na sveučilište i postati liječnik. Majka je znala, što to za nju znači. Otsada će morati dvostruko više raditi, ali nije klonula duhom. Radila je danju i noću. Ruke su joj ne jednom bile izranjene. Njezina je kosa posjedila, a uspravni se stas pognuo. Lice je poprimilo staračke bore. No majka se nije žalila. Žrtvovala je sebe, da sinu omogući bolji život. Sva je bila sretna, kad je Fredi završio i postao liječnik.

No tu je zapravo i počeo njezin križni put!

Njezin se sin za studija upoznao s jednom Amerikankom, koju je doskora i oženio. Stidio se svoje majke, jer je bila niskog roda i počeo ju je sve više izbjegavati, dok ju najposlije nije posve napustio.

Godine su prolazile. Za majku sin nije ništa pitao. A ona, da ne umre od gladi, mučila se i dalje ih radila, dok je sve više nisu napuštale sile i posve nije oslabila. Za nju nije nitko ni pitao niti se tko brinuo. Jednog su je dana ljudi našli mrtvu na ulici. Utpremili su je u bolnicu, da ustanove uzrok smrti.

Slučaj je htio, da je baš u toj bolnici službovao njezin sin, profesor. Kad mu jave, da je nađena neka žena, koja je od iznemoglosti umrla na ulici, on pozove svoje slušače u dvoranu za seciranje, da im pokaže taj rijedak slučaj. Odmah dade donijeti mrtvo tijelo. Kad su slušači bili prisutni, reče:"Gospodom danas imamo rijedak slučaj: tu nam je žena, koja je nađena mrtva na ulici. Umrla je od iscrpljenosti. Dođite, da vidite posljedice takve smrti."

Iza tih riječi profesor podigne pokrivač i ugleda pred sobom poznati lik. Krik je njegov obezumio sve:"Majko!"- i padne u nesvijest. Slušači su ga duboko potreseni otpremili u stan.

Bog je htio, da nezahvalni sin za života bude kažnjen tako, da vidi onu, koja ga je tako ljubila, a bio joj je tako nezahvalan.

Draga djeco, gotovo ne možete vjerovati, da bi netko mogao biti tako nezahvalan prema majci. Kad se sjetite svojih dobrih majki, u vama još više raste ljubav prema njima. Sigurno ne bi mogli podnijeti misao, da ju i najmanje ražalostite. No vi još više činite, vi i ljubite svoje majke.

Ljubi svoju majku tko ju visokocijeni i štuje. Ona je vama najdraže biće. Ona vas najviše ljubi i najviše se žrtvuje za vas. Tobija je svome sinu govorio:"Sine moj! Čuj riječ usta mojih i metni ih kao temeljni kamen u svoje srce...Poštuj svoju majku u sve dane života svoga! Spomeni se, kako je mnogo i velike pogibli imala u svome krilu radi tebe!"(Tob.,4,2-4)

Kod Arapa djeca moraju skidati cipele, kad idu svojoj majci. Ovaj ih običaj ima potsjetiti, da u majčinu blizinu ne smije doći ništa nečista s ulice, jer je tlo u njezinoj blizini sveto. Tako inovjerci poštuju svoje majke. Kršćani bi i kršćanska djeca morala kudikamo više cijeniti i poštivati svoje majke. To radi toga, jer nas je to naučio Isus, jer je i On poštivao, slušao i ljubio svoju majku, i jer nam je rekao, da i mi moramo svoje roditelje slušati i ljubiti.

Kad bi netko kradomice, da vi ne bi znali, vas promatrao kod vaše kuće, da li bi vidio, kako vi rado i spremno slušate i ljubite i poštujete svojumajku? Kakvo bi možda sve vladanje morao gledati samo kroz jedan dan! Čuo bi razna mrmljanja, prigovaranja, neposluhe, tvrdoglavost i sve takve stvari, koje uvelike žaloste dobro srce vaše majke.

Možda će netko reći, da doduše nije dobar, ali da je i majka često nervozna, da viče na njih i kori ih, pa da ni oni ne mogu uvijek ostati dobri.

No da vam odgovorim na to: sjetite se malo, tko je najviše tome kriv. Tko je najviše pridonio, da je možda vaša majka koji puta nervozna. Tko je istrošio njezine živce? Na koga je tisuću puta na dan pogledala i opomenula, a onda pustila, jer je vidjela, da ste neposlušni i nepopravljivi? Tko je dakle najviše kriv? A onda sjetite se, da ste vi bili i mali, da je i vas trebalo njegovati, hraniti, čistiti, nosati i vodati na šetnje, da ste uvijek bili cmizdravi i plačljivi, da je noći morala probdjeti uz vas... O mogli bi još nabrajati... Tko je onda najviše kriv?

Ako još tome pridodamo, da svaka majka žrtvuje i zdravlje za svoju djecu, onda bi morao preko ušiju zacrveniti se svaki onaj, koji ne pokazuje prema svojoj majci dovoljno poštovanja i ljubavi.

Neki je mladi svećenik doživio ovo: Bio je na sprovodu siromašnoj ženi, koja je naokolo prosjačila. Kad je svećenik završio svoje molitve nad njezinim grobom, jedinica kćerka od 16 godina htjede skočiti i baciti se u grob i jecala je: "Majko, mamice, uzmi me sa sobom!"

Vi, draga djeco, koji imate majku, pazite, kako se odnosite prema njoj. Ljubite i poštujte svoje majke i budite im poslušni. Pomažite im koliko možete. Učinite to iz ljubavi prema našoj svibanjskoj Kraljici.

Nebeska će Majka obilno nagraditi svaku vašu ljubav. Amen!

S P A S O V O

1. Vjerujem u vječni život

Današnji nam blagdan, predragi, govori, da postoji jedno kraljevstvo, u kome ne vlada smrt, čiji stanovnici žive vječnim životom, i to životom neopisivog blaženstva. Postoji mjesto, "gdje smrti više ne će biti, ni tuge, ni vike, ni boli ne će više biti, jer prvo prođe". Postoji kraljevstvo, u kom će Bog otrti svaku suzu s očiju, gdje će se ispuniti svako obećanje, što ga je Bog dao svojoj djeci, i gdje će postati svetom stvarnošću sve ono, što molimo na kraju Vjerovanja:"Vjerujem u uskrsnuće tijela i život vječni!"

Današnji nam blagdan dakle otvara prekrasne vidike. Isus nam otvara nebo i jasno pokazuje cilj, prema kome valja težiti. Pokazuje nam metu, koju nikada ne smijemo izgubiti iz vida. Na ovom smo svijetu samo prolazni putnici i naš životni cilj nije ova zemlja, nego lijepo nebo, kojemu se nadamo i za koje prinosimo svaku žrtvu svog života.

Riječi Lijepo nebo i vječni život veoma se ugodno slušaju. To je doduše za pojedine ljude riječ, koja vrijeđa njihove moderne uši. Za čovjeka, koji je upeo sve sile, da od ove zemlje načini svoje konačno boravište i cilj sveg svog nastojanja, nebo i vječni život nemaju ni smisla niti ikakve privlačivosti. Pogotovo jer se ne može odmah rukama uhvatiti, nego se obećava negdje u budućnosti i to nakon onog tako strašnog praga smrti.

Mi pak kršćani posve drugačije zaključujemo. Mi najprije vidimo, da sve naše težnje i želje za svim lijepim i dobrim ne možemo ovdje na zemlji zadovoljiti. Ne ni djelomično, akamoli posve. Ona ljudska čežnja za ljepotom, dobrotom, pravdom, koja se primjenjuje na svakoga, za konačnom i neprestanom srećom, za jednim potpunim mirom, za jednom nesebičnom ljubavi, za... O, mogli bi dugo nabrajati. Možda od svega toga i ovdje nešto okusimo, ali to je samo kušanje, a ljudski bi duh htio nesmetano u tomu uživati. Toga pak nema ovdje. Nepomućene sreće, ni mira, ni ljepote, ni pravde, ni ljubavi nema ovdje na zemlji. Tome smo svi krvavi svjedoci svakog dana. S druge pak strane ne možemo dopustiti, da bi Bog, tvorac prirode i čovjeka kao prirodnog bića, baš njega bio tako sazdao, da bi on bio divna posuda svih najljepših i najpoželjnijih čežnji, a da se od tih nijedna ne bi do kraja ispunila! Zato zaključujemo, da mora postojati jedan život, jedno vrijeme i jedno stanje, kad će prestati nesavršeno i početi ono što je savršeno i potpuno. - To je predragi, zaključak, do kojega smo došli našim naravnim umovanjem.

Istina pak, da postoji vječni život, izbija iz svake stranice sv.Evanđelja. O njemu je tako jasno govorio i sam Sin

Božji, koji je vječna Istina. U svojim govorima toliko puta spominje Očevo kraljevstvo, u koje smo svi pozvani. Govori o posljednjem sudu, gdje će prokletnici biti zauvijek odbačeni, a "blagoslovljene Oca svojega" uvesti će u vječni život.

Apostolima, koji su Ga vjerno slijedili, obećaje stostruku nagradu i kao baštinu vječni život (Mt.19,29). Govori im, de će radi Njega trpjeti progonstva, ali zato:"Radujte se i veselite, jer je obilna plaća vaša na nebesima!"

Sva je Kristova nauka prožeta dubokom vjerom u vječni život i vječno blaženstvo i to tako prožeta, da bi trebalo zanijekati samo evanđelje, kad bi se htjelo zanijekati vječno blaženstvo. Krist neprestano visoko podignutim prstom pokazuje na nebo, na vječnu plaću i neopisive radosti u nebu.- To je opet dokaz i Objave i sv.Pisma za opstojnost neba i vječnog života.

Svaki onaj, koji se nada dobiti vječno blaženstvo, njemu se veseli. Tko je pak tako živio, da se boji suda, priželjkuje, da nema vječnosti. Koliko su se nebu veselili Kristovi apostoli, koliko mučenici prvih vjekova... Njihov pjev, pomješan s rikom životinja u cirkusima i njihova čežnja za nebom jesu kao divna tisućgodišnja simfonija, čiji se novi akordi i danas skladaju usprkos galame i buke svijeta.

Koliko nade i utjehe dobivamo u ovom životu? Sve je tako nestalno i prolazno...Danas uživam u najboljem zdravlju, a sutra sam podložan ljubeznoj njezi drugoga; danas nas ljudi ljube, a sutra su spremni kamenovati nas i popljuvati; danas nas okružuje milina obiteljskog života, a sutra možda već moramo obilaziti grobove i prikrivati suze...I sve drugo tako...

Zar da plačemo za ovim životom. Pjesnik je Poljak rekao, da na njegovom sprovodu neka veselo zvonovi zvone, jer će on mirno i tiho "u hladnu zemlju leći i s podsmjehom na licu svijetu zbogom reći"("Zvonovi").

Predragi, danas je naš Spasitelj otišao pred nama, da nam "pripravi stanove" u kući svoga Oca. Tamo je vječni život. Tamo je cilj, a ovdje je samo prolaz. I razum i vjera jednako mi govore, da postoji taj život. I ja osjećam da mora postojati, i Isus nebrojeno puta opetuje riječi o vječnom životu.

Eto, i sada, na rastanku nam govori o tom vječnom životu i o stanovima, koje nam odlazi tamo spremiti.

Treba biti dostojan tih stanova. Život mora odgovarati svrsi, nagrada mora odgovarati radu.š.

Gospodin je naša jakost. On je s nama u sve dane. Zato tvrdo vjerujemo u taj bolji i vječni život i ozbiljno i sigurno mu se uz Božju pomoć i nadamo. Amen!

---

2. Kristovim stopama

"Blagoslov i slava, mudrost, hvala i čast, sila i jakost Bogu našemu od vijeka do vijeka!"(Otkr.7,12)

To je odjek himne, koju danas nebo pjeva Kristu Pobjedniku. Nakon dana kušnje, ali i nakon dana ponizno i poslušno podnesene muke vijenac je slave na Njegovoj glavi i žezlo vladara u Njegovoj ruci. Od danas će narodi dolaziti k Njemu, da im On sudi i bez Njega ne će nitko više izricati osude. Otsada je On alfa i omega, početak i svršetak...

Takav je , predragi, naš Spasitelj i takvo je danas Njegovo mjesto u nebu. Ispunivši volju Oca vraća se u nebo, da sjedne "s dnesne Ocu", gdje će mu biti postavljeni pred noge svi Njegovi neprijatelji.

Vječnost ne pozna vremena, a jednako ni promjene. Kao što se Bog ne mijenja, tako se ni vječnost ne mijenja. Jednako uvijek sretna, kao što i jednako uvijek nesretna. Uvijek savršeni sklad, stanje bez borbe, stanje savršenog počinka. Kod Boga nema pristupa tama duha, koju stvara mržnja, zloba, podvojenost, srditost, hula i psovka. Kod Njega je samo svijetlo. Svijetlo ne trpi tame. Tamo nema izrabljivanja, tamo nema neiskrenosti... Tamo je vječno i neprekinuto savršenstvo u sjajnoj spoznaji konačne istine.

Sve je to tako, jer se vječnost sastoji u zrenju, gledanju Boga licem u lice. U uživanju u Njegovim savršenostima. U Bogu pak nema ni vremena, ni tame, ni sumraka, ni muke, ničega nedobroga. On je vječna nagrada svojima. On je kadar da sve svoje potpuno zadovolji i savršeno usreći, jer će im On sam biti sreća i radost.

Tko da ne poželi takav život? Tko da ne uzdahne, kad to čuje!

No, draga braćo, jedna je činjenica: Gospodin je danas otišao na nebo, a mi smo ostali na zemlji. Zar to nije tragično? On je doduše rekao, da nam je otišao pripraviti stanove, ali da li je to sigurno? Rekao je isto ,da ima mnogo stanova, ali da li je baš za mene pripravljen?

Kristova je proslava došla iza ovozemnog života. To nikada ne smijemo smetnuti s uma. Mi uvijek rado zaboravljamo na sve ono, što bi nas moglo potsjetiti na to, da i mi moramo nešto pretrpjeti. Vrlo rado preskačemo veliki tjedan i odmah gledamo na Uskrs. No Uskrs treba zaslužiti. Jednako tako i nebo. Ono nam se ne daje bez naše volje, odnosno protiv naše volje. Svaki mora htjeti i poraditi na tom da ga zaista dobije. Jedno je sigurno, da nam ne će biti uskraćeno, ako ga zaista djelotvorno želimo.

Vidjeli smo, da je u nebu sama svijetlost, sama čistoća, sama dobrota i sama ljubav. Kad sada čovjek pogleda na sebe, nije čudo, da ga hvata očaj i s glavom među rukama plače nad svojom nesrećom, jer da je to za njega nedostiživo.

Mi dakle čeznemo za nebom. No sami znamo, da prazna čežnja ne rađa plodom. Zato se moram pitati, a što sam učinio, da zaslužim to nebo?

Kad su Vikinzi zauzimali neke otoke, domaći su se stanovnici branili i nisu navale uspjele. Tada je vođa Vikinga proglasio:"Tko prvi stane na kopno, ta je grofovija njegova!" Da ste sada vidjeli neustrašivosti! Da ste sada vidjeli preziranja opasnosti i same smrti. Kao suludi su ljudi srljali. Dvije su lađe skoro uporedu jurile prema kopnu. Kad je zapovijednik jedna vidio, da će drugi njegov takmac stići prvi, uzeo je svoj mač, otsjekao svoju vlastitu ruku i iz daleka ju bacio na kopno, samo da on mogne dobiti grofoviju...

Taj je žrtvovao ruku za grofoviju!

Onaj športaš živi savršeno umjerenim životom, vrlo malo jede, puno se kreće, stegom je protkao svoj život, odrekao se svih veselja i zabava, samo da može biti prvi na trkama...

Taj žrtvuje udobnost života za ljudskom čašću!

Ona tamo gladuje dane i noćik, podnosi i vrtoglavice, upotrebljava i kojekakva druga sredstva, samo da sačuva svoju liniju, kako bi mogla biti moderna, privlačiva i možda još malo mlada izgledati.

Ovi sve to rade za zemlju...

A što si ti učinio za svoje nebo?

Da li si se ozbiljno prihvatio, da se oslobodiš koje svoje mane, u koju jednako i dnevice padaš? Možda je to i mana, koja povlači za sobom teške i smrtne grijehe? Da li si pomislio, da su križevi i trpljenja, koja te svaki dan snalaze, divna prilika, da nešto zaslužiš za nebo, i da si ih zato strpljivo podnosio. Tako su ti ona bila prigoda za zasluge, a ne za grijeh, ako si mrmljao ili možda psovao u nevoljama. Da li si pokušao učiniti koje dobro djelo, na koje nisi bio dužan, a iz ljubavi prema lijepom nebu? Da li si pomislio, da te mržnja, koju vodiš, odvodi daleko od neba? Da li si pomislio, da ne zaslužuješ nikako nebo, ako se ne brineš za katolički uzgoj svoje djece? Da li im sam u tom prednjačiš dobrim primjerom?

Što si ti učinio za nebo? Da li se brineš, da zaista dođeš u onaj svoj stan, kojeg ti je na današnji dan Isus otišao spremiti u nebu?

Kolikogod je naša slabost velika, koju osjećamo svakog dana, toliko je Gospodin stalno uz nas, kako je to obećao.

Ova teškoća, ova vječna napetost izmedju dobra i zla, ova vječna borba s napastima, ova vječna naša čišćenja u ispovijedima, sve je to zato tu, da iz nas načini velike duhove.

Gospodin je gore na nebu! Zato ne smalaksati. Hrabro za njim. Njegovo je i nebo i zemlja, a i mi.

Putovi naši neka vode trnovitim stazama, ali neka ipak svi idu prema Njemu u naš konačni vječni stan. Amen!

---

3. Isusov odlazak

Konačno je Njegovo djelo pri kraju: snopovi su sazreli. Putovanje je pri kraju, a otvaraju se nebeski prostori. Žalosta svaka svršava, a približuje se presjajna nagrada, "Slavite Gospodina, svi narodi, pjevajte mu radosno"!

Nikad se nije nijedan život završavao s toliko sjaja i čudesne snage, kao dragocjeni Isusov život! Slavu i čast i od apostola, i od učenika, i od cijeloga svijeta prima danas na kraju svog životnog puta! Nebeski Ga korovi dočekuju s najvećim slavljem i radošću!

Ovaj je čas dijeljenja Njegova od nas ujedno i dan rođenja jednog novog vremena: Božje se kraljevstvo rađa iz vječnog krila Providnosti. Evanđelje, ta radosna vijest, počinje danas svoju misiju i svoje djelovanje među ljudskim sinovima. "Propovijedajte tu radosnu vijest svim narodima!" Neka svako stvorenje čuje spasenje Božje. To je bio zadnji nalog, a to je bio ujedno i Njegov čitav život. "Vesela je vijest" bila svaka riječ iz Njegovih usti- ju od govora na gori do Njegove velikosvećeničke molitve. "Vesela vijest" je bila svaka kretnja Njegove ruke od čudesnog blagoslova u Kani do današnjeg oproštajnog blagoslova . "Vesela vijest" je bio svaki čas njegova života od prvog sata, od betlehemske tajne, do ovog zadnjeg sata na rastanku. Sve je to za nas vesela vijest Njegove nenadmašive ljubavi prema ljudskim sinovima.

Kakogod je sve u Isusovom životu divno i neprocjenjivo, ovaj je zadnji njegov čas s nama na zemlji najčudnovatiji. Svaki ljudski rastanak i svršetak života uvijen je u neku tugu, dok je ovdje kod Gospodina posve drugačije. On doduše umire, ali opet ustaje živ, i odtada se Njegov život kreće pola zemaljski, pola nebeski. Kako bi željeli znati sve, što je Isus govorio apostolima u ove svoje zadnje dane, dok im je "govorio o Božjem kraljevstvu". No tim nam je dragocjenije ovo na zadnji Njegov dan oproštaja.

Tu nam je najprije dao jednu zaposijed: apostoli su morali čekati na krštenje Duha i onda mu biti svjedoci od jednog kraja zemlje do drugoga. Takvi svjedoci, da im drugi budu povjerovali. Zato će on njihove korake potvrđivati znakovima. No s tim im je nalogom dao ujedno i obećanje, koje se ispunilo na Duhove. Baš po ispunjenju toga obećanja Njegova, oni su postali kadri, da odgovore i Njegovoj zapovijedi. Tek po jakosti krštenja Duha Svetoga oni će moći biti svjedoci. Oni će biti martyres svojom krvi, svojim životom i svojom smrću. Zaista će proći sve krajeve zemlje i pronijeti veselu vijest, koju je On donio svijetu.

To će svjedočanstvo jakošću Duha biti takovo, da mu se ne će moći oprijeti nikakva sila na zemlji. Krv će ubijenih biti novo sjeme svježih snaga, koje će neumorno do naših dana polaziti u svijet za svjedočanstvo istine i pravde. Njihovi će putevi biti jednaki Njegovim putevima. I oni će se penjati i na Maslinsku goru

i penjati se na kalvarijske križeve. No iza sebe će ostavljati tragove sjajnog uskrsnuća.

Pohod Njegovih svjedoka i danas traje. Oni se nigdje ne ističu, nego u tišini intimne ljubavi s Njim pridonose procvatu novih grana na stablu Njegove Crkve i svojim herojskim kršćanskim životima propovijedaju veselu vijest evanđelja, koja usrećuje i oslobađa svijet.

To je Njegova zapovijed, koja se jakošću krštenja Duha izvršuje u sve dane.

Tada je dao svojim i svoj zadnji blagoslov. Mi ne znamo Njegove zadnje riječi, ali nam je evanđelista zabilježio, da je prije odlaska svojima dao svoj zadnji blagoslov. To je bio zadnji blagoslov u velikoj i svečanoj Misi Njegova života.

Svi su kleknuli stisnuti oko Njegove Majke. On je visoko podigao svoje blagoslovljene ruke i još ih je jednom obuhvatio svojim dragim očima, kao da ih je htio povesti sa sobom. No još su njegove ruke bile raširene, kad se njegova noga nježno odijelila od tla zemlje i polako se počeo dizati prema nebu. Svojim je pogledom obuhvatio još jednom sva ona mjesta svog zemaljskog života. Nije ispustio ni Nazareta, ni Betlehema, ali ni Jeruzalema. Sva mjesta, u kojima je Njegovo otkupiteljsko djelovanje položilo temelje svoje ljubavi.- No s druge strane kakav pogled čežnje za Isusom od učenika! Ali nije to tako bolan pogled, jer kad Ga je nestalo s njihovih očiju, znali su, da je sada konačno na svom cilju.

Već Ga je bilo nestalo s njihovih očiju, ali su im još bile uprte u nebo za Njim. Tada opaze dva muža, u bijelim haljinama, koji im rekoše: Na posao, na posao i zadatak, kojeg ste dobili. Ispunite ga, dok On ne dođe. Ta će ih radost ponovnog sastanka napunjati i davat im snage za ispunjenje zadatka.

Gospodin je otišao, a mi smo ostali sa zadaćom, koju nam je dao kao posljednju svoju riječ. Ta nam je zadaća sveta: da riječju i djelom, a najviše životom širimo oko sebe radost "radosne vijesti", koju je On nama donio.

Anđeli su opomenuli apostole, što samo gledaju na nebo. Gospodin će opet doći, pa treba ispuniti Njegovu volju.

To se i tebe tiče. To je opomena ovoga lijepoga današnjega blagdana. Zato, predragi, na posao. Na posao oko vlastitoga usavršenja i oko usavršavanja drugih. Bilo molitvom, bilo primjerom, bilo dobrim djelima i poukama.

Gospodin je blizu i Njegova nagrada s Njim. Amen!

4. "Uzašao je Gospodin uz glas trube!"

Rijetko iz koje Mise tokom godine izbija toliko radosti kao iz misnog obrasca današnjega blagdana. Poslije mnogih muka i trpljenja na zemlji unišao je danas Isus u vječni pokoj. Sjeo je "uz desnu Očevu". Danas je zadobio slavu, dostojanstvo i čast, koja mu pripada. Danas je okrunjen za Kralja kraljeva, Gospodara svega stvorenoga.

Zaneseni i mi poput apostola i učenika uzdignutim očima motrimo veličanstveno Gospodinovo uzašašće. Sjajan oblak oduzeo je Njegov proslavljeni lik našim očima, ali je pogled još uvijek uprt prema visinama, u kojima je nestalo Gospodina. Pojaviše se dva anđela, koji pitaju:"Ljudi Galilejci, što stojite gledajući na nebo? Ovaj Isus, koji se od vas uznio na nebo, tako će doći, kao što ste Ga gledali!" Ulazna pjesma prepuna radosti poziva sve narode, da se vesele:"Svi narodi pljeskajte rukama, poklknite Bogu glasom radosnim". Danas je završena sjajna Gospodinova pobjeda i slava, koja je na zemlji započela prije 40 dana Njegovim Uskrsnućem.

U radosnom hvalospjevu "Slavi" na poseban način pozdravljamo Spasitelja, koji je uzašao na nebo i "sjedi o desnu Očevu". Njemu kličemo:"Hvalimo Te! Blagosivamo Te...!

Gospodin nas je ostavio, da dalje živimo na ovoj zemlji. No Molitva dana snažno nas potiče, da barem "duhom u nebesima obitavamo". U tom nam pogledu služi kao divan uzor presveta Majka Isusova, koja je poslije Isusova uzašašća na nebo svojim mislima uvijek boravila kod svoga Sina.

Za razliku od ostalih blagdana i nedjelja tokom godine danas oba čitanja osvjetljuju tajnu blagdana, koji slavimo. Treba da se Gospodinovo uzašašće na nebo sa svih strana što jače utvrdi kao povijesna činjenica. U Čitanju Djela Apostolskih se pripovijeda, kako su apostoli neposredno prije Gospodinova uzašašća pitali: "Hoćeš li u ovo vrijeme obnoviti izraelsko kraljevstvo?" To će Isus danas učiniti na jedan uzvišeniji način. Danas je Isus sa svojom ljudskom naravi uzašao na nebo. Od danas Isus kao čovjek ima za uvijek udjela na kraljevskoj Božjoj vlasti i neograničeno određuje i upravlja svim Božjim blagom. On je Gospodar svega stvorenoga. On sjedi o desnu Bogu Ocu i za podnožje ima sve svoje neprijatelje. Sebe je ponizio do smrti na križu, pa Ga je zato Bog uzvisio nad sva stvorenja i dao Mu ime nad svako ime, kojemu se imenu moraju prignuti sva stvorenja na nebu, zemlji i pod zemljom. Od danas je Njegova volja svetinja. Svi se moraju njoj podvrgnuti, svi prema njoj urediti svoje htjenje i želje. To je isključivi zakon. On će na kraju doći suditi...

U pjesmi Aleluja izbija velika radost:"Uzađe Bog u kliktanju i Gospod uz glas trube!" Kakve su trube odjeknule, kad je

Gospodin uzlazio na nebo? Sveti Oci pod tim podrazumjevaju glasove anđeoskih korova. Gospodin uzlazi u visinu vodeći roblje. Do tada je nebo bilo zatvoreno. Danas prvi u nj ulazi Krist kao pobjednik, ali ne sam: sa sobom vodi duše pravednika Staroga Zavjeta. Anđeli se dive Kristu. Isus je svojom otkupiteljskom smrću izbavio tolike duše.

U Evanđelju sv.Marko kratko iznosi činjenicu Gospodinova uzašašća. Isus je apostolima još jedanput opetovao svoj misijski nalog propovijedanja po svem svijetu. Obećao im je, da će njihove riječi slijediti znakovi kao potvrda i olakšanje širenju vjere. Gospodinovo se uzašašće u liturgiji simbolički označuje na taj način, što se iza evanđelja gasi uskrsna svijeća, koja je bila simbol uskrsnog Krista.

Drugi evanđelisti kažu, da su se apostoli nakon uzašašća vratili radosni u Jeruzalem. Razlog njihove radosti je najprije taj, što je Isus konačno sada u slavi. No radost je bila i zbog toga, što su danas saznali, da i ljudska naša narav može doprijeti do samog Boga, da ondje sudjeluje u Božjoj i našoj vječnoj slavi.

Tako je Kristovo uzašašće i naše proslavljenje. Gdje je glava, tamo moraju biti i udovi. Zato kličemo i u radosti zahvaljujemo Bogu! Danas je nebo postalo našom svojinom. Mi smo već danas baštinici Božji, a subaštinici Kristovi. U tom smislu moli Crkva danas u communicantes: "Svetkujući presveti dan, kad je Gospod naš, jedinorođeni Sin Tvoj, postavio sjedinjenu sebi narav slabosti naše s desnu slave tvoje..." Sin nas Božji najbolje poznaje, jer je sam bio čovjek. Zato je On naš najveći zagovornik kod Oca. A povrh toga se neprestano prikazuje za nas Ocu. I konačno "pripravlja nam u kući Oca svojega mjesto, da ondje, gdje je On, budemo i mi".

Taj isti Isus dolazi ka nama u Misi. Tu On nama dijeli milosti potrebite za svakdanji život. Zatim nam On dolazi i kod pričesnoga stola kao hrana duši. Oba čitanja kažu, da se Isus ukazao apostolima, dok su bili kod stola. I nama se On objavljuje kod pričesnoga stola. Kamo sreće da Ga potpuno upoznamo.

"Pjevajte dakle Gospodinu, koji uzađe nad nebesa..."

Amen!

5. Dobru djecu čeka lijepo nebo

Jedno je dijete ležalo bolesno. Majka je bila već jako zabrinuta, jer se dijete sušilo i venulo kao jesenji list. No dijete se odjednom malko podigne i prošapta:"Evo, dolazi!...Kako je lijep!" Majka u suzama zapita:"Tko dolazi?", ali odgovora više nije dobila, jer je duša već odletjela put neba.

To je po ovu djevojčicu došao njezin anđeo čuvar. Duša je njezina bila posve lijepa i čista, pa je došao da je ponese u nebo. Kao što se ševa u rana jutra diže u vis i pjeva pozdravne pjesme marljivim oračima, tako je i anđeo podigao ovu lijepu dušu prema nebu pjevajući predivne pjesme.

Došli su pred nebeska vrata. Dijete je sada samo slušalo i rastapalo se od milja. Slušalo je predivne pjesme anđela. Zato zapita svoga anđela, jer takvog što još nije čula:"A tko to, anđele, pjeva?" On odgovori, da su to Božji anđeli i dobra djeca, koji tako slave Boga. Dijete se nije moglo naslušati predivnih pjesama. Tada se najednom otvore nebeska vrata. Sada su se ove pjesme još ljepše čule. Anđeo ju pozove da uđe. Kakvog li tu sjaja! Da su joj ostale zemaljske oči, ne bi mogla podnijeti svega toga. Od udivljenja se nije ni usudila ući, ali je anđeo povede:"Samo uđi! Tvoja je duša čista, a takva djeca smiju u nebo!"

Dijete je prekoračilo prag neba i opet stalo kao ukopano pred ljepotama i krasotama. Kako je lijepo ovo nebo! Kako je veliko i divno! Pod je sjajan kao da je posut blistavim zvijezdama. Zidovi su od zlata, kuće od dragog kamenja, a ulice popločene smaragdima. Njegovi su stanovnici samo anđeli, sveci Božji i sam Bog. Što je sva ljepota i sve bogatstvo zemlje prema ovim ljepotama!

A istom kako je posve drugačiji život u nebu! Na zemlji smo toliko puta molili:"K Tebi vapijemo tugujući i plačiši u ovoj suznoj dolini!" A i nismo bez razloga tako molili, jer je život na zemlji težak, pun nevolja i bijede. Na svakom koraku susrećemo suze, bolesti i smrt. U nebu ne treba više plakati. Tu nikada nitko neće biti bolestan. Svi će biti neiskazano sretni i veseli!

– Dragi anđele, da li je i moj braco tu? Njega smo izgubili pred dvije godine! Ja sam toliko voljela i uvijek sam samo s najljepšim cvijećem kitila njegov grob!

– Evo me, sekice, oglasi se braco sav sretan, što je i seka s njim. Dok je ona razgovarala sa svojim anđelom, nije ni opazila, kako je mnogo anđela i djece došlo njima ususret. Sekica mu stoga reče:"Nisam te ni prepoznala! Tako si lijep! Što bi sada rekli naši roditelji, kad bi nas vidjeli ovako sretne u nebu!"

– Jest, dragi nas je Bog učinio tako lijepima. Pogledaj samo i ti samu sebe i vidjet ćeš, kako si i ti obučena u predivne haljine, koje blistaju kao zvijezde.

Dijete se pogleda u zanosu i usklikne:"Gledaj, anđele, ja

sam skoro tako lijepa kao i ti! To je sigurno posvetna milost!"

- Imaš pravo. Sada se zaista možeš veseliti što si za svoga života na zemlji budno pazila, da nijednim grijehom ne uprljaš svoje duše i ne izgubiš milosti. Radi toga si i došla u ovo lijepo nebo. A sada pođi sa mnom, da vidiš i ostale stanovnike neba.

Dijete je slijedilo svoga anđela i nije se moglo nadiviti ljepoti svetaca. Tu je bio sv.Josip, sveti apostoli, svete djevice i mučenici. Tu su bila i sva sveta djeca. Nije upravo mogla prosuditi, tko je od koga ljepši.

- Dragi anđele, da li sam ja zaslužila, da smijem biti u tako predivnom nebu? Anđeo umjesto odgovora povede dijete jednom još divnijem prijestolju, na kom je bila nebeska Majka. Ona je radosno raširila svoje ruke i s ljubavlju pritisnula na svoje srce ovo dobro dijete. Tko da opiše njezinu sreću!

A što je istom dijete reklo, kad ju je anđeo poveo prvi puta da vidi svu ljepotu Presvetog Trojstva! To se zaista ne može riječima opisati. Ljudsko srce to ne bi moglo podnijeti. Iza toga je dijete s ostalim dvorjanicima nebeskim palo na koljena i duboko se poklonilo Gospodinu Bogu. No odmah je mala progovorila:"Dragi Bože, smijem li nešto reći! Moj je braco u nebu, ali su na zemlji još moji roditelji i druge sestre i braća! Za njih molim, da bi i oni došli iza svoje smrti ovamo, da bi tako svi zajedno bili na vijeke sretni".

Tako mi sebi zamišljamo nebo i život u njemu. No čini se, kao da smo slični čovjeku, koji bi htio prodati svoju kuću, pa je iz nje izvadio jedan kamen i pošao svijetom vičući:"Evo ovo je kuća na prodaju!" To bi zaista bilo smješno! No mi činimo isto, kad pokušavamo svojim slabim riječima i razumom opisati ono, za što je sv.Pavao rekao, da ni oko, ni uho, a ni srce ljudsko nisu ni vidjeli ni osjetili, što je Bog pripravio onima, koji Njega ljube.

Draga moja djeco! Često mislite na lijepo nebo, koje je dragi Bog pripravio i za vas. O svakome od vas ovisi, da li ćete doći u njega. A kakva bi šteta bila, da ne dođete tamo!

Dao dragi Bog, da ona mjesta, koja su za vas tamo gore pripravljena, ne ostanu prazna, nego da svi vi jednog dana dođete tamo, da sa svim dobrima hvalite dragog Isusa. Amen!

VI. NEDJELJA PO USKRSU

1. Postojani u molitvi

Krist se Gospodin povratio u svoju domovinu u slavu. Učenici su još dugo gledali oblak, koji im Ga je sakrio, i iza toga se vratili u Jeruzalem. Sada su bili bez Njega. Znali su zadatak, ali se još nisu osjećali doraslima toj zadaći. Bilo im je čekati Tješitelja. Zato su se skupili zajedno s Njegovom Majkom i molili se sve dane do dolaska Duha Svetoga. Molitva i sveta sabranost srca bile su najbolja priprava za dolazak Duha Svetoga i primanje Njegovih darova.

Dok su se učenici vraćali u Jeruzalem, veselo su radosni obnavljali događaje posljednjih dana. Sada su bili sigurni, da je On konačni i moćan pobjednik nad svime. On je zaista Sin Božji. To je uvjerenje nepokolebivo upisano u njigove duše. Isus je bio pun dobrote i ljubavi dok im se ukazivao, ali je i pokazivao svoju božansku moć i snagu. Sada je Njegovom Evanđelju otvoren put u svijet, koji je pun i bezvjerja, i zdvojnosti, i opačina, i poroka, pun mržnje i nepravde. Zato je Njegovom veselom vijesti trebalo stvoriti novoga čovjeka i novi svijet po nauci Učitelja iz Nazareta. Zadatak je taj izgledao na prvi pogled skoro neizvediv, ali je Tješitelj bio Onaj, koji je to djelo dovršio. On ga je i poveo, On će ga i dovršiti do kraja.

Zato se apostoli poslije Isusova uzašašća nisu vratili svaki svome domu i na svoj posao, nego su čekali Tješitelja, da onda mogu ići vršiti Njegovu zapovijed.

Oni su dobro zapamtili riječi, da nije dobar onaj, koji se jednom prihvati posla, pa od njega odustaje. A s druge strane su znali i to, da će svaki, koji ostavi ili braću, ili sestre, ili ženu, ili djecu, ili polja poradi Njegova imena, stostruko primiti i pored toga baštini vječni život. Zato sve zemaljsko njima tako daleko zaostaje za zadaćama Božjeg kraljevstva. Više ne misle na to, tko će sjediti s lijeve, a tko s desne. Pred njihovim duhom stoji jedino posljednja Učiteljeva volja, da treba ići i propovijedati evanđelje svakom stvorenju na cijeloj zemlji. I drugo: "Učite ih držati, što sam zapovijedio!"

Apostoli se osjećaju slabi, ali se zato mole i pripremaju molitvom za tu tako veliku dužnost. Obećani će Duh Tješitelj od njih učiniti ljude i velike hrabrosti i velika duha, koji će biti kadri da budu i neustrašivi propovjednici i mučenici, a i budući stupovi Crkve Božje.

Zaista apostoli i nisu mogli ništa bolje učiniti, nego se prije toga tako zamašnoga posla povući u sabranost i molitvu i tako s Marijom zajednom sačekati darove Tješitelja. Oni su u ovo vrijeme posebno razmišljali o Isusu, o Njegovom životu, riječima

i djelima. Osobito o onomu, što su proživjeli zadnjih dana, dok je bio s njima.

Ta unutarnja sabranost nije potrebna samo apostolima, nego i svakoj kršćanskoj duši. Nikada časovi molitve i sabranosti nisu gubitak vremena, jer nam Gospodin to nadoknadi na svoj način. U tim časovima dozrijevaju najplemenitije odluke, stvaraju se najbolji planovi, skupljaju se nove i svježe duhovne snage i opet se osvježuje ljubav i žar do Isusa.

Sve su misli apostola u one svete dane povučenosti i tihe molitve u dvorani Zadnje večere bile posvećene duhovnom krštenju na Duhove. Znali su, da im vlastite snage nedostaju za tako velike zadaće. Potrebna im je bila odvažnost, vatrenost, sveti zanos, neustrašivost i znanje...Zato su neprestano razmišljali o Isusovim riječima o Tješitelju. "Tješitelj, koga će vam Otac poslati u moje ime, On će vas naučiti o svemu i napomenut će vam sve, štogod sam vam rekao". Te su riječi zaista prebogate sadržajem i sačinjavale su predmet razgovora i razmišljanja apostola kroz ovo vrijeme čekanja. Koliko su puta u duši zavapili:"Dođi Duše Presveti..."

I nama su u životu potrebni darovi Duha Svetoga. Dar mudrosti, da možemo razabrati i razlučiti sve ono što je dobro od zla i samo dobro izabrati. Dar razuma, da možemo spoznati sve članke vjere i prihvatiti ih...Dar jakosti, koja nam je posebno potrebna u našim slabim časovima i u vrijeme slabosti i kušnja. Toliko smo već puta pokazali svoju slabost bilo u privatnom bilo u obiteljskom životu. Baš nam je zato potrebna ta božanska jakost, da nestane naša ljudska slabost, kao što je i kod apostola nakon dolaska Duha Tješitelja nestala...

Također nam je i nužno potreban i dar pobožnosti. Znamo, da bez pobožnog života nema spasa. Bez duha molitve, bez duha žrtve nema napretka. Davati Bogu čast i izvršivati Njegovu volju u sve svoje dane, to je prava pobožnost. Tu zatajujemo, zanemarujemo svoje molitve, nedjeljne mise, svoj vjerski odgoj i odgoj svoje djece, nemamo skoro nikakvih kreposti, koje bi morale sjati iz našega djelovanja...Koliko nam toga još fali, da bi mogli biti bar kako tako savršeni kršćani katolici!..

Onda osobito straha Bodjega. Njega nemamo, kad toliko vrijeđamo Boga, kad se ne bojimo za svoju propast, nego i dalje ustrajemo u grijehu tvrdokorno ili pak od lažnoga stida.

U društvu s Marijom i mi molimo da popravak. Molimo Ju, da nam Ona isprosi duh takve ustrajne i ponizne molitve. Duh postojane molitve, koja ne bude prezala pred malim poteškoćama.

Taj će duh molitve i ta sabranost nutarnja biti ujedno i najbolja priprava na lijepi Duhovski blagdan.Amen!

---

2. Svjedoci

Kad o Božiću slušamo o početku našeg otkupljenja, posve nam je jasno, da mora biti onih, koji nam govore o Spasiteljevu otkupiteljskom djelu. Sada kad je ono dovršeno, sam nam Spasitelj kaže da mora biti i onih, koji će biti Njegovi svjedoci zajedno s velikim i glavnim svjedokom Duhom Svetim. Jedini je naime način, na koji Krist želi osvojiti svoje Kraljevstvo, da Njegovi apostoli svjedoče za Njega. On nam nije donio ni nove filozofije ni nove teologije, niti ikoju drugu znanost. On nam je dao svoju Objavu, da je "Riječ postala Tijelom i prebivala među nama". Njegova je volja, da se sve ono što je On učio, propovijeda usmeno svim ljudima i da to ljudi i drže. On želi, da Njegovi apostoli kroz sva vremena svjedoče za njega.

Prema tome naša se vjera ne temelji na doumljivanju, ne na nekim osobnim iskustvima, nego na svjedočanstvu vjerodostojnih muževa, koji su nas poučili o Kristovoj osobi i Njegovu djelovanju. Na taj način dolazimo do vjere. Tako susrećemo Boga u Kristu, u njegovoj nauci, Njegovoj Crkvi i Njegovim sakramentima. Tu vjeru nismo dobili razmišljanjem, nego nam ju je dao glavni Isusov svjedok Duh Tješitelj. Njegovo je svjedočanstvo tako snažno, da srce osjeća, da nam iz pozvanih Isusovih svjedoka progovara vječna Istina.

Naša vjera dakle počiva na sveukupnom svjedočanstvu apostola u svoj svojoj cjelini i po svom cijelom opsegu. Ona počiva na svemu onome, što je od apostola bilo predano daljim naraštajima usmeno ili pismeno, od onih koji su vidjeli Isusa.

To je ono što nazivamo predajom, za koju sveti Pavao kaže, da ju je primio od prvih apostola i dalje predavao pokoljenjima. Gospodin je rekao apostolima, da će oni svjedočiti i stoga njihovo svjedočanstvo smatramo nadahnutim tako, da vrijede riječi: "Tko vas sluša, mene sluša, tko vas prezire, mene prezire!"

Mi dakle vjerujemo u Novi Zavjet kao Božansku istinu, jer su je napisali od Isusa pozvani svjedoci.

Što je sa Starim Zavjetom? Zašto ga nismo ostavili Židovskom narodu, kad je Crkva u danima apostola ostavljala hram i sinagogu, kad je zaslijepljeni izrael tjerao kršćane iz sinagoge i ubio Stjepana i druge Isusove svjedoke? Zadržali smo ga, jer sadržava čitavu predpovijest Isusova dolaska i djelovanja. Govori o stvaranju svijeta, o grješnom padu praroditelja, o Božjem vodstvu izabranog naroda. Bez Starog Zavjeta ne bismo razumjeli zemaljske i ljudske preduvjete Isusova dolaska. Oba su zavjeta pisana nadahnutom rukom, od Boga vođenom rukom svetih pisaca. Zato sada imamo cjelokupno svjedočanstvo o Isusu, sagrađeno na čvrstoj stijeni proroka i apostola. Duh Sveti jednako stoji iza svjedočanstva proroka i radi toga je Stari Zavjet jednako svet i istinit.

Apostoli su naskoro morali uvidjeti žalostnu činjenicu, da je svijet jednako tako zlo primio njihovo svjedočanstvo, kao i Isusovo. Naskoro su ih protjerali iz hrama i sinagoga i nije prošlo dugo vrijeme, pa su Stjepan i Jakob dali svjedočanstvo krvi za Isusa. Oni su se radovali, što su bili dostojni nešto pretrpjeti za Isusa kao Njegovi svjedoci.

Ni kod pogana nisu bolje prošli. Teško je bilo njihovu mekoputnost maknuti s mjesta. Sve što je smetalo njih u njihovim igrama i kupkama, bilo je za njih strano i teško ih se prihvatalo. No mnogima je to išlo i na živce, pa su te kršćane ne samo protjerali, nego su njima iz zabave punili cirkuse i borilišta. No oni su svi bili neustrašini Gospodinovi svjedoci.

No kad se mlada vjera rasplamsala i proširila i postala golema lomača, na kojoj je sagorjevalo staro poganstvo, akršćanstvo se poput ptice feniksa pobjedonosno dizalo prema nebu, iz toga zaključujemo, da je kršćanstvo i kršćani onog doba zaista bilo snažno svjedočanstvo za Isusa.

Kršćanska je supruga svjedočila za Krista pred svojim mužem, rob pred svojim gospodarem, vojnik pred svojim drugovima, putnik pred strancima...Posebnu pak vrijednost ima ono svjedočanstvo, koje je zapečaćeno krvlju ili vlastitim životom. Nije visoko svijetlo duha ili čista vatra ljudskog oduševljenja zapalila te vatre, kojom je doskora planuo sav svijet. Ne, to je bila ona nebeska vatra, koja je na Duhove sišla na zemlju. Ona se je dijelila u sve više jezika, kako su svjedoci govorili. Ona je zahvatila ljudska srca silnom snagom. Doskora su se podizale veličanstvene bazilike na mramornim stupovima sa prekrasnim slikama mozaika, a nestajale su sinagoge...

Duh Sveti i dalje djeluje kao Tješitelj. Nasljednici sv.Petra neprestano svjedoče za istu istinu riječju i pismom. Ali najjače svjedočanstvo prelazi od čovjeka na čovjeka, od ustiju do ustiju: roditelji potvrđuju vjeru pred svojom djecom i tako redom cijelim generacijama.

Da li svjedočiš za Krista tamo i u onoj sredini, gdje se nalaziš? Pred mužem ili ženom, djetetom ili prijateljem?

Moli velikog i glavnog Kristova svjedoka, da tvojim slabim riječima dadne neodoljivu snagu. Od današnjeg evanđelja nauči ovo:Ne boj se, ako te istjeraju iz tvoga mjesta. Ako izgubiš svoje mjesto u sinagogama ovoga svijeta, dobit ćeš ovdje na zemlji novo mjesto u Kristovoj Crkvi, a poslije smrti bit ćeš primljen u stanove nebeskog Jeruzalema.Amen!

LITERATURA: P. Schindler, Ein Säman ging aus

---

3. Mržnja svijeta

Na oproštaju je Isus tješio ožalošćene duše apostola, ali im nije prikrivao sudbinu, koja ih čeka. Rekao im je otvoreno i unaprijed gorku istinu, koja ih čeka u životu upravo radi toga, što su se opredijelili za Njega i interese Njegova kraljevstva na zemlji. Načas je razmaknuo pred njihovim očima zavjesu budućnosti, da ih pripravi na ono, čemu ne mogu izbjeći.

Ono što je Isus prorekao, ispunilo se kao i sve drugo, što je Gospodin nagovijestio unaprijed."

Mržnja svijeta.- Pod riječju "svijet" podrazumijevamo čovječanstvo, ukoliko se suprotstavlja Kristu i zauzima neprijateljski stav prema kršćanskoj vjeri.

Svijet je pun mržnje na Krista. Tu su mržnju pokazivali već Židovi, kad su Mu predbacivali, da je poganin, krivovjernik, i da ima đavla. U mržnji su došli tako daleko, da su kamenje podigli da ga bace na Njega. Radije su izabrali zločinca Barabu, da im ga Pilat pusti. Bjesan krik "Raspni Ga!" bio izlijev mržnje zaslijepljenoga srca.

Povijest bilježi mnogo primjera slične mržnje. To su imena Domicijana, Nerona, Voltairea, Nietzschea i tolikih drugih, koji su upregli sve sile, da Krista i protjeraju sa zemlje i iščupaju Ga iz ljudskih srdaca. Zato su Njegovu nauku prikazivali naopakom i krivovjernom, koja nije sposobna, da nam osigura ovdje na zemlji mir, sreću, blagostanje i zadovoljstvo. Što više, ona je kočnica svakog zdravog napretka u bilo kom pogledu.

Svijet je pun mržnje i na Kristove učenike. Već je proroke Starog Zavjeta Židovski narod kamenovao, a učenike su Isusove hvatali, bičevali, mučili i ubijali. Kamenovanje sv.Stjepana je bio početak progona, koji su se kroz sva vremena nastavili. - A što su ti ljudi učinili zla? Jedina im je krivnja bila, što su dosljedno i neustrašivo propovijedali evanđelje.

Svijet je mrzio svećenike kroz sva vremena. Još i danas vrijedi riječi biskupa Faulhabera, koje je izrekao na dan katolika u Mainzu 1911 godine:"Tko ne nosi crne mantije, ne može sebi predočiti, koliko se sažalnih pogleda, pogleda punih mržnje šalje za nama na putevima, kojima prolazimo, za željezničkim stanicama i javnim radilištima. Ti pogledi kao da nas pitaju: šti zapravo ti župnici i svećenici hoće na ovom svijetu? Čemu njihovo putovanje? Ti pogledi s malo promjene citiraju Horacijeve stihove: Hic niger est, huc tu, germane caveto! Tu je jedan crni, čuvaj se! Mnogo bi puta trebalo držati šešir u rukama i ispričavati se: Oprostite, molim vas, što i ja putujem!"

Svijest mrzi i na Kristove vjernike. Već sv.Pavao u svojim poslanicama govori, koliko je morao pretrpjeti radi Krista. Zato poučen svojim životnim iskustvom govori:"A i svi, koji pobožno

hoće da žive u Kristu Isusu, trpjet će progonstvo!"(2.Tim.3,12) Tako je bilo u vrijeme sv.Pavla i ostat će do kraja vremena.

Odakle mržnja? - Jedan razlog navodi sam Spasitelj u današnjem evanđelju kad kaže:"I ovo će vam činiti, jer ne poznaju ni Oca ni mene"(Iv.16,3).

Nepoznavanje nauke i djela Isusovih, nepoznavanje Crkve i njezina ustrojstva izvor je mržnje svijeta. Najžalosnije jest, da mnogi ustraju u mržnji i namjerno ustraju u neznanju. Kako su već odavno obeskrijepljeni svi prigovori, koji se iznose protiv Krista i Njegove nauke, protiv Crkve i svećenstva, a oni je opet i opet iznose. Svaki katolički katekizam iznosi jasnu nauku o sv. Misi, svetim sakramentima, ali unatoč toga oni iznose najpogrdnije blasfemija na naše svetinje.

Isus iznosi i drugi razlog, zašto svijet mrzi Njega i Njegovu nauku. "Kad biste bili od svijeta, onda bi svijet svoje ljubio, a kako niste od svijeta, nego sam vas Ja odabrao od svijeta, zato svijet mrzi na vas"(Iv.15,19). Isus je svoje sljedbenike odijelio od svijeta. Po vjeri u Boga svaki je čovjek dijete Božje i baštinik neba. Zato postoji bitna razlika između njega i svijeta. Kad bi učenici pripadali svijetu, kad se svojim životom ne bi razlikovali od djece ovoga svijeta, tada ih svijet ne bi mrzio. Ali jer je svaki dobar kršćanin živa savjest, koja prekorava svakoga, koji grješno živi, to mora biti spreman, da će ga svijet mrziti i prema njemu se neprijateljski i hladno vladati.

Što da nas tješi? - Ponajprije to, da je i sam Spasitelj osjetio na sebi najveću mržnju svijeta. "Ako svijet mrzi na vas, znajte, da je prije mrzio na mene prije vas...Sjetite se riječi: Nije sluga veći od gospodara svojega. Ako su mene progonili, i vas će progoniti"(Iv.15,18,20).

Zatim nas tješi pomoć Duha Svetoga. On je apostole učinio sposobnima, da podnose mržnju svijeta. On će i nama pomoći, samo treba moliti Duha Svetoga za njegove darove.

Konačno ne smijemo zaboraviti Isusova obećanja:"Blaženi, koji su progonjeni radi pravde, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. Blago vama, kad vas pogrde i usprogone i uzgovore na vas svako zlo, lažući mene radi. Veselite se i klikujte, jer je plaća vaša velika na nebesima!" (Mt.5,10-12).

LITERATURA: N.Gengler, Heilige Saat.II

---

4. Čežnja za Kristom i Tješiteljem

Krist je slavno uzašao na nebo. Crkva bez prestanka upravlja svoj pogled u visine u želji, da opet ugleda Onoga, kome je poklonila svoje srce i svoju ljubav. Ona se osjeća osamljenom bez Njega i tuga joj sjeda na srce. On je prispio svome cilju, a ona je još uvijek daleko na putovanju.

U tom smislu treba razumjeti čeznutljivu prošnju, koja dolazi do izražaja odmah u Ulaznoj pjesmi današnje nedjelje. Čežnja je to za dalekim Zaručnikom:"Čuj, Gospode, glas moj, kojim k Tebi vapijem; Tebi govori srce moje, Tebe traži lice moje, lice Tvoje, Gospodin,tražim". I mi smo poput apostola uprli svoje oči prema nebesima, u kojima je nestalo Gospodina. Ta se čežnja danas divno odrazuje u devetorostrukom Gospodine, smiluj se!

Tko provodi zaista pravi unutarnji život, pozna časove, pa i dulje vremenske razmake, kada duša traži lice Gospodnje, ali Ga ne nalazi. Osjeća se preodviše praznom i suhom. Ne nalazi nikakve utješe ni u molitvi, ni u razmatranjima, a još manje kod stvorova. Nitko je tada ne može utješiti! Takvo je vrijeme duševne suhoće Božje iskušenje i početak velikih milosti, koje će Gospodin udijeliti duši, koja mu je vjerno služila i onda, kad u toj službi nije osjećala nikakve nutarnje utjehe i radosti. U tim dakle časovima Božjega pohođenja, kad dušom bjesne oluje, zavapimo Gospodinu puni pouzdanja:"Gospodine, smiluj se! Lice Tvoje tražim!"

I u radosnom himnu Gloria dolazi do izražaja čeznutljiva molba našeg srca:"Koji sjediš o desnu Ocu, smiluj se nama!" Bez Spasitelja osjećamo se napušteni na ovoj zemlji. Jedna je sveta duša molila:"Isuse, samo ti si moja radost. Bez Tebe sve je samo bol!" Zato Mu često govorimo i zasvjedočimo svoju ljubav prije spomenutim riječima:"Gospodine, tvoje lice tražim!" Te bi riječi ujedno bile vrlo prikladna strelovita molitvica za današnji dan. Cijeli bi naš život trebala prožeti snažna i iskrena čežnja za Isusom, koji je uzašao na nebo. U tom pogledu kao lijepi uzor stoje svi prvi kršćani, koji su svojim mislima i srcem obitavali na nebu.

Molitva nas potiče, da cijeli naš život bude izraz odanosti Bogu i spremnosti, da Mu služimo čistim srcem, koje je slobodno od svake zemaljske veze. Ako tražimo Božje lice, Gospodin nam odgovara, da ga nalazimo u liku naših sestara i braće, da ga nalazimo u strpljivoj i krotkoj ljubavi, i nesebičnoj i prostodušnoj odanosti prema svetoj Crkvi i dušama radi Boga. Isus nije više vidljiv među nama, ali ne zaboravimo, da su njegove riječi:"Štogod ste učinili jednom od najmanje braće, meni ste učinili"!

U današnjoj Poslanici sv.Petar opominje mladu Crkvu: "Predragi!...Ljubite gorljivo jedan drugoga...Poslužujte jedan drugoga onim darom, koji je primio..."

Najbolja je priprava za Duhove ta, da tražimo Krista u liku svoje subraće. Duh je Sveti dah ljubavi...

Nama za nagradu, koji smo spremni činiti dobro svojoj subraći, odjekuje iza Poslanice Božji glas:"Ne ću vas ostaviti sirote. Doći ću k vama i radovat će se vaše srce". Doći će k nama naime u Duhu Svetom. Još izrazitije ponavlja svoje obećanje u Evanđelju:"Kad dođe Tješitelj, kojeg ću vam poslati od Oca, Duh istine, koji od Oca izlazi, on će svjedočiti za mene. I vi ćete svjedočiti..." Odmah malo dalje točnije označuje, u čemu će se sastojati to svjedočenje Njegove zaručnice Crkve:"Gonit će vas iz sinagoga, a ide vrijeme, kad će svaki, koji vas ubije, misliti, da čini službu Bogu. A to će vam učiniti, jer ne poznaju ni Oca ni mene. Ovo sam vam rekao, da se sjetite, da sam vam ja rekao unaprijed, kada dođe to vrijeme!" Na Crkvi se obnavlja sudbina Njezina božanskog Zaručnika. Ta je sličnost počela odmah prvih dana: Petra su razapeli, a Pavlu su odrubili glavu; svi su apostoli ubijeni . Nebrojene tisuće junaka za vjeru i kršćanske krjeposti, biskupi, svećenici, đakoni, svjetovnjaci, muževi, mladići, djevice, štoviše mala djeca kao Pankracije i Agneza, svi su ovi dali radosno svoje životno svjedočanstvo. Crkva je uvijek ostala vjerna Kristu. On dopušta da je blate i napadaju, ali nikad podleći ne će.

Gospodin je rekao i svakomu od nas, da će svjedočiti za Njega. Taj nas nalog obvezuje na vjernost. Da mognemo izvršiti, molimo Duha Svetoga za njegove darove jakosti i ustrajnosti.

Kod Prikazanja se sjetimo Kristova pobjedonosna ulaska u nebesku slavu. Taj je ulaz bio ujedno i pristup Velikog Svećenika k nebeskom žrtveniku. Mi pak u darovima kruha i vina prinosimo Njemu svoju volju i ljubav. Doskora je tu i čas pretvorbe, kad će On ispuniti riječi:"Doći ću opet k vama!". Time On pokazuje svoju požrtvovnu ljubav. No ni tu ne prestaje, nego tu ljubav nadopunja time, što u svetoj Pričesti dolazi k nama kao hrana jakih. Sada možemo biti svjedoci Njegovi, sigurni, da ćemo učestvovati u konačnom pobjedničkom slavlju.

Iza svake svete mise bismo morali biti u najvećoj opreci sa svijetom. U tom svjedočanstvu izbija opet ona naša stara i plemenita čežnja, da se konačno s Kristom sjedinimo u nebu. Gospodin će ispuniti našu čežnju, pa mu molimo u popričesnoj: Primivši, Gospodine, presvete darove, daj molimo Te, da Ti vazda ostanemo zahvalni". Amen!

---

5. Telegrafska stanica u pustinji

U ljetu godine 1o97. pošao je knez Borghese autom iz Pekinga u Pariz. U dva je mjeseca svladavši silne poteškoće prevalio 16.ooo km. Na svom je putovanju prolazio pustinjom Gobi. Rijetko se u toj pustinji moglo vidjeti živo biće, a tišina i osama su neopisivi. Odjednom opasi knez u daljini neku točku: bila je to telegrafska stanica Pang-kiang. Poštanski službenik, koji ondje živi, mora osam dana putovati do najbližih ljudskih naseobina. Knežev je pratilac htio odaslati brzojav u London. Kineski se činovnik malko zbunio. Uzeo je u ruku propise i tabele i stao računati. Izbrojio je riječi na brzojavu i napisao broj 1 na brzojavu. Putnik ga zapita, da li je to prvi brzojav toga dana. Činovnik odgovori:" Ne, to je prvi brzojav otkako postoji ova stanica, a stara je već šest godina." U šest se godina nitko nije poslužio ovom napravom, iako su pokraj nje prolazile brojne karavane. Nitko nije iskoristio mogućnost, da se pomoću ove telegrafske stanice poveže sa svijetom.

Na sličan način i mnogi ljudi putuju kroz pustinju života a da ni ne misle na drugi svijet. Zaboravili su da im je Bog tako blizu. Oni ne osjećaju potrebe, da se s njim povežu i malo porazgovore. Što biste rekli o djetetu, koje se po cijeli dan ne bi razgovaralo sa svojim ocem? Rekli biste sigurno, da to nije dobro dijete. Jednako tako možemo reći i za takvoga čovjeka, koji nikada ne razgovara s nebeskim Ocem. Onaj, koji nikada ne moli, nije dobra.

Taj je razgovor s nebeskim ocem molitva. Kao simbol molitve uzima se tulipan. On uvijek svoju cvijetnu čašku drži prema nebu. S njegovom bi se ljepotom mogao usporediti svaki čovjek dok moli, jer je čovječja duša za vrijeme molitve visoko uzdignuta prema nebu. Zato je in rekao španjolski kralj Filip, da ništa nije ljepše vidjeti od vojnika u borbi i čovjeka kod molitve. Ako, ne molimo, padat ćemo sve dublje u grijehe. Naš duševni život zahiri. Sv. je Terezija rekla:"Tko napusti molitvu, postat će u najkraće vrijeme ili životinja ili đavao".

Neki je bogati trgovac ustao iz kreveta, dobro doručkovao i iza toga s cigarom u ustina promatrao kroz prozor prolaznike. Zapne mu pogled na uličnog čistača, koji je izvadio iz torbe čedni svoj doručak, pobožno se prekrižio i počeo blagovati. Kad je svršio, napio se vode i opet se pobožno prekrižio. Zastidi se bogataš i rekne u sebi:"Koliko je bolje meni nego onom siromahu, a već godinama nisam mislio na to, da bih trebao zahvaliti Bogu za sve što mi daje!" Na začuđenje čitave kuće otsada se u njegovoj kući svaki dan prije i poslije jela molilo.

Molitvom ćemo postići sve što nam je u životu potrebno. Mala je Terezija znala govoriti, da je molitva slična kraljici, koja ima uvijek pristup slobodan kralju i od njega dobije sve što želi.

Kad je sv.Kolumban putovao lađom u Irsku, nastala je velika oluja i voda je prodrla u unutrašnjost lađe. Sam je svetac pomagao mornarima na izbacivanju vode. Međutim mu jedan od njih dovikne, da bi bilo bolje da ode na palubu i moli se Bogu, jer da će im više tako koristiti, nego da im pomaže. Svetac je poslušao. Kad je raširio svoje ruke na molitvu, Bog je uslišao njegovu molbu i začas je prestala oluja.

Kolumban je bio svetac i njegova je molitva bila mila Gospodinu Bogu. To i nas uči, da će naša molitva biti kod Boga rado primljena, ako se na nju prije spremimo, ako na nju dušu pripremimo. Dušu treba prije molitve očistiti kajanjem i tad će molitva biti primljena.

Gdjegod se mi molili i u kojegod vrijeme, naša molitva mora biti sabrana. To znači, da moramo misliti na ono što govorimo i s poštovanjem izgovarati riječi molitve. Kod nas se međutim dogodi, da nam usta još izgovaraju riječi molitve, a već su nam misli daleko, vrtimo se i tako nečedno razgovaramo s Bogom. Onda se i ne možemo nadati, da će Bog uslišiti našu molitvu.

No molitva mora biti i ustrajna. Majka je sv.Augustina osamnaest dugih godina žarko i vruće molila za obraćenje svoga sina. Tek nakon 18 godina je Bog uslišio njezinu molbu. Ali ona nije prestala moliti, dok nije od Boga izmolila tu milost. Zato je i ona postala svetica.

Da li mi redovito svakog dana obavljamo svoje molitve? Kako je s našim jutarnjim i večernjim molitvama? Da li se molimo prije i poslije jela? Koji ne moli, ne može ostati dobar. Molitva su nama isto, što i ptici krila. Ako ona u zraku sklopi krila, padati će prema zemlji. Tako i mi padamo sve dublje u grijehe i nehajan život, ako se stalno i dobro ne molimo.

Bila je neka majka, koja je imala samo svoga sina. A ona je bila na umoru. Dozove k sebi svoga sina, zagrli ga i reče mu svoju zadnju želju:"Sinko moj, jednoga nemoj nikada u životu zaboraviti:Moli, moli, moli!" Kad su njezinog sina u tuđini kasnije snašle velike napasti i iskušenja, održao je ipak savjet svoje majke i zato ostao dobar, sačuvao se i tako bio njoj na ponos.

I vi ćete tako slijediti primjer ovoga dobroga mladića. Onda sam siguran, da ćete na ovom svijetu živjeti dobro i plemenito i pobožno. Takodjer sam siguran, da ćete i nakon tako pobožno provedenog života biti vrijedni doći u lijepo nebo.Amen!

S A D R Ž A J

Errata corrige

strana	99	mjesto	čovkeju	mora biti	čovjeku
"	38	"	zsiata	"	zaista
"	59	"	Izaijini	"	Ilijini
"	6o	2	egzorcizmu	"	egzorcizam
"	65	"	sv.Pismo	"	Sv.Pismo
"	79	"	svetan	"	svetac
"	81	"		"	Presv.Euharistija
"	89			"	Stari Zavjet
"	1oo			"	Elizabeta
"	112	"	oriče	"	oriše
		-	ulizama		ulicama
"	123	treba	biti:Njegovom posljednjem daru.		
"	128	"	kalvarije	mora biti	Kalvarije
"	13o	"	optećena	"	opterećena
"	138	"	margareta	"	Margareta
"	146	"	manjkava	"	manjkavosti
		"	sv.Pismu	"	Sv. Pismu
"	151	"	ozac	"	Otac

Molim velečasnu gospodu, da ostale pogreške prepisivanja ili stila sami isprave.

Nadb.Duh.Stol u Zagrebu
Broj: 4o5/1959

IMPRIMATUR

Zagreb, dne 1o.II.1959.

Dr. Josip Lach, v.r.

Izdao: Nadb. Duh. Stol, Zagreb, Kaptol 31.- Odgovorni urednik: Dr. Dragutin Hren, Zagreb, Kaptol 31.- Umnoženo u 6oo primjeraka ciklostilom Nadb.Duh. Stola za isključivu uporabu svećenstvu.
Z a g r e b 1 9 5 9
